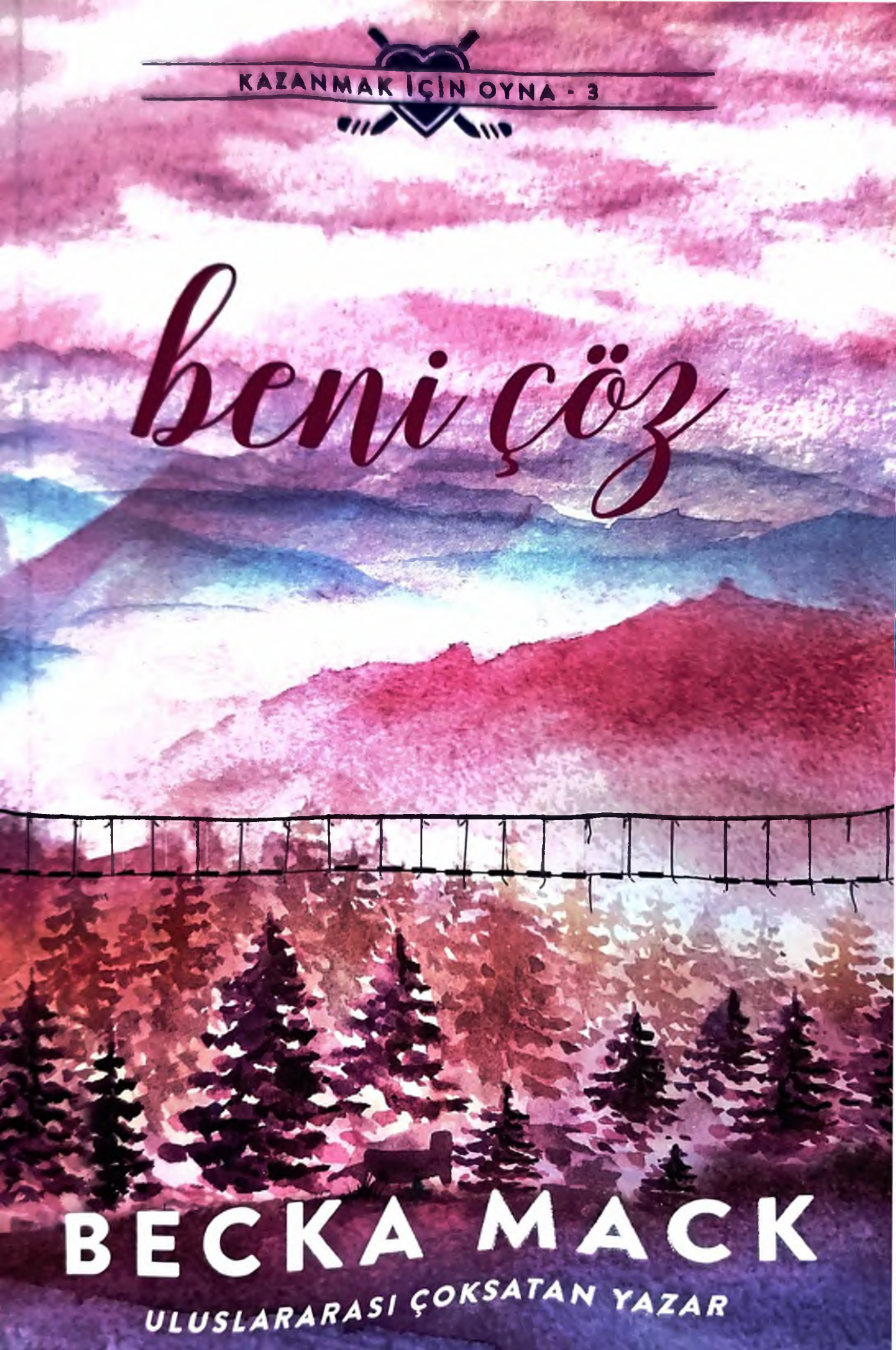
KAZANMAK İÇİN OYNA · 3

beni çöz

BECKA MACK

ULUSLARARASI ÇOKSATAN YAZAR

HAYALİNİ KURDUĞUN AİLE İÇİN GEÇMİŞİNİ GERİDE BIRAKABİLİR MİSİN?

Aşk söz konusu olduğunda Adam Lockwood'un şansı hiçbir zaman yaver gitmemişti. Biten bir ilişkinin ve peş peşe gelen hayal kırıklığıyla sonuçlanan buluşmaların ardından birine yeniden güvenmek, onun için en korkutucu ihtimal hâline gelmişti. Çünkü insanların çoğu, Adam'ın gerçek yüzünü değil, şöhretini görüyordu.

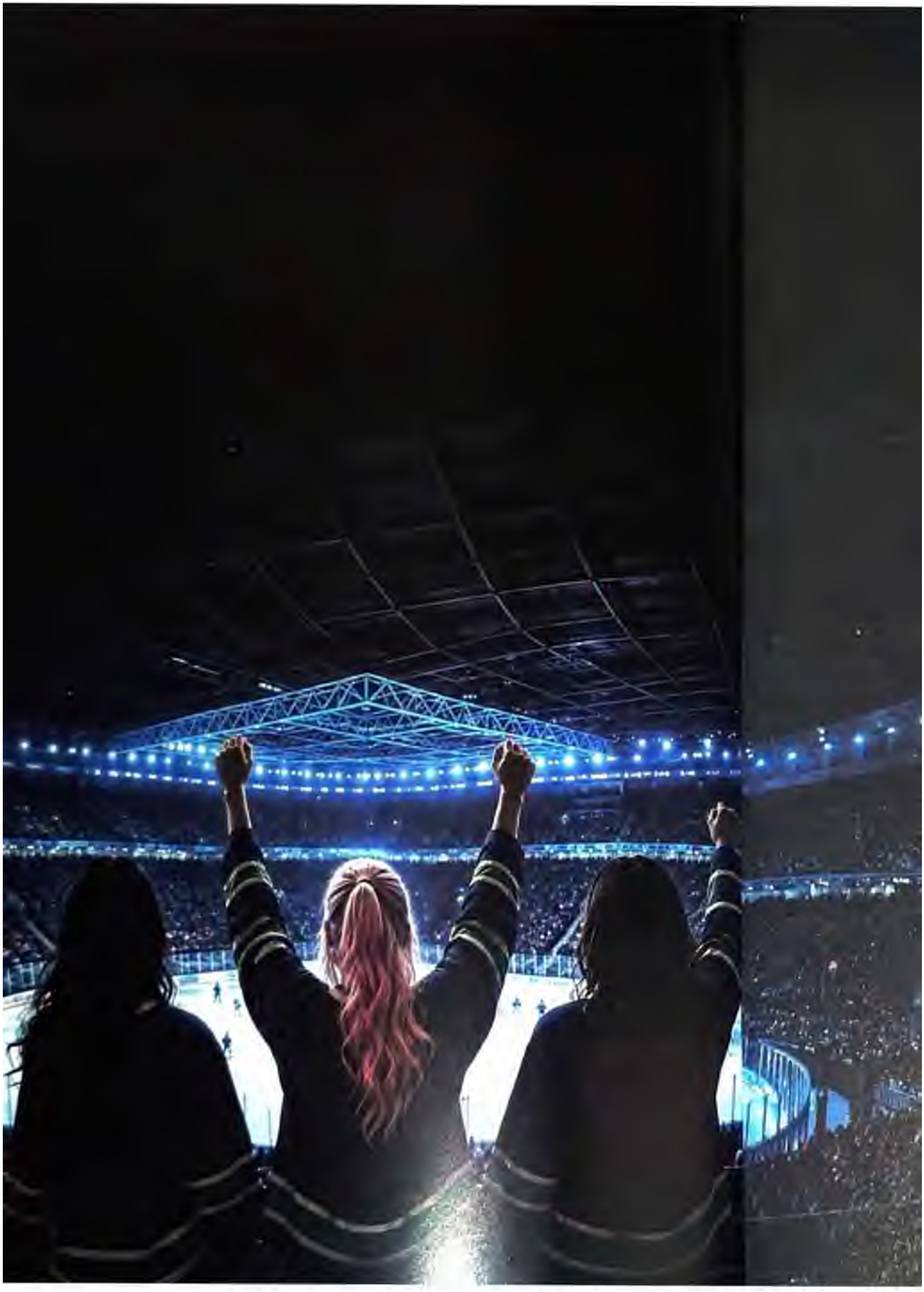
Ta ki köpeği, Rosie Wells'le karşılaşana kadar...

Bekâr bir anne ve veterinerlik fakültesi son sınıf öğrencisi olan Rosie'nin hayatı zaten fazlasıyla yoğundu, yeni bir ilişkiye ayıracak zamanı da yoktu. Üstelik buz hokeyine ünlü bir kaleciyi görse tanımayacağı kadar da uzaktı. Ancak Adam'la tanıştıktan sonra, kalbini yeniden riske atmaya değeceğine inanmaya başlamıştı.

Ne var ki Adam yıllardır bir maskenin ardına saklanmaya alışmıştı. Sonuçta o bir kaleciydi. Fakat geçmişinden taşıdığı ve her şeyi yerle bir edebilecek sır, yalnızca onu değil, birlikte kurmaya başladıkları yeni aileyi de tehdit ediyordu.

Bazen en büyük kurtarış, kaleyi değil, kalbi korumaktı. Ancak bazı sırlar ortaya çıktığında, kaybedilecek olan tek şey aşk değildi.

ISBN: 978-625-366-278-3
MARTI
/martiyayinlari
9 786253 662783

KAZANMAK İÇİN OYNA - 3

beni çöz

BENİ ÇÖZ

Özgün Adı: Unravel Me
Becka Mack

Çeviren	: Belgin Selen Haktanır
Yayıma Hazırlayan	: Zeynep Hilal Kahraman
Editör	: Merve Mumcu
Düzelti	: Öznur İlter
Kapak Tasarım	: J.L. Boudreau
Sayfa Tasarım	: Sidem Zelal Edin
Kapak Uygulama	: Sidem Zelal Edin

Türü: Yetişkin - Romantik
Kitap No: 2054

1. Baskı: Temmuz 2026
ISBN: 978-625-366-278-3
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © Becka Mack
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43087

KAZANMAK İÇİN OYNA - 3

beni çöz

Çeviri
Belgin Selen Haktanır

BECKA MACK

MARTI

Becka Mack'in diğer eserleri

Bana Şans Ver

Benimle Oyna

Beni Çöz'de geçmişte ebeveynlerin ölümü ve bunun yarattığı üzüntünün yanı sıra, koruyucu ailelerle ilgili kısa tartışmalar, çocuk ihmaliyle (ana karakter tarafından değil) ve bir hayvanın ölümüyle ilgili betimlemeler (bu bölümler çok kısa ve esas karakterin evcil hayvanıyla değil, diğer karakterin bir veterinerlik öğrencisi olarak eğitimiyle ilgili) bulunmaktadır. Bahsedilen konulara hassasiyetiniz varsa lütfen bu bilgiyi, bu öyküyü okumaya devam edip etmemekle ilgili bilgilendirilmiş olarak karar vermek için kullanın.

Nicole'a,

Kendisinden gururla esas Bayan Lockwood olarak söz edebilecek tek bir kadın var ve bu sensin. İlk günden beri yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Seni seviyorum, 1,000,000 öpücük yolluyorum.

Altmış kiloluk bir Bern dağ köpeği değil, bir süs köpeği olduğunu sanan dünyanın en güzel köpeği, iri oğlumuz Fielding'e. Hâlâ yanımızda olduğunu hissediyoruz. Huzur içinde uyu, koca dostum.

1

ŞEYTAN YENİDEN ORTAYA ÇIKIYOR

Adam

"Her şeyi mahvettim."*

Bu sözcükleri yastığıma karşı peltek peltek söylerken ağzımdan akan salyalar, kesinlikle ılık bir birikinti oluşturmamıştı. Başım kesintisiz bir şekilde zonkluyordu; diğer tarafa döndüğümde yatak odamın penceresinden lazer ışınları gibi içeri sızan parlak gün ışığına karşı gözlerimi sıkı sıkı yummak zorunda kaldım.

Her şeyi mahvetmem, kafatasımda hissettiğim feci baş ağrısının nedeniyle ilgiliydi: Dün gece içtiğim içki miktarı ve Carter.

Lanet olasıca Carter. İşleri yüzüme gözüme bulaştırmamın, özellikle de içkiyle ilgili olanların nedeninin %99'u oydu.

Telefonumu bulmayı başardığımda, son zamanlardaki hokey grup sohbetimizdeki *Buz Hokeyi Sürtükleri* başlıklı hararetli gündemimizin nedeni de oydu.

Söz konusu video mu? Takım arkadaşlarım Emmett ve Garrett beni ayaklarımdan tutuyordu, ben tepetaklak bir halde bir bira fıçısına tutunuyordum, Jaxon her şeyi kaydediyordu ve Carter fıçının hortumunu ağzıma tutmuş, devam etmem için beni kışkırtıyordu. Buz Hokeyi Sürtükleri kim miydi? Elbette, bizdik.

Garrett: Hâlâ uyuyor musun, Woody?

Woody, soyadım Lockwood'un kısaltmasıydı. Ha, bir de takım arkadaşlarım bir keresinde beni otel odamda mastürbasyon yapar-

ken yakaladıkları için bu lakabı takmışlardı.* Ama o zamanlar kız arkadaşımdan neredeyse 2500 km. uzaktaydım ve daha on dokuz yaşındaydım. Bir gencin biraz rahatlamaya hakkı vardır herhalde.

Carter: Akşamdan kalmalığını minik bir bebek gibi uyuyarak üstünden atmaya çalışıyor, tıpkı minik kızımın uyuduğu gibi.

Mesaja babası çok gıcık olsa da kendisi çok şirin olan beş aylık kızı Ireland'ın bir fotoğrafını eklemişti.

Carter: Ollie bile 3 bira fıçısını gömdüğü halde ayakta, toparlan artık

Tamam, bu hiç de adil değildi. Karısı Olivia, *Starbucks*'tan köpeğim için aldığım köpek kupası kadar ufak tefek olmasına rağmen içki içme konusunda bir şampiyondu. Hem biraz deşarj olmayı hak ediyordum. Jaxon dışında tüm arkadaşlarım ya evlenip yuva kurmuştu ya da ciddi ilişkileri vardı; Jaxon ve ben aynı seviyede bile değildik. O her ay bir sürü randevuya çıkıp kızları yatağa atıyordu. Bense bir sürü randevuya çıkıp eve hayal kırıklığına uğramış, o noktada belki bulmamın bile imkânsız olduğu bir şeyi aramaktan tükenmiş bir halde tek başıma geri dönüyordum. Belki evlenip yuva kurmak bana göre değildi.

Emmett: Bu sabah bir tekerlekli paten seansına var mısınız?

Garrett: Yarım saat sonra olur mu? Jennie beni uçurmaya hazırlanıyor.

Carter: Siktir git.

* (İng.) Woody, ereksiyon anlamında da kullanılmaktadır. (ç.n.)

Garrett: Kız kardeşini becermeyi yeğlerim.

Carter: Seni öldüreceğim.

Emmett: Baba? Bu noktada araya girmen gerekiyor.

Baba dediği kişi bendim ve gayrı resmi işim Carter ile Garrett'ı birbirlerinden uzak tutmaktı. Carter hâlâ en yakın arkadaşlarından birinin, küçük kız kardeşiyle çıktığını kabullenmeye çalışıyordu ve Garrett da Jennie'yle yatıp kalktığını onun yüzüne vurmaktan büyük keyif alan bir pisliğe dönüşmüştü. Carter'ın bizi gıcık ettiği kadar başka birinin onu gıcık ettiğini görmek çok keyifliydi ama o gün fiziksel olarak ikisini de canlı tutmam imkânsızdı.

Ben: Bugün bu işi doğal seçilime bırakacağım.

Garrett: Bu da ne demek? Carter'm peşime düşmesine izin mi vereceksin?

Jaxon: Gelebileceğimden emin değilim. Sanırım kasık kasımı incittim. Ayrıca, huzur içinde yat, Gare-Bear.

Emmett: Ne yaptın?

Jaxon: *sırıtma emojisi* Kimi yaptın demek istedin sanırım.

İnleyerek bacaklarımı yatağın kenarından aşağı sarkıttım ve kalktım. Kan beynime akın etti, zonklayan şakaklarımı ovuşturduktan sonra aslında bir yalvarıştan farklı olmayan sonraki mesajımı yazdım. O gün dört kişilik bir aileyi doyuracak miktarda bir şeyler yemezsem işe yaramayacaktım.

Ben. Lanet olsun. *Big Mac*, lütfen.

Herkes tekerlekli pateni boş verip *McDonald's*'a gitmeye hevesli olduğundan, akşamdan kalma halimden sıyrılmak için duşa gittim ve işin geri kalanını yağlı burgerlerle tuzlu kızarmış patateslere bırakmaya karar verdim.

Ereksiyonum dimdik göbek deliğime çarpıyor, sabah mastürbasyonuma başlamam için adeta bana yalvarıyordu. Ilık suyun altına adım atıp aletimi kavradım, diğer elimi dümdüz duvara yasladım ve başımı eğerek inledim.

O kadar uzun süredir elimi beceriyordum ki, bir kadının içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyordum. Dürüst olmam gerekirse yorgundum. Özlediğim şey seks değil, bağ kurma hissiydi. Eskiden hayatımdaki kişi hokeyden, her şeyden daha önemliydi, tüm dünyamdı.

Fakat bir anda o dünyayı yerle bir etmişti.

Sayısız parçamı ayaklarının altına almış, ayakkabılarının sipsivri topuklarıyla tuz buz etmişti.

Onu özlemiyordum. Bir zamanlar aramızda olan sevgiyi, her gece sarıldığım vücudunu, bana her gülümsediğinde kalbimin çılgınlar gibi atmasını özlüyordum. Bana sergilediği sevgiyi özlüyordum ama sonra...

Artık beni sevmeyi *bırakmıştı*.

Beni sevmekten vazgeçmişti ve artık beni ben olduğum için sevecek biriyle karşılaşıp karşılaşmayacağımdan emin değildim.

Süper yıldız kaleci Adam Lockwood'u değil. NHL*'in altın çocuğu, lükse, en gözde davetlere, yazlık evlere ve hayatınızın bir günü daha çalışmak zorunda kalmamaya giden bileti değil.

Sadece... beni.

Aletimin gevşediğini hissettiğim anda bu düşünceleri aklım-

* Kuzey Amerika'da 32 profesyonel takımın mücadele ettiği, dünyanın en üst düzey buz hokeyi ligi. (e.n.)

dan attım. Hafifçe gülerek sabun kalıbını aldım ve sabunlanmaya başladım. Hiçbir şey bir ereksiyonu Courtney'yi düşünmek kadar hızlı bir şekilde gidermiyordu.

Duştan çıkınca köpeğim Bear'ın odamda olmadığını fark ettim. O altmış kiloluk kocaman köpek, genellikle bana yapışıktı ve ona daha çok sarıldığım için sarhoş olmamı severdi. Telefonuma bakınca saat onu geçtiğini gördüm. Zavallı köpeğim büyük bir ihtimalle en iyi numaralarını prova ediyor, mutfakta mama kâsesinin başında ölü taklidi yapıyordu.

Üstüme bir *boxer* geçirdim ve koşarak aşağı kata indim. Mutfaktan gelen tangır tungur sesler duraksamama neden olmadı. Bir partiden sonraki sabah, takımımdan birkaç kişinin hâlâ evde olması sıra dışı bir durum değildi. Yine de koridorda doğruca bana doğru yürüyen uzun bacaklı bir sarışın görmeyi beklemiyordum. Baştan aşağı beni süzerken, yarı çıplak bir halde dudaklarına pembe dudak parlatıcısını sürmeyi tamamladı. "Keyifli saatler için teşekkürler, yakışıklı." Elini gövdeme dayayıp yanağıma uzun bir öpücük kondurdu ve tenimin alev alev yandığını hissettim.

"Şey..." Elimi dağınık dalgalı saçlarımın arasından geçirdim. "Kimden söz ettiğini... Keyifli saatler mi?"

"Hepsi." Göz kırptı, kırmızı topuklu ayakkabılarını giydi ve beni afallamış bir halde orada bırakıp gitti.

Biz bir şey yapmış olamazdık, değil mi?

Hayır çünkü bunu asla yapmazdım. Değil mi? Yaptıysam da hiçbir şey hatırlamıyordum. Bir yabancıyla seks mi? Hayır, ayıkken yapmayacağım bir şeydi.

Ama ayık olmadığımda işler değişebilirdi.

Başımı iki yana salladım, Bear'ı mutfağın girişinde görünce iç çektim. "Demek buradaydın, dostum."

Çikolata rengi gözlerini bir hayal kırıklığı ifadesiyle bana dikti.

Yere çömelip koyu renkli gür tüylerini okşadım. "Biliyorum.

Özür dilerim. Seni yataktan atmak istemedim ve kahvaltıya geç kaldım. Dün gece çok içtim. Beni affediyor musun?"

Oflar gibi bir ses çıkardı, burnumu yalayıp dik dik bakmaya devam etti.

Fakat sonra bana bakmadığını fark ettim.

Bakışlarını takip ederek arkama baktığımda ve ocağın başında duran çıplak bacakları gördüğümde kalbim duracak gibi oldu. Uzun bacakları yukarı doğru takip edince poposunu ancak örten *Vipers* tişörtümü, biraz daha yukarı çıkınca da beline uzanan parlak kızıl saçlarını gördüm. *Mutfağımda* bir şey *pişiriyordu.*

"Bu sabah çok huysuz," dedi neşeli bir sesle. Kızmış tavaya bir parça domuz pastırması koydu. "Bir saat önce kahvaltısını hazırladım ama bir lokma bile yemedi. Gözlerini benden ayırmıyor." Bakışlarımı yukarı doğru çevirmeye devam ederek seksi kızıl saçlı kızın başının arkasına baktım ve... ne bileyim, sanırım başının patlamasını falan bekledim. Kan akışımın uğultusunu kulaklarımda hissederek yumruklarımı sıktım. Bear boğuk bir hırlama sesiyle yanımda ayağa kalktı.

"Bak, yine hırlıyor. Onu fazla şımartıyorsun, Adam. Hep şımarttın zaten."

"Defol evimden."

Eski kız arkadaşım hızla bana döndü ve eskiden içimin yağlarını eriten bir tavırla dudaklarını sarkıtıp buyurgan mavi gözlerini yüzüme dikti.

"Benimle neden böyle konuşuyorsun, canım?" Salınarak yanıma geldi, parmak uçlarını göğüs tüylerinde gezdirip ensemi tuttu. "Bir zamanlar, burası benim de evimdi."

"Evet, sonra yatağımda başka birisini becerdin." Yeni bir şilte almam gerekince Carter beni artık üstünde uyuduğum o aşırı pahalı şilteyi almaya ikna etmişti. Aslında, olanlara rağmen her şey lehime sonuçlanmıştı.

Kolunu boynuma attı, eskiden bayıldığım mavi gözlerini be-

nimkilere dikti. "Benimle daha çok ilgilenseydin ilgiyi başka yerde aramazdım. Ama sen olanları unutursan, ben de unuturum." Altdudağını ısırdı. "Dün gece beni içeri aldığında her şeyi unutmaya istekli gibiydin."

Onu içeri almak mı? Sarhoş ya da ayık, o dişi şeytanı asla evime almazdım.

Önceki gece neler olduğunu hatırlamaya çalışırken kolunu üstümden çektim ama hiçbir şey hatırlamıyordum. "Seni içeri almadım."

"O zaman nasıl içeri girdim, Adam? Neden üstümde senin tişörtün var, neden mutfağında kahvaltı hazırlıyorum?"

"En ufak bir fikrim yok. Duyduğum kadarıyla cadıların türlü türlü süper güçleri varmış." Onu ittim, altını söndürdüğüm tavayı çenemi sıkarak ocaktan aldım.

Karşımdaki kişi, ilk randevumuzda elini tuttuğumda eli terli olan sessiz kız değildi. On yedi yaşında bekâretimi kaybettiğim kadın değildi. Birlikte hayaller kurduğum, hayatımı etrafına inşa ettiğim kişi değildi.

Yumuşak ellerini ağır ağır sırtımdan aşağı indirdi ve kollarını belime dolayıp bana yaklaştığında gözlerimi yumdum.

"Seni özledim," diye fısıldadı Courtney. "Lütfen, Adam. Yine mutlu olabiliriz." Ilık dudakları omzuma değdiği anda kendimi ona bıraktım.

Bir şey istiyordum. Bana ihtiyaç duyulmasını istiyordum. Takdir görmek ve *sevilmek* istiyordum.

Hayır, bunları sadece istemiyordum. Resmen *ihtiyaç* duyuyordum.

Ancak Courtney bunları hiçbirini bana veremezdi.

"Daha fazlasını hak ediyorum." Ona döndüm, kollarını iterek çenesini tuttum ve sözlerimi duyduğundan emin olmak için yüzünü zorla yüzüme kaldırdım. Bu sözleri ona son kez söyleyecektim. "Bana verebileceklerinden fazlasını hak ediyorum, Courtney. Daha iyisini hak ediyorum."

Bunu bulmayı başaracaktım.

Gözleri irileşti, başını iki yana sallarken yaşla doldu. "Hayır. Adam, hayır."

"Evet. Geriye hiçbir şey kalmadı. Şimdi, git ve bir daha geri gelme."

Yürümeye başladım, sırtı ön kapıya dayanana dek onu yürümeye zorladım.

Yüzünde usta bir manipülatörün sahte ifadesi vardı. "Yaşadığımız her şeyi nasıl bir kenara atabiliyorsun? Sana bunu atlatman için çok zaman tanıdım, Adam. Neden olanları unutamıyorsun?"

Acaba eve geldiğinde kız arkadaşını bir başka erkekle yatağında yakalayan, ona vermeyi planladığı nişan yüzüğünü iç çamaşırı çekmecesine gizlemiş bir erkek bunu gerçekten de affedebilir miydi?

Dolabı açtım, çantasıyla ayakkabılarını sanki çoktan evimde kalmaya karar vermiş gibi güzelce yerleştirdiğini gördüm. Bunları ellerine tutuşturup üstündeki tişörte baktım. Bunu nereden bulduğunu bilmek istemiyordum. "Lanet olasıca tişörtümü ver ve git."

Gözlerinde karanlık bir ifade belirdi ve tişörtü çekiştirip çıkardıktan sonra ayaklarımın dibine fırlattı.

"Yüce İsa," diye mırıldandım. Karşımda çırılçıplak dikiliyordu.

"İyice bak," diye parladı çantasından bir elbise çıkarırken. Başının üstünden geçirdi, altına iç çamaşırını giydi. "Çünkü bu vücudu son kez görüyorsun."

"Öyle olduğunu umarım."

Hayretle bana baktı ve yüzüme sert bir tokat indirdi.

Hışımla ön kapıyı açtım. "Defol."

Bear da bana onay verirmiş gibi havlayınca Courtney irkildi. Verandaya çıktı, ağzını açtı ama bir şey söylemesine fırsat vermeden kapıyı yüzüne kapattım.

Bear ıslak burnuyla baldırımı dürttü. Dilini sarkıtıp bana gülümseyince bir kahkaha patlattım.

"Ben de bir kâbus olduğunu düşündüm," dedim. Kulaklarını kaşıdıktan sonra tekrar mutfağa girdim. "Yoksa *Voldemort** nasıl buraya gelmiş olabilir?"

Bear havlayıp kahvaltısını etmek için kabına doğru gitti. Ben de karşımdaki felakete göz attım. Evin içi fena değildi ama arka bahçeye bakınca yüzümü buruşturdum. Havuzda ufak tek boynuzlu atlar ve bunların arasında bir ara Carter'la Emmett'ın kılıç dövüşü yapmak için kullandıkları iki devasa şişme penis süzülüyordu. *Bunları getirdiğin için çok teşekkürler, Cara.* Kırmızı renkli plastik bardaklarla dün gece havuzumda tek bir çıplak kız olduğunu bile hatırlamadığım halde birkaç bikini bahçenin dört bir yanına saçılmıştı. Hatta mayosunu çıkarma tehdidini savuran tek kişi Jaxon olmuştu.

O anda yapmak istediğim şeyler listesindeki son madde temizlikti. Bir ya da belki beş tane *Big Mac* yemek için can atıyordum. O yüzden, temizliği bir kenara bırakıp giyinmek için üst kata çıktım.

Yatak odalarından birinin kapısı açıldı ve bir tişört giymeye çalışan Jaxon dışarı çıktı. Sırıttı, parmaklarını saçlarının arasında gezdirdikten sonra beyzbol kasketini taktı. "Dün gece nereye kayboldun?"

"Ne? Kaybolmak mı?"

"Sırra kadem bastın, dostum. Yatmaya gittiğini düşündüm. Hatırlamıyor musun? O bira fıçıları seni fena yaptı."

Şakağımı ovuşturdum. "Liseden beri fıçıdan içmemiştim."

"Ama Carter'ın seni ikna etmesine izin verdin."

İçki içtiğimde Carter beni birçok şey yapmaya ikna ederdi çünkü bunları dâhiyane fikirlermiş gibi göstermekte çok becerikliydi. Belli ki dün gece hariç, hâlâ Courtney'nin eve nasıl ve ne zaman girdiğini hatırlamaya çalışıyordum.

"Hey, dün gece burada kızıl saçlı bir kız gördün mü?" Jaxon

* Harry Potter evreninin en karanlık büyücüsü; "Adı Anılmaması Gereken" olarak bilinir, ölümsüzlük için Hortkuluklar yaratmış ve Harry'nin ailesini öldürerek ona efsanevi yara izini bırakmıştır. (e.n.)

takıma daha önceki sene katıldığı için Courtney'yle tanışmak gibi tatsız bir deneyim yaşamamıştı. Ayrıca, grubumuzdaki tek diğer bekârdı. Dolayısıyla önceki gece Courtney'yi fark edecek kadar uzun süre kalan birisi olduysa bu kişi ancak Jaxon olabilirdi.

"Kızıl saçlı mı? Dün gece anlattığın şeytandan mı söz ediyorsun?"

"Dün gece... Ne?"

Omzunu silkti. "Evet, Carter, Garrett ve Em gittikten sonra birkaç kızla birlikte havuzdaydık ve tam o sırada yeni birileri geldi. Birden gözlerin irileşti, '*İnanmıyorum. Şeytan yeniden ortaya çıktı*,' dedin. Sonra havuzdan dışarı fırladın. '*Beni görmediniz*,' dedin ve kıçın alev almış gibi kaçtın."

Siktir. Tamam, demek Courtney kesinlikle gece gelmişti. Bunu düşününce ürperdim ama en azından ne gibi bir imada bulunursa bulunsun, ona asla dokunmadığımdan emindim. Peki ya evden daha önce çıkan sarışın? Bana... *keyifli saatler* için teşekkür eden kız. Partiden mi söz ediyordu, yoksa...

"Şey, sen benim... yani, ben bir şey yapmadım... değil mi?" Elimle ağzımı kapatıp hafifçe öksürdüm. "Dün akşam birisiyle birlikte olmadım, değil mi?"

Jaxon kaşlarını çatarak bir kahkaha patlattı. "Bunu nereden bilebilirim? Kapının önünde oturmadım. Meşguldüm."

Tam o anda, göğsünde beliren pembe tırnaklar gömleğinin altına kaydı. Yan tarafından ufak tefek bir sarışın başını uzatınca Jaxon, "Günaydın, bebeğim," diye fısıldayıp onu dudaklarından öptü.

"Ara beni." Kız eline ufak bir kâğıt parçası sıkıştırdı, bana gülümsedi ve yanağımdan öptü. "Parti için teşekkürler, Aaron."

"Adam," diye homurdandım kız giderken. Jaxon'a dönerek sinir bozucu sırıtışına kaşlarımı kaldırdım. "Bir gün bile yalnız..." Ama arkasında bir de kahverengi saçlı bir kız belirince ağzım açık kaldı. Kız numarasını verirken Jaxon ona da 'bebeğim' diye hitap etti. Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Gülümsemesi yüzüne daha da yayıldı. "Evet."

İnanılmaz bir şekilde, arkasında kuzguni siyah saçlı bir kız daha belirdi. Jaxon ona da *bebeğim* dedi, bu kız da ona numarasını verdi.

Ağzım biraz daha açık kaldı. "*Hayır.*"

"*Ev...*"

"Ziyarete geldiklerinde annemle babam o odada kalıyorlar! Yeni bir şilte o! Daha yeni aldım!"

"Bir sonraki ziyaretleri için kutsanmış oldu. Deacon ve Bev bana sonra teşekkür edebilirler."

Peşimden odama girdi, ben üstüme bir şort ve tişört geçirirken çılgın gecesini anlatmaya koyuldu. Anlattığı saçmalıklar bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu. Dirseğimi komodinime yaslayarak *Tinder* gelen kutumu açtım. Bana okunmamış doksan yedi mesajım olduğunu söyleyen parlak kırmızı balon tansiyonumun çıkmasına neden oldu. Bunları görmezden gelip listedeki üçüncü kişiye geçtim.

Alessia: Bu akşamı dört gözle bekliyorum *öpücük emojisi*

Öpücük emojisi bende şok etkisi yarattı, hiç yüz yüze gelmediğimiz için biraz fazla istekli bir ifade gibi geldi. Carter eski kafalı olduğumu söylüyordu ama emin değildim.

Ben: Ben de. 7 gibi görüşürüz. *gülümseme emojisi*

Alessia: *öpücük emojisi* *öpücük emojisi*

Telefonumu kaldırıp durumu abartmamaya çalıştım. Akşamki randevudan pişman olmaya başlamıştım bile ama son on beş aydır hayat zaten bir felaketler silsilesi gibi geçiyordu.

Bear'a baktım. "Mama, sonra yürüyüş?"

Burnunu yalayıp hızla odadan çıktı.

Jaxon sırıttı. "Big Mac?"

"Hem de nasıl."

2

BEAR MAMASI OLMAK İSTEMİYORUM

Rosie

"Hiç izin günün var mı?"

İş arkadaşım, en yakın arkadaşım ve ev arkadaşım olan Archie'ye baktım. Üstünde yavru köpekle kedi desenleri olan mavi bir önlükle resepsiyon masasının arkasında oturuyordu. 1.85 boyundaydı, çok iriydi ve her yanı dövmelerle kaplıydı. O şirin önlüğü sonsuza dek her günümün en güzel olayı olarak kalacaktı.

"Bugün çalışmıyorum."

"Doğru. İzin gününde öylesine uğradın ve şimdi hayvanların hiçbiriyle ilgilenmeyeceksin." Kaşlarından birini kaldırdı. "Gönüllü iş yapmak, çalışmakla aynı şey, Rosie."

Gözlerimi devirip ziyaretçi formunu imzaladım. "Bugün Piglet'i gezdiren oldu mu?"

Archie bilgisayar ekranına hüzünle gülümsedi. "Bunun yanıtını biliyorsun."

Tabii ki biliyordum. Piglet en az benim kadar anksiyete yaşayan, otuz kilo ağırlığındaki bir Alman kurduydu. Son derece açık sözlü ve ilgisiz terapistime göre, anksiyete seviyem en tepelerdeydi. Piglet'in zamana, sabırla sevgiye ihtiyacı vardı; bunların büyük bir kısmı, onun için yeteri kadar çaba göstermeyen diğer gönüllüler yüzünden eksik kalıyordu.

"İşte, bu yüzden izin günümde buradayım," dedim Archie'ye, köpeklerin bölmesine doğru ilerledim. "Çünkü Piglet'in ona destek olacak birisine ihtiyacı var."

"Onu ne zaman eve götüreceksin?" diye seslendi Archie arkamdan.

"Ona verecek otuz metre kareden daha büyük bir alanım ve kendimle birlikte onun da karnını doyurabilecek kadar param olduğunda," diye seslendim.

O günlerde, Wildheart Hayvan Barınağı'nda sekiz köpek vardı ve kayıtlarımıza göre Piglet dışında hepsi yürüyüşe çıkarılmıştı. Köpeklerin birçoğu o gün yeteri kadar ilgi görüp egzersiz yaptıkları için kafalarını kaldırıp bana bakmadılar bile. Bu durum beni mutlu etti ama bölmesinin köşesine sinmiş, tir tir titreyen siyah-kahverengi köpeği görünce çok üzüldüm.

"Selam, tatlı kız," diye mırıldanıp çömeldim. İri kahverengi gözlerini bana çevirdi, gözleri parladığı halde olduğu yerde kaldı ve acıklı sesler çıkarırken beni güvenli bir mesafeden izlemeye devam etti. Korkuyor olsa da gelip bana merhaba demek istiyordu.

Dört ay önce, onu bir sabah erkenden ön kapımıza bağlanmış bir şekilde bulmuştum. Kapıya zavallı köpeğin sahibinin ona kötü davrandığını duymaktan sıkıldığını söyleyen birisi bir not iliştirmişti. Onu içeri sokabilmek için yatıştırmak zorunda kalmıştık çünkü o kadar korkuyordu ki, yanına yaklaşan herkesi ısırmaya çalışıyordu. Bütün günü bölmesinin dışmda geçirmiş, ona kitap okuyup konuşmuştum ve o zamandan beri de artık sahip olduğumuz bağı inşa etmek için çabalamıştım.

Ona sabırla yaklaşarak, herkesten çok korkmasına ve tereddütlü olmasına rağmen, sevilmeye bayılan tatlı, dost canlısı bir kız olduğunu görmüştük. Kafesi ona yoğun bir kaygı yaşatıyordu ama dışarıya çıktığında bir anda değişiyordu. Daha tasasız, meraklı ve mutlu bir kız oluyordu. Sadece onu sonsuza dek sahiplenecek olan ailesini bulamamıştı.

Kayışını gösterdim. "Yürüyüşe çıkmak ister misin, Pig?" Kulaklarını hemen havaya dikti, başını yana eğdi. Ona arkamı dönüp hafifçe sırt çantama vurdum. "Yanıma öğle yemeği de aldım."

Yavaşça ayağa kalktı ama bacakları titriyordu. Ağır ağır yaklaşıp parmaklıklarından arasından önce beni, sonra da sırt çantamı koklarken kuyruğunu arka bacaklarının arasına sıkıştırdı. Dilini sarkıttı, biraz daha dik durup alçak sesle *hav!* dedi.

"Aferin kızım." Kafesinin kapağını açtım ve kayışını takmadan önce kulaklarının arkasını kaşıdım. "Yemek yemek için her şeyi yaparsın, değil mi?"

Ayak bileğimi yaladı, burnuyla sırt çantamı itip umut dolu bir ifadeyle bana baktı.

"Lanet olsun." İç çekip çantamı açtım ve ona o çok sevdiği kurabiyelerden bir tane verdim. "Bana nasıl bir şey yaptıracağını çok iyi biliyorsun."

Barınağın kapısına doğru yürürken, Piglet resmen yanıma yapıştı ama sıcak Vancouver güneşine çıktığımız anda uzaklaştı. Hızla üç adım öne koştu, havaya sıçradı, kendi etrafında dönüp şirin poposunu sallarken dilini sarkıttı. Tekrar dört ayak üstünde kaldığında, burnuyla kalçamı itti ve öne geçip bana yol gösterdi.

Wildheart, Kuzey Vancouver'ın sessiz bir bölgesinde, şehir merkezinin gürültüsüyle kalabalıklarından uzak bir noktadaydı. Dağlar ve bir denizi andıran yeşil alanlar muhteşem bir manzara oluşturuyordu. Her gün otobüsle köprüden geçmeye, şehri geride bırakıp doğayla bir olmaya bayılıyordum.

Her zamanki gibi, yürüyüşümüz bizi Fromme Dağı'nın dibinde bir yere götürdü. Turistlerin dağ yürüyüşü yapmak için geldikleri yolun biraz ilerisinde bir grup insan toplanmıştı ama Piglet ve ben parkın arkasındaki ufak bir aralıktan sessizce geçtik, bir merdivenin alt basamağına varana kadar dar patikada hızla ilerledik.

Tahta basamaklar eski ve eğreti duruyordu ama bizi en sevdiğimiz huzurlu, sessiz yere götürüyorlardı. Piglet merdivenden çıkmakta hiç zorlanmıyor, ben ona yetişmeye çalışırken basamakları üçer üçer çıkıyordu! Zaten esas sorunu aşağı inerken yaşayacaktık.

Piglet dağların getirdiği özgürlük hissinin, kuş cıvıltılarının ve yakınlarda akan bir derenin sesinin, taze toprakla çam ağaçlarının kokusunun keyfini çıkardı. Orada daha farklı, daha derin nefes alabiliyordunuz, içinize çektiğiniz her nefes taptaze ve canlandırıcıydı. Sizi uyandırıyor, ihtiyacınız bile olduğunu bilmediğiniz bir zihin açıklığı veriyordu.

Piglet'ten önce, orada kendime başıma çok zaman geçirmiş, ormanda boş boş dolaşıp ayaklarımı dereye sokmuş, hayatı düşünmüştüm. Bazen keşke hayat daha farklı olsaydı diye düşünüyordum ama hissettiğim yalnızlığa rağmen sahip olduklarımı hiçbir şeye değişmeyeceğimi biliyordum.

Orada o tatlı kızla kendimi o kadar yalnız hissetmiyordum. Çocukluğumda hayal ettiğim hayat değildi ama elimde bu vardı. Hayatımı ve bana sunduklarını olduğu gibi seviyordum.

Benden aldığı parçaların yasını sonsuza dek tutacak olsam da...

Piglet'le birlikte çam ve sedir ağaçlarının arasından geçerek yolumuza devam ederken, gözlerim bütün çam ağaçlarını taradı. Ormanda olduğunu bildiğim, üstünde bir kalp ve üç harf olan o ağacı aradım. Oraya taşındığımdan beri, senelerdir her cumartesi günü bunu arıyordum ama her seferinde kalbimde sanki birazcık daha genişleyen bir delikle ayrılıyordum.

Bir saat sonra, midem guruldamaya başladığında Piglet yavaşlayıp imalı bir ifadeyle bana ve sırt çantama baktı.

Gözlerimi devirdim. "Dünyanın en acıklı bakışlarına sahipsin, bunu biliyorsun, değil mi Piglet?" Piglet dizimi yalarken başını kaşıdım. "Neredeyse köprüye geldik. Beş dakika sonra, öğle yemeği molası vereceğiz. Tamam mı, kızım?"

Piglet havlayıp önden koşmaya başladı, bir ağacı koklamak için durdu. Uzakta bir yerde ince bir dalın kırıldı, arkasından yapraklar hışırdadı ve kalın sesli birisi tek başına dağ yürüyüşü yapan bir kişinin asla duymak istemeyeceği bir sözcüğü söyleyerek bağırdı.

"*Bear!*"*

Piglet hızla başını çevirdi ve donakaldı. Korkudan titreyerek sırtımı geniş bir ağacın sert gövdesine yasladım, yaklaşan gümbür gümbür ayak seslerini dinledim. Ağaçların arasından siyah renkli dev gibi bir şey fırlayıp gözlerini bana diktiğinde ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Tüm hayatım gözlerimin önünden geçmeye başladı çünkü bana doğru gelen şeyin bir ayı olduğundan emindim.

"*Kaç kurtar kendini, Pig!*" diye bağırdım. Onu kayışımdan çekip bir çalılığın arkasına ittim. Yüzümü örterek kendimi saldırıya hazırladım. "Ölmek için çok gencim!"

Sert, tüylü bir şey üstüme çullanıp beni yere devirdi. Islak bir burun yüzüme sürtündü, telaşla koklayıp beni bir sonraki yemeği olarak mideye indirmeden önce ağzını açtı... ve yalamaya başladı.

İri, ıslak diliyle yüzümün sağ tarafını tek seferde yalayıp sonra diğer tarafı da aynı şekilde yaladı. Garipti ama sanırım ölmek için en kötü senaryo değildi.

Gözlerimden birini açtığımda, karşımda nefes nefese duran mutlu yüzü gördüm ve vücudumda korkunun zerresi dahi kalmadı.

"Tanrım, *gerçekten* de öleceğim. Evet, öleceğim!" İri, siyah köpek devasa çikolata rengi gözleriyle bana baktığında ellerimi yumuşak, uzun tüylerinin arasına daldırıp gözlerimi yumdum, beni yalamasına izin verdim. "Sen dünyanın en yakışıklı, en tatlı köpeğisin, değil mi iri çocuk? Evet, öylesin." Ona sıkı sıkı sarıldığımda, burnumu boynumun kenarına dayayarak kuyruğunu mutlu mutlu salladı. "Öldüm de cennete mi gittim yoksa? Burası cennetse sonsuza dek kalacağım."

Yerdeki yaprakların ve çıtırdayan dalların arasında gürültülü ayak sesleri duyuldu ve kalın sesli birisi bağırarak yine o korkunç sözcüğü söyledi.

"*Bear!*"

* (İng.) Ayı anlamına gelmektedir. (ç.n.)

İri köpek arkasına döndü, neredeyse benimle aynı boyutlarda olan bir Tibet Mastifi değil de bir süs köpeğiymiş gibi inanılmaz büyük olan poposunu bacaklarıma dayayıp üstüme oturdu. Dilini kulağıma soktu, çenesini omzuma yasladı ve tam o sırada çalılıkların arasından mavi gözleri telaşla etrafı tarayan dev gibi bir adam çıktı. Bizi görünce derin bir oh çekti, ellerini beline dayayıp başını eğerken vücudu gevşedi.

"Yüce Tanrım," diye homurdandı gözlerini ovuşturarak. Kollarını iki yana açtı ve şaşkın ama mutlu bakışlarını beni sahiplenmiş ya da sahiplenmemiş olabilecek köpeğe dikti. "Ödümü kopardın, dostum!"

Köpek iri kafasını boynuma yaslarken adamla göz göze geldik. Bana baktığı sırada yanakları kızardı. Ben de aynı durumdaydım.

"Çok uzun boylusun," dedim birden. "Aman Tanrım, çok kabayım. Yani, sadece demek istedim ki..." Yutkundum. "Süper uzunsun."

Hafifçe gülümsedi. Öylesine içten, dostane ve kocaman bir gülümsemeydi ki bu kadar güzel oluşu nefesimi kesti. Adam içten bir kahkaha atarken yanımdaki köpeğe biraz daha sokuldum ve kızaran yanaklarımı gizlemeye çalışarak sahibini inceledim.

O... olağanüstüydü. Masmavi gözleri bronz teniyle, kahverengi kirli sakalıyla tezat oluşturuyordu. Beyzbol kasketini çıkardığında, dalgalı kahverengi saçları serbest kaldı ve uzun parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Yutkundum.

Gri tişörtü geniş vücudunu sarıp sarmalıyor, iri üst kollarını, insanın ağzının sulanmasına neden olan kaslı ön kollarını ve ince belini gözler önüne seriyordu. Bakışlarım dar siyah şortundan kalın bacak kaslarına kayarken, sağ paçasının altından neredeyse diz kapağının üstüne kadar uzanan bir dövme gördüm. Bacak dövmelerinin seksi olup olmadığını merak ediyorsanız, yanıt evetti. Hem. De. *Çok.* Seksiydi.

Yine yutkundum ve adam tişörtünün ucunu kaldırıp alnındaki

terleri silince... Tanrım, o gördüğüm şey onlu bir karın kası mıydı? Böyle bir şey var mıydı?

Kusursuz karın kaslarını görünce boğazım tıkanır gibi oldu. Acilen her zaman tercih ettiğim sudan -*kutsal*- bir şişe alma ihtiyacı hissederek hâlâ sırtımda olan çantama uzandım. Bu arada köpeğin kontrolünü ve belki aklımı da kaybettim ve cıyaklayarak öne doğru savrulup yüzüstü yere serildim. Yanımdaki köpek *hav* diye ayağa fırladı, Piglet gizlendiği çalılıktan acıklı bir ses çıkarırken karşısında rezil olduğum adam hemen yardımıma koştu.

Büyük eller belimi kavrayıp beni yerden kaldırdı.

"Yakaladım seni," diye mırıldanan adam beni yere bırakmadan yürümeye başladı.

"Ben taşıman için fazla..."

"Şu anda buna itiraz etmeyeceğini biliyorum," dedi esprili bir tavırla ve beni büyük bir taşın üstüne oturttu. Ilık ellerini dizlerime dayadı, bacaklarımı açıp arasına çömeldikten sonra bir kızın içinde kaybolacağı derin havuzları andıran mavi gözleriyle yüzüme baktı. Yanaklarıma bulaşan kiri tozu temizledikten sonra ellerini yine dizlerimin üstüne koydu. "Sanırım, köpeğim seni ikinci kere düşürdü."

"Aslında, ilk seferinde o düşürdü ama bu sefer sadece... dikkatim dağıldı."

"Dikkatin mi dağıldı?"

"Evet, tişörtünle ve karın kaslarınla o şeyi yaptın." Elimi ağzıma götürüp hafifçe öksürdüm. "Seksi erkekler filmlerde hep öyle yaparlar."

Gözlerinde bunu komik bulmuş gibi bir ifade belirdi. "Hımm. O zaman, sanırım ikimizin de özür dilemesi gerek."

"Dondurma ya da buzlu *latte* formundaki özürleri kabul ederim, seçici değilimdir."

Adam gülerken köpeği boynunu yaladı. "Tamam, senin özür sepetini doldururken bunu da unutmayız." Bakışlarını aşağı çevi-

rip başparmağıyla dizimdeki sıyrığı okşadı. "Seni yere devirdiği için çok üzgünüm. Asla böyle kaçmaz. Sanki uzaktan kokunu aldı ve koşmaya başladı."

"Açıkçası, benim yüzümden öyle oldu. Bana doğru koşmaya başladığını görünce korktum. Şey... onun bir ayı olduğunu sandım."

Adam güldü, köpeğinin kulaklarını kaşıdı. "Duydun mu, dostum? Senin kocaman, vahşi bir ayı olduğunu sanmış. Şimdi bütün gece bu yüzden böbürleneceksin." Bana baktı. "İyi olduğundan emin misin? Bir yerin incinmedi, değil mi?"

Başımı iki yana salladım ve parmaklarımı kıpırdattım. "Gördün mü? Gayet iyiyim."

Yine güldüğünde, buna benim sebep olmamın ne kadar hoşuma gittiğini hissederek şaşırdım. "Parmaklarını süper kıpırdatıyorsun. Dramatik bir etki yaratmak için ayağa kalkman, kendi etrafında dönmek gerek. Burada kalıp her yerini kontrol etmem için seni evime götürmemi istemiyorsan, beni ikna etmen gerekecek."

Elimden tutup beni ayağa kaldırırken, evine götürüp muayene etme olasılığı karşısında acaba kemiklerimden biri kırılmış gibi numara yapsam mı diye düşündüm. *Ben varım.*

"Ama komik olan ne biliyor musun?" Köpeğini işaret etti. "İsmi Bear."

Parçalar yerine otururken alnıma vurdum. "Şimdi anladım! Beni bir ayı yaklaşıyor diye uyardığını sandım." Dostane bir tavırla omzuna vurdum. "Yani, yere düşmem *senin* suçun."

Göz kırptı. "Hadi, gel. İleride ellerini ve yüzünü yıkayabileceğin bir dere var."

Elbette, derenin nerede olduğunu biliyordum. Piglet'le her öğlen yürüyüşe çıktığımızda derenin kenarında dolaşırdık. Piglet etrafa su sıçratmaya bayılırdı ve ayak bileklerime kadar suya girip yürümek, kendimi yavaş yavaş yeniden yüzme fikrine -bir gün bunu yapabileceğimi umuyordum- alıştırmanın bir yoluydu.

Fakat bu adamı tanımıyordum ve çalılıkların arasında benim gibi onu tanımadığı için korkup saklanan bir köpek vardı.

"Oraya gidemem ama teşekkür ederim." Piglet'in o karmaşada kaybettiğim kayışının ucunu buldum. Kayışı izleyince, tatlı kızımı korkudan sinmiş bir halde buldum. "Selam, güzellik," diye fısıldadım ve çömelip sırt çantamı çıkardım. Kuyruğunu titreyen bacaklarının arasına sıkıştırmış halde yavaşça bana yaklaştı. Başımı çevirerek bizi merakla izleyen adama baktım. Piglet bana sokulunca, adamın yüzündeki bütün çizgiler gevşedi. "Piglet çalıştığım barınaktaki köpeklerden biri."

Adam köpeğine baktı. İkisinin gözlerindeki şefkatli ifade kalbimi sızlattı. "Seni korkuttuk mu, kızım? Öyle olsun istemedik. Değil mi, dostum?"

"Birkaç ay önce, onu işyerimin kapısına bağlanmış bir halde buldum," dedim. "Korkmuştu, kaygılıydı ve birkaçımızı ısırmaya çalıştı. Ona ne olduğunu bilmiyoruz ama besinsiz kalmıştı ve birkaç kaburgası çatlaktı." Piglet'in gözlerinin arasındaki yeri ovduğumda bana biraz daha sokuldu. "Çok tatlı, sokulgan bir köpek ama hâlâ insanlara güvenmeyi öğreniyor. Özellikle de erkeklerden korkuyor."

Adam kaşlarını biraz daha çattı ve mavi gözlerinde hüzünlü bir ifade belirdi. O ve Bear uzun uzun birbirlerine baktıktan sonra yere çömeldiler. Bear başını patilerine dayayıp Piglet'i izlemeye başladı.

"Bu arada, ismim Adam."

Yanaklarımın kızardığını, hiç şüphesiz ismimle aynı renge dönüştüğünü hissettim. "Rosie."

"Rosie," dedi kalın bir sesle. Yüzünde nefes kesen bir gülümseme belirirken dikkatle yüzümü süzdü. "Hoşuma gitti."

Piglet'i okşamak için önüme dönüp kızaran yanaklarımı ve hem mahcup hem de şaşkın gülümsememi gizlemeye çalıştım.

Adam bir ot parçası koparıp parmaklarının arasında çevirdik-

ten sonra bununla Bear'ın burnunu gıdıkladı. "Rosie'yle yürüyüş yapmayı seviyor musun, Piglet? Eminim ki onu yanımdaki iri vahşi Bear gibi yere yıkmıyorsundur."

Piglet başını kucağımdan kaldırdı, yana eğdi ve gözlerini kırpıştırarak Adam'a baktı.

"Çok güzel bir kızsın sen, değil mi? Çok güzelsin, eminim ki kalbin de güzeldir."

Piglet bir bana bir Adam'a bakarken ona gülümsedim. "Burada bizimle oturmana gerek yok. Çok eğlenceli olmadığının farkındayım. Sadece ona biraz sabırlı davranmak gerekiyor."

"Bizim için sorun değil." Adam köpeğini dürttü. "Hem sabırlı da olabiliriz, değil mi dostum? Bir tek çizburger konusunda sabırlı değiliz."

Bear havlayınca kıkırdadım. Piglet yavaşça kucağımdan indi, karnının üstünde sürünerek çocuklara biraz daha yaklaştı. Bear kulaklarını havaya dikti, Adam'a bakarken talimat bekledi.

"Sabır," dedi Adam yumuşak bir sesle ona hatırlatma yaparak.

Bear yine başını patilerine yaslayıp beklemeye başladı. Piglet çok ama çok yavaş bir şekilde sürünerek ve her hareketten sonra başını çevirip hâlâ orada mıyım diye kontrol ederek ilerlemeye devam etti.

"Yanındayım," diye ona cesaret verdim, kendi heyecanımı dizginlemeye çalıştım.

Piglet dikkatle ayağa kalktı. Yanına gidip kulağını, ensesini, mutlulukla hızlı hızlı salladığı kalın, tüylü kuyruğunu kokladığı Bear hiç kıpırdamadı. Piglet tekrar yüzüne yaklaştığında, Bear heyecandan kuyruğunu pat pat yere vuruyordu.

Piglet, Bear'la burun buruna kalacak şekilde önüne yattı, iki çift kahverengi göz birbirine kenetlenince elimi mutluktan kabaran kalbime götürdüm. Adam'a baktığımda, gözlerinde tatlı bir ifadeyle beni izlediğini gördüm ve yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Şu anda çok şirinsin," diye fısıldadı. Ben ellerimi sallayarak tekrar köpeklere dönerken bana hafifçe güldü.

"Ben mi? Esas onlar şirin!"

Bear onlardan söz edildiğini anlamış gibi ağzını açıp dilini çıkardı ve Piglet'in burnunu yaladı. Cıyaklamamak için ellerimle yüzümü tamamıyla kapattım.

Ardından inanılmaz bir şey oldu. Tatlı, cesur Piglet'im yine kalktı ve dikkatle Adam'a baktı. Kuyruğunu sadece bir an için yere indirdi ama Adam kıpırdamadan durup onu koklamasına izin verince, kuyruğunu tekrar kaldırdı. Piglet burnunu Adam'ın yüzüne dayayınca Adam güldü ve bu tatlı ses, Piglet kuyruğunu yüzüme savurarak sallamasına neden oldu.

"Onu okşayabilir miyim?" diye sordu Adam. "Çok erken dersen sorun değil. Onunla bağ kurma çalışmanı mahvetmek istemem."

Ben yanıt veremeden, Piglet Adam'ın yüzünü çenesinden alnına kadar yaladı ve kasketini düşürünce, Adam'ın kıvırcık saçları serbest kaldı.

"Pig!" diye güldüm öne eğilerek. "En azından, önce onu akşam yemeğine çıkar!"

Piglet onun üstüne çıkarak kucağına oturup yüzünün her yerini yalamaya başlayınca, kahkahalarla gülmeye başladım ve yanlışlıkla burnumdan garip bir ses çıkardım. Ellerimle ağzımı kapattım ama Adam gülmekle, onu sahiplendiğini düşünen kucağındaki Alman kurdundan kurtulmaya çalışmakla meşguldü. Tam o sırada, Bear ikimizin eğlenceden mahrum kaldığımızı düşündü.

Etrafımda dönmeye, omzumla başımı dürtüklemeye başladı. En sonunda pes etti ve beni doğruca Adam'ın kucağına itti. Ben Piglet'in yerine geçerken Piglet de Adam'ın kucağından atladı, patileri havada kalacak şekilde sırtüstü yere yattı ve Bear'la birlikte yerde yuvarlanmaya başladılar.

"Bear!" diye bağırdı Adam gülerek. Ben onun bacaklarının

arasında dik durmaya çalışırken bileklerimi tuttu. "Rosie'yi yine yere devirdin!"

"Affedersin," diye mırıldandım dizlerimin üstüne oturarak. Adam'ın kaslı bacağını tutmak isterken kasığına fazla yakın bir noktaya denk geldim ve bunu fark ettiğimde gözlerim irileşti. Elim kaydığında öne savrulup göğsüm onunkine çarptı, geriye yuvarlanmasına neden olurken üzerine kapaklandım. "Çok özür dilerim, Adam, istemeden oldu." Göğsünden ittirip doğrulmaya çalışırken, Adam gülmeye devam etti. Sonunda oturmayı başardığımda, hayatımda ilk kez karşılaştığım bir yabancının üzerinde olduğumu fark ettim.

Aşağı baktım. İri vücuduna, yukarı sıyrılmış tişörtüne, karnının açıkta kalan kusursuz kaslarına baktım ve... Onlar şey miydi? Lanet olsun, öyleydiler. Gövdesinin iki yanında aşağı uzanan kalın, kabarmış birer damar vardı ve bunlar, kasıklarım adamın aletinin üzerinde oturduğum için göremediğim şortunun altında gözden kayboluyordu.

Hay aksi.

"Ah!" diye cıyaklayarak kendimi kucağından yan tarafa attım. Ayağım bacağına takılınca cıyaklamayı kesmeden geriye doğru sendeledim. Artık bir dağdan düşerek, yaklaşan ölümü bekliyordum.

Adam sakin bir tavırla elini uzattı, tişörtümü kavrayıp beni güvenli bir noktaya çekti. Tekrar kucağına düştüğümde nefes nefese ellerim göğsüne çarptı. Mavi gözlerini gözlerine dikip, "Sakın üstümde ölme, Rosie. Henüz seni bırakmaya hazır değilim. Daha yeni tanıştık," dediğinde, nabzımı bacaklarımın arasında hissetmeye başladım.

Vücudumdaki kanın tamamı yüzüme akın etti ve Adam bana acımadan önce sanırım beş yüz kere ağzımı açıp kapattım. Beni yavaşça kucağından indirdi, ayağa kalkmama yardım etti ve Piglet'in kayışını bana uzatıp Bear'ın kayışını aldı.

"Bear ve ben sizinle yürüyüş yapabilir miyiz?"

"Şey..." İnce perçemimi yana atarken Adam çantamı omzuna astı.

Muzip bir ifadeyle kaşlarını oynattı ve öne adım atıp benim yerime karar vererek başıyla yolu işaret etti.

"Gelin bakalım, güzel kızlar."

3

ELMA POPO

Rosie

Merak ediyorsanız söyleyeyim, hâlâ kıpırdamamıştım. Bunun basit bir şey olduğunu, sadece bir ayağımı diğerinin önüne atmam gerektiğini biliyordum. Fakat Adam'm poposunu ilk kez görüyordum ve...

Bir elma poposu vardı.

Ejderhaların Yüce Annesi aşkına, muhteşem bir popoydu. Enfesti. Çok...

"Geliyor musun, Rosie?"

İrkilerek elma popo sisinden sıyrıldım ve Piglet'in beni Adam'la Bear'ın yanına çekiştirmesine izin verdim.

Köpeklerin önden etrafı keşfederek gittiği, zaman zaman yere düşmüş bir dalı koklamak ya da burun buruna öpüşmek için duraksadıkları sessiz, sakin bir yürüyüştü. Engebeli orman yolunda yürürken Adam'm eli birkaç kere benimkine sürtündü ve kendi ayaklarıma takılıp tökezlediğimde, uzun parmaklarını parmaklarımın etrafına sarıp beni yakaladı.

Kalp atışlarım ta kulaklarımda uğulduyor, bir anda sebepsiz yere gerilen sinirlerim yüzünden yutkunmama neden oluyordu. Onu tanımıyordum. Hem de hiç. Dostaneydi, nazikti ve ayaklarının dibine serilmeye hazırdım. Kendimi dizginlemem gerektiğini hissettiğim için sessiz kalmak en iyisi diye düşündüm.

Yolda bir çatala vardığımızda ileride eski tahta bir köprü gördük.

Piglet koşarak yanımıza geldi, zıpladı ve Adam'ın omzundaki

sırt çantama vurdu. Sonra, o meşhur sıçrayışını yapıp kendi etrafında döndü.

"Öğle yemeği molasını hep köprüde veririz," dedim Adam'a. Piglet bizi en sevdiği noktaya doğru götürdü. "Yemek yiyeceği için gününün en güzel anı bu."

"Bear'ın da en sevdiği zaman o, değil mi?" Adam gülerek bana çantamı uzattı, ufak köprünün ayağına oturuşumu ve yiyecek kaplarını çıkarırken iki köpeğin üstüme çıkışını izledi.

Adam yanıma otururken bir tatlı patates cipsi çıkardım. "Bear atıştırmalık yiyebilir mi? Bunlar sağlıklı ve ev yapımı. Tatlı patatesi biraz tarçınla ve fıstık ezmeli muz kurabiyeleriyle kuruttum. Hepsini bu sabah yaptığım için çok taze."

Adam başını salladı ve köpeklere atıştırmalık verişimi izledi. "Kulağa çok sağlıklı geliyor. Yoksa bir veteriner misin?"

"Olmaya çalışıyorum," diye mırıldandım. Köpekler ellerimi yaladıktan sonra ellerimi temizledim.

"Cidden bir veteriner misin? Süpermiş."

"Henüz değilim ama umarım seneye olacağım." Sandviçimi açıp yarısını ona uzatırken gülümsedim. "Izgara tavuk ve pesto panini."

Midesi guruldadı. "Sandviçinin yarısını yiyemem."

Güldüm ve sandviçi yine de ellerine tutuşturdum. "Miden başka bir şey diyor."

Yanakları kızardı ama sandviçi mutlulukla kabul etti. "Beni yargılama ama bugün şu ana kadar iki *Big Mac* yedim bile."

"Aman Tanrım," diye inledim. "Senelerdir bir *Big Mac* yemedim." Bütçeniz benimki gibi kısıtlı olduğunda, o hafta broşürlerdeki yiyecek kuponları dışında dikkatle hazırlanmış bir market alışverişi listesinin dışına çıkamıyordunuz. Adam'a baktım ve ikinci ısırığımda onun sandviçinin yarısını bitirdiğini fark ettim. Parmağımı sert karnına bastırdım. "Karnı hep aç biri gibisin." Ne söylediğimi fark edince dehşete kapıldım, hemen toparlamaya

çalıştım. "Çünkü çok uzun boylusun. Senin kadar uzun boylu birisiyle ilk kez tanışıyor olabilirim." Yutkundum. "Ve iri." *Bir de tabii süper poposu vardı.*

Adam hafifçe güldü, uzattığım kaptan elmalı bir kurabiye aldı. "Arkadaşlarım arasmda en uzun boylu kişi benim ve çoğu zaman karnım açtır." Kurabiyeyi bir lokmada çiğneyip yuttu. "Ama esas arkadaşlarım Carter ve Garrett'ı görmelisin. İkisi de resmen insan çöp öğütücüleri gibi. Sırf onlar için mutfaktaki bir dolapta atıştırmalık bulunduruyorum."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Her hafta doldurmam gerekiyor."

Piglet kalktı, Adam'm yanına uzanıp başım kucağına koydu. Adam nazikçe gözlerinin arasındaki o çok sevdiği noktayı okşarken, Piglet uykuya daldı ve o gün geçirdiği değişim beni hayretlere düşürdü.

"Bunu yaptığını daha önce hiç görmedim. Bugüne kadar hiçbir erkeğe ısınamadı. Yanında rahat ettiği tek kişi... benim."

"Merak etme." Omzuyla omzumu dürttü. "Senin yerine geçmem."

Kıkırdadım. "Söz mü?"

"Söz." Beni ağır ağır öyle bir süzdü ki içime sıcacık bir his yayıldı. "Çünkü bir tane Rosie var, öyle değil mi?"

Bakışlarımı aşağı indirdim, gözlerine bakamayacağımı hissedip aşağıdaki parıldayan dereye sarkıttığım bacaklarıma baktım. Sanki bir şey arıyormuş gibi dikkatle bana bakıyordu. Ne olduğunu bilmiyordum ama bunu hem bulamayacağından endişeleniyor hem de bulmayacağını umuyordum.

Aradığı şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama büyük bir olasılıkla, yeterli değildim. Başarılı olduğum tek şey, birisinin ikinci seçeneği olmaktı.

Elmacıkkemiklerimin üstünde parmakları hissedince tekrar Adam'a baktım. Perçemimi kenara atıp gülümsedi, bal sarısı ve

açık pembe saç tutamlarından birini parmağının etrafında döndürüp kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Saçlarını sevdim," dedi alçak sesle.

Dağınık, pembe topuzlarımdan birine ve saçlarımın serbest olan alt yarısına, omuzlarımın birkaç santim yukarısında biten dalgalı kısımlara dokunurken yanaklarım kızarmaya başladı.

"Tepedeki topuzlar çok şirin. Ama pembe renge bayıldım. Gül pembesi gibi... tıpkı ismin gibi."

Burnumu kırıştırdım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"*Hı-hı.* Güzel ve kendine özgü."

Nazik sözleri kalp atışlarımı yavaşlattı. Normalde, saçlarımı bir tek çocuklar beğenirdi. Market kuyruğunda, bir insanın hayat seçimlerinin saç rengi gibi önemsiz bir şeyin temsil ettiğini düşünen kişilerin yargılayıcı bakışlarına maruz kalırdım. Hayatımda pek bir şeyin kontrolü elimde olmamıştı. Bu, kontrolü geri almanın yollarından biriydi ve yaptığım bir şeydi çünkü sadece ve sadece benim seçimimdi.

O yüzden, Adam elini geri çekerken parmak uçları yanağımı okşadığında, "Teşekkür ederim," diye fısıldarken yanağımın nasıl alev aldığını da hissetmiş olmalıydı.

Öğle yemeğinden sonra, sığ derede gezindik ve serin su çıplak ayaklarımı serinletti. Adam neredeyse dizlerine kadar suyun içinde olacak şekilde ileriye gitti ama ben kalbimin gümbür gümbür attığını hissederek geriye çekildim.

Birkaç dakika sonra, Adam iki mutlu ve ıslak köpekle yanıma geldiğinde birlikte geldiğimiz noktaya doğru yürümeye başladık. Birkaç kere geriye dönüp yolu karıştırdığımı söyleyerek günü biraz daha uzatmayı düşündüm mü? *Evet.* Evet, düşündüm.

Fakat göz açıp kapayıncaya kadar bizi gerçek dünyaya götüren o eski, eğreti merdivene vardık.

Adam Bear'la birlikte önden inmeye başladı ve Piglet her zaman yaptığı şeyi yaptı: Patilerini toprağa geçirip yürümeyi reddetti.

"Gel, kızım," dedim tatlı bir sesle. "Benim yanımda güvendesin, yemin ederim."

Acıklı bir ses çıkararak yere oturdu. Ben de en üst basamağa oturup başını okşadım.

"Hey, Adam? Siz yola devam edin. Pig merdiven inmekten korkuyor. Genellikle, onu ikna etmem yarım saat sürüyor. Ben..."

"Al." Adam hızla yanıma geldi, Piglet'in kayışını kendisini aldı, Bear'ınkini bana verdi. "Sen Bear'ı indir, ben Pig'i getiririm."

Ben itiraz edemeden, Adam eğilip Pig'in alnını öptü ve ayağa kalkıp göğsüne hafifçe vurdu. Piglet arka ayaklarının üstüne kalkıp patilerini Adam'ın gövdesine dayaymca Adam onu kollarına aldı.

"Aferin kızım," dedi ben ağzım açık onları izlerken. "Hadi gidelim."

Bear'a baktığımda, o da kucakta inmek istiyormuş gibi başını yana eğdi. "Hiç şansın yok, koca adam."

Oflar gibi bir ses çıkarıp basamaklardan inmeye başladı. Aşağıya vardığımızda Piglet, Adam'ın kollarında gayet rahat ve mutlu görünüyordu.

Piglet onun kulağının arkasını yalarken gözlerimi devirdim. "Seni küçük flörtöz kız."

Adam onu yere koydu, kasketini çıkarıp parmaklarını dağılan saçlarının arasından geçirdikten sonra kasketini tekrar taktı. "Buraya arabayla mı geldin?"

Başımı iki yana salladım.

"Seni... bırakmamı ister misin? Buraya yürüyerek geldim ama evim uzak değil. Evime yürüyüp sonra arabayla seni eve bırakabilirim."

"Sorun değil. Barınak yakın sayılır."

Adam başını sallayıp arkasına baktı. Ensesini kaşıdı ve arkasını işaret etti. "Tamam, ben şu yöne doğru gidiyorum."

Ben de aksi yönü işaret ettim. "Ben de bu yöne."

Başını salladı. "Sanırım, burada vedalaşacağız."

Bu sefer ben başımı salladım. Ne yapacağımızı bilemez durumdaydık. Dolayısıyla, elimi ona uzatarak durumu bin kat daha garip hale getirdim. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Elime, sonra yüzüme baktı. Tekrar elime, sonra tekrar yüzüme baktı. Yüzünde kocaman, keyifli ve *bilmiş* bir gülümseme belirdi. "Tokalaşmak, ha? Ne kadar resmi."

Gözlerimi kıstım, kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sen ne önerirdin?"

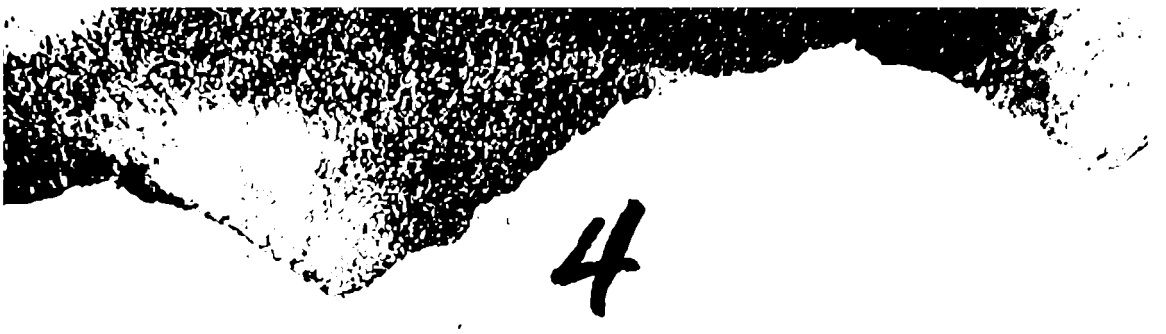
Omzunu silkti ve bana doğru bir adım attığında kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

"Biliyor musun, Rosie, sana rastladığımda harika bir gün geçirmiyordum. Daha doğrusu, köpek seni yere yıktığında. Ama belki de ne yaptığını biliyordu çünkü sen yere devrildikten sonra, günüm yüz misli daha iyi oldu."

Bana doğru bir adım daha attı ve bu yakışıklı, iyi yürekli adamın... ciddi ciddi benimle flört ediyor olabileceği düşüncesinin yarattığı panikle vücudumun kontrolünü kaybettim. Yanlışlıkla ayak bileklerimden birini diğerinin üstüne attım ve kendi ayaklarıma takılıp bir güzel ona çarptım.

Adam düşmemem için beni tutarken gülüşü kulağımda çınladı, nefesinin boynumu okşadığını hissettim. "Baş belasısın, değil mi?" *B* harfiyle başlayan bu sözcük içimde bir kıvılcım çaktı, bana kaybettiğim, yerle bir olmuş bir şeyi hatırlattı. Adam kolumu fazla çabuk sona eren bir süre daha tutarken ona tutundum.

Piglet'in çenesini kaşıdı ve bir kere daha bana dönüp göz kırptı. "Görüşürüz, baş belası."

4

BÜTÜN ŞİŞEYİ ALAYIM LÜTFEN

Adam

Ölüyordum.

Elbette, mecazi olarak. *Belki* de gerçekten. İki saat sonra sorsanız daha doğru bir yanıt verebilirdim.

Masanın altından ayak bileğime birisinin ayak bileği dolandı ve ellerimle yüzümü ovuşturmamak için kendimi zor tuttum. Hafifçe öksürdüm, bacağımı geri çekip ayaklarımı dikkatle sandalyemin altına sokarak emniyete aldım. Kırmızı şarabımdan bir yudum aldıktan sonra kadehi masaya koydum ama Alessia'nın topuklu ayakkabısı ayağıma tekrar değince, dokuz senelik *pinot noir*'ın geri kalanını bir dikişte içtim.

"Şarap içmeyi çok seviyorsun galiba?" dedi Alessia, mavi gözlerini şuh bir ifadeyle kırpıştırdı.

"O kadar belli oluyor mu?" Hayatımda iki kadehi on dakikadan kısa bir sürede içtiğimi hatırlamıyordum.

Bu işe bir son vermem ve bunu ciddi bir şekilde yapmam gerekiyordu.

Şaraba değil, randevulaşmaya. Şarap kalacak, kız gidecekti.

Neden bu randevunun farklı olacağını, randevulaşma havuzunda vakit geçirdikçe aradığım kişiyi daha çabuk bulacağımı düşündüğümü bilmiyordum. Jaxon hayal kurduğumu, sadece randevularda keyfime bakmamı, kızları eve götürüp biraz eğlenmem gerektiğini söylüyordu. Sanırım, ikimizin eğlence anlayışı aynı değildi.

Seks yapmaktan hoşlanıyor muydum? Tabii ki. Aradan bir seneden uzun bir süre geçmişti. Kol bileğimde vakitsiz bir artrit sorunu başlamak üzereydi ve daha yeni yirmi altı yaşına basmıştım. Yine de her randevunun sonunda, o kadınlarla biraz daha vakit geçirmektense kendimi hayat boyu bir bilek ateli takmaya ve NHL'de en yüksek paraları kazanan kalecilerden biri olarak kariyerime son vermeye razı gelecek durumda buluyordum.

Hem o kadınlar seks için bile randevulara çıkmıyorlardı. Takımımdaki çoğu oyuncunun derdi buydu: meşhur bir hokey oyuncusuyla seks yaptığını söylemek isteyen kadınlar.

Benim sorunum daha fazlasını istemeleriydi. Ben de daha fazlasını istiyordum ama istediğim o fazla kısım daha gerçek bir şeydi. Onların istediği fazla kısımsa dolar işaretleriydi.

"Ah! Hey, sen!" Alessia elinde bir yemek tepsisiyle yanımızdan geçen garsonumuzu çağırdı. Neredeyse boşalan şarap şişesini işaret etti. "Bir şişe daha alabilir miyiz?"

Scott bana dönüp kaşını kaldırdı, başımı salladığımda hafifçe gülümsedi. Yaklaşık olarak ayda iki kere oraya giderdim çünkü Scott mahremiyetime özen gösterir, ne demek istediğimi hemen anlardı. Randevuya çıktığım kızlara kraliyet ailesi mensuplarıymış gibi davranır, işler kötüye gittiğinde bana şefin benimle tanışmak istediğini söylerdi. Sonra, beni beş dakika nefes alabileyim diye mutfak kapısından dışarı çıkarır, yemek servisinin geri kalanını hızlandırırdı.

Alessia dudaklarını sarkıtarak restoranda etrafına bakındı. "Ondan masamızı değiştirmesini istemeliyiz. Ta en arkada kaldık."

"Burası güzel," dedim alçak sesle, buzlu suyumu yudumladım. "Sessiz sakin."

Tanrım, o dudakları daha fazla sarkıtabilir miydi? Altdudağı nereye kadar inebiliyordu? "Burada bizi kimse göremiyor."

"Mahremiyetim olmasını severim," dedim sadece. Onun ne-

den benimle herkesin ortasında görünmek istediğine dair nedenleri sıralamak istemedim.

Alessia bir hafta öne *Tinder* mesaj kutumda belirmişti. Profilinde atlarla ve köpeklerle, bakımevinde yatağında yatan anneannesinin boynuna sarılmış ve Apalaş Yürüyüş Yolu'nda çekilmiş fotoğrafları vardı. Tatlı bir kızdı, Bear'ın profil resmimde şirin göründüğünden ve kendisinin de dağ yürüyüşleri yapmaktan hoşlandığı dışında pek bir şey söylememişti. Üç gün önce ona akşam yemeğine çıkmak ister misin diye sormuştum ve o zamandan beri her şey baş aşağı gitmişti. Öpücük emojileri, gün boyunca sürekli ne yaptığımla, kiminle birlikte olduğumla ilgili bitmek bilmeyen mesajlar. O akşam onu restoranın kapısının önünde gördüğüm anda boynuma atılmış, rujlu dudaklarını yanağıma dayamıştı.

Fiziksel temas hoşuma giderdi. Yakınlık kurmak da öyle. Ancak bunun doğal bir şekilde olmasını isterdim. O gün daha erken saatlerde tokalaşmayı bir kenara atmasını söylediğimde kendi ayaklarına takılıp tökezleyerek üstüme savrulan şirin, bal ve gül rengi saçları olan kızla aramda geçtiği gibi.

Rosie, kızaran yanakları, açık yeşil rengi gözlerinde parıldayan altın rengi benekler, güldüğünde çıkardığı komik ses ve fark etmediğimi sandığında nasıl derin bir iç çektiği, o gün belki yüzünce kere aklımdan geçti.

Rosie'nin her şeyi doğaldı. Gülümsemesi, kıkırdayışı, çekingen bir tavırla ayakkabılarını çıkarıp etrafımızdaki güzel manzarayı izlerken benimle dereye girişi.

"Vipers'la sözleşmeni yenilediğini duydum," dedi Alessia beni düşüncelerimden sıyırarak. Hafifçe öne eğilirken gözleri heyecanla parıldadı. "Önümüzdeki sekiz sene boyunca senede on nokta beş milyon mu?"

"Hokey haberlerini takip etmediğini sanıyordum," dedim. Ona profesyonel bir oyuncu olduğumu söylediğimde, kim olduğumu bilmediği için beni araştırmak zorunda kaldığını söylemişti.

Sözlerimi geçiştirdi. "Peki o kadar parayla ne yapacaksın? Yeni bir ev mi satın alacaksın? Şu anda nerede yaşıyorsun? Kaç odası var? Dağ manzarası var mı?" Gözleri irileşti ve iki eliyle elimi kavradı. "Tanrım, hiç Paris'e gittin mi? Özellikle sonbaharda çok güzeldir. Kesinlikle gitmemiz gerek."

"Hokey maçlarım var," diye hatırlatma yaparak elimi geri çekmeye çalıştım. Alessia parmaklarını parmaklarıma geçirdi ve restoranın karşı tarafında bir yerden bir telefonun flaşının parladığını görünce, inlememek için kendimi tutmak zorunda kaldım.

"Bir hafta izin alamaz mısın?"

"Bu iş öyle..." İç çektim. "Sözleşme yaptığında, istediğin zaman izin alamıyorsun."

"Hımm." Kaşlarını çattı ama sonra sırıttı. "Noel'de de çok güzel olduğunu duydum."

"Bana gününü bakımevinde anneannenle birlikte geçirdiğini söylemiştin."

"O zamana kadar ölür sanırım. Ölmezse gitmem. Anlamaz zaten." Telefonunu çantasından çıkardı ve uyuyan anneannesinin yanında ya sırıtarak ya da dudaklarını büzmüş bir halde poz verdiği bir dizi fotoğraf gösterdi.

Lanet olsun, nasıl bir işe bulaştım?

"Şey..." Birinci şişedeki şarabın geri kalanını kendi kadehime koyup bir dikişte içtim ve bu konuşmanın unutturacağını umdum. "Demek Apalaş Dağ Yürüyüşü'ne çıktın."

Gözlerini devirdi, eğilip ellerini çırptı. "A-man Tan-rım, *korkunç bir gündü.* Doğadan nefret ediyorum. Böceklerden nefret ediyorum. Yürümekten nefret ediyorum. O kâbustan sonra kendime beş günlük bir spa tatili hediye ettim."

Kalbimden geriye kalanlar resmen mideme aktı ve dönmeye başladı. "Şişeniz," diye mırıldanan Scott yanımızda belirdi. Şişeyi açtı, iki kadehe tadımlık bir miktar koyup gülümsedi. "Bay Lo-

ckwood, bir sakıncası yoksa baş aşçımız sizinle tanışmak istiyor. Büyük bir hayranınızdır."

Hemen ayağa fırladığımda dizlerim masaya çarptı ve tabaklar sarsıldı. Devrilmeden şarap kadehlerini tutmayı başardım. "Elbette. Kesinlikle. Hiçbir sakıncası yok. Hayranlarla tanışmaya bayılırım." Alessia'mn omzuna dokundum. "Hemen dönerim."

Scott beni restorandan geçirip karanlık bir koridora götürdü. "Bir dahaki sefere şişesi iki yüz dolar olan bir şarabın yarısını on dakika içinde içersem, mutfakta bir yangın çıktığını ve bütün misafirlerin çıkması gerektiğini söyle. Hesapları ben öderim. Anladın mı?"

Scott güldü. "Hem de çok iyi anladım, Bay Lockwood."

~

"Demek onu öptün?"

"Onu *öpmedim*. Dediklerimin tek kelimesini bile dinlemedin mi?"

Carter omzunu silkti. "Instagram'daki o fotoğraf öptüğünü söylüyor."

Carter'ı omzundan ittim. Tekerlekli patenlerinin üstünde yana doğru sendeledi, kaldırıma adım attı ve çimlere çıkarak bir ağaca tutunmayı başardı.

"Seni hergele," diye söylendi. Tekrar yola atlayıp, ben çoktan yola devam ettiğim için son sürat bana yetişmeye çalıştı.

Carter beni yakalayamadan, Emmett kolunu onun boynuna dolayıp arkaya çekti. "Ayıyı rahatsız etme. Adam boz ayı modunda."

Garrett bir kahkaha attı. "Adam asla tam boz ayı moduna girmez."

Jaxon etrafımda dönerek bir daire çizdi, bana sırıtabilmek için geri geri gitti. "Cuma gecesi misafir yatak odasmda üç kızla birlikte tam boz ayı modundaydım."

Onu işaret ettim. "Boktan insanlar listemde bir numarasın."

Kaşlarını oynatıp döndü ve beşimiz sessiz yolda kaymaya devam ettik. "Onu öpmedin mi yani?"

Önceki geceye ait tatsız anıları hatırlarken beyzbol kasketimi aşağı çektim. Alessia'yı arabasına götürüp keyifli/korkunç gece için teşekkür etmiştim ama kapıyı açtığımda kollarını boynuma dolayıp dudaklarını dudaklarıma dayamıştı. Dili ağzıma girene kadar şok içinde donakalmıştım.

Üç saniyeliğine onu öpmeyi düşündüğüm için kendimle gurur duyduğumu söyleyemezdim. Dilinin dilime sürtünmesine izin vermiştim ve bir an için zihnim bir geceliğine her şeyi akışına bıraksam, ne istediğimi unutup uzun süredir olmadığı kadar rahatlasam ne olur diye düşünmüştüm.

Fakat öpüşmenin ortasında Alessia'nın telefonunun flaşının bir *selfie* çekerken parıldaması beni gerçeklere geri döndürmüştü ve buna minnettardım.

"Öpüşmeyi kestim ve bir bağ kurduğumuzu hissetmediğimi, kendi yollarımıza gitmenin daha iyi olacağını söyledim." Alessia'nın tokadının acısını hâlâ hissedebildiğim yanağıma elledim. "Bana tokat attı, '*Vaktimi boşa harcadığın için teşekkürler*' dedi, arabasına bindi ve kapıyı çarpıp uzaklaştı."

Carter kıs kıs güldü. "Aramızda senin tokatlanacağın hiç aklıma gelmezdi."

Jaxon yanağına dokunup gülümsedi. "Ben tokatlardan yeteri kadar payımı aldım. Çılgınca bir enerji tarafından tetikleniyor. Çoğu zaman tekrar yatakta ya da bir duvara karşı sonlanıyor. Hatta bir keresinde..."

"Bunları duymama gerek yok," diye sözünü kestim. "Şimdi kızın çektiği fotoğraf sonsuza dek internette dolanacak."

Garrett telefonunu çıkardı, o gün yüz kere gördüğüm, Alessia'nın beni sabahın köründe etiketlediği fotoğrafa bakıp sırıttı. "En kötüsü de altındaki yazı."

Emmett telefonu aldı, Alessia'nın yazdıklarını karısı Cara'yı taklit ederken kullandığı ses tonuyla okumadan önce öksürdü. "Bu adamla muhteşem bir gece geçirdim ama ona bir aşk bağı

hissetmediğimi söylerken çok üzgündüm. Hüzünlü emoji. Öpüşme skalasında beş üstünden üç veriyorum. Dilini kullanmayı öğrenmesi gerek."

"Dilini kullanmayı öğrenmesi gerekiyormuş," diye homurdanıp garaj yoluma saptım. Bahçe kapısım açarken arka bahçeden kıkırdama ve cıyaklama sesleri geliyordu. "*Ona* bir bağ hissetmediğimi *ben* söyledim!"

"Tamam, boz ayı modu aktif oldu." Carter ellerini pençe gibi kıvırdı. "*Grrr.*" Kızını görünce, gözleri mutlulukla parıldadı ama onun yanma varmasına fırsat kalmadan Garrett hızla yanından geçti, küçük kızı kaptı ve sıkı sıkı sarıldı.

"Selam, meleğim," dedi tatlı bir sesle. Yüzüne minik öpücükler kondururken küçük kız neşeyle kıkırdadı. "Gare amca geldi."

Carter oflayıp yumruklarını sıktı ve hızla patenlerini çözmeye koyuldu. "*Jennie!* Hemen buraya gelip erkek arkadaşını al!"

Cara karınüstü güneşlendiği yerde gözlerini devirdi. "Artık ayakkabı numarana değil, yaşma uygun davran, Carter." Poposuna bir şaplak atan Emmett'a gülümsedi. "Selam, bebeğim."

Verandamın kapısı yana kayarak açıldığında Jennie ve Olivia dışarı çıktılar. İkisinin gözleri de üstleri çıplak, terli ve dünyanın en tatlı bebeği için tartışan erkeklerini görünce parıldadı. En sonunda, Garrett Jennie'yi kollarına alıp başını boynunun kenarına gömmek için Ireland'ı ona verdi.

"Ellerini belden yukarıda tut, Andersen," diye homurdandı Carter, Garrett Jennie'nin poposunu sıkarken. "O, benim kız kardeşim." Agucuklar saçan Ireland'ı kendisiyle Olivia'nm arasma sıkıştırdı. "Prenseslerim."

Jaxon, "*Bomba!*" diye bağırırken herkesin arasından geçti, havuzuma atlayıp kocaman bir dalga oluşturarak dikkatleri kendisine çekti.

Olivia peşimden bir bardağa buzlu su koyup başıma diktiğim mutfağa girdi.

"Demek randevu iyi gitmedi, ha?" dedi buzdolabımdan bir meyve tepsisi çıkarırken.

"Nasıl yani, öpüşme fotoğrafı seni ikna etmedi mi?" Olivia gülerken, ağzıma bir parça kavun attım.

"Far ışıklarına yakalanmış bir geyik gibi görünüyordun."

"Eh, belki de bu yüzden bana öpüşme skalasında beş üstünden üç vermiştir."

Olivia alaycı bir kahkaha attı ama gözlerinde derin bir şefkat parıltısı vardı. "İyi geçmediğine üzüldüm."

Omzumu silktim. "Sorun değil. Aradığım gibi birisini bulamayacağım fikrine alışmaya başladım."

Kaşlarını çattı. "Buna inanmıyorum, Adam. Hem de hiç."

"Aramaktan usandım," dedim alçak sesle.

"Belki de sorun budur. Belki aramaktan vazgeçer, sadece akışa bırakırsan... Belki o zaman aradığın büyülü bağı bulursun."

Bu düşünceye gülümseyerek dışarı çıkmadan önce ufak tefek Olivia'ya sarıldım. Büyülü sözcüğü kulağa hoş geliyordu.

Buzdolabından burgerlerle sosisleri çıkarırken telefonum çaldı ve annemin yüzü ekranda belirdi. Ekrandaki fotoğrafta, ilk NHL maçından sonra koyu kahverengi gözlerinde büyük bir gurur ifadesi ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanımda dururken boyu omuzlarıma ancak ulaşıyordu. Bana başka bir yerde bulmamın oldukça güç olduğu bir huzur hissettiriyordu.

Telefonumu kulağımla omzumun arasına sıkıştırıp bir kesme tahtasına etleri yerleştirdim. "Selam, anne."

"Selam, canım. N'aber?"

"Barbeküye başlamak üzereyiz," dedim. Tam o sırada, açık kapıdan bir cıyaklama sesi geldi ve birisinin havuza atladığını duydum.

"Keşke babanla ben de yanında olabilseydik." Duraksadı, daha ciddi bir sesle devam etti. "Belki de ziyafetimizi daha fazla ertelememeliyiz."

Göğsümün sıkıştığını hissettim. "Her şey yolunda mı?"

"Babanla ben endişeliyiz çünkü..." Yine duraksadı ve sanki...

"Gülüyor musun?"

"Hayır," dedi gülerek. "Sadece senin için endişeleniyoruz çünkü..." *Kıkırdadı.* "... belli ki -*garip* bir ses çıkardı- öpüşme skalasında beş üstünden sadece üçsün," dedi güçlükle ama babamın kahkahası neredeyse onunkini bastıracak kadar yüksekti.

"İnanamıyorum. Siz ikiniz çok kötüsünüz."

"*Bir de kız bir aşk bağı hissetmemiş!*" Annem hırıltılı sesler arasında soluk almaya çalıştı ve gözlerimi başımın ta arkasına kadar devirdim.

"Dil meselesini unutma!" diye seslendi babam. "Ciddi bir şekilde dilini kullanmayı öğrenmen gerekiyor!"

"Sizden nefret ediyorum," diye homurdandım.

Annem gülmeyi sonunda kesebildiğinde -ağlıyor da olabilirdi- "Özür dilerim, canım," dedi. "Pazar sabahları en sevdiğimiz şey aşk hayatını sosyal medyadan takip etmek."

"Pek bir aşk hayatım olduğu söylenemez."

"Belki biraz ağırdan almalısın."

"Evet, az önce Ollie de aynı şeyi söylüyordu."

"Etrafında bir sürü insan var, canım. Aşk arıyorsan, her gün sana destek olan kişilere bak. Seni böyle hissettiren, ailenin bir parçasıymış gibi hissettiren birisini bulduğunda anlarsın."

Haklı olduğunu biliyordum. En iyi ve en kötü zamanlarımda etrafımı saran kahkahalar bana bunlar olmadan yaşayamayacağım bir memnuniyet hissi veriyordu. Dışarı çıkarken, benim evimde kendi evlerindeymiş gibi rahat hisseden arkadaşlarıma baktım. Hayatımın sonuna kadar onlardan başka arkadaşım olmasa bile iyi olacağımı biliyordum.

Fakat yine de geceleri ev sessizleştiğinde hayatımı paylaştığım birisi olsun istiyordum.

"Selam, prenses," diye fısıldayıp Ireland'ı aldım ve minik bur-

nuna bir öpücük kondurdum. Pembe renkli pamuklu şapkasının kayışını çekiştirdiğimde, fırfırlı mayosunun içinde dişsiz ağzıyla Beckett gamzelerini sergileyerek bana gülümsedi. "Tanrım. Dünyanın en şirin bebeğisin."

"Bu, bir Beckett özelliği," dedi Carter havuzun kenarına yüzerek. "Ireland, bebeğim, bak! Babaya bak! Neler yaptığıma bak!" Ayaklarını havuzun kenarına dayadı, kendisini arkaya itip suyun altına daldı ve birden yüzeye fırladı. "Gördün mü, prensesim? Babanı gördün mü? On üstünden on, değil mi bebeğim?"

Ireland'ın yanağını gıdıkladım. "Seni izlemiyordu."

"Off, kahretsin." Carter hışımla kulaç atarak uzaklaştı.

"Baban bazen fazla oluyor, değil mi?" diye mırıldandım Ireland'a. Onu tekrar battaniyesinin üstüne koyup yanına uzandım.

Ben en sevdiği ışıklı ufak arabasını etrafında dolaştırırken masum yeşil gözleriyle beni süzdü ve bir başka kişiye ait yeşil gözleri düşünmeden edemedim. Bunu kaç kere yaptığımı, zihnime Rosie'yle ilgili düşüncelerin kaç kere sızmasına izin verdiğimi bilmiyordum. O tatlı gülüşü, açık pembe ince tutamlarla karışık bal sarısı saçları, elmacıkkemiklerine yayılmış altın rengi çilleri, köpeğimin ona tüm dünyasıymış gibi baktığını.

Saatler sonra havuzun kenarında oturmuş güneşin muhteşem bir manzaranın arkasında batışını izlerken, etraf sessizleşmişken ve köpeğim başını bacağıma yaslamışken, hâlâ onu düşünüyordum.

Veranda kapısı açıldı, Jaxon yanıma oturup bana bir bira uzattı ve bacaklarını suya sarkıttı. "Bu manzaradan asla sıkılmam."

"Ben de." Biramdan uzun bir yudum aldım, dudaklarıma bulaşan birayı yaladım ve belki yüzüncü kere Rosie'nin dudaklarının tadı nasıldır diye düşündüm. Büyük bir olasılıkla, Jaxon'la konuşabileceğim bir konu değildi ama grubumuzdaki tek diğer bekâr kişi oydu ve evde bir tek o kalmıştı. "Dün birisiyle tanıştım."

"Evet, dostum, biliyorum. O fotoğraf Instagram'da iki yüz elli beğeni almış. Herkes biliyor."

Bıkkınlıkla güldüm ve gözlerimi ovuşturdum. "Başka birisiyle. Dün Bear'la birlikte yürüyüşe çıktığımda."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Sonra? Anlat bakalım."

"O... Bilmiyorum." Ensemi tutup yine Rosie'yi düşündüm. "Çok şirin. Veterinerlik okulunda okuyor ve hayvan barınağından bir köpeği gezdiriyordu. Köpek için özel atıştırmalıklar hazırlamış, birazını Bear'a da verdi. Öğle yemeğini de benimle paylaştı. Yanındaki köpeğin zor bir hayatı olduğunu anlattı. Ona inanılmaz sabırlı davrandı." Omzumu silktim. "Çok tatlı bir kızdı."

"Şimdi bana *gerçekten* köpeklerden hoşlanan, hoşlanıyormuş gibi rol yapmayan birisini bulduğunu mu söylüyorsun? Lotoyu vurmuşsun, oğlum."

"Kes sesini, gerzek."

Güldü, birasını yudumladı. "Cidden. Keşfetmeye değer bir şey gibi."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum."

"Hokey konusunda nasıldı peki?"

"O konu açılmadı." Kendimi tanıttığımda gözlerinde bir heyecan parıltısı görecek miyim, iri gözleri bir şeyi ele verecek mi diye nasıl onu izlediğimi hatırlıyordum. "Beni tanıdığını sanmıyorum."

"Öyleyse, büyük bir hokey hayranı değil. Sorun değil. İstediğin şey bu değil miydi zaten?"

"Benden ben olduğum için hoşlandığını bilmek iyi olurdu tabii."

"Onu arayıp bir randevuya davet edecek misin?"

Yüzümü buruşturdum. "İsterdim ama... numarasını almadım."

"Tanrım, Adam. Amatörce bir hata bu."

"Düzgün düşünemedim. Ben..." Elimi saçlarımın arasında gezdirip uçlarını çekiştirdim. "Afallamış durumdaydım."

Jaxon güldü. "O zaman, bir sonraki hafta sonu yine oraya git. Aynı saatte aynı yerde ol. Orada olacağından eminim."

"Aslında... dediğin gayet mantıklı. Ama aşırı bir davranış mı olur? Sanki onu izliyormuşum gibi. Onu korkutmak istemiyorum."

"Yok. Bağ kurduğu şirin bir kızı bulmaya kararlı bir erkek mi? Kızlar bu tür şeylere bayılır. Hem bir şey hissettiysen, gerçek bir his olmalı..." Yine omzunu silkti. "Bu şansı kaçırma. Peşinden git."

Bir süre sessizce bakışlarını dağlara çevirmiş sakin sakin birasını yudumlayan Jaxon'ı izledim. "Yumuşak bir yanın falan yok, değil mi Jaxon?"

"Yok artık."

"O sert görünüşünün altında aşk konusunda hassas bir adam varmış gibi." Jaxon başını iki yana sallarken gülümsemem yüzüme yayıldı. "Bence bir kadınla sadece yatıp kalkmayı değil, ona nasıl kur yapman gerektiğini de biliyorsun."

"Tamam." Biramı elimden kapıp hızlı adımlarla eve gitti. "Yeteri kadar içtin. Sana kahve yapacağım."

Jaxon içeri girerken kıs kıs güldüm. Bear mahmur gözlerini aralayıp batan güneşin altından bana baktı.

"Sen ne düşünüyorsun, Bear? Bu fırsatı değerlendirecek miyiz?" Güneş son kez alçalırken, yıldızlar gökyüzünde belirlemeye başladığında nefesimi dışarı verdim. "Belki de bizi olduğumuz gibi sever."

~

Jaxon'ın beni ikna etmesine izin mi vermiştim?

"Ne işim var burada?" Sabırla bekleyen Bear'a, sonra tekrar önümdeki ufak binaya baktım. Kollarımı havaya savurdum. "Gidelim. Aptalca bir fikirdi. Büyük bir ihtimalle, doğru barınağa bile gelmedik. Hem bizi hatırlayacağını sanmıyorum."

Bear onun akılda kalır olduğunu düşünmüyor olmama itiraz ediyormuş gibi sert bir *hav* dedi. Kayışını dişlerinin arasına alıp beni çekiştirdi, Wildheart Hayvan Barınağı'na doğru götürmeye çalıştı.

"Gel, dostum. Gidelim. Onu tekrar göreceksek, mutlaka bir yerde..."

Tam o sırada ön kapı açıldı, tatlı bir kahkaha sesi lafımı kesti. Bir Alman kurdu başının tepesindeki dağınık topuzun altında kalan bal sarısı ve gül pembesi dalgalı saçları olan ufak tefek bir kızı çekiştirerek dışarı fırladı.

Piglet'in hayatında ilk kez o kadar heyecanlanmış gibi üç kısa adımdan sonra havaya sıçradığını ve Rosie'nin buna bayıldığını gördüm.

Bear onları, yani bir hafta önce kalbimizde bir yer etmiş olabilecek o iki kızı görünce mızıldandığında iki çift göz bize çevrildi. Piglet ürkerek geri çekildi, Rosie'nin bacaklarının arasına sığındı ama sonra bizi tanıdı. Yavaş yavaş gün ışığına adım attı, önce Rosie'ye, sonra bize baktı ve kuyruğunu sallamaya başladı.

Rosie bizi tanıyınca gözleri bir şaşkınlık ifadesiyle parladı, kaçıp gitme ve orada kalma arasında gidip gelirken midem düğüm düğüm oldu.

"Adam?"

"Selam, Rosie." Sesim çok çatlak çıktı. Rosie ağır ağır, tatlı yeşil gözlerinde bir merak ifadesiyle yanımıza gelirken ter içinde kalmış ensemi tuttum. "Ben, şey... Doğru barınak olduğundan emin değildim ama en yakın barınak burası ve her cumartesi aynı saatte yürüyüşe çıkıyor olabilirsin diye düşündüm ve..." Elimle ağzımı kapatıp öksürdüm. "Köpekleri yine birlikte yürüyüşe çıkarmamızın güzel olabileceğini düşündüm, ne de olsa çok iyi anlaşmışlardı. Yani, iki köpek olarak demek istiyorum."

Gülümsemesi büyüleyici bir şekilde yüzüne yayıldı, Rosie dediklerimle hemfikirmiş gibi başını salladı. "Evet. Kesinlikle. Köpekler konusunda yani."

"Belki benim için de aynı şey geçerlidir," dedim dürüstçe. "Ben... Seninle birlikte yürüyüş yapmaktan keyif aldım. Sohbet etmekten. Seni yemekten. Hayır, lanet olsun." Gözlerimi sımsıkı yumarak başımı iki yana salladım. "Lanet olsun, hayır... *Seninle* yemek yemekten demek istemiştim. Sandviçini. Yoksa şeyini

değil..." Bacaklarının arasını işaret ettim. Siktir, *resmen kızın bacaklarının arasını işaret ettim. Garrett'a dönüşmeye başladım.*

Yardıma ihtiyacım vardı. Birisinin müdahale etmesi gerekiyordu. Ondan çok hoşlanmıştım ve bu konuda ne yapacağımı bilemiyordum. Aradan çok uzun zaman geçmişti. Carter'ı aramalı mıydım? Tavsiye isteyebileceğim en iyi kişi o muydu? Hayır, Olivia'yı arayacaktım. Olivia mantıklı bir kızdı. Bana yardımcı olabilirdi. Belki kızları toplayıp bana yardım edebilirdi.

Kaldırımı işaret ettim. "En iyisi ben gideyim."

Arkama döndüğümde, bir kahkaha duydum. İçimdeki her şey, Rosie'nin sonraki sözleriyle ve elini belime dolayıp beni durdurmasıyla sakinleşti.

"Sizinle yürüyüş yapmak çok hoşumuza gider."

5

KOCAMAN BİR BAŞ BELASI

Adam

Çok güzeldi. Ne kadar güzel olduğunu biliyor muydu? Saçları o kadar yumuşak görünüyordu ki içimden saçlarına dokunmak geçiyordu. Bir de erimiş altını andıran, burnunun ucundaki elmacıkkemiklerine yayılmış o çillere sahipti. Çenesinin tam ortasında minnacık bir gamzesi vardı ve gülümsediğinde ben...

"Beni geriyorsun."

Tökezleyip öne savruldum. "Ne dedin?"

Rosie gülümsedi ve gülümsediğinde minik burnu kırıştı. "On dakikadır tek kelime etmedin, Adam. Sessizce yürüyorsun, bana bakıyorsun." Çenesini sildi. "Yüzümde bir şey mi var? Sabah fıstık ezmeli reçelli sandviç yemiştim ve yemek yerken yüzüme bulaştırırım." Başını çevirip poposuna bakmaya çalıştı. "Yoksa bir şeyin üstüne mi oturdum? *Bunu* kaç kere yaptığıma, ancak saatler sonra soyunduğumda fark ettiğime inanamazsın."

Güldüm. "Hayır, yüzünde reçel yok, bir şeyin üstüne de oturmamışsın. Popon ku..." Sustum. Rosie şaşkınlıkla bana baktı. Ben de aynı ifadeyle ona baktım. "Popon mor." Daracık leylak rengi taytını işaret ettim. "Taytın mor, o yüzden popon da... mor. Ama oraya bakmıyordum."

Tabii ki bakıyordum.

Rosie gül pembesi kısa bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Teşekkürler... Galiba?"

Başımı salladım. "Evet, çok hoş bir tayt." Taytına en az poposuna bayıldığım kadar bayılmıştım ve bunun nedeni rengi değildi.

Çünkü kalçaları dolgun ve yuvarlaktı ve her önüme geçtiğinde, gözlerimin o daracık taytından belli olan kusursuz poposuna kilitlenmesinden dolayı kendimle gurur duymuyordum doğrusu. Bu manzara zihnimi karanlık, yasak yerlere sürüklüyordu. Poposunu tutmanın, onu kendime çekip sırtını bir ağaca dayamanın nasıl bir şey olabileceğini düşünüyordum.

Onu hissetmek istiyordum. Dokunmak istiyordum. Başparmağımı çenesindeki o minik gamzenin üstünde gezdirmek, elimi kalçasının kıvrımında dolaştırmak, parmaklarımı parmaklarına dolamak ve sadece *hissetmek* istiyordum. Bir şey, herhangi bir şey hissetmek istiyordum ve bunun *doğru* bir his olmasını istiyordum.

"Özür dilerim," dedim en sonunda. "Bugün aklım çok dolu. Aslında, her gün öyle."

"Sorun değil. Benim de aklım çok doludur. Bazen beni boğan bir yer oluyor. Ah!" Omzuma vurdu ve dönüp önümde geri geri yürümeye başladı. "Sen de en kötü senaryo şeyini yapar mısın?"

Kaşımı kaldırdım. "En kötü senaryo şeyi mi?"

Elini göğsüne dayadı. "Ben bir en kötü senaryo uzmanıyım." Önüne dönüp yanıma geçti ve yürürken dirseğimi tuttu. "Sözde önemsiz bir konuyu düşünmeye başlarım, sonra birden bu yüzden meydana gelebilecek kötü bir şeyi düşünürüm, aklıma kötü bir şey daha gelir ve bir anda fazla derinlere gidersem, gece vakti yürüyüşe çıkarsam ya da cesaretimi topladıktan sonra ağzımı açıp birisine nihayet hayır dersem olabilecek korkunç şeylerin bir listesini yaparım." Bir süre yüzümdeki şaşkın ifadeye bakıp yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Anksiyete seviyem hemen hemen her zaman en üstlerdedir." Önden Bear'ın yanında yürüyen Piglet'i işaret etti. "Pig dışında. Şimdi de birden keşke bana yürüyüş yapmayı teklif etmeseydin diye düşündüğün, yürüyüşten kurtulma-

nın yollarını bulmaya çalıştığın veya beni yamaçtan aşağı atacak kadar bunalırsan diye endişelendiğim en kötü senaryoyu düşünmeye başladım." İrileşmiş gözlerini bana çevirdi. "Lütfen, beni öldürme."

Ağzımdan samimi bir kahkaha yükseldi ve kolumu omzuna attım. "Seni hayatta öldüremem. Sonra mor taytına nasıl bakabilirim?"

"Popoma demek istedin sanırım."

"Dikkatli ol, baş belası."

Yine elmacıkkemikleri ismiyle aynı renge büründü.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim. "Düşüncelere boğulurum, aklıma ters gidebilecek şeyler gelir, bir şeyi net bir şekilde görmüyor olabileceğimi ya da tarihin tekrar edeceğini düşünmeye başlarım. Kafa karıştırıcı ve..."

"Göz korkutucu bir durum."

"Evet, haklısın. Durup bir sürü şeyi düşünmeme neden olur."

"Benim de bir sürü fırsatı kaçırmama," dedi alçak sesle.

"Hey." Onu hafifçe dürtüp gülümsedim çünkü onun da gülmesini istiyordum. "Benimle takılırsan, hiçbir fırsatı kaçırmazsın. Sana başka bir seçenek vermemek için doğrudan barınağa gelirim."

Umutlu, biraz şapşal bir gülümsemeyle bana baktı. "Neredeyse beni gizli gizli izlediğini düşüneceğim."

"Ben de öyle dedim! Ama arkadaşım kızların bu tür şeylere bayıldığını söyledi."

Biraz merakla, biraz da tereddütle gözlerimin içine baktı ve yine yanakları kızardı. "Arkadaşına benden mi söz ettin?"

Bir yanım ama büyükçe bir yanım tereddütlüydü. Gerçek olmayan bir şeyi gördüğümden ve hissettiğimden endişeliydim. Rosie'nin benimle ilgilendiğini düşünecek kadar çaresiz durumda olduğumdan endişeliydim. Yani, *gerçekten* ilgilendiğini. İşte, bu korku içime kapanmama neden oldu.

Yine de hafifçe gülümsedim, elinden tutup birkaç kayalığın üstünde geçmesine ve köprüye çıkmasına yardım ettim. Tahta köprünün kenarına oturarak ayaklarını dereye sarkıttı. Ben de yanına oturdum. Rosie sırt çantasını kucağına koyduğunda köpekler koşarak yanına gittiler ve Rosie, Bear'a güzelce oturmasını söyleyip kurabiyeyi önce gösterdikten sonra verdiğinde, Bear'ın nasıl kusursuz bir melek gibi davrandığını izledim. Bear kurabiyeyi nazikçe onun elinden aldı ve yedikten sonra yanağını yaladı. Rosie kıkırdadı, onun burnunu öptü, Piglet'e de atıştırmalığını verdi ve iki köpek portatif bir su kabından su içten sonra arkamıza kıvrıldılar.

"Piglet, Bear'dan hoşlanıyor," dedim.

"İnsanlardan çok korktuğu için barınakta diğer köpeklerle de pek sosyalleşmiyor. Kimeę güveneceği konusunda seçici ve bu kadar içine kapanık olması beni üzüyor. Bir arkadaş edindiğine mutlu oldum."

"O zaman, her cumartesi yürüyüşe çıkmalıyız, değil mi?"

Rosie çantasına bakarak gülümsedi. "İstersen."

"İsterim. Ya sen?"

Bu sefer kulaklarına kadar kızardı.

"Evet. Ben de isterim."

"Süper. O zaman, bir randevumuz var."

Rosie merak dolu, gergin bir ifadeyle bana baktı ve kirpiklerinin altından beni dikkatle süzdü. Perçemleri yüzüne düşüyor, şakaklarını okşuyordu ama yüzünde anında beliren duyguları gizleyemiyordu. Ağzını açtı fakat söylemeyi düşündüğü şeyden vazgeçti ve altdudağım ısırık ellerinde hafif bir titremeyle dikkatini sırt çantasına çevirdi.

Bana iki sandviçle bir çörek uzattı. "Al. Bunlar senin."

"Benim için öğle yemeği mi hazırladın?"

"Yine size rastlarsak ve bizimle bir şeyler yemek istersiniz diye. Ekşi mayalı ekmeğe İsveç peynirli ve hindi jambonlu. Önemli değil. Yemek istemezsen..."

"Önemli." Gergin bir şekilde sandviçini açmaya çalışırken, elimi elinin üstüne koyup onu durdurdum. "Beni düşünmüşsün ve bu benim için çok önemli." Başparmağımla bileğini okşadığımda, bu hareketimi izleyip bana baktı. "Teşekkür ederim, Rosie." Ardından ağır havayı dağıtmak için mutlu mutlu iç çektim. "İkinci kahvaltımdan beri bir şey yememiştim."

"İkinci kahvaltı mı?"

"Sadece bir kahvaltı yapsaydım, güçsüz düşerdim."

Çöreğiyle gizlemeye çalışsa da bunu komik bulmuş gibi sırıttığını görebiliyordum. Sandviçi yedikten sonra, ikimiz her şeyi toparlamadan önce bana ellerimi silmem için bir ıslak mendil uzattı, köpeklere bir kurabiye daha verip su kaplarını doldurdu.

Elinden tutup yine kayalıklardan geçmesine yardım ettim ve başımı parıldayan dereye doğru eğdim. "Benimle suda yürür müsün?"

Hayır diyecekmiş gibi tereddüt etti ama Bear bizden önce koşup suya atlayınca, Piglet kayışını çekiştirdi ve Bear'ın yanına koşmak isterken Rosie'yi öne çekti.

"Ben alayım," dedim gülerek Piglet'in kayışını alırken. Ayakkabılarımla çoraplarımı çıkarıp köpeklerin peşinden suya girdim. "Sen otur. Biz oynarken ayaklarını sok."

Başını salladı, derenin kenarına oturup ayaklarını suya soktu ve bizi izlemeye başladı. Köpekler önümde dönüp duruyor, boğuşuyor ve yuvarlanıyordu. En sonunda, üçümüz de sırılsıklam olmuştuk. Biraz dinlenmek için ara verdiler, güneşin altına uzandılar ve suda hafif ayak sesleri duyunca arkama baktım.

Rosie bir elini çenesine götürmüş, diğer eliyle gömleğinin yakasını tutarak yavaş yavaş bize doğru geliyordu. Bana baktı, yüzüne ağır ağır tereddütlü bir gülümseme yayıldığında sırıtarak elimi ona uzattım.

Ilık elini avucumda hissettim ve sıkıca tutup onu kendime çektim. Elini bırakmak istemiyordum ama bıraktım ve yan yana sığ suda yürümeye başladık.

Birkaç huzurlu dakikadan sonra, Rosie bir sonraki adımında birden dizlerine kadar suda kaldı ve korkuyla bağırdı. "*Ah.* Bu kadar derinleştiğini bilmiyordum."

Telaşla geriye adım attı, gömleğimin arkasını tutmaya çalıştı ama bir kayaya basıp kayınca, popo üstü düşmekten son anda kurtuldu. Onu belinden yakaladım, Rosie gömleğimi sıkı sıkı tutarken avucumun altında adeta eriyen yumuşak kıvrımlarını hissettim. Parmaklarım kalçalarını kavradığında bana baktı, pembe dudakları aralandı ve onu kendime yakın tutup kalp biçimli yüzüne baktığım sırada her nefesi dudaklarımı okşadı.

"Dikkatli ol, baş belası."

Gömleğimi biraz sıkıca kavradı ve bakışları dudaklarıma kaydı. Sonra gözlerini kırpıştırdı, başını iki yana sallayarak ikimizin doğrulmasına yardım etti. Piglet hemen yanına koşup bacaklarını, ellerini kokladı ve dilinin değebildiği her yerini yaladı.

Rosie köpeğin başını okşadı. "İyiyim, Pig ama öpücükler için yine de teşekkürler." Bir an için bana baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. "Kusura bakma. Biraz korktum."

"Özür dileme. Boyun kısa, sığ kısımlarda kalmalıyız."

Ofladı. "*O* kadar da kısa değilim."

"Bütün kısa boylu insanlar böyle der."

"Ben..." Rosie ofladı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kısa boylu değilim."

Sırıtarak sarkık dudaklarının kenarına hafifçe vurdum. "Boyun kaç, 1.62 falan mı?"

O şirin mi şirin burnunu kaldırıp yanıt verdi. "1.65, teşekkürler. Ama senin devasa boyutlarının yanında çok ufak tefek kalıyorum sanırım."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Üç santimi eksik söylediğim için özür dilerim."

"Üç santim çok önemli."

"Ah, kesinlikle haklısın. Üç santim, hayal kırıklığı yaratan bir

gece ile doğru nedenler yüzünden çığlık atılan bir gece arasındaki fark anlamına gelebilir." Ne dediğimi düşünmeden bir çırpıda ağzımdan çıkan sözleri fark ettiğimde olduğum yerde kalakaldım. Rosie'nin ağzı açık kaldı, yanakları erimiş lavlar gibi kızardı ve göz kırptım.

Ardından ağzım kapattı, utandığını gizlemek için burnunu kırıştırdı ve omzuma bir şaplak indirdi. "Yaramaz çocuk. Senin için ve o geceleri seninle geçiren kızlar için o üç ekstra santime sahip olduğunu umarım."

Bir kahkaha patlattım. "Kızlar yok."

Kaşlarını kaldırdı. "Hiç mi yok?"

"Bir tane bile."

"Hımm." Hafifçe öne eğilerek yaklaşmamı işaret etti. Başımı eğip kulağımda ılık nefesini hissettiğimde, içime bir heyecan ve gerginlik akımı yayıldı. "O ekstra üç santime sahip olmadığın için mi?"

Keskin bir solukla geri çekilerek elimi kalbime götürdüm. Rosie kıkırdamaya başlayınca, topuzunu nazikçe çekiştirdim. "Sen gerçekten de *büyük* bir baş belasısm, öyle değil mi?"

Gülümsemesi yavaşça silindi, bakışlarını yere indirdi.

"Bu lakap hoşuna gitmedi mi?"

"Baş belası mı?"

"Hı-hı."

Dalgın bir gülümsemeyle masmavi göğe baktı.

"Aslında, bayılırım. Ben iki yaşındayken babam da bana böyle derdi."

"Ah, demek ikimiz de o iri yeşil gözlere ve masum gülümsemeye kanmamışız."

"Hey." Gözlerini kıstı ve kamımı dürtükledi. "Küçüklüğümde yaptığım en büyük yaramazlık, eve parkta bulduğum yavru bir tavşanı getirmekti. Yapayalnızdı, o yüzden annesini kaybettiğini ve doğru şeyi yaptığımı sanmıştım. Babam, anne tavşanların

gündüzleri onları avcı hayvanlardan korumak için yuvalarında bıraktığını ve hava kararıktan sonra bebeklerini bulup karınlarını doyurduğunu söyledi. Onu annesinden ayırdığım için kendime çok kızmıştım."

"Hadi ama. Küçüklüğünde yaptığm en büyük yaramazlık bir yavru tavşanı açlıktan ölmesin diye kurtarmak mıydı? Hayır, buna inanamıyorum."

"Ama doğru! Uslu bir çocuktum. Annem, babam ve ben boş vakitlerimizde dağ yürüyüşleri yapar, kamp kurar, keşfe çıkardık..." Omzunu silkti. "Sanırım, hiç yoldan çıkacak fırsatım olmadı."

"Ya ergenlik döneminde?"

Yüzündeki ifade bir anda değişti, gözlerindeki ışık söndü ve tüm heyecanını alıp götürdü. "Ergenlik döneminde daha da usluydum. O kadar sessizdim ki, kimse beni fark etmezdi." Arkasını dönüp kıyıya doğru yürümeye başladı. "Artık geri dönsem iyi olacak." Çoraplarını giymeye çalışırken köpekler yanına koşup ayaklarını yalamaya başlaymca, Rosie'nin mesafeli gülümsemesi yerini hızla kahkahalara bıraktı. "*Durun*," diye çığlık atarak yana devrildi, elleriyle dizlerinin üstünde sürünmeye başladı. "Ayaklarım çok gıdıklanır!"

Onu elleriyle dizlerinin üstünde, yuvarlak poposunu havaya kaldırmış bir halde görünce bana bir şey oldu. İçimde o kadar karanlık, vahşi ve aç bir şey uyandı ki, arkama dönüp titreyen elimle ağzımı silmem gerekti.

Tanrım, en son ne zaman bu kadar uyarıldığımı, birisine karşı çekim hissettiğimi hatırlayamıyordum. Mesele sadece lanet olasıca *kıvrımları*, dolgun kalçalarının görüntüsü, parmaklarımı içine gömmeyi arzuladığım belindeki gamze değildi.

Güldüğünde tüm vücudunun canlanışı, burnunu kırıştırmasıydı. Gözlerinin heyecanla ışıldayışı ve hayal kırıklığıyla donuklaşması, içinden geçen tek bir duyguyu bile gizleyemediği için

onu savunmasız bırakan, en sevdiğiniz kitap gibi okunmak için yalvaran haliydi. Altdudağını ısırması, utangaç davrandığında kemirmesiydi. Serbest kalmaya çalışan, benimkini bir mıknatıs gibi çekip ortaya çıkaran gülümsemesini içinde tutamayışıydı çünkü gülümsediğinde her şey yoluna girmiş gibi hissediyordum.

Köpekleri tüm kalbiyle sevmesi, Piglet'e tükenmez bir sabırla yaklaşmasıydı. Her ihtimale karşın, sırf *beni* düşündüğü için yürüyüşe fazladan sandviç getirmesiydi.

Rosie'yle kendimi daha az dağılmış hissetmiyordum ama geriye kalan kırık parçaların arasma yine de o ışık sızıyordu. Orada güzellik, beni güzel şeylerin beklediğine dair huzur buluyordum.

Belki de bunca ihanetten, yalandan, doğru niyet taşımayan sayısız randevudan sonra bu kadar umuda kapılmam aptallıktan başka bir şey değildi. Belki çok az tanıdığım bir insanla biraz olsun huzur bulabileceğimi düşündüğüm için aklımı yitirmiştim.

Ancak daha üzücü olan seçeneği, yani arkadaşlarımın sahip olduğu şeyi, annemle babamın bana beklemeyi öğrettiği türden sevgiyi bulamayacağmı kabul etmektense umut beslemeyi yeğlerdim.

Köpekler önden giderken, Rosie'yle birlikte sessizce yürüdük. Birkaç dakika sonra, beni hafifçe dürttü. "Ya sen?"

"Ben ne?"

"Tatlı bir çocuk muydun? Yoksa tam bir kâbus mu?"

Gülerek çenemi ovuştururken doğruyu söyledim. "Çok haylazdım. Annemle babam bana her zaman iyi yürekli ve yardımsever olmayı öğretmişlerdi, o yüzden bu konuda hiç zorluk çekmedim. Sadece anneannemin arka bahçesinde Çin'e kadar bir çukur *kazabilecek miyim* diye uğraşırken bir buçuk metrelik bir çukurun içinde kalmam gibi kendimi olmamam gereken yerlerde buldum." Parmağımı sırıtan Rosie'nin yüzüne doğrulttum. "Bu arada, bunu yapmak mümkün değil, enerjini boşa harcama. Bir de yazlık kulübemizdeyken bir kova kurbağa topladığım ve annem

koltukta şekerleme yaparken bunları yanına götürdüğüm gün var. Kurbağalardan korkuyordu ama ona sadece zıplayan, uysal minik yaratıklar olduklarını, azıcık yapış yapış olmanın bir zararı olmadığını göstermek istemiştim. Şey, planladığım gibi gitmedi. Annemin gözlerinden birini açıp nasıl elimdeki kovaya çarptığını, battaniyesine takıldığını ve yüzüstü yere düştüğünde on iki kurbağanın birden oturma odasında sıçramaya başladığını hatırlarken elimi ensemde gezdirdim. "Eve gittiğimde annemi arayıp yüzüncü kere özür dilemem gerektiğini hatırlat."

"Ah, hadi ama. Küçük bir çocukmuşsun! İyi bir şey yapmaya çalışmışsın. Kaç yaşındaydın ki? Beş mi, altı mı?"

Suçlu gülümsememi gizlemek için elimle ağzımı siliyormuş gibi yaptım. "On üç."

"*On üç mü?* Adam! Hemen anneni arayıp özür dile!"

"Biliyorum, biliyorum. Dediğim gibi çok haylazdım. Ama sonra kötü bir insan olmadım." En tatlı gülümsememi sunarken kaşlarımı oynattım. "Yetişkin yaşlarımda melek gibi olduğum söylenmiştir."

Gülerek gözlerini devirdi. "Biraz da küstahsın sanırım. Ya lakaplar? Lakabın var mı?"

"Sanırım bir tek Woody var."

"Woody mi? Neden?"

Ona gerçeğin sadece bir kısmını söyledim çünkü otel olayını anlatmak istemedim. "Çünkü soyadım Lockwood."

"Lockwood," diye mırıldandığında, nefesimi tutup ilk ismimi ve soyadımı birleştirmesini, bu ismi nereden bildiğini anlamasını bekledim. Kendimi içinde bulduğum bu mutlu, güvenli baloncuğun patlamasını bekledim.

Fakat öyle olmadı.

Gülümseyip elini uzattı. "Memnun oldum, Adam Lockwood. Ben de Rosie Wells."

Gülümseyip onu yanıma çektim ve kolumu omzuna attım.

"Çok şirinsin, Rosie Wells." Bear başını çevirip bana dik bir bakış fırlatınca gözlerimi devirdim. "Sen de öylesin, Bear." Piglet hızla yana dönüp poposunu Bear'ın yüzüne vurdu ve dilini sarkıtarak yanımıza geldi. "Sen de çok şirinsin, güzel Pig."

Piglet merdivenlerin başına varınca mızıldanarak Rosie'nin bacaklarının arasına geçti ve iri kahverengi gözlerini bize dikti. Bear'ın kayışını Rosie'ye verip göğsüme vurdum.

"Gel, kızım."

"Bugünlerde belini inciteceksin," diye Rosie'den azar işitirken, Piglet'i kucağıma aldım.

"Bir şey olmaz." Piglet'i tek koluma oturtup diğer kolumu büktüm. "İri ve güçlüyüm."

"Baban kendinden fazla emin, öyle değil mi, Bear?" diye fısıldadı Rosie, ikisi birlikte basamakları inerlerken. Ufak bok parçası ona hak vermiş gibi havladı. "Evet, bizi çok etkilemek isteseydi seni de taşırdı."

"Seni duyabiliyorum!"

Rosie dönüp bana muhteşem bir gülümseme sundu. "Harika gidiyorsun, Adam! Vay canına, çok güçlüsün!"

"Kadınlar," diye homurdandım ve Piglet dilini kulağıma soktu.

Wildheart'a kadar on dakikalık mesafeyi, kayıtsızca nasıl profesyonel bir atlet olduğumu, onu çok güzel bulduğumu ve belki... benimle görüşmek isterse bunun harika olacağını söyleyeceğimi düşünerek geçirdim. Onun yapmadığı bir yemek yemek, belki daha sonradan dudaklarından tadacağım bir kadeh şarap içmek istediğimi söylemek istedim.

Ağzımı hemen hemen yirmi kere açıp kapattım ve her seferinde sessiz kaldım.

Rosie de benden pek farklı değildi. Karşımda duruyor, saçının pembe tutamlarından birini parmağında çeviriyor, beyaz ve mavi çiçek deseni olan eski *Nike* ayakkabılarının ucuyla yeri eşeliyordu. Bir ayaklarına bir bana bakıyordu ve yüzü giderek daha da kızarıyordu.

"Evet, sanırım..."

"Akşam yemeğine çıkmak ister misin?" dedim birden. Benim de yanaklarım onunki kadar kızardı.

"Akşam yemeği mi?"

"Önümüzdeki cumartesi yürüyüşe çıkmak için sözleştik ama seni daha önce de görmek güzel olurdu."

İri, umut dolu gözlerini yüzüme dikti. "Daha önce mi?"

"O zamandan daha önce."

"Cumartesi gününden önce mi?"

"Cumartesi gününden önce."

Dudağını ısırdı, burnunu kırıştırdı. "Mesela... ne zaman?"

Bu akşam demek istedim ama çok erken olurdu. Yardıma ihtiyacım vardı.

Lanet bir kızlar gecesine ihtiyacım var.

"Çarşamba akşamına ne dersin? Sen, ben ve akşam yemeği."

Gözlerinde beliren parıltı, onu adeta içten dışa aydınlattı. Ellerini heyecanla iki yanında sıktı. "Evet, olabilir. Akşam yemeği yemekte çok iyiyimdir." Çenesi açık kaldı ve iki eliyle ağzını kapattı. "Aman Tanrım. *Akşam yemeği yemekte çok iyiyim mi?* Ben bunu yüksek sesle mi söyledim? Söyledim, değil mi?"

"Söyledin," dedim boğazımın panikle sıkıştığını hissederek. "Ama seni yemek istediğimi söyleyip bacaklarının arasını işaret etmem kadar kötü değildi." Ellerini tuttum, başparmağımla tırnaklarındaki soyulmuş mor ojelerini okşadım. "Evet... Akşam yemeği? Çarşamba?"

Rosie heyecanla başını salladı ama birden duraksadı. "Bir dakika. Bu arkadaşça bir randevu mu? Yoksa... bir akşam yemeği randevusu mu? Gerçek bir randevu mu? Yani, yemeğe çıkan iki kişinin..."

"Randevusu gibi mi?"

"Evet."

"Evet." Sırıttım. "Gerçek bir randevu."

"Tamam. Süper. Harika." Başını hızlı hızlı salladı. "Hoşuma gitti."

"Güzel." Onu kendime çektim ve bütün hafta hayalini kurduğum gibi sarıldım. Yaz mevsimi, Hindistan cevizi, kavun ve yeni yıkanmış çamaşırlar gibi kokuyordu. Kendimi yumuşak, sıcak, bana çok doğru gelen vücuduna bıraktım. "Çünkü sana şunu söylemem gerek, Rosie... Aklımdan geçen şeyler, *sadece bir arkadaşın* başını fena halde derde sokabilir."

Birbirimize telefon numaralarımızı verdikten sonra, Rosie barınağa girerken hâlâ her yanı lav gibi kıpkırmızıydı ve öylesine güçlü bir sıcaklık yayıyordu ki, eve dönerken bile hissedebiliyordum.

Yeni bir mesaj dizisi açıp Olivia, Cara ve Jennie'nin isimlerini ekledim.

Ben: Yardımınıza ihtiyacım var. Bir kızla tanıştım.

Olivia: AMAN TANRIM! Adam!!! *kalp gözlü gülümseme emojisi* *mutlu gözyaşları emojisi* *gelin emojisi* *damat emojisi*

Jennie: Yürü be!!! *patlıcan emojisi* *şeftali emojisi* *su damlacıkları emojisi*

Jennie: İkiniz yaratıcı bir şeyler yapmak isterseniz oyuncak önerileri verebilirim.

Jennie: <link> Favorim bu. Haftada en az iki kere Garrett'ı onun yerine bunu kullanmakla tehdit ediyorum.

Cara: Vay vay vay. Kimler dizlerinin üstünde ustalardan tavsiye istiyormuş böyle. Doğru yere geldin, çekirge.

Cara grup ismini Kuku Sarayına Yolculuk'a değiştirdi.

Ben: Cara, ne yaptığını sanıyorsun?

Cara: Kusura bakma, şekerim *üzgün emoji* "Adam'ın Umuda Giden Yolu: Bir Erkeğin Kuku Sarayı'na Yolculuğu" ismini denedim ama çok uzun oldu.

Yüce Tanrım. Nasıl bir işe bulaşmıştım?

6

ADAM'IN UMUDA GİDEN YOLU: BİR ERKEĞİN KUKU SARAYI'NA YOLCULUĞU

Adam

"Millet, ilk resmi Adam'ın Umuda Giden Yolu: Bir Erkeğin Kuku Sarayı'na Yolculuğu" toplantısına hoş geldiniz. Çıkarken bir hediye sepeti almayı ve mesai kartlarınızı makineden geçirmeyi unutmayın. *Sangria* buzdolabında, atıştırmalıklar masada, pizza da yarım saate gelecek." Cara bacak bacak üstüne attı, ellerini çenesinin altında kavuşturup gülümsedi. "Ders başlamıştır."

"Cara, Tanrı aşkına." Elimle yüzümü kapattım, ardından kollarımı iki yana açtım. "Bu buluşmaya öyle demeyi kesebilir miyiz?"

"Ders mi? Eh, bu kadar seçici olmak istiyorsan."

"Hayır, ders sözcüğünü demiyorum. Kuku Sarayına.... Off, neyse boş ver." Koltuğun minderlerine gömüldüm, kollarımı göğsümde kavuşturup ayağımla fiskos masasını ittirdim. "Senin gibi olacaksa, bir kız arkadaş istediğimden bile emin değilim," diye homurdandım.

"Ah, tatlım." Elime hafifçe vurdu. "Benimle başa çıkamazdın."

"Hem Hank neden burada?" Eski arkadaşımızı işaret ettim. "Alınma, Hank. Seni severim ama sanki... bu... şeye uygun değilmişsin gibi geldi."

"Adam'ın Umuda Giden Yolu: Bir Erkeğin Kuku Sarayı'na Yolculuğu" toplantısı," dedi Cara benim adıma. "İnanabiliyor musun, Hank? Adam burada olmak için çok yaşlı olduğunu düşünüyor."

"Öyle demedim! Ama... sen seksen altı yaşındasın!"

Hank sırıttı, başlarını kucağına dayamış olan Bear'ı ve Dublin'i okşadı. Dublin eskiden onun yardımcı köpeğiydi ama Hank bir sene önce huzurevine taşındığında, Carter ve Olivia'yla yaşamaya başlamıştı. Hank her ziyaret ettiğinde, iki köpek de yanından ayrılmıyordu.

"Bana yaşlılığımda bile kadınların gözdesi olduğum söylenmiştir, Bay Lockwood. Yaşla gelen bilgelikle ilgili de ne derler bilirsin." Kendi sözlerini geçiştirirmiş gibi elini salladı. "Sizlerin neden hâlâ dediklerime kulak astığınızı bilemiyorum ama kadınları etkilemek için yardıma ihtiyacınız varsa..."

"Benim birisini etkilemek için... Tamam, biraz yardıma ihtiyacım var ama bunun gerekli... Tamam, ne yaptığıma dair en ufak bir fikrim yok." Masadan patates cipsi paketini alıp kucağıma koydum ve bir avuç alıp ağzıma attım. "Böle gidese yapyanız kalcam ve..." Cipsleri yuttum. "Bileğimde artrit başlayacak."

Olivia beni teselli etmek istermiş gibi bacağıma vurdu. "Bu doğru değil, Adam."

"Evet, Adam." Jennie sırıttı. "İşin hepsi sana kalmasın diye oyuncaklar var. Kendini artritle geçen bir hayata mahkûm etmek zorunda değilsin."

Gözlerimi devirip beşlik çakan Cara ve Jennie'ye bir kırlent fırlattım. Jennie'nin tıpkı ağabeyi gibi ağzının bozuk olduğunu biliyordum ama Garrett'la görüşmeye başladığından beri kendini bulmuş olduğunu görmek güzeldi.

"Tamam." Cara klipsli defterle bir kalem aldı, bir gözlük taktı ve burnunun ucuna itip üstünden dik dik bana baktı. "Bize şu özel kadını anlat bakalım."

Ağzıma bir avuç daha cips attım ama Olivia kâseyi alınca kaşlarımı çattım. "İsmi Rosie."

"Rosie!" Cara ismi kâğıda yazdı, yanına benim ismimi ve bir artı işaretini de ekledi. Ardından bunları bir kalp içine aldı. "Çok şirin. Bayıldım. Her şeyi anlat."

"Onunla geçen hafta sonu Bear'ı yürüyüşe götürdüğümde tanıştım. Bear onu yere devirdi. Rosie de gönüllü olarak çalıştığı barınakta kalan bir köpeği gezdiriyordu. Sandviçini benimle paylaştı. Bir veteriner olmak istiyor. Bu sabah, Jaxon gitmem gerektiğini söylediği için barınağa gittim ve yanlışlıkla onu yemek istediğimi söyledim ama aslında sandviçlerinden söz ediyordum. Sonra, bir de baktım ki sırf belki beni görebilir diye fazladan iki sandviç yapmış. Çok iyi yürekli ve düşünceli, ayrıca köpeklere karşı da çok sabırlı. Burnunun üstünde minnacık, altın rengi çiller var. Güldüğünde bazen komik bir ses çıkarıyor, bal rengi saçları var ama uçları pembe ve omuz hizasında. Beni sürekli gülümsetiyor, o gerçekten de çok..." Sessizliği fark ettiğimde sustum. Dört çift göz beni izliyor, gülümseyerek devam etmemi bekliyordu. Yutkundum. "Şirin."

Olivia elimi sıktı. "Kulağa çoktan çok hoş birisiymiş gibi geliyor, Adam."

"Pembe saçlar," diye mırıldandı Cara.

"Ben de pembe saç istiyorum," dedi Jennie.

"Bence bir bağ kurmuşsunuz," diye araya girdi Hank. "Hangi konuda yardım istiyorsun?"

"Bu durum... bana farklı geliyor. Bu randevuya diğer randevular gibi gitmek istemiyorum. Gerçekten ciddi bir şeye dönüşebilir. Her şeyi doğru yapmak istiyorum."

"Peki onu çarşamba gecesi nereye götüreceksin?" Cara klipsli defterini kaldırıp sırıttı. Tarifime göre Rosie'nin bir resmini çizmişti. Kol ve bacak yerine çizgiler olmasına rağmen ona benziyordu. "İşte, Rosie."

"Henüz emin değilim. Baskı hissetmeyeceğim, sessiz sakin bir yer güzel olurdu."

"Bir piknik akşam yemeğine ne dersin?" dedi Jennie. "Güzel olabilir."

"Hem sadece ikiniz olursunuz, fotoğrafçılar ya da imza iste-

yen insanlar olabilir diye endişe etmezsin," dedi Olivia. "İlk randevuda insanlarla uğraşmakta zorlanabilirsin. Siz hokey oyuncuları gittiğiniz her yerde dikkatleri üstünüze çekiyorsunuz."

Başımı salladım ama mideme kötü bir his yayıldı. "Sadece minicik bir sorun var," dedim. Başparmağımla işaretparmağımı yaklaştırıp aralarında ufak bir boşluk bıraktım. "Gerçekten minicik bir sorun. Şey, Rosie... hokey izlemiyor."

Jennie omzunu silkti. "Sorun değil. Ona öğretebiliriz."

"Ha, tabii, bu..." Başımı iki yana salladım. Boğazımı kaşıdım. Ayağa fırladım, ellerimden birini yumruk yapıp diğer elime vurdum, üç adım sağa gidip döndüm, elimi saçlarımın arasından geçirdim ve boşluğu işaret ettim. "Tamam da onu demek istemedim. Yani, o... kim olduğumu bilmiyor."

Jennie'nin kaşları havaya kalktı. Olivia'nın ağzı açık kaldı. Hank eliyle ağzını silerken nefesini uzun uzun dışarı verdi. Cara sırıttı, zalim bir ifadeyle kıs kıs güldü ve klipsli defterine bir not ekledi.

"Gizli... kimlik..." Üç kere altını çizdi. "Bu ayrıntıya bayıldım."

Olivia başını iki yana salladı. "Tamam, biraz geriye alalım. Kim olduğunu bilmiyor derken..."

"Ona ismimi söyledim, karşılığında o da bana ismini söyledi. Sıradan birisi olduğumu düşünüyor."

"*Sıradan* birisin zaten," dedi Jennie.

Cara başıyla onayladı. "NHL'in en iyi kalecilerinden biri olarak yaptığı anlaşma ve marka sponsorları sayesinde senede on beş milyondan fazla kazanan sıradan bir adamsın. Gerçekten de çok sıradan, mavi yakalı adam." Mavi gözlerini benden ayırmadan hafifçe gülümsedi ve *gizli kimlik* sözcüklerinin altını ağır ağır bir kere daha çizdi.

Yüzümü ovuşturup ofladım ve tekrar koltuğa çöktüm. "Her şeyi berbat ettim. Daha randevuya bile çıkmadan her şeyi berbat ettim."

"Bu doğru değil," dedi Olivia ısrarla. "Sohbet ederken doğal bir şekilde iş konusu açıldı mı?"

Başımı iki yana salladım.

"O zaman yanlış bir şey yapmamışsın. Çarşamba günü ona söylersin."

Bir süre bu sözleri, yolunda gideceklerdense ters gidebilecek her durumu düşündüm. Belki ben de tıpkı Rosie gibi bir *en kötü senaryo* uzmanıydım.

"Korkuyorum," dedim en sonunda bir itirafta bulunarak. "Erken olduğunu biliyorum ama onunla her şey çok farklı. Her şey doğal, kolay ve ben..." Kolumu öne savurup söyleyecek olduğum şeyden nefret ederek iç çektim. "Midemde kelebekler uçuşuyor. Onun yanındayken, onu düşündüğümde... her şey yeni, heyecan verici ve umut dolu geliyor. Ama ya bu konuda yanılıyorsam?"

"Sadece kendin gibi davranarak, önemli bir NHL yıldızı olmanın sağladığı hiçbir şeyden faydalanmadan onunla iki gün geçirdin. Evet, uzun bir süre değil ama o yoğun baskı olmadan ikinizin de başka birisi gibi davranmanız için bir neden yok. Rosie kim olduğuyla ilgili dürüst davranmayacak birisine benziyor mu?"

"Hayır," dedim hiç tereddüt etmeden. "Bana başka birisiymiş gibi davrandığı izlenimi vermedi. Sadece..."

"Bir tek bunu biliyorsun," dedi Jennie başını sallayarak. "Anlıyorum, Adam. Önce zamanını ve dikkatini alabilmek için bir yüzünü gösteren, bunu elde ettikten sonra da gerçek yüzünü gösteren insanlarla randevulaşmaya alışmışsın." Hüzünlü bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Sahte davranışlar görmüşsün ve istediğin tek şey gerçek bir bağ, sana destek veren birisi. Çok... üzücü bir durum."

Kalbim Jennie için, yaşadığı sıkıntılar yüzünden sızladı. O da senelerce yanlış nedenler yüzünden istenmiş birisiydi. Aramızdaki ortak nokta buydu. Bunu düşününce kendimi biraz daha az yalnız hissettim.

Fakat artık onun bulunduğu noktada, bu durumun diğer tarafında olmak istiyordum. Jennie bu bekleme döneminde bu kadar yalnız hissetmiş miydi? Kendisini bile tanımıyormuş gibi hissetmiş miydi? Çünkü ben bu arada kendi parçalarımı kaybediyormuşum gibi hissediyordum ve bundan nefret ediyordum.

"Aceleye gerek yok," diye araya girdi Cara. Bakışları tüm o alaycılığıyla serseriliğinin altındaki şefkatli yanını yansıtıyordu. "Onunla aynı noktada buluş, senin için aynı şeyi yapmasına izin ver ve bu süreçte birbirinizi tanımanın keyfini çıkar." Kaşlarından birini kaldırıp başını yana eğdi. "Sonuç olarak diğerleri gibi ya da daha kötüsü..." Öğürdü. "...*ismi lazım değil* gibi çıkarsa on düzine yumurtayla tuvalet kâğıdı alır, gecenin bir yarısı evine gideriz ve..."

"Hayır."

"Ama biz..."

"Yirmi altı yaşındayım! Birisinin evine yumurta falan fırlatamam, Care!"

Cara dudaklarını sarkıtıp koltuğa yerleşti. "Bebeğim." Klipsli defterde sonraki sayfayı açtı. "Tamam, bir piknik akşam yemeği dedik, o arada ona zengin ve meşhur olduğunu söyleyeceksin. Şimdi, önemli konulara geçelim."

"Bence önemli konular bunlardı."

Gözlerini devirdi. "Hayır, Adam, önemli konular ne giyeceğin, ona ne yedireceğin, içki olup olmayacağı, seks yapıp yapmayacağınız, tatlı olarak çikolatalı kek mi, yoksa..."

"Seks mi?" Kulaklarımın kızardığını hissederek başımı iki yana salladım. "Seks yok. Daha ilk randevu. Onu öpmeyi bile düşünmüyorum!" Jennie ile Olivia'ya baktım. "Değil mi? Öpüşmek yok, değil mi? Evet, ilk randevuda öpüşülmez." Sırtımı arkaya yasladım ve Hank onay verircesine başını sallayınca rahatladım. "Evet, fazla hızlı davranmış olurum. Öpüşmek yok." Öne eğildim. "Ama bir dakika. Onu öpmezsem, yanlış mesaj mı vermiş

olurum? Ondan hoşlanmadığımı düşünür mü? Peki onu öpersem uzun mu, yoksa kısa mı olması gerekir? Dil olacak mı olmayacak mı? Ellerimle bir şey yapmam gerekir mi, yoksa..." Ter içinde kalan ellerime baktım, şortuma silip kaldırdım ve hafifçe salladım. "... garip bir şey yapmayacağımdan emin olması için görebileceği bir yerde mi tutmalıyım?"

Bodrum katı tam on saniye sessizliğe boğuldu.

Hank hafifçe öksürdü. "Hiç şu anda olduğu kadar keşke her şeyi daha iyi görebilseydim diye düşünmemiştim."

Kızlar kahkahalarla gülmeye başladılar. Ben bile azıcık gülümseyip tekrar sırtımı arkaya yasladım.

"Çok gerginim. Bir randevudan önce asla böyle olmam."

"Eh, belki bunun bir anlamı vardır," dedi Hank. "Rosie'nin senin gibi sağlam, özgüvenli bir adamı bu hale getirmiş olması... Belki de kaderinde onunla tanışmak vardı. Son kız arkadaşından ayrılırken özgüveninin zedelendiğini biliyorum ama belki Rosie bunu düzeltir. En iyi insanlar, kaybolmuş gibi hissettiğimizde kendimizi bulmamıza yardımcı olan kişilerdir."

Başımı yana eğdim. "Şimdi anladım."

"Neyi?"

"Seni neden kızlar gecesine davet ettiklerini. Onlara değil, sadece sana ihtiyacım var."

"*Hey!*" Olivia yukarı katı işaret etti. "O çok sevdiğin şirin bebeği getirdim!"

Cara bir tablet çıkardı. "Ollie bunu da getirdi."

Kaşlarımı çattım. "Bir tablet mi?"

"Seni şapşal," diye mırıldandı ekrana tıklayarak. "*Bodrum hoparlörleri* ses sistemine bağlanmamı sağlar, değil mi?"

"Evet..."

"Harika." Tableti masaya koyduğunda, hoparlörler bir cihazın bağlandığını haber vererek öttü. Yüzündeki gülümseme daha da korkunçtu ve bu manzara sırtımın buz kesmesine neden oluyordu.

"Biz ne..."

"On İkinci Bölüm. Isabella. Sırtım karanlık koridorda sert bir şekilde duvara çarptı ve Grant'in taş gibi sert ereksiyonunu karnımın alt kısmında hissedince nefesim kesildi. Çok seksiydi, tutkuluydu ve büyüktü... Bacağımı kaldırıp beline dolarken ve bana sürtünürken ne kadar büyük olduğunu hissedip inledim. 'İsmimi inleyerek söylemene bayılıyorum ama seninle işim bitince çığlık atıyor olacaksın,' diye kükredi Grant."

"Neler oluyor?" diye bağırdım kollarımı iki yana açarak. "Nedir bu?"

"Bir sesli kitap," dedi Cara tırnaklarını inceleyerek. "Okuyacaksın, Adam."

"Ben kişisel gelişim kitapları okurum! Bazen fantezi kitapları okurum! Küçüklüğümde *Harry Potter*'a bayıldığım için tutuklayın beni! Ama be-ben.... Bunu okumam!"

"Ollie ile Hank'in kitap zevkine laf etmiyorsunuz, değil mi Bay Lockwood?"

Hank kaşlarını oynattı. "Geçen hafta kitap kulübümüzde seçtiğim kitap bu."

"Çok güzeldi," dedi Olivia heyecanla. Eliyle yüzünü yelpazeledi. "Grant *muhteşem* bir adam."

"Onaylıyorum." Jennie bir kurabiye paketini açtı. "Geçen hafta annemle kulübe katıldığımızda dinledik, kesinlikle *süperdi*." Üstünde krema olan ufak bir kurabiyeyi alıp ağzına attı. "Bunu araştırma olarak düşün, Adam. Onu öpüp öpmemek konusunda kararsız kaldığında bu kitap, anlamana yardımcı olacak. İlk birkaç randevu birbirinin ipuçlarını ve beden dilini okumakla ilgilidir."

"Bazen o ilk öpücüğü ikinci ya da üçüncü randevuya saklamak gerekir," dedi Olivia.

"Bazen asla dokunmayacağına yemin ettiğin o küstah hokey takımı kaptanını da seni yukarı kata çıkarmasına ve California kralını içine gömmesine izin verirsin," dedi Cara, Olivia'ya göz kırpıp.

"Bana Oprah'da da aynı şilteden olduğunu söylemişti! Nasıl hayır diyebilirdim?"

"Çok kolay," dedi Jennie. "*Hayır.* Gördün mü? Kolay. Sen de benimle dene, ufaklık. *Hayır, Carter, seninle seks yapmayacağım.*"

Olivia parmağını bana doğrulttu. "Bu toplantının Adam'ın randevular hakkında bir şey bilmemesiyle ilgili olması gerekiyordu, benim güçsüz ve azmış olmamla değil!"

"Hey!" Tehditkâr parmağını ittim. "Yılbaşı gecesi öpüştüğünüzde sizin için sevinmiştim!" Sesli kitaptaki çiftin çıplak olduğunu görünce ellerimi havaya savurdum. "Harika, giysileri nereye gitti?"

"Siz bir ağızdan konuşurken soyundular," dedi Hank. Isabella ve Grant, ses sistemimden yayılan tutkulu öpüşmelere, baştan çıkarıcı dokunuşlara ve derin inlemelere dönüştüler, bu anının kulaklarımıza kazınmasına neden oldular. Isabella onun "kalın, nabız gibi atan aletini" eline aldığında başımı eğip inledim.

"Buna gerek var mı? En yakın arkadaşlarımın eşleriyle porno dinliyormuş gibiyim. Sizler benim kız kardeşlerim gibisiniz. Ben kendimi..."

Olivia eliyle ağzımı kapattı. "Şşt. En güzel kısım başlıyor."

"İki parmağını ıslak vajinama soktu ve dudakları boynumda gezinirken klitorisimin üstünde ağır ağır daireler çizmeye başladı."

"Yüce Tanrım. Bunu yapmayacağım." Ayağa fırlayıp yüzümü ovuşturdum. "Bunu yapmam. Biriniz kapatın şunu." Parmağımı telefonunda bir şeyler yazan Cara'ya doğrulttum. "Ne yapıyorsun?"

"Emmett'a bu akşam denemesini istediğim bir şey yazıyordum."

"Cara..."

"'Böyle mi becerilmek istiyorsun?' diye sordu. 'Ağır ağır ve nazikçe mi?' Kalın parmaklarını daha sert, daha hızlı bir şekilde içime soktuğunda dizlerim boşaldı ve omuzlarını sıkıca kavradım. 'Yoksa böyle sert ve haşin bir şekilde mi?'"

"Ah!" Arkamdan kan dondurucu tiz bir çığlık sesi geldi. Arkama baktığımda, arkadaşlarım merdivenin dibinde duruyordu.

Carter hemen Garrett'a tutunmuş olan Ireland'ın kulaklarını kapattı. *"Kulaklarını kapat, prensesim!"*

"Al onu, al onu!" diye bağıran Garrett, Ireland'ı Carter'ın ellerine tutuşturdu.

Jaxon ellerini yanaklarına dayamıştı. "*Ne* halt ediyorsun, Adam?" diye bağırdı.

Emmett, Cara'ya göz kırptı. "Mesajını aldım, bebeğim."

Basamakları bacaklarımın kaldırabildiği kadar hızlı çıktım. "Ben gidiyorum."

~

Bir mucize eseri, çarşamba gününe kadar hayatta kalabildim.

Jennie'nin gereksiz oyuncak tavsiyelerine dayandım. Olivia'nın yolladığı sesli kitaptaki *yardımcı sahnelerden* bölümleri atlattım.

Tanrı'nın ya da beni bu dünyaya koyan her kimse onun lütfuyla bir randevu gecesi kıyafeti almak için Cara'yla çıktığımız bir alışveriş seansını bile atlattım.

Artık sadece önce dünyada en çok sevdiğim beş yaşındaki kişiyle olan randevumu da atlatmam gerekiyordu.

"Yanlış yapıyorsun," diye fısıldadı cılız bir sesle.

"Lanet olsun," diye homurdandım. Bir iğneye dolamaya çalıştığım ufak pembe lastik yırtılıp havaya fırladı. Lily'ye bakıp yüzümü buruşturdum. "Yani, kahretsin. Tüh. Tüh demek istemiştim." Elimle ağzımı sildim. "Tüh."

Lily sırıtıp elimdeki minik kroşe iğnesini aldı. Tezgâha parlak renkli bir lastik daha geçirip ustalıkla iğneyi batırmaya başladı. "Gördün mü? Böyle yapacaksın."

Ellerime baktım. "Ellerim fazla büyük. Bunlar dev elleri."

Başını iki yana salladı, işine devam ederken gülümsediğini belli etmemeye çalıştı. "Sanmam. Devler korkunç olur." İri kahverengi gözlerini yüzüme dikti. "Sen o kadar korkunç değilsin."

Bu beş basit sözcüğün kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden olmaması gerekirdi ama kalp atışlarım hızlandı. Birkaç senedir İkinci Şans Evi'nde gönüllü olarak çalışıyor, kapıdan içeri giren, tıpkı Lily'nin yaşındayken benim ihtiyaç duyduğum gibi biraz ekstra sevgiye ihtiyaç duyan çocuklarla ilgileniyordum.

Lily eve dört ay önce gelmişti. Beni gördüğünde ağlıyordu, kalbim ne kadar kırılsa da ona ihtiyaç duyduğu alanı vermiştim. Sezon dışı dönemde olduğumuz ve grubumuzdaki iki bekârdan biri olduğum için son zamanlarda oraya sık sık gidiyordum. Belki Lily bana biraz alışmıştı çünkü bir ay önce benim oturduğum koltuğun diğer ucuna oturmuş, gözlerini yanında getirdiği kitabına dikmişti. Ona kitap okuyabilir miyim diye sormuştum ve tam bir dakika beni süzdükten sonra biraz yaklaşmış, kitabı bana doğru itmişti. Nancy Tillman'ın *Nerede Olursan Ol, Sevgim Seni Bulacak* isimli kitabıydı. Artık her ziyaretimde o kitabı okuyorduk.

Çok ağır olsa da ilerleme kaydetmiştik.

Bana Gökkuşağı Tezgâhı bilezikleri yapmayı öğretirken öyle hissettiğini umuyordum çünkü iki haftadır bana bunu öğretmeye çalışıyordu ama bir türlü beceremiyordum. Ne yapmam gerektiğini anlamıştım fakat dev parmaklarım minnacık bir şey üstünde uğraşmaya uygun değildi.

Lily iğneyi bana geri verdi, kestane rengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Al. Şimdi tekrar dene ama acele etme."

"Acele etmeden. Tamam."

Yan yana, konuşmadan bileziklerimizi yapmaya devam ettik. Onun yanmdayken sessiz olmayı dert etmiyordum. Bana güvenmeye başladığı o sessiz anlar fazlasıyla yeterliydi.

Bir kapı açıldığında başımı kaldırdım, küçük bir çocuğun içeri dalıp doğruca yerdeki tahta bloklara doğru gittiğini gördüm. Garrett'la Jennie'nin iyi bir arkadaşıyla eski komşuları olan Emily, çocuğun arkasından odadan çıktı. Koyu renkli çerçeveli gözlüğünü burnunun üstüne itti ve beni görünce gülümsedi.

"Bay Lockwood'un ilk bileziğini tamamladığı gün mü olacak yoksa?" Eğilip Lily'yi dürttü. "Artık vakti gelmişti, değil mi?"

Lily kıkırdadı. "Hâlâ öğreniyor ama iyi gidiyor." Aletlerini bırakıp kollarını Emily'nin beline sıkı sıkı doladı. "Merhaba, Bayan Emily. Bugün konuşacak mıyız?"

"Kesinlikle, tatlım. Şu anda vaktim var ama sen Adam'la..."

"Hayır!" Lily bir toka alıp hemen bileziğin ucuna baktı. "İşim bitti!"

"Olamaz," diye sızlandım. "Benimki hâlâ çok kısa."

Lily eğilip bileziğimin boyuna baktı. Sonra, kendisininkine baktı ve dudağını ısırdı. Bana bir toka uzattı. "Nasıl takacağını hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum, sanırım." Ufak tokayı Lily'nin yaptığını yüz kere gördüğüm gibi taktım, sonra kısa bileziğimi tezgâhtan çıkarıp kaşlarımı çattım. "Çok ufak olmuş."

Lily bileziği alarak bileğine geçirdi, sonra nazikçe elimi tuttu ve kendi bileziğini bana taktı. "Ben daha hızlı yapabildiğim için benimki biraz daha uzun. Değiş tokuş edebiliriz. Artık bileziğimi taktığında beni düşünebilirsin. Ben de seni düşüneceğim."

Boğazıma kocaman bir yumru oturdu ve güçlükle yutkundum. "Teşekkürler, Lil."

"Gidip odanda bekleyeceğim," dedi Lily, Emily'ye. Sonra bana utangaç bir bakış fırlattı. "Hoşça kal, Adam."

Odaya doğru koştu ve ben veda edemeden gözden kayboldu. Ayağa kalkıp tezgâhı toplamaya koyuldum.

"Sana alışmaya başladı, ha?" dedi Emily.

"Dünyanın en tatlı çocuğu."

Emily gülümsedi ama hüzünlü, dalgın bir gülümsemeydi. Oradaki çocuklarla çalışan bir çocuk psikoloğu olarak, onlar ve hayatları hakkında benden daha fazla bilgi sahibiydi. Bazılarının neden orada olduğunu öğrenmek istiyordum fakat hepsinin nedenlerini öğrenmeyi kaldırabileceğimi sanmıyordum.

"Çok güçlü küçük bir hanım." Aklındaki düşünceyi bir kenara atıp gülümsedi. "Bu akşam bir randevun olduğunu duydum. Jennie bu kızdan çok hoşlandığını söyledi."

"Evet. Sanırım. Yani, şu ana kadar. Evet. Hoşlandım."

Emily beni süzerken gözleri parıldadı. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip giysilerimi çekiştirdim. "Tanrım, Jennie haklıymış. Gerçekten de çok gerginsin."

İç çektim. "Bununla gurur duyduğumu söyleyemem."

"Yüce Tanrım." Ön kapı açılıp antrenörüm içeri girerken Emily elimi tuttu. "Kim bu?"

"Davis."

"Davis kim? Onu daha önce hiç görmedim."

"Antrenörüm. Zaman zaman buradaki çocukları ziyaret eder."

"Hımm..." Tırnağını altdudağının üstünden geçirirken, gözlerinde bir kıvılcım çaktı. "Bekâr mı?"

"Kısa süre önce boşandı."

"Süper. Tam bana göre."

"Kızı da çok şirin."

"Kızı mı?" Hayal kırıklığına uğramış gibi kollarını iki yanına sarkıttı. "Ah, iğrenç. Çocuklar."

Kaşımı kaldırıp boş vakitlerinde ücret almadan yardımcı olduğu çocukları işaret ettim.

"Bu çocuklara yardım edebiliyorum, Adam. Ama tam zamanlı olarak bir çocuğa bakmayı düşünmüyorum."

Ofisinin kapısı açıldı ve Lily gözlerini iri iri açarak başını dışarı uzattı. "Emily? Hâlâ burada mısın?"

"Geliyorum, canım!" Emily kalçasıyla kalçamı dürttü. "Randevunda iyi eğlenceler, Kazanova. Çiçek ve tatlıyı unutma. Kızlar bunlara bayılırlar." Göz kırptıktan sonra geri geri gitti, ne dediği başkaları tarafından duyulmasın diye elini yüzünün yanına dayadı. "Ayrıca, tatlı *olmaya* da bayılırlar."

Sanki Emily'nin tavsiyesine uyacaktım.

~

Tamam, tavsiyesine belki *biraz* uyabilirdim.

Tatlı konusunda. Rosie'yi benim tatlım yapmak değil, pikniğe bir tatlı götürmek konusunda. Belki bir gün o da olabilirdi ama... *hayır. Hayır, Adam. Odaklan.*

Fırından taze çıkmış kurabiyelerle çikolata kaplı çilekleri sepetime attım. Sepeti ön kapıya, daha önceden aldığım parlak pembe, turuncu ve sarı şakayık buketinin yanına koydum. Ayakkabılarımı giydim, Bear'ın kayışını taktım ve ön kapıyı açtım.

Ardından tekrar kapattım.

Bear bana baktı. "Ne yapıyorsun, dostum?" dermiş gibi başını yana eğdi.

Banyoya koşup ışığı açarak aynadaki aksime baktım. Dalgalı saçlarımı güzelce taramış, yeni tıraş olmuş, her ihtimale karşı üç kere dişlerimi fırçalamış ve Cara sayesinde uygun bir kıyafet giymiştim. Gömleğimi düzeltip saçlarımı geriye ittim ve Bear'a baktım.

"Ne düşünüyorsun, dostum? Yakışıklı oldum mu?"

Kuyruğunu mutlu mutlu sallarken duvara vurdu.

"Değil mi? Çok yakışıklı oldum. Her şey yolunda gidecek. Rosie'ye ne iş yaptığımı söyleyeceğim, bunu çok normal karşılayacak ve harika bir gece geçireceğiz. Hatta belki elini bile tutarım ve her şey kusursuz olur. Kusursuz bir gece. Evet."

Yine de telefonumu çıkarıp titrek bir gülümseme sundum ve fotoğrafımı çektim.

Sonra da bunu kızlara yolladım.

Ben: İyi görünüyor muyum?

Jennie: Her zamanki gibi yakışıklı olmuşsun, dostum. Göster kendini. *patlıcan emojisi* *su damlaları emojisi*

Olivia: *kalp gözlü emoji* *mutlu gözyaşları emojisi* Kusursuz görünüyorsun, Adam.

Cara: Kocam içime bir bebek koymazsa sen koyar mısın???

Sepeti ve çiçekleri alıp içime derin bir nefes çektim. "Bana şans dile, Bear. Güzel kızın kalbini kazanacağım."

7

SIRLAR ORTAYA, ŞARAP YERE DÖKÜLÜYOR

Rosie

"Renkli dudak parlatıcısı seçmiş. Güzel bir seçim."

"Ona seçenek tanımadım."

"Ya askılı elbise? Onu da mı sen önerdin?"

Aynadaki aksime bakan Archie hımladı. "Şey, onu Rosie kendisini seçti."

Marco arkasından kollarını boynuna atıp çenesini omzuna yasladı. Archie onun parmak uçlarını öptü. "Şefin öpücüğü, Ro. Hem elbiseyi çıkarmak kolay."

Yansımama bakarken yanaklarım kızardı. Saçlarım bir türlü düzgün durmuyordu ve zapt etmek için taktığım çiçekli tokalar da bu durumu pek gizleyemiyordu. Ellerimi elbisemin üstünde gezdirdim. "İyi görünüyor muyum? Üstümü değiştirsem mi? Bacaklarımı traş ederken dizimi kestim. Saçlarım düzgün olmadı. Ya..."

Archie erkek arkadaşının kollarından sıyrıldı, beni kendisine çekip sarıldı. "Çok güzel görünüyorsun, Ro."

"Çok becerilebilir olmuşsun," dedi Marco.

"Ya benden hoşlanmazsa?" diye fısıldadım Archie'nin göğsüne.

Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Neyinden hoşlanmayabilir ki?"

Omzumu silktim, ellerimi ovuşturdum. "İnsanlar bir sürü neden bulabiliyorlar."

"Yanlış kişiler için asla yeteri kadar iyi olamayız. Ama sen bizim için doğrusun ve biz her şeyini seviyoruz. Gerilme. Sadece kendin gibi davran." Gülümseyerek yüzümü ellerinin arasına aldı. "Şimdi, ne diyecektik?"

İçime derin bir nefes çekip o ikisinin kafama kazımak için uğraştıkları sözcükleri ezbere söyledim. "Ben iyi yürekliyim. Ben güçlüyüm. Ben güzelim. Hayatımda olması gereken insanlar beni bulacaktır."

"Çok doğru." Marco beni koridora çıkarıp popoma bir şaplak attı. "Şimdi, hemen git buradan!" Spor ayakkabıları giyecek olduğumda, "*Hayır!*" diye bağırdı. "*Nike* ayakkabılar olmaz, Rosie, *lütfen*. Tanrı aşkına. Kusursuz bir kıyafeti mahvediyorsun!"

Açık mavi *Nike* sembolünü süsleyen beyaz çiçeklere baktım. Bunlar şirindi ve elbiseme uyuyordu. "Bir arabam yok," dedim. "Bunlar yürümek için uygun."

Dik bakışları bana fikrimi değiştirmem için yalvarır gibi olduğundan, bir şey söylemesine fırsat vermeden dışarı çıktım.

"Renkli dudak parlatıcısını zorla sürdürebildin ama ya spor ayakkabıyla gideceğim ya da yalın ayak." Archie'yi işaret ettim. Sınıf arkadaşı ve iş arkadaşı olmanın yanı sıra, son üç senedir aynı zamanda ev arkadaşıydık. Rutinimize alışmıştık fakat bazı konularda gerçekten de kontrolcüydüm. "Connor'ı saat..."

"Beşte bırakacaklar."

"Ve banyosu..."

"Altı on beşte."

"Ve..."

"*Evet*, Rosie, biliyorum. Bunları ilk kez yapmıyorum." Geniş kenarlı şapkamı başıma taktı. "Hemen git, yoksa Marco ayakkabılarını değiştirsin diye seni sıkı sıkı tutarım." Ayaklarımı mahvetmeyi bekleyen on iki santimlik topukları olan ayakkabıların durduğu girişe imalı bir bakış fırlattı.

Gayet ciddi gibi göründüğünden, tehditlerini gerçekleştirmelerine fırsat tanımadan dışarı çıktım.

Çok güzel, güneşli bir akşam üzeriydi ve evden erken çıktığımdan, bu randevunun da diğerleri kadar berbat geçmesiyle ilgili düşüncelere yer vermemek için otobüsten iki durak erken indim. Hayatımızda olmak istemeyen birisine ihtiyaç duymadığı-

mızı bilmek ile Adam'ın beni, her şeyimle beni istemeyeceği endişesi arasında gidip geliyordum. Bana çoktan ağır gelen, içimde taşımak istemediğim bir hayal kırıklığı hissettim.

Yine telaşa kapılmak, anın keyfini çıkarmaktansa geleceği yaşamak hiç hoşuma gitmedi. Dolayısıyla, ıssız parkı görünce ellerimi son kez elbiseme sildim ve bu randevuya her şeyimi katacağıma yemin ettim.

Adam bana yazdığı son mesajda oraya vardığımda beni bulabilmesi için aramamı söylemişti ama iri meşe ağacının altındaki kocaman piknik sepetini görmemek mümkün değildi. Kalbim hızla parmaklarımın uçlarına ulaşan çılgınca bir ritim tutturdu ve endişeyle avuçlarıma yayıldı. Dalların gölgesinin altına kareli bir battaniye serilmişti, bir köşede bir sepet, ortadaki tahta bir servis tabağının üstünde salamlar, peynirler, krakerler, ekmek ve meyveler duruyordu. Köşeye dizilmiş minderler de estetik görünümü güzelce tamamlıyordu çünkü Adam Lockwood'un yaptığı hazırlık tam *Pinterest*'e layıktı.

"Buraya vardığında beni aramanı söylememiş miydim?"

Yüreğim ağzıma geldi ve arkama döndüğümde neredeyse tamamıyla durdu. Adam Tanrı vergisi bir görünüme sahip olduğundan, çaba sarf etmeden kusursuz görünebilen insanlardandı. Yakışıklılığını tiril tiril, kısa kollu ve dar gri şortunun içine sokulmuş beyaz gömleği, yana taranmış koyu renkli dalgalı saçları, kusursuz çarpık gülümsemesi kadar muzip olan parlak mavi gözleri tamamlıyordu. Fakat en seksi yanı, bu randevuda çok başarılı olacağını bilen bir erkeğin özgüveniydi.

"İşin komik yanı," diye mırıldanıp bana yaklaştı ve ben geriye doğru bir adım atınca kaşlarını oynattı. "Bana kulak asmayacağını bilmemdi." Bir adım daha attı, ben bir adım daha geriye gittim. Yüzündeki gülümseme, oynadığımız kedi-fare oyunundan keyif alıyormuş gibi yüzüne yayıldı. "En sevdiğim tür belasın. Nedenini bilmek ister misin?"

"Nedenmiş?"

Elini cebinden çıkardı, elbisemi kavrayıp geriye gitmemi engelledi ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Sesini alçalttı, dudakları kulağımın kenarında durduğunda sırtıma sıcak bir ürpertinin yayılmasına neden olan boğuk ve seksi bir sesle yanıt verdi. "Çünkü seni tanıdığımdan beri hiç belaya bu kadar bulaşmak istememiştim."

Alev alev yanan elmacıkkemiğime minik bir öpücük kondurdu ve elimi tutup beni piknik örtüsüne doğru çekiştirdi. "Gel, güzel kız. Sanırım bir kadeh şaraba ihtiyacın var."

Bir kadeh mi? Ona ayak uydurabilmek için tam bir şişe sıvı cesarete ihtiyacım olacaktı. Beni akşam yemeğine davet ederken gerim gerim gerilen, on dakika boyunca ağzını açıp kapatan adam neredeydi?

"Bir kızlar gecesi yaptım," dedi beni minderlere doğru götürürken.

"Efendim?"

"Bu özgüvenin nereden geldiğini merak ediyorsun. Bir kızlar gecesi yaptım. Bu randevunun yolunda gitmesi için o kadar endişeliydim ki, en yakın arkadaşlarımın eşlerini toplayıp bana tavsiye vermelerini istedim." Maden suyu, kırmızı şarap ve üzüm suyu şişelerini kaldırdı, ben şarabı işaret edince hemen bir kadeh koydu. "Bu arada, korkunç bir fikirmiş. Özgüvenim karşılığında, bana seksi sesli kitaplar dinlettirilerek haysiyetimi ayaklar altına aldılar."

Yudumladığım şarabımı püskürtmemek için elimle ağzımı kapattım. "*Efendim?*"

"Ne? Sen hiç en yakın arkadaşlarına üç kadın ve seksen altı yaşında yaşlı bir adamla birlikte seksi bir sesli kitap dinlerken yakalanmadın mı?" Gülüşümü izlediği sırada güneş muzip bir ifadeyle parlayan gözlerine vuruyordu. "Randevulaşma konusunda biraz yardıma ihtiyacım olduğuna karar verdiler."

"Randevulaşma dünyasından bu kadar uzak kaldığına inanmak zor."

"Sanırım, uzak kalmadım. Bir sürü randevuya çıktım. Ama bana bir anlamı varmış gibi gelen ilk randevum bu." Omzunu

silkti, yiyecekleri işaret etti. "Büyük bir ihtimalle, daha on beş dakika önce o dört kızla görüntülü konuştum, minderler fazla mı imalı olur, battaniyenin diğer tarafında mı oturmam gerekir, elini tutmak ve gecenin sonuna kadar bırakmamak için ne kadar beklemem gerekir diye sormamın nedeni de bu."

Şapkamı geriye itti, perçemlerimi yana attı ve parmaklarının uçları elmacıkkemiğimi okşadı. "Gergin olduğunu görebiliyorum, Rosie ve şu anda kendimden emin görünüyorsam bile, bu randevu yüzünden çok bocaladığımı bilmeni isterim. Bunu itiraf etmek beni utandırmıyor." Simsiyah kirpiklerinin altından pür dikkat bana baktığında, midemde kelebekler uçuşmaya başladı. "Sonra, başında bu şapkayla ve üstünde bu askılı elbiseyle seni gördüğüm an korkutucu olan her şey silinip gitti. Şu anda hissettiğim tek şey mutluluk ve hâlâ gerginsen, ikimize de yetecek kadar mutluyum."

"Minderler çok rahat. Yanımda olman hoşuma gidiyor çünkü içimi tatlı bir his kaplıyor, özel olduğumu hissettiriyorsun ve şu anda elimi tutarsan, elini asla geri çekmeni istemeyebilirim." Bu sözcükler ağzımdan dökülüverdi ama o gece ona kendimle ilgili gerçeklerin tamamını söyleyemesem bile en azından bunları duymasını istedim. Tatlı gülümsemesi, boğazımı sıkıştıran panik hissini sildi. "İnanılmaz, bunları söyleyebilmek için sadece yarım kadeh şarap içmem gerekti."

"Bu akşam her şeyi açık açık konuşmak isteyebilirsin diye iki şişe şarap getirdim. Bana bütün sırlarını anlatabilirsin."

"Aslında, bu tür şeyler ikinci randevuda yapılır, Bay Lockwood ve dondurma yemeyi gerektirir."

"Tamamdır. İki şişe şarap, bir külah dondurma ve ikinci randevu." Bakışları bacaklarıma kayarken yüzünde kocaman muzip bir gülümseme belirdi. Elini dizime koydu, parmakları tenimi okşayarak yukarı sıyrılmış eteğimin ucunu tuttu. Eteğimi nazikçe aşağı çekti, öylesine ateşli bir ifadeyle gözlerimin içine baktı ki tenimi yaktığını hissettim.

"Seni çözmek için sabırsızlanıyorum."

Bu ima karşısında gözlerim irileşti ve şarabımı başıma diktim. Yine de yanaklarımın alev alev yanışını ya da bacaklarımın arasında aniden hissettiğim heyecanı yatıştırmadı. Bu yüzden, şarap şişesine uzanıp kadehimi doldurdum. Adam hafifçe güldü, bana ufak bir şişe maden suyu da uzattı.

Piknik sepetinden bir buket çiçek çıkardı ve gülümseyerek bana verdi. "Senin için."

Hızla elimi uzattım, bir an için parmaklarımı sıktım ama sonra tereddütle soluk pembe ve pastel leylek mavisi çiçeklerin yapraklarını okşadım. Gözlerim dolmaya başladı, titreyen altdudağımı ısırdım. Annemin gülüşü kulaklarımda çınlarken, gözlerimin önünde kirli ellerle dizler, şakayık çalılıkları ve dökülen yapraklar uçuşurken, normal bir tepkiydi.

"Rosie?" Sesini alçaltmıştı ve buketi geri çekerken eli titriyordu. "Özür dilerim. İsmin yüzünden gül almayı düşündüm. Ama sonra bu çiçekleri gördüm. O kadar güzellerdi ki, bana seni hatırlattılar. Bunları beğenmediysen..."

"Çiçekler kusursuz," diye mırıldandım. Elini tuttum, çiçekleri burnuma yaklaştırdım. "Çiçeklere bayıldım, Adam."

Safir gözlerini yüzüme dikti, yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını parmağıyla sildi. "O zaman neden ağlıyorsun?"

Çünkü başka bir seçeneğim varmış gibi hissetmiyorum.

"Anılar."

Gözlerini kırptı. "İyi mi kötü mü?"

Gülümsedim. "En iyileri. Bazen yeni anılar oluşturamadığımı unutuyorum sanırım. Bu farkındalık şu anda biraz ağır geldi." Buketi örtünün üstüne koydum ve fikrimi değiştirmeden ona sıkı sıkı sarılıp kendimi sıcaklığına bıraktım. "Teşekkür ederim, Adam."

Şapkamı çıkarıp beni sert göğsüne çekti. Dudaklarını başımın üstünde hissettim. "Rica ederim, Rosie."

Bir süre, birbirimizi hemen bırakmaya hazır değilmişiz gibi sarmaş dolaş kaldık ama midem guruldayınca Adam güldü, geri çekilip perçemimi yana attı.

"Aç mısın?"

Midem yine guruldayınca mahcup bir gülümsemeyle ona baktım. "Her zaman."

Yemeğimizi yerken, beni Ontario'da büyüdüğüm ve liseden mezun olduktan sonra Vancouver'a taşındığım gibi ayrıntıları bildiğinden emin olana kadar bir soru yağmuruna tuttu. Yirmi dört yaşında olduğumu, bir kasım bebeği olduğunu ve ilkbaharda mezun olduğumda, yirmi beş yaşında olacağımı anlattım. Hayvan bilimleri alanında lisans eğitimimi tamamladığımı ve Pasific Veterinerlik Koleji'nde Veterinerlik Tıp Doktorası programı için tam burs aldığımı anlattım.

"Tam burs mu?" Kaşlarını kaldırdı. "Vay canına. Çok zeki bir kızsın."

Omzumu silktim. "Büyüme çağımda ders çalışmaktan ve kitap okumaktan daha iyi bir işim yoktu. Çok arkadaşım da yoktu, o yüzden eğitimime odaklanabildim."

"Kendini hafife alma. Veterinerlik okulunun son senesindesin, tam burs almışsın ve daha yirmi beş yaşında bile değilsin. Bir doktor olacaksın, Rosie. Bunlar ciddi başarılar. Kendinle gurur duymalısın."

Yüreğim kabardı. Kendimle gurur duyuyordum. İnanılmaz bir performans sergilemiştim ve birisinin bunları takdir etmesi güzel bir histi.

Adam şarabımı tazeledi. "Barınakta neler yapıyorsun?"

"Veterinerlik okulu çok yoğun, o yüzden sadece yaz aylarında ve derslerden fırsat bulduğum zamanlarda orada çalışabiliyorum. Mezun olduğumda bir veteriner olarak bana bir iş vereceklerini umuyorum ama şu anda genel olarak hayvanların sosyalleşmesi için çaba sarf ediyorum. Barınağa gelen hayvanların birçoğu korku içinde. Tüm hayatları altüst olmuş. Sahiplenilmeden önce insanlara yeniden güvenebilmeleri için uğraşıyoruz."

"Kabuklarından çıkmaları çok sevindirici bir şey olmalı."

"Gerçekten de inanılmaz, Adam. Özellikle de çok büyük sı-

kıntılar yaşamış Piglet gibi hayvanlar için. Sevgi dolu bir hayvan ve birisi ışığını çalmış. Bunu yeniden bulmasının nedeni olabilmek beni çok mutlu ediyor."

Adam bana gülümsedi. "Onu çok seviyorsun."

"Hem de çok."

"Onu sahiplenmeyi düşündün mü?"

"Her gün düşünüyorum."

"Peki seni ne durduruyor?"

Ayaklarımı karnıma çekip çapraz bir şekilde birleştirdim ve parmağımı *Nike* ayakkabılarımın sembolünün üstünde gezdirdim. "Onun hak ettiği alana sahip değilim." Bakımı için gereken paraya da sahip değildim. "O alana sahip olsaydım, hiç düşünmeden eve götürürdüm. Ama ona verebileceklerimden çok daha fazlasını hak ediyor."

"Anlıyorum. Bir önemi var mı bilemiyorum, Rosie ama bir yeri yuva yapan şey aslında alan değildir. Sevgidir. Ve senin en güzel sevgiyi ona verebileceğinden eminim."

Hafifçe gülümsedim. "Biliyor musun, gerçekten ferahlatıcı birisin."

"Nasıl yani?"

"Her zaman kontrollü olan ya da belki kontrollü olmayı seven biri gibi görünüyorsun. Belki böyle düşünmemin nedeni iri yapın veya kendinle bu kadar barışık olmandır. Piglet'i korktuğu için merdivenden aşağı taşımak, kız arkadaşlarından tavsiye istediğini itiraf etmekten korkmamak gibi şeyleri yapacak kadar iyi yürekli, tatlı ve naziksin. Ama bazen konuşma şeklinden... dokunuşlarından... kontrol sahibi olmak istediğin kadar tüm o kontrolü kaybetmek, özgür olmak isteyen bir yanın da olduğunu hissediyorum. Kim olduğu ve neye ihtiyaç duyduğuyla ilgili olarak bu kadar dürüst davranan birisini görmek sadece çok ferahlatıcı."

Kuruyan boğazımı öksürerek ve ardından şarapla gidermeye çalışırken aramıza bir sessizlik çöktüğünde bir çizgiyi aşmadığımı umdum.

"Ya sen?" dedi Adam en sonunda. "Sen kontrollü olmayı seve misin?"

"Öyle olmak zorundayım. Okulda, işyerinde, duygularımla hareket etme lüksüne sahip değilim. Hayatımda yaptığım en zor şeylerden biri duygularımı kontrol etmek ve bazen başarılı olamıyorum. Çoğu zaman başarılı olamıyorum ama deniyorum. Evde..." Fazlasını, henüz paylaşmaya hazır olmadığım bir şeyi söylemeden sustum. "Rutine bağlıyım. Daha esnek olmalıyım ama bazen günlük hayatımda bir şeyi değiştirme düşüncesi bile beni strese sokuyor. O yüzden evet, kontrol sahibiyim. Ama öyle olmak istiyor muyum?" Adam'a baktığımda, tüm dikkatini bana verdiğini, ağzımdan çıkan her sözcüğü dinlediğini görünce dudağımı ısırdım. "Bazen sırf ben kontrol sergilemek zorunda kalmayayım diye başka birisinin kontrolü ele geçirmesini arzuluyorum. Bir anlığına olsa bile kendimi rahat bırakabilmek için. Sürekli kontrollü davranmak... çok yorucu."

Adam ellerine yaslandı, güneş batarken gökyüzünün parlak mavi renginin silinip güzel bir leylak tonuna bürünüşünü izledi. Göz göze geldiğimizde, göğsümde bir şeyin ardına kadar açılmasını, içimi, korkularımı, güvensizliklerimi, küçük mutluluklarımı ve zaferlerimi, beni ben yapan ayrıntıları görmesini istedim. Nedense onun da bunu istediğini hissettim.

"Peki ya bunu yapabileceğin güvenli alan burasıysa? Ya benimle birlikteyken kontrolü elden bırakabilir, rahatlayabilir ve... kendini akışa teslim edebilirsen?"

"Güzel bir fikir." İnanması zordu ama güzeldi. Kaygı, rutinlerimle ilgili olan ve hayatıma şekil veren obsesif-kompulsif eğilimler, zihnimde buna fırsat vermeyen, o kadar umutlu olmayan bir sesti. Bana kontrolü elden bırakamayacağımı söylüyor, bunu yaptığım takdirde neler olur diye soruyordu. Kaos, düzensizlik. Düzeltmek zorunda kalacağım şeyler.

"Bunun sadece bir fikir olmasına gerek yok." Endişelerimi silen nazik bir dokunuşla elini elimin üstüne koydu. "Bir en kötü

senaryo uzmanı olduğunu söylüyorsun ve herhangi bir zamanda kontrolü biraz olsun bırakma fikri çok korkutucu olmalı. Fakat belki zaman ve biraz güvenle, ihtiyaç duyduğunda kontrolü vermeyi, geri almayı öğrenebiliriz. Birbirimiz ve kendimiz için."

Avucumu yukarı çevirdim, parmağıyla avucumdaki çizgilerin üstünden geçişini izledim. "Bunun hem göz korkutucu hem de rahatlatıcı olması mantıklı mı?"

"Kesinlikle öyle, Rosie. Sahip olmaya değer hiçbir şey kolay değildir, öyle değil mi? Sükûnet isteriz ama bazen o noktaya varabilmek için cesur olmamız gerekir."

Sözleri etrafımı güven veren bir battaniye gibi sardı ve parmaklarını avucumdan çekip kolumun iç tarafından yukarı götürdüğünde içimin ürperdiğini hissederek kıpırdandım. "Bilgelik dolu sözler bunlar. Nesin sen, bir terapist mi?"

Hafifçe güldü. "Hayır."

"Yaklaştım mı?"

"Birazcık bile yaklaşamadın, baş belası."

"Hımm..." Beni tekrar gıdıkladığında kolumu çektim, kıkırdamam o garip sesi çıkarmaya yaklaştığım noktaya varınca yüzümü gizledim. Elini tutup çevirdim ve bu sefer ben parmağımı avucundaki çizgilerin üstünde dolaştırdım.

"Sen bir... köpek eğitmeni misin?"

Başını iki yana sallarken gözleri parladı. "Hayır."

"Öğretmen?"

"Hayır."

"Emlakçı?"

"Çok uzaklaştın."

"Polis memuru?"

"Daha da uzaklaştın."

"Ağır ekipman operatörü? Muhasebeci? HVAD'ta mı çalışıyorsun? Aman Tanrım." Hızla ona döndüğümde, az kalsın kendimi kucağında bulacaktım. "Yoksa bir özel dedektif misin?"

Güldü, kolunu belime dolayıp beni bacaklarının arasına çekti

ve başımı göğsüne yasladı. Kalbinin gümbür gümbür atışından heyecanlandığını hissederken yanıtını beklemeye başladım.

"Ben bir, şey..." öksürdü. "Ben atletlerle çalışıyorum."

"Atletlerle mi? Spor takımlarıyla mı?"

Yutkundu. "Profesyonel olanlarla."

"Ah." Burnumu kırıştırdım. "Eyvah."

Gerildi. "Ne oldu?"

"Sporla ilgili hiçbir şey bilmem. Sohbet edecek kadar bile. Üzgünüm. Beyzbol ve hokey arasındaki ortak noktaları bile bilmiyorum."

Çok tatlı, muhteşem bir ses çıkararak güldü. "Eldiven."

Başımı çevirip ona görebilmek için yana eğildim. "Ne dedin?"

"Hokey eldivenlerinin farklı isimleri vardır. Bir kalecinin eldivenine yakalayıcı ve bloke edici deriz. Beyzboldan söz ederken, beyzbol eldiveni demek yanlış olmaz." Güldü, çenemdeki gamzeye bastırdı. "Ama genel olarak hokey eldiveni demeyiz."

"Kafa karıştırıcı. Hepsini eline takıyorsun. Neden farklı isimler vermişler?"

"Açıkçası, en ufak bir fikrim yok."

"Peki atletlerle tam olarak ne yapıyorsun?"

Mavi gözlerini gözlerime çevirdiğinde orada gördüğüm endişe ve hüzün nefesimi kesti, göğsümde bir delik açtı ve geride bir sızı bıraktı. Gözleri yüzümde dolaşırken tam olarak ne aradığından emin değildim ama üstüne çöken ağırlığı dağıtacaksa aradığı şeyi bulabileceğini umdum.

Ancak bakışlarını yere çevirdi. Tekrar bana baktığında gözlerindeki ışıltıyı söndüren donuk bir ifadeye bürünmüştü. Bu kadar iyi yürekli, açık sözlü bir adama hiç yakışmıyordu.

"Her şeyden biraz yapıyorum," dedi en sonunda. Parmağını dizimi kestiğim noktada gezdirdi. "Antrenman, beslenme, seyahat." Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve göz kırptı. "Kulağa sıkıcı gelen şeyler işte."

"İşinden keyif alıyor musun?"

"Hem de çok. Hiçbir şeyle değişmem."

"Önemli olan bu zaten, değil mi? Çok fazla insan günlerini işyerlerinde mutsuz bir şekilde geçiriyor. Hayat sevmediğin bir şeyi yapmak için fazla kısa."

Adam gülümsedi. "Haklısın. Sevdiğin şeylerden yoksun bir hayatın ne anlamı var?"

"Sporla ilgilenmemem seni rahatsız etti mi?"

"Kesinlikle etmedi. Güzel bir şey. Böylece, başka konulardan söz edebiliyorum."

Elimi bacağımın üstünde duran elinin üstüne koydum. "Bana biraz daha kendinden söz eder misin? Her şeyi bilmek istiyorum."

Tatlı gülümsemesi çılgınlar gibi atan kalbimi sakinleştirdi ve bana Vancouver'daki hayatından, yazlarını nasıl köpeğiyle ve arkadaşlarıyla geçirdiğinden, en yakın arkadaşının beş aylık olan kızı için Adam amca olmaya ne kadar bayıldığından, buraya iş için taşındığı ve başka bir yere gitmek istemediği halde Colorado'da büyüdüğünden söz ederken, başımı göğsüne yaslayıp onu dinledim. Söylediği her şeyi adeta bir sünger gibi emdim ama nedense önemli kısımları duymamış gibi tatminsizlik hissettim.

Saatlerce konuştuk, hatta bana gururla tatlı olarak getirdiği çikolata kaplı çilekleri ve çikolata parçacıklı kurabiyeleri gösterirken bile konuşmaya devam ettik. Çenemden akan çilek suyunu parmağıyla yakalayıp ağzına götürerek tadına baktı.

Ancak hava kararkdığında sessizleştik ve birden vücudumuzun birbirine değen yerlerini fazlasıyla hissetmeye başladım. Düzenli bir şekilde inip kalkan göğsü sırtıma değiyordu. Parmak uçları bacaklarımın üst kısmında, elbisemin yukarı sıyrılmış etek ucunu okşuyordu. Çenesini omzuma dayamış, dudaklarını kulağıma yaklaştırmıştı ve tüm bunlar çıplak kollarımı ürperten sertin bir esintiyle derin bir tezat oluşturuyordu.

Adam sıcak elleriyle kollarımı ovuşturunca, nedense tüylerim daha da çok ürperdi. "Şunu al," diye fısıldadı. Minderlerin arkasına uzanıp bir kazak aldı.

Yumuşak kazağı başımdan geçirip kendimi Adam'ın sıcaklığına bıraktım. Adam'ın kokusu etrafımı sararken başımın döndüğünü hissediyordum. Toprağımsı, baharatlı, taze ve portakal gibi keskin bir şeyle karışık, insanı her daim rahatlatan yeni yıkanmış çamaşır kokusuydu.

Ardından muhteşem bir şey oldu. Güneş sonunda ufukta battığında, tepemizdeki ağaç canlandı.

Yaprakların arasına serpiştirilmiş olan ufak ışıklar ateş böcekleri gibi parlayarak geceyi aydınlattı. Kalbim adeta bir yumru gibi boğazıma oturdu ve söylemek istediğim tüm sözcüklerin çıkmasını engelledi. Adam'ın hem yumuşak hem de bir şok etkisi yaratan gözlerine baktığımda içimdeki her şeyin durduğunu mu, yoksa içimdeki bir şeyin yeniden mi başladığını bilemedim. *Farklı* bir histi ve bu ani dengesizlik beni bu adamı yerçekimimin merkeziymiş gibi sarıp sarmalama ihtiyacıyla doldurdu.

"Beğendin mi? Güneş enerjisiyle çalışıyor. Ağaçların arasından yeteri kadar gün ışığı gelmeyebilir diye endişelendim ve bütün gün arka bahçemde bunları hazırladım." Endişeyle ensesini ovuşturdu. "Etraf aydınlık olursa, biraz daha uzun kalabiliriz diye düşündüm. Yanımda biraz daha uzun kalabilirsin diye."

"Beni sonsuza dek yanında tutabilirsin," dedim bir anda ve hemen elimle o pis, hain ağzımı kapattım.

Adam sırıttı. "Dikkat et, bunu ciddiye alabilirim." Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi ve hiç mahrum kalmak istemediğim bir ılıklık hissettim. "Kulağa tam da benim istediğim tür sonsuzluk gibi geliyor."

Ayağa kalkarken beni de kaldırdı ve gülümsemesi tüm dünyamı aydınlattı.

"Dans et benimle, Rosie."

"Da-dans mı? Ama... müzik yok."

"Gerek yok." Göz kırpıp elimi tuttu. "Buraya gel."

Adım atıp tökezlediğimde, Adam beni yakalayıp sert göğsüne yasladı ve boğuk kahkahasını sırtımda hissettikten sonra beni

hem heyecanlandıran hem de bir sürü eski anıyı hatırlatan lakabı fısıldadı.

"Baş belası."

"Belki de esas baş belası olan sensindir."

İri ellerini kalçalarıma götürdü ve ikimiz hafif hafif sallanırken, yapraklar yaz esintisinde hışırdarken beni sıkıca tuttu. Adam başını eğdiğinde ensemde sıcak nefesini hissettim, cırcır böcekleri nefesinin ritmine eşlik eden tatlı bir melodi tutturmuştu.

Avucu sırtımdan yukarı ilerledi, ensemin kıvrımında durdu ve çok nazikçe ensemi sıktı. "Başımı sokmak istediğim tek bela... sensin, Rosie."

Yumuşak dudakları şakağımı okşadı ve parlayan ışıklarla gökyüzündeki yıldızların altında dans ederken çenesini başıma yasladı.

Piknik malzemelerini toparlamaya başladığımızda saat neredeyse on bir olmuştu ve bir hayal âlemindeymişim gibi hissediyordum. Mutlu, gamsız bir yerdi ve bunu neredeyse hiç hissetmediğim için var gücümle bu hisse tutunuyordum. Kendimi kaybedebileceğim, büyüleyici ve bağımlılık yaratan bir histi. Birden, Adam'ın dediği şeyi ne kadar kolay bir şekilde yaptığını fark ettim: Kontrolü kendisini ele almıştı ve ben kontrolden vazgeçmiştim.

Beklentileri, kuralları, acaba sorularını bir kenara atmıştım. Fazla düşünmeme neden olan soruları bir kenara bırakmıştım ve sadece... var olmuştum.

Adam'ın her şeyi güzelce piknik sepetiyle çantasına yerleştirmesini, omzundan dirseğine sarkıtışını, hasır şapkamı eline alışını izledim.

Elini tuttum. "Teşekkür ederim."

Ellerimize baktı, güçlükle yutkundu. "Ne için?"

"Bazen kontrolü elden bırakmanın sorun olmadığını gösterdiğin için."

Parmaklarımı sıktı, elimi dudaklarına götürüp hafifçe öptükten

sonra beni parktan geçirerek gece mavisi bir kamyonete götürdü ve eşyaları yerleştirdi.

"İyi vakit geçirdin mi?" diye sordu. Bakışlarında hafif bir tereddüt, sesinde bir umut ifadesi hissettim.

Kollarımı beline dolayıp ona sıkı sıkı sarıldım. "Hem de çok, Adam. Bu güzel gece için çok teşekkür ederim."

"Tamam. Süper. Bu kadar güzel olduğun için ben teşekkür ederim. Hayır. Hayır. Lanet olsun." Kollarımdan sıyırılıp beni bir kol boyu kadar uzakta tuttu. "Öyle demek istemedim. Tabii ki güzel olduğunu düşünüyorum. *Kesinlikle* güzel olduğunu düşünüyorum." Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip ofladı. "Bu çok berbat. Ben çok berbatım. Şimdi tekrar gerildim."

O garip sesi çıkararak güldüm ve yine elimle ağzımı kapattım. Adam'ın gerginliği bir anda silindi ve dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi.

"Neden hep böyle yapıyorsun?"

Saçlarımı parmağıma doladım. "Neyi?"

"Gülüşünü kapatıyorsun."

"Buna gülmek denemez. Boğulan, ölmekte olan bir hayvan sesi gibi ve çok utanç verici."

"Evet, bu garip olurdu doğrusu."

"Ne garip olurdu?"

"Birisi bana en sevdiğim sesin ne olduğunu sorduğunda, bu şekilde anlatmak garip olurdu."

Hayretle ona baktım. "Aklını yitirmişsin."

Gülerek elimi tuttu ve kaldırıma yürümeye başladık.

"Gel hadi. Nereye park ettin?"

"Ah, park etmedim."

Bana döndü. "Park etmedin mi?"

"Bir arabam yok."

"Ah. Seni birisi mi bıraktı?"

"Hayır."

"Seni... alacak birisi var mı?"

Yine o garip sesi çıkararak güldüm ama bu sefer o kadar utanmadım. "Hayır, Adam."

"O zaman sen... Yani, şimdi nasıl..." Başını kaşıdı. "Eve nasıl döneceksin?"

"Geldiğim gibi. Otobüse bineceğim."

Adam kendi kendine mırıldandı, sonra beni geldiğimiz yöne çevirdi.

"Otobüs durağı diğer yönde."

"Benim kamyonetim de bu yönde."

"Adam..."

"Vakit geç oldu. Tek başına yürüyüp otobüse binmeyeceksin."

"Ama ben..."

"Pazarlık kabul etmiyorum." Yolcu tarafının kapısını açtı. "Yol boyunca seni kamyonetimle izlememi istemiyorsan binersin. Sanırım, biraz pazarlık payın var." Kollarımı göğsünde kavuşturmuş, kaşımı kaldırarak onu baktığımı görünce güldü. "Senin kontrolü elden bırakmayı, benim daha çok kontrol sahibi olmayı pratik etmemiz gerekiyordu, değil mi?"

Parmağımı göğsüne bastırdım. "Sözlerimi çarpıtma."

Ben koltuğa binmeye ve bu zorlu işi başarmaya çalışırken bana gülmeye başladı. O halimi çok komik bulduğu belliydi.

"Bir şey mi söylemek istiyordun?" diye ofladım ve yazlık elbisemin altından bacağımı gayet zarif bir şekilde yukarı kaldırdım.

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım. '*Bana yardım edebilir misin, Adam? Boyum kamyonete binebilmek için biraz kısa kalıyor*' gibi bir rica iyi bir başlangıç noktası olurdu."

Ona ters bir bakış fırlatabilmek için başımı yavaşça arkaya çevirdim.

Dirseğini pencerenin kenarına, yanağını elini yaslayarak bekledi. Hatta lanet olasıca kaşlarını oynattı. "Evet, Rosie?"

"Çok gıcıksın." Orta konsolu tutmayı başardım ama ben kendimi yukarı çekemeden Adam beni belimden tutup kolaylıkla yerime oturttu. Üstümden eğilip emniyet kemerimi taktı.

"İşte, oldu. O kadar da zor değilmiş." Başımın üstünde kalan kola hafifçe vurdu. "İleride buna tutunup ayağını basamağa koyarsan, kendini kolaylıkla yukarı çekebilirsin. Ya da ben seni sürekli kaldırıp yerine oturturum." Omzunu silkti. "Şahsen ikinci seçeneği tercih ederim çünkü o zaman popona bakabilirim." Kapıyı kapatmadan önce göz kırptı ve kamyonete bindikten sonra sanki az önce öyle dememiş gibi adresimi sordu.

Vancouver'da yaptığımız araba yolculuğu çok huzurluydu. Hatta o kadar huzurluydu ki, Adam'ın elini dizimde hissedince ve kulağıma fısıldadığını duyunca uyandım. Apartmanımın önünde olduğumuzu görünce hayretler içinde kaldım.

"Uyuya mı kaldım? Bu çok utanç verici." Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Genellikle bir sınav için çalışmadığım takdirde, bu saatlerde hiç ayakta olmam." Panelde açık olan haritaya baktığımda, yeniden yönlendirmenin devrede olduğunu fark ettim. "Neden yeniden yönlendirme diyor?"

"Seni uyandırmamak için birkaç kere bloğun etrafında tur atmış olabilirim."

"Birkaç kere derken?"

Burnunu kaşıyıp bakışlarını kaçırdı. "Sekiz kere."

"*Adam.*"

"Tamam, hadi gidelim!" Ben daha üçe kadar bile sayamadan kapımda belirdi.

"Beni içeri davet etmene gerek yok." Zaten içeri *giremezdi* ve bu yüzden mazeretler uydurma fikri kalp atışlarımın hızlanmasına neden oldu.

"Beni içeri davet etmeni istemeyeceğim. Sadece seni kapına kadar bırakmak istiyorum."

Elini belime yasladı, peşimden lobiye ve asansöre girdi. Asansör yavaş yavaş çıkarken sinirlerim de gitgide gerilmeye başlamıştı. On ikinci kata vardığımızda, endişeden ne yapacağımı şaşırmış haldeydim.

Beni öpecek miydi? Ben onu öpecek miydim? Tokalaşmak

için elimi mi uzatacaktım? Hayır, bunu bir kere daha yapamazdım. Eğer...

"Hangisi?"

Hızla başımı kaldırdım. "Ah. Evet. Şuradaki." Telaşla koridorda ilerledim. "En sondaki daire." Anahtarımı kilide soktum, içeriden ses geliyor mu diye kulak kesildim ve çıt çıkmadığını fark edince derin bir oh çekmemek için kendimi tuttum. Adam'a döndüm. "Şey, artık içeri girsem..." Elimi ona uzattım.

Lanet olsun, Rosie.

Gözlerimi sıkı sıkı yumdum, başımı iki yana sallayıp elimi geri çektim. Sonra, parmaklarımı şaklattım. "Bir dakika! Kazağın!" Kazağı çıkarmak için harekete geçtiğimde, elini elimin üstüne koyarak beni durdurdu.

"Sende kalsın. Bir dahaki sefere verirsin."

"Bir dahaki sefere mi? İkinci bir... randevuda mı yani?"

"İkinci bir randevuda. Şarap, dondurma ve bütün sırlarınla birlikte." Bana doğru bir adım attığında sırtım duvara yaslanınca güldü. Başını eğdi, dudaklarını neredeyse *tadını* hissedebileceğim kadar dudaklarıma yaklaştırıp tereddütle durduğunda nefesim kesildi.

O güzel yumuşacık dudaklarının sağ kenarı hafifçe yukarı kalktı ve yanağıma sürttü.

"İyi geceler, baş belası."

Geri geri daireme girerken gözlerimi ondan ayırmadım. Gözetleme deliğinden baktığımda, ellerini ceplerine sokmuş öylece orada duruyordu. Sonra elini kaldırdı, saçlarının arasından geçirdi ve yüzüne giderek daha da yayılan bir gülümsemeyle son bir kez kapıma baktı. Ardından arkasını dönüp gitti.

Ayakkabılarımı girişte çıkarıp karanlık oturma odasına gitmeden önce, heyecanımı bir bardak su içerek gidermeye çalıştım. Daha üç adım ancak atmıştım ki tüylü, kıkırdayan bir şeye bastım.

"*Elmo gülmeye bayılır!*"

"Kahretsin, Elmo." Oyuncağı yerden alıp köşedeki sepete fır-

lattım. Oyuncak küt diye sepete düştü ve gerçekten de nefret ettiğim o alaycı, şeytani sesle bana yine güldü.

Yatak odamın önünde durdum, kulağımı kapıya yasladım. Sadece beyaz gürültü duyunca, kapıyı elimden geldiğince ses çıkarmadan açtım. Bir şey hışırdadı ve odamın köşesindeki küçük yatakta minik bir şey telaşla kıpırdanıp başını uzattı. Connor'ın en sevdiği lambanın tavana vuran yıldızlarının ışığı, dünyanın en güzel, mahmur yeşil gözlerini aydınlattı. Ben içeri girerken hayatımda en çok sevdiğim erkek bana gülümsedi.

Connor yatağında ayağa kalktı, minik ellerini havaya kaldırıp kucağıma gelmek istedi.

"*Anne!*"

Oğlumu kollarıma alıp sıkı sıkı sarılırken ince telli, sarı saçlarına karşı gözlerimi yumdum.

"Selam, bebeğim," diye fısıldadım. "Annen seni çok özledi."

8

TAMAM, ARKADAŞLAR; TASVİYELERİNİZ BERBAT

Adam

"Aletim dev gibi görünüyor."

Şu an yüzüme tutulan fotoğrafı iterek uzaklaştırdım. "Çek şunu gözümün önünden."

Carter kaşlarını oynattı. "Göz korkutucu, değil mi? Söylemene gerek yok." Telefonundaki fotoğraflara göz attı, sonra Ireland'ı bir ana kucağında göğsüne yaslamış, masanın en başında oturan karısına eğildi. Sesini alçalttı ama ne dediğini duyamayacağım kadar da alçaltmadı. "Sence de gök gürültüsü kılıcı penis fotoğraflarımda kocaman görünmüyor mu?"

"Yüce Tanrım, Carter. Bunlara penis fotoğrafları değil, iç çamaşırı çekimi deniyor."

"Şu ya da bu. Kuzey Amerika'da her köşeyi süsleyeceğim."

Olivia telefonu elinden alıp çantasına tıktı. "Kendi fotoğraflarına bakmayı kes. Arkadaşın senden tavsiye istiyor."

Carter onun uzaklaşmasını bekledi, gülümseyerek onun oyuncak bebeklerle oynayan küçük bir kızın yanına gidişini izledi. Ardından ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, şimdi şöyle yapacaksın. En az beş gün bekleyeceksin ve önce onun aramasını umut edeceksin. Aradığında da ismini çıkarmaya çalışıyormuşsun gibi tereddüt edeceksin."

Garrett ters ters ona baktı. "Hayatımda duyduğum en kötü tavsiye. Bu numarayı Ollie'de denemeye kalkışsaydın, bir güzel burnunu kırardı."

"Önce burnuma yetişmesi gerekirdi."

"*Sizi duyabiliyorum!*" diye bağırdı Ollie odanın diğer ucundan.

Emmett bir ipe parlak pembe renkli bir kelebek boncuk takmaya çalışırken başını iki yana salladı. "Bak, dostum. Ondan hoşlanıyorsan onu ararsın. Ne kadar süre beklemen gerektiğiyle ilgili bir kural yok."

"Ne kadar erken ararsan, o kadar iyi olur," dedi Garrett yerde oturduğu taraftan. Küçük bir çocuk bacaklarının arasına oturmuş, hayvanlarla ilgili bir kitaba göz atıyordu. "Ciddi olduğunu gösterir."

Jaxon'a baktım. Gözlerini kapatmıştı çünkü küçük bir kız göz kapaklarına parlak mor göz farı sürüyordu. Sonra da gözlerinin dış kenarlarına iki tane holografik çiçek çıkartması taktı.

Jaxon gözlerinden birini azıcık araladı. "Neden bana bakıyorsun? Ben bir randevudan sonra kızları asla aramam, o kadar." Makyajını yapan Sarah isimli kız baldırına bir tekme attı. "Siktir! Yani, ahhh. Ah, neden yaptın bunu?"

Sarah elini beline dayadı. "Bu kötü tavrın yüzünden, seni tek bir kız bile sevmeyecek, Jaxon."

"Annem beni seviyor. İhtiyacım olan tek kız o."

"Saçmalama. Hoşlandığın kız seni aramadı diye ağlayarak benden tavsiye istemeye geldiğinde, bunu bir daha söylersin."

"Neden senden.... Off, boş ver. Daha on bir yaşındasın. Beni gıcık edemezsin." Sarah onun saçlarını yukarıda tutmak için kelebek klipsli bir toka takarken, Jaxon beni işaret etti. "Şunu demek istiyorum: Benden tavsiye isteme çünkü verecek tavsiyem yok. Sen ve ben çok farklı nedenler yüzünden kızlarla randevulaşıyoruz."

Sarah burnunu kırıştırdı. "Âşık olmak ve evlenmek dışında nasıl bir neden yüzünden randevulaşırsın ki?"

"Ben kızlarla..." Jaxon ona imalı bir ifadeyle baktığımı görünce sustu. "Arkadaş olmayı severim. Arkadaş edinmek hoşuma gider. Çok arkadaşım olsun isterim. Neden aralarından bir tanesini seçmek zorunda kalayım ki?"

Minik bir el elime dokundu ve Lily'nin iri kahverengi gözleriyle karşılaştım.

"Arkadaşların çok garip," diye fısıldadı.

"Çok haklısın," diye fısıldadım. "Ama onlardan kurtulamıyorum."

Eliyle ağzını kapatıp güldü. "En azından ben varım. Ben garip değilim."

"Dahası, en sevdiğim arkadaşımsın."

Gözleri parıldadı. "Sahi mi?"

"Evet. Bana hep iyi davranıyorsun ve yeni şeyler öğretiyorsun. Senin gibi bir arkadaşım olduğu için şanslıyım."

Lily'nin yanakları kıpkırmızı oldu ve üstünde çalıştığım bileziği inceledi. "Çok iyi gidiyorsun. Belki bir daha gördüğünde kız arkadaşına verebilirsin." Başını yana eğdi. "Neden onu arayıp aramamanla ilgili tartışıyordunuz?"

"Çünkü aklım çok karıştı ve onlar aklımı daha da karıştırıyorlar. Sence ne yapmalıyım?"

"Hımm..." Parmağını dudağına vurdu. "Ondan çok hoşlanıyorsun, değil mi? Çok ciddi bir hoşlanma mı?"

"Çok ciddi bir hoşlanma."

"O zaman yanıt çok kolay."

"Çok mu kolay?" Bu konuyla ilgili hiçbir şey bana kolay gelmiyordu. Çaptan düşmüştüm. İç sesim Rosie'yi aramamı söylüyordu. Aradan tam on üç saat geçmişti. Çok iyi vakit geçirmediğimi ya da onu bir daha görmek istemediğimi düşünmesini istemiyordum. Ama kalbim bana çok uzun süredir hiçbir şeyin işe yaramadığını ve ağır gitmemi söyleyip uyarıyordu. Beynim resmen bir sirk maymununa dönüşmüştü; hangi yöne gideceğini bilemediği için daireler çizip duruyordu.

"Öğle yemeğinde fazladan çikolatalı puding olması gibi. Çikolatalı pudinge bayıldığım için kendiminkini hemen bitirip hepsi bitmeden bir tane daha alırım. Çok sevdiğin şeyler için böyle yapman gerekir. Başkası kapmadan harekete geçmen gerekir."

Parmaklarımla hafifçe bir ritim tuttum. "Yanlışlıkla şapkasını aldım."

Emmett kaşını kaldırdı. "Yanlışlıkla mı?"

Yutkundum. "Kasten yanlışlıkla."

"Klasik bir hamle," dedi Carter. "Ollie geri dönmek zorunda kalsın diye ilk randevumuzda neyini almıştım biliyor musun?" Karısına bakıp kaşlarını oynattı. "Kalbini."

Olivia odanın karşı tarafından gözlerini devirdi. "Adam, Rosie'ye hokeyden söz ettiğinde ne tepki verdi?"

Gözlerimi neredeyse hiç ellemediğim bileziğe çevirdim.

"Adam," dedi Olivia yavaşça. "Rosie'ye hokeyden söz ettiğinde ne tepki verdi?"

"Spor programları izlemiyor," dedim bileziğe bakarak.

"Tanrı aşkına, ona söylemedin, değil mi?"

"Korktum," dedim birden, arkadaşlarımın şaşkın ifadelerine aldırış etmeden. "Bana ne iş yaptığımı sordu ve ona söylemek üzereydim. Yemin ederim ki sözcükler dilimin ucuna kadar geldi. Ama her şey kusursuz gidiyordu ve o anda gözümün önünden sadece ters gidebilecek şeyler geçmeye başladı." Bileziği çekiştirdim, bu meseleyi hemen halletmediğim takdirde bu beyaz yalanın bir noktada çözüleceği gibi çözülüşünü izledim. "Hokey her şeyi değiştiriyor. Vancouver Vipers'dan Adam Lockwood olmak istemiyorum. Onun için öyle olmak istemiyorum. Sadece kendim olmak istiyorum."

Aslında, bu bir felaketti. Asla yalan söylemezdim. Ne anlamı vardı? Ama sezon dışı dönemde, elimde fazlasıyla boş vaktim ve ufukta güzel şeyler vardı. Hokeyin benden talep ettiği zaman kısıtlaması olmadan Rosie'yle işlerin nereye gideceğini keşfetmek için günler vardı. Sırtımda medya yükü, karşımda burnumun dibine giren kameralar olmadan. Sadece bu sorunu çözebilmek, kafamı toparlayıp durumu ona açıklayabilmek için birkaç güne ihtiyacım vardı.

Olivia'nın kahverengi gözlerinde şefkatli bir ifade belirdi ama ilk konuşan Lily oldu.

"Hokeyi sevmem ama seni seviyorum. Seni özel yapan şey hokey değil." Göğsüne hafifçe vurup gülümsedi. "Kalbin."

Haklıydı; haklı olduğunu biliyordum. Ancak onun sözleri bile iki dakika sonra ekranımda beliren mesajı görünce hissettiğim panikle boğazımın sıkışmasını engellemedi.

Rosie: Selam, Adam. Dün akşam harika vakit geçirdim ama konuşmamız gerek.

~

Ne yaptığımı bilemediğim zamanlar arasında en üst sıraya bu yerleşmişti.

Ara onu, demişlerdi. Peki ben ne yapmıştım?

Telaşla veda etmiş, kamyonetime koşmuş ve büyük bir ihtimalle gitmemem gereken bir yere gitmiştim.

O anda, on ikinci katta, onun şirin, mahcup bir gülümsemeyle ve ismi gibi gül rengine bürünen yanaklarıyla arkasında gözden kaybolduğu kapının önünde duruyordum.

Elimdeki hasır şapkasına bakıp kapıyı tıklatmak için elimi kaldırdım.

Ancak elimi indirip parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve arkama döndüm.

"Selam, Rosie. Benim, Adam," diye prova yaptım. Gözlerimi sıkı sıkı yumdum. "Hayır, bunu söylemek aptalca olur. Kim olduğunu biliyor ve delikten görebilir." Öksürdüm. "Selam, Rosie. Şapkan kamyonette kalmış ve ben... hayır, hayır, hayır. Selam, Adam; benim, Rosie. Lanet olsun." Ellerimi ve şapkayı yüzüme bastırdım. "Eve gidiyorum."

"Adam?"

Hızla arkama döndüm, Rosie'yle göz göze geldim. Yüzünde orada olmamı komik bularak meraklanmış gibi bir ifade vardı

ama bakışlarında ve ismimi söyleyişinde bir tereddüt de hissetmiş, gerilmiştim.

Bu kötü bir fikirdi. Acele etmiştim ve aramıza bir gariplik çökmüştü.

Rosie ağırlığını bir ayağından diğerine vererek arkasına baktı. "Burada ne işin var?"

"Ben... ben..." Düşüncelerim birbirine dolanmış, kocaman bir düğüm olmuştu. Birinin nerede sona erdiğini, diğerinin nerede başladığını bilemiyordum. Zaten bu yüzden ağzımı açtığım anda içimdekileri kusar gibi söyledim. "Dün akşam harika vakit geçirdim, bu sabah arkadaşlarımla buluştuğumda onlara her şeyi anlattım ve yardım istedim çünkü seni aramak için ne kadar beklemem gerektiğini bilemedim. Bazıları hemen aramamı, bazıları beklememi söyledi ve aklım iyice karıştı; tam o sırada konuşmamız gerektiğini söyleyen mesajın geldi ve aslında bu, bir erkeğin çok hoşlandığı kızdan duymak istediği son şeydir; o yüzden, biraz ›ocaladım, panikledim ve..." Susup ensemi ovuşturdum. "Seni yeniden görmeyi çok istedim."

Rosie'nin yüzüne bir gülümseme yayılırken, çenesindeki o tatlı gamzesi adeta öpülmek için yalvarıyordu. "Beni aramak konusunda ikilem yaşadığın için kalkıp buraya gelmeye mi karar verdin yani?"

Şapkasını gösterdim. "Ayrıca, seni yeniden görebilmek için şapkanı yürüttüm."

Başını yana eğdi. "Ama kazağın bende zaten."

Yutkundum. "Çifte bahane. Böylece, beni *mutlaka* görmek zorunda kalacaktın."

Rosie kıkırdadı ama içimi rahatlatmasına fırsat kalmadan, bacağıyla aralık tuttuğu kapı biraz daha aralandı ve minik bir çocuk ellerinde bir ayakkabı ve bir sandaletle arkasında belirdi.

"Aakkabı," dedi gururla, bunları Rosie'ye gösterip parlak yeşil gözlerini bana çevirdi. "Aakkabı."

"Vay, selam minik dostum." Önüne çömeldim. "Ayakkabıların mı var?"

Heyecanla başını salladı. "Aakkabı!" Elindekileri göğsüme dayadı, ayaklarımın dibine çöküp bana çıplak ayaklarını gösterdi.

"Connor," dedi Rosie iç çekip çömelerek. "Adam sana ayakkabılarını giydirmek istemiyor." Yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi, minik çocuğun ayaklarını gıdıkladı. "Çünkü ayakların onun için fazla kokulu."

Minik çocuk kıkırdadı, ben de gülmeye başlayana dek emekleyip kucağıma çıktı.

"Kusura bakma." Rosie onu alıp kalçasma yasladı, içeriden kırmızı bir bebek arabası çıkardı ve minik çocuğu oturttu. "Aslında çok çekingendir. Yabancılarla pek konuşmaz." Ayakkabıları benden aldı, birini bırakıp sandaletin diğer tekini buldu. Bunları Connor'ın minik ayaklarına giydirirken o da sabırsızlıkla dışarı çıkmayı bekliyormuş gibi kıpır kıpırdı.

"Kim bu?" diye sordum en sonunda.

Rosie minik çocuğa baktı, mor ojeli tırnaklarını çocuğun ince telli saçlarının arasında gezdirdi. Yüzünde o kadar sevgi dolu bir gülümseme belirdi ki kalbim sızladı. Onları izlerken, çocuğun ağzının şeklinin Rosie'ninkine benzediğini, dalgalı saçlarının bal sarısı tonunun aynı olduğunu fark ettim ve daha yanıtı duymadan ne diyeceğini anladım.

"Bu Connor. Oğlum."

9

KÜÇÜK BAŞ BELASI

Adam

Oğlum. O benim oğlum.

Rosie bir anneydi.

Oğlunun alnına bir öpücük kondururken gözlerini kapattı, ardından bana baktığında gurur ve sevginin ötesinde bunun bizim için ne anlama geleceğinden endişeliymiş gibi tereddüt ettiğini gördüm. Sanki çoktan kararımı kabul etmiş, ben çoktan veda etmişim gibi yüzünde hafif bir hüzün ifadesi olduğunu da fark ettim.

Oysa ben vedaları sevmezdim ve kesinlikle o anda ona veda etmeyecektim.

Connor'ın yanına çömelip gülümsedim. "Selam, Connor. İsmim Adam."

"Baba." Connor önce elimi, sonra Rosie'nin bacağını okşadı. "Anne."

"Aman Tanrım." Rosie'nin yüzü kızardı. "Çok özür dilerim. Yeni bir dönem olmalı."

Connor koridoru işaret etti. "Atta?"

"Annenle attaya mı gidiyorsunuz? Ben de gelebilir miyim?"

Connor minik dişlerini sergileyen masum bir gülümsemeyle bana baktı. Tıpkı annesi gibi onun da minik burnunun üstünde ufacık çiller vardı. "Atta."

"Parka gidiyorduk," dedi Rosie. Sırt çantasını bebek arabasına koydu. "Bizimle gelmek zorunda değilsin."

"Gelmeyi çok isterim, teşekkürler."

Ağzı açık kaldı. "Ben... şey... ama sen..." En sonunda konuşmaktan vazgeçti, pastel saçlarını parmağına dolamaya başladı.

"Gelmemi istemiyorsan başka. Benimle bunu mu konuşmak istiyordun? Artık beni görmek istemediğini mi söyleyecektin?"

Kaşlarını çattı. "Tabii ki seni görmek istiyorum."

"Harika." Şapkasını başına taktım. "Şapka numarası işe yaradı. Hadi, gidelim." Elini tuttum, bebek arabasının tutacağını kavrayıp yeşil gözlü şirin anneyle oğlunu asansöre götürdüm. "Peki benimle konuşmak istediğin şey neydi?"

Rosie Connor'a baktı. Tekrar bana baktığında, yüzündeki ifade sanki gerçekten orada olduğuma inanamadığını anlatıyordu. "Mesela bir oğlum olduğunu? Bilirsin, hayatında istemediğin bir şey olma ihtimaline karşı."

"Bunun ne önemi var ki?"

Bakışlarını ayaklarına dikti, üstündeki bol tişörtü çekiştirdi. "Birçok insan için önemli."

Fısıldayarak söylediği sözler kalbimi sızlattı. Elini sıkarak güven vermeye çalıştım. "Benim için önemli değil. Bir taşla iki kuş vurdum."

Yüzüme, gözlerimin içine baktı. "Gerçekten ciddi misin?"

"Bunun yeni bir durum olduğunu, birbirimizi uzun süredir tanımadığımızı biliyorum ama bir şey hissediyorum. Bunu seninle birlikte keşfetmek istiyorum. Sen de bunu istiyor musun?"

"Evet. İstiyorum."

"O zaman birlikte vakit geçirelim. Senin istediğin hızda gideriz. Acelem yok; sadece seni tanımaya devam etmek istiyorum. Beni gülümsetiyorsun."

Temmuz güneşine rakip olabilecek kadar muhteşem bir gülümsemeyle bana baktı. "Sen de beni gülümsetiyorsun."

"*Vın-vın!*" Connor arkamızdan bağırdı, sokaktan geçen bir kamyoneti işaret etti. "Kayyon! *Vın-vın!*"

"Motor sesini taklit ediyor. Bir otobüs geçtiğinde görmelisin. Heyecandan çıldırıyor."

Bebek arabasını boş parkın kenarında bir ağacın gölgesinin altına çektim ve oyun alanına doğru koşan, "Pak! Pak!" diye bağıran Connor'ın peşine takıldık.

"Kaç yaşında?"

"On beş aylık. Geçen sene nisan ayında doğdu." Connor annesinin elini tutup kaydırağa uzanan küçük platforma çıkarken Rosie çaktırmadan beni izliyordu. "Çocukları sever misin?"

"Çok severim. Gönüllü olarak sevgiye muhtaç çocuklarla çalışıyorum."

Tatlı, meraklı bir ifadeyle gülümsedi. "Harika bir şey bu, Adam."

Omzumu silktim. "Önemli değil." Fakat önemliydi. İkinci Şans Evi için başlattığım Aile Projesi isimli bağış toplama çabalarım her sene yüz binlerce dolar kazandırıyor, merkezin masraflarını karşılayıp yeni aileleri bir araya getiriyordu. Gurur ve mutluluk kaynağımdı, hayatımın en büyük başarısıydı, üstelik buna gerçekten de değer veriyordum.

"*Baba!*"

"Yüce Tanrım... Connor, bu Adam." Rosie hafifçe göğsüme vurdu. "A-dam."

Connor şaşkın şaşkın ona baktı. Ardından bana döndü. Tekrar annesine ve tekrar bana baktı. Kaydırağı işaret etti. "Baba, kay?"

Rosie elleriyle yüzünü kapattı. "Çok özür dilerim."

"Özür dileme." Platforma tırmandım. "En tepeye çıkmana yardım edeyim mi, dostum?"

Parmaklarımı sıkı sıkı tuttuğunda ellerimize baktım. Eli minnacıktı, parmaklarını sıkıca serçeparmağımın etrafına dolamıştı. Beni çekiştirdiğinde göğsüme yayılan o sıcak, yoğun his beni şaşırttı.

Connor kaydırağın tepesinde duraksadı. "Baba, bebek, kay."

Rosie güldü. "Ah, bebeğim. Adam'ın kaydırağa sığacağından emin değilim."

Kaşlarımı hayretle kaldırdım. "Yoksa benim kaymamı mı..."

"Hı-hı."

"Ama ben..." Küçük mavi kaydırak çok dardı. Oldukça özgüvenli bir adamdım ve çoğu zorlu mücadeleye meydan okumaktan kaçınmazdım ama bu... Bunu yapabileceğimden emin değildim. Hayat boyu tekerlekli paten kaydığım için nazikçe bir hokey poposu dediğim türden bir popom vardı. Hokey popoları... çocuk kaydıraklarına sığmazdı. "Kusura bakma, dostum." Arkama, popoma baktım. "Ben... yani..."

"Adam'ın bir elma poposu var," dedi Rosie büyük bir ciddiyetle, sanki Connor bunun ne anlama geldiğini anlayabilirmiş gibi. Rosie muzip bir ifadeyle bana baktı. "Bu arada, popon kusursuz ve kendimi sık sık ona bakarken buluyorum ama fazla böbürlenme."

Dudaklarımda beliren gülümseme yavaş yavaş yüzüme yayıldı. "Çok geç. Gitgide böbürlenmeye başlayacağımı hissediyorum." Abartılı bir şekilde oflayarak ellerimi havaya kaldırdım. "Tamam, dostum. Yapalım bunu. Kusursuz elma popom bu kaydırağa sığacak mı, hadi görelim." Yanından dolanıp kalçalarımı plastik kaydırağa sığdırmaya çalıştım. Connor sevinçle bağırıp kucağıma oturdu. Sırtını göğsüme yasladığında onu sıkı sıkı tuttum. "Hazır mısın?"

Kendimi aşağı ittim ve ağır ağır kaymaya başladık.

Bu...

Oldukça zor bir işti. Lanet olsun.

Kalçalarımı elimden geldiğince hareket ettirerek hızlanmaya çalıştım. Connor bunu umursamıyor, ağır ağır kayarken kıkırdayıp çığlıklar atıyordu ve en güzeli de Rosie'nin ilk kez öyle güldüğünü duyuyordum.

Çok hoş, gamsız, tasasız ve içten bir gülüştü. Daha öncele-

ri ne kadar baskı altında olduğunu, bir oğlu olmasına ne tepki vereceğime ne kadar endişelenmiş olduğunu anlatıyordu. O anı bir fotoğraf karesine sığdırabilmek için her şeyimi verirdim çünkü o anda onu her şeyiyle, olduğu gibi görüyordum ama daha da önemlisi, *aradığım kişiyi bulmuştum.*

O da beni bulabilecek mi diye merak etmeden edemedim.

Yirmi beş zorlu saniyeden sonra iki buçuk metrelik kaydıraktan kaymayı başardık ve popom yere değdiği anda, Connor beni hemen ayağa kaldırmak istedi. En sonunda salıncağa gitmek isteyene kadar tekrar tekrar kaydık. Nihayet, Rosie'nin onu zorla indirip bir şeyler yedirmesi gerekti.

Bir ağacın gölgesinin altında, Rosie çantasından çıkardığı sandviçleri, meyveleri ve çörekleri açtı. "Bugün basit şeyler var." Bir sandviç kabını uzattı. "Fıstık ezmeli muzlu sandviç."

"Hayır. Yiyemem. Bunlar ikiniz için."

"Hepimize yetecek kadar var," diyen Rosie, Connor'ın önüne küçük, plastik bir tabak koydu.

"Muj," dedi Connor heyecanla. Sandviçten bir ısırık aldı. "Muj!"

Rosie kıkırdayarak bana üçgen sandviçlerden uzattı. "Ne kadar yiyeceğini asla bilemediğim için hep fazla fazla sandviç yapıyorum. Bazen iki ısırık alıp doydum diyor, bazen de..."

Connor emekleyerek yanıma geldi, hop diye kucağıma oturup sandviçimden bir ısırık aldı. Bu arada bir ayı gibi kükredi ve kendi sandviçini de elinden bırakmadı. Açıkçası, çok etkileyici bir manzaraydı.

"... kolay kolay doymuyor," dedi Rosie iç çekerek. "Artık evde *benim* diyebileceğim bir şey yok. Bana ait olan her şey onun ve ona ait olan her şey... sadece onun. Bana kırıntılar kalıyor."

Connor bu sözleri anlamış gibi annesine sandviçin kenarını verdi. "Anne."

Gülerek karnını gıdıkladım. "Sen de tıpkı annen gibi bir baş

belasısın, değil mi?" Connor güldü, kucağımda bana dönüp sandviçimden bir ısırık daha aldı. "Küçük bir baş belasısın, değil mi, dostun? Sorun değil. Seninle her gün sandviçimi paylaşırım."

Connor bir ısırık daha aldıktan sonra sandviçinin kenarını bana uzattı ve bunu hiç düşünmeden ağzıma attım.

"Değiş tokuş etmeyi düşündüğün türden mikroplar değil sanırım," diye mırıldanan Rosie'nin gözleri bir anda irileşti. "Yani, mikrop değiş tokuş etmeyi düşündüm demek istememiştim. Beni öpmek gibi saçma bir şey yapmayı düşündüğünü kastetmemiştim."

"Hı-hı," dedim. Rosie'nin çöpleri toplayıp ayağa fırlayışını ve çöp bidonuna doğru gidişini izledim.

Konu popolardan açılmışken, onun dolgun poposu da kısa kot şortunun içinde muhteşem görünüyordu.

"Elma popoma mı bakıyorsun?" İki eliyle poposuna bir şaplak attı ve içimden aynı şeyi yapmak geçti. Tekrar yanıma oturdu, mahcup gülümsemesini çöreğinden bir ısırık alarak gizlemeye çalıştı. "Seninki gibi değil."

"Bunu gözüme sokmana gerek yok, Rosie. Popom konusunda hassasımdır. Seninkinin daha güzel olduğunu biliyorum."

Su matarasının pipetini ağzına sokup güldüğünü belli etmemeye çalıştı. "Kapa çeneni."

"Bunu senin bana yaptırman gerek." Göz kırptım. "İstersen bunu yapmanın birkaç yolunu söyleyebilirim."

Rosie suyunu üstüne püskürttü ve Connor bunun çok komik olduğunu düşünüp aynı şeyi yapmaya başladı. İkisi kusursuz bir çiftti; Rosie yemekten sonra onun *Otobüsün Tekerlekleri* isimli en sevdiği kitabı çıkardığında ve Connor hemen kucağına oturduğunda ikiz gibi görünüyorlardı. Rosie her sözcüğü şarkı söylermiş gibi söylerken, Connor başparmağını ağzına sokmuş uykuya dalıyordu. Rosie onun saçlarını okşadığı sırada gülümsedim.

"Dün akşam söylemediğim için özür dilerim," dedi Rosie alçak sesle. Gözlerinde savunmasız bir ifade vardı ve bu açıklamayı

bana borçlu değildi ama yine de duymamı istiyordu. "Gizlemeye çalışmıyordum, sadece... Çok sık randevulara çıkmıyorum. Vakit bulmanın zor olmasının yanı sıra, beni hayal kırıklığına uğratan bir şey. Connor doğduktan sonra çıktığım ilk randevu, sabah kahvemi almak için sırada beklerken birkaç kere sohbet ettiğim birisiydi. Ondan gerçekten hoşlanmıştım ve beni bir randevuya davet ettiğinde, ona bir anne olduğumu söylemek bir kenara, birisiyle birlikte olmaktan bile çekiniyordum. Ama nazik birisiydi; o yüzden, randevumunum on beşinci dakikasında ona Connor'dan söz ettim. Sonraki on dakika boyunca neredeyse hiç konuşmadı ve tuvalete gitmek için müsaade istedi. Geri geldiğinde, kendisini iyi hissetmediğini söyleyip gitti. Ağlamamaya çalışarak, tek başıma yemeğimi yedim. Yürüyerek eve dönerken onu biraz ilerideki bir barın verandasında gördüm." Burnunu kırıştırdı. "Gözyaşlarına boğulmadan eve gidip yatmayı başardım. Sanırım, bana en kötü hissettiren şey de bizi zerre kadar umursamayan bir adam için oğlumun yatma vaktini kaçırmamdı."

Elini tutup sıktım. "Neler kaçırdığını anlamamış olmasına üzüldüm, Rosie."

"Çok da önemli değil. Sadece ikimizin herkese göre olmadığını anladım. Sonradan, randevulaşmamaya karar verdim. Ama ev arkadaşım ve erkek arkadaşı arada sırada evden çıkmam için ellerinden geleni yaparlar." Omzunu silkti. "Onları kırmıyorum fakat hiçbir beklentim yok. Gerçek bir bağ hissetmediğim kimseye Connor'dan söz etmiyorum. Hiç kimseyle ikinci bir randevuya çıkmadım..." Altdudağını ısırıp yutkundu. "Böylece, bir daha reddedilmeyle başa çıkmak zorunda kalmayacağımı düşündüm."

"Bu, ikinci randevumuz sayılır mı?"

Umut dolu iri gözlerini yüzüme dikti. "Sayılmasını istiyor musun?"

Başparmağımla güzel mor tırnaklarını okşadım, parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim ve elinin avucumun içinde ne kadar ufak olduğuna hayret ettim.

"Çoktan üçüncüyü planlamaya başladım bile."

10

PİPİ KAHRAMANIM

Rosie

"İki numaralı mı, üç numaralı randevu mu olacak?" Marco çenesini eline yaslayıp başını yana eğdi. "Yoksa teknik olarak dördüncü mü?"

"Dört," dedi Archie. "Çünkü teknik olarak Connor'la parka gitmeleri ikinciydi, bu sabah köpekleri yürüyüşe götürmeleri de üçüncüydü. Değil mi, Ro?"

"Bilmem," diye mırıldandım. Parmaklarımı saçlarıma dolayıp Fransız örgülerimi bağladım ve geri kalanını serbest bıraktım. Kesinlikle dördüncü olacaktı. O sabah, onunla Bear'ı Wildheart'ın önünde beni ve Piglet'i bekler halde bulduğumda, Adam elimi tutarak bunun üç numara olduğunu söylemişti. Hatta sırt çantasını köprüdeki öğle yemeğimizden sonra yemek üzere tatlı olarak meyveler ve kurabiyelerle doldurmuştu.

Örgülerime leylak rengi minik tokalar taktım, arkama döndüğümde yüzüme tutulan bikinimi görünce inledim.

"Bunu giymeyeceğim." Bikiniyi itip banyo kapısının arkasında asılı olan mayoma uzandım ama sonra vazgeçtim. "Sanırım, yanıma mayo almayacağım."

Marco kaşlarını kaldırdı. "Tamam, Rosie sonuna kadar gitmeye karar verdi. Çıplak yüzecek. Adam buna bayılacak. Memeler ve popo her zaman doğru seçenektir."

"Çıplak yüzmeyeceğim." Yanından geçip odama gittim. "Sadece yüzmemeye karar verdim." Beni yüzmeye davet etmiş olması önemli değildi.

Archie omzumu sıktı. "Yüzmek konusunda kendini rahat hissetmiyorsan, bunu ona söyle, Ro. Neler olduğunu duyunca anlayışla karşılayacaktır."

"Sorun o değil." Kesinlikle kısmen buydu. "Hem neler olduğunu bilmiyor." Başımı iki yana salladım. "Tamam, havuzda telaşa kapılacağım diye korkuyorum ama esas sorun onun çok *güzel* olması. İlk gün yürüyüş yaparken karın kaslarını gördüm ve altılı bile değildi. Yemin ederim ki o şeylerden en azından sekiz tane vardı. Bir de..." Bacaklarımın arasını işaret ettim. "Ta şeyine... uzanan o aptal *V* var."

"Anakondasma mı?"

"Sihirli değneğine mi?"

"Ereksiyonmatiğine mi?"

"Hastanelik edenine mi?"

Sözlerini geçiştirdim. "Evet. Onu diyorum."

Archie omzunu silkti. "Ne olmuş? Anlaşılan çok seksi ama sen ne demek istiyorsun?"

Kendime, çiçekli yazlık elbisemin altında gizli olan vücuduma baktım. Yaptığı her şey ve bana sunduğu dünya için vücudumu seviyordum ama kesinlikle kusursuz değildi. "Onun gibi birisiyle nasıl boy ölçüşebilirim?"

Archie'yle Marco bakıştılar ve Marco başını salladı. "Ne kadar güzel olduğunu bilmeyen kızlardan biri."

"Bunu yapmasından nefret ediyorum." Archie içini çekerken omuzlarımı tuttu. "Sen Rosie Wells, çok güzelsin. Dışın da için de çok güzel. Her erkek gülümsediğini görmek için karşında şaşkına döner ve bence Adam'a olan da bu."

"Bir bebeğin oldu," dedi Marco. "Bu durum seni daha değersiz kılmaz."

"Eskisi kadar ince değilim. Bir de yara izi..."

"Yara izin içinden *çekip* çıkardığın bir hayatın şeref rozeti, canım. Çatlak izlerin kaplan çizgilerin, Rosie. Sen güçlüsün. Tuttu-

ğunu koparan birisin. Bu halinle kusursuzsun." Marco perçemimi yana attı. "Sakın doğru insanın bunları görmeyeceğini düşünme çünkü görecek."

"Kendini başkalarıyla kıyaslayarak hiçbir yere varamazsın. Enerjini boşa harcarsın." Archie hafifçe burnuma vurup göz kırptı. "Ve enerjini saklamak zorundasın çünkü Adam bütün gece devam edebilir."

Eline bir şaplak indirdim. "Bunun bir önemi yok çünkü ben kesinlikle devam edemem. Çarşamba geceki randevumuzdan sonra kamyonetinde uyuyakaldım."

Marco derin derin iç çekti. "Kamyonet kullanan bir erkek özeldir."

Archie kaşlarını çattı. "Ben bir kamyonet kullanıyorum."

Marco onu duymazdan geldi. "Lütfen, Rosie. Bikiniyi giy. Alt kısmının kesimi yüksek, kıvrımlarını çok hoş gösteriyor. Adam'ın salyaları akacak."

Üstünde minik beyaz papatyalar olan sarı bikiniyi incelerken dudağımı ısırdım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olacağını biliyorum. Şimdi, şu ayak tırnaklarının ojesini yenileyelim."

O yenileme işi komple ojeleri silip yeniden sürmeye dönüştü ve hatta Marco tırnaklarıma bikinimin desenine uysun diye papatyalar da çizdi. Fakat Adam'la ilgili düşüncelere o kadar dalmıştım ki bunu sonra fark ettim.

Adam perşembe günü Connor'la muhteşemdi. Sanırım, buna şaşırmamıştım ama bu haberi bu kadar sakin karşıladığı için *şaşırmıştım* doğrusu. Adam gözünü bile kırpmadan Connor'ın önüne çömelmiş, kendisini tanıtmıştı ve elimi tutup ikimizi parka götürmüştü. Bunun o kadar kolay olmasını beklemiyordum ama hâlâ... kötü bir şey olmasını beklediğim için utanıyordum.

Kahretsin, umarım kötü bir şey olmaz.

Saçlarımı yüzüncü kere kontrol ederken telefonuma bir mesaj

geldi. Heyecanla telefonu aldım, Adam yaklaştığını mı haber veriyor diye ekrana baktım.

Brandon: Gelip Connor'ı alman gerek. Bir terslik var.

Oğlumun babasının bana az önce mesaj attığı telefonu açmasını beklerken kalbim hızla, endişeyle atmaya başladı.

"Yolda mısın?" dedi Brandon hemen. Arka planda Connor'ın çığlıklarını duyunca kalbim sıkıştı.

"Sorun ne? Connor iyi mi?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorum da ne demek? Bir sorun var dedin. Hastalandı mı?"

Brandon bu konuşma onu yormuş gibi ofladı. "Bilmiyorum dedim, Rosie. İyi değil işte. Sürekli ağlıyor."

"Onu kucağına almayı denedin mi?"

"Kucağa gelmek istemiyor."

"Öğle yemeğini yedi mi?"

"*Timbits* atıştırmalıklarından yedik."

"Atıştırmalıklar yemek yerine..." İçime derin bir nefes çekip öfkemi zapt etmeye çalıştım. "Hâlâ aç olabilir. Ona bir sandviç yapabilir misin? Belki biraz meyve dilimlersin."

"Aç falan değil, Rosie, sadece huysuz. Gelip onu alman gerek, beni deli ediyor."

"Lütfen, onun önünde böyle şeyler söyleme."

"O, bir bebek. Ne dediğimi anlamaz." Brandon iç çekti. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Geliyorum," diye homurdanıp vestiyerden katlı duran bebek arabasını aldım, Archie ve Marco beni yakalayıp gitmemi engellemeden, bana Brandon'un ertesi akşama kadar Connor'a bakması gerektiğini, aklını başına toplayıp bir ebeveyn olması gerektiğini hatırlatamadan sessizce dışarı çıktım.

Yollamak istemediğim bir mesaj yazdım.

Ben: Çok üzgünüm, Adam. Bugünü iptal etmek zorundayım. Umarım tekrar plan yapabiliriz.

Asansörden çıktığım anda telefonum çaldı. Ekranda Adam'ın ismi belirdi ve yanıt vermeden önce cesaretimi toplamaya çalıştım.

"Selam."

"Selam, baş belası. Her şey yolunda mı?" Ses tonu şefkatliydi; flört ettiğinde bile bu şefkat ifadesini hissedebiliyordum.

"Evet, her şey yolunda." Ön kapıdan ılık esintiye adım atmadan önce gözlerimi yumdum, başımı iki yana salladım. "Şey, hayır, aslında bilemiyorum. Sanırım, Connor biraz zor bir gün geçiriyor. Babası onu almamı istedi."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Adam duraksadı. "Yüzmeyi sever mi?"

"Onu... yanımda getirmemi mi istiyorsun?"

"Günün geri kalanını ikinizle geçirmek istiyorum. Olur mu?"

"Hayır. Yani, evet. Evet, tabii ki olur. Sadece... hiç kimse... ben..."

"Onu almaya mı gidiyorsun?" diye sordu Adam. Bu sorusuyla kafamı toparlayabilmem için hissettiğim baskıyı bir anda sildi. "Seni götürmemi ister misin?"

"Brandon on dakikalık bir yürüyüş mesafesinde."

"Tamam, Connor'ın mayosunu ve ihtiyaç duyduğun diğer şeyleri alabilmen için ikinizi yarım saate alabilirim."

"Hayır, ben... Araba için bebek koltuğum yok. Her yere yürüyerek ya da otobüsle gidiyoruz." İç çekip gözlerimi ovuşturdum. İşe yaramayacaktı. "Hem biraz uyuması gerek. Bunun için de portatif oyun parkını almam gerek ama farklı bir ortamda uyumak istemeyebilir ve... Bilemiyorum, Adam. Belki bugün pek bir uygun zaman olmayabilir."

"Hey." Alçak, sabırlı ses tonu zihnimde dönüp duran düşünceleri yatıştırdı. "Arkadaşımın kızı için kullandığımız bir oyun parkım var. Senin için sorun olmazsa Connor orada uyuyabilir. Rutinlerinden çıkmaktan hoşlanmadığını biliyorum; o yüzden, bir şeyleri farklı yapmaya hazır değilsen anlayışla karşılarım. Ama ikinizi görmeyi çok isterim. Bir günlüğüne bunu denemek istersen, burada olduğumu bil."

Ayaklarım hareket etmeyi kesti ve kendimi o ana çekmeye çalıştım. Avucumda bebek arabasının pürüzsüz, suni deri tutacağını, yanaklarımda sıcak gün ışığını ve saçlarımın arasında ılık esintiyi hissettim. Elbisemin nasıl hafifçe kıpırdadığını gördüm, yanıtımı sabırla bekleyen Adam'ın yumuşak nefes seslerini duydum.

"Tamam," dedim en sonunda.

"Tamam mı?"

"Geleceğiz. Deneyeceğiz." Telefonun diğer ucunda derin bir nefes çektiğini duydum. Sonraki sözleriyle derin bir heyecanla karışan bir rahatlama hissettim.

"İşte, böyle Rosie!"

~

Brandon tam onu görmeyi beklediğim yerdeydi. Aslında ikisi de öyleydi.

Koltukta oturmuş, ayaklarını fiskos masasma dayamış, beyzbol izlerken birasını yudumlayan Brandon'ın yanından hızla geçtim ve avaz avaz ağlayan, kollarını bana uzatmış Connor'ı oyun sepetinden aldım.

"Ne kadar zamandır burada?" diye sordum. Connor ıslak yanağını göğsüme dayadı, saçlarımı kavrayıp derin nefesler alıp vermeye başladı.

Brandon gözlerini televizyondan ayırmadan omzunu silkti. "Bir saat kadar oldu."

"Sadece kucağa gelmek istemiş."

Brandon bana bakıp gözlerini devirdi. "İstediği her şeyi ağlayarak elde edemeyeceğini öğrenmesi gerek."

"O, bir *bebek*, Brandon. Duygularını düzenleyemez. Rahatlamak istediği için ağlıyor, ikimiz onun güvenli yeriyiz." Dudaklarımı Connor'ın saçlarına yasladım, sırtını okşayarak onu ileri geri salladım. "Sadece bize yakın olmak istiyor. Etkileşim istiyor."

"Ben bir televizyon programı değilim. Her zaman onu eğlendirmek istemiyorum."

"Benim onu her dakika eğlendirmek istediğimi mi sanıyorsun? Bu zor ve yorucu bir iş ama bir bebek yapmayı seçtik ve bunu yapacağız."

"Ben hiçbir şey seçmedim."

Yüzüm kireç gibi olurken, Connor'ı sallamayı kestim. "Ne dedin?"

İç çekti, dik oturabilmek için bira şişesini bıraktı ve ellerini saçlarının arasından geçirip yüzünü ovuşturdu. "Artık bunu yapamıyorum."

"Yapamıyor musun, yapmak mı istemiyorsun?"

Ayağa fırlayıp kollarını iki yana açtı. "Tüm bunlar çok fazla! Onunla başa çıkamıyorum! Sen dönene kadar ağlamaktan başka bir şey yapmıyor. Çok zor uyuyor ve onun yüzünden ben uykusuz kalıyorum. Ben... bunu..." Saçlarını çekiştirip bana sırtını döndü.

"Şimdi ağzından çıkacak olanlara çok dikkat et," dedim alçak sesle. "Ona bir kere sırtını döndün ve bir ay sonra sürünerek geri geldin. Bunu bir daha yaparsan, hoş karşılanmayacaksın. Hayatında onu seven insanların olmasını hak ediyor."

Brandon hızla bana döndü, tehdit ediyormuş gibi parmağını bana doğrulttu. "Yapma bunu. Onu seviyorum. Onu sevdiğimi biliyor."

O zaman öyle davran, diye bağırmak istedim. Yanından uzaklaştım, kapıyı açtım ve dönüp ona baktım. "Bazı günler ne kadar zor geçse de etrafında hayatında olmayı isteyen insanlar olmasını hak ediyor."

~

En azından yirmi iki santim olmalıydı. Belki yirmi beş.

Yirmi beş santimlik penisler var mıydı? Olmalıydı çünkü bu adam aletinin o kadar olduğundan neredeyse emindim.

Tanrım, bütün gün o ağırlığı taşımaktan sırtı falan ağrımıyor muydu?

Ama içinde dolgu malzemesi olabilirdi. Bana bunu yaptıklarını, daha iri görünsün diye iç çamaşırının içine bir şeyler koyduklarını duymuştum.

Fakat hayır, bu karede dolgu malzemesi olduğunu sanmıyordum. Hayır, bu adamın keskin yeşil gözlerindeki küstah, özgüvenli ifade, *Kocaman bir aletim var ve bunu biliyorum*, diyordu.

Connor da adama bakakalmıştı. Minik elini uzatıp adamın fotoğrafının üstüne koydu. Aradaki boyut farkı o kadar büyüktü ki komikti.

"Connor, tatlım." Elini tutup onu tekrar otobüs durağındaki sıraya çevirdim ve öksürerek güldüğümü gizlemeye çalıştım. "Bir resim bile olsa başkalarının vücuduna dokunmayız." Söz konusu olan dar iç çamaşırının içine hapsolmuş devasa bir penis resmiydi.

Cidden, bir iç çamaşırı reklamı için bir otobüs durağının uygun olduğuna kim karar veriyordu? Adamın -gözlerimi kısarak fotoğrafın altındaki yazıları okumaya çalıştım- Tanrı'nın hokeye, kadınlara ve iç çamaşırlarına bir lütfu olup olmaması umurumda değildi. Hem ne anlama geliyordu bu? Resimdeki modelin bile bunu bildiğini sanmıyordum. Canavar aletinin bir reklam afişinde olacağını duyunca bu fırsatın üstüne atlamış olmalıydı.

Gürültülü bir motor sesi duydum ve Connor başını aniden kaldırıp kaldırıma koştu. "*Vın, vın!*"

Bebek arabasını alıp peşinden gittim ama gelen otobüs değildi. "Kammon," dedi Connor gururla, yaklaşan gece mavisi kamyoneti işaret ederek. "*Büyük* kammon!" Ellerini havaya savurup zıplamaya başladı. "*Yaşasın!* Selam, büyük kammon!"

Kamyonet yanımızda durdu ve hem çok çekici hem de mahcup bir gülümsemesiyle bir adam dışarı fırladı.

"Selam, minik dostum," dedi Adam Connor'ın önüne çömelerek. "Beni hatırladın mı?"

"*Baba!*" Connor öne atılıp minik kollarını onun geniş omuzlarına dolamaya çalıştı. Adam onu gülerek kucağına aldığında içimde bir şey oldu.

İçimi hem tamir eden hem de bir düğümmüş gibi çözen garip bir histi. Her zaman hayalini kurduğum bir geleceğe, arzuladığım ama çok uzun süredir mahrum kaldığım istikrarlı bir hayata çekildiğimi hissettim. Ancak bu adamın azıcık tadına bakmak, ellerinin vücudumun kıvrımlarında dolaştığını hissetmek, her santimimi canlandırması için bildiğim, uğruna çaba harcadığım neredeyse her şeyi bir kenara atmaya hazırdım. Çünkü... Tanrım, onunla kendimi canlı hissediyordum ve yaptığı tek şey, kollarında tüm dünyamla orada öylece dikilmek, bize ona ait olabilirmişiz gibi bakmaktı.

"Ne işin var burada?" Ona doğru tereddütlü bir adım atarken çok kısa sürede, garip bir şekilde benim için ne kadar önemli hale geldiğini fark ettim. Ellerim titremeye başladı, bunun daha önceki deneyimlerim gibi sonlanacağından korktum. O gidecekti ve ben bu yolu tek başıma yürüyecektim. "Bir bebek koltuğum yok."

"Evet ama..." Yolcu koltuğunun arkasındaki kapıyı açtı. "Benim var."

O kadar uzun süre bebek koltuğuna bakakaldım ki Adam önüme geçti, iki parmağıyla çenemi hafifçe kaldırıp ağzımı kapattı. Connor kıkırdayıp aynı şeyi ona yapmaya çalıştığında, Adam'ın gözlerinde muzip bir parıltı vardı.

"Merak etme, gidip hemen bir bebek koltuğu satın almadım," dedi anında konuşmadığımı görünce. "Ben... lütfen, benim... Sana abartılı geldiyse ve seni korkuttuysam özür dilerim. Arkadaşımın beş arabası ve her birinin içinde ayrı bir bebek koltuğu

var -neden diye sorma; her konuda aşırı gösteriş yapmayı sever- ve bir tanesini ödünç verdi. Arabaya takmama yardım etti. Bunun gerçekten de... *çok* zor olduğunu gördüm. Bir sürü kural var ama Connor'ın oturabileceği şekilde nasıl ayarlamam gerektiğini gösterdi." Gülümsedi. Kocaman, içten ve sanki tüm bunların ne kadar çılgınca olduğunu o anda fark etmiş gibi şapşal bir gülümsemeydi. "Evet, çizgiyi aştım, değil mi? Lanet olsun. Amacım bu değildi. Hiç bilmediğim bir konu. Bu akşam ikinizin eve otobüsle döneceğini düşününce keyfim kaçtı, o yüzden de... ben..." Başını önüne eğdi. "Özür dilerim."

Connor elini onun yanağına dayadı, şapkasını çıkardı ve gür dalgalı saçları serbest kalınca hiç vakit kaybetmeden parmaklarını o güzel karmaşanın içine daldırıp şapkasını yere fırlattı. "Saç," dedi onun koyu renkli saçlarını okşayarak. Kamyoneti işaret etti. "Büyük kammon. Bip-bip!"

Connor'ın bu basit sözcükleri zihnimdeki pusun dağılmasını sağladı. Onun için her şey çok basitti. Rahattı ve esnekti. Sevdiği bir şey görünce -Adam, şapkası, saçları ve kamyoneti gibi- bunu alıyordu. Ben de onun gibi olmak istedim. Her ayrıntıyı fazla düşünmek istemiyordum. Kendimi akışa bırakmak, hoşuna giden şeyi almak istiyordum.

Adam'ın yanından dolanıp bebek koltuğuna baktım. "Vay canına," dedim. "En son model."

"Evet," diye fısıldadı kulağıma. "Arkadaşım... aşırı gösteriş düşkünüdür."

"Eğlenceli birisi gibi."

Adam yutkundu. "Biraz abartma huyu vardır."

Arkama baktığımda başını önüne eğmiş, bana ona değebileceğim kadar yakın duran Adam gözlerini gözlerime dikti, bakışları dudaklarıma kaydı ve tekrar gözlerime baktı. "Connor 81 santim boyunda ve on buçuk kilo," dedim.

"Tamam, bu durumda koltuğu arkaya dönük olabilir," dedi

Adam yanaklarını şişirerek. "Koltuğu yerleştirirken ben de öyle düşünmüştüm. Bu arada, koltuğun arkaya dönük olması öne dönük olmasından çok daha güvenli."

Gülümsedim. "Araştırmanı yapmışsın."

"Araştırma yapmaya bayılırım." Kaşlarını çattı. "Saçmaladım."

Ağzımdan içten bir kahkaha yükselince Adam sırıttı. Aramızdaki gerilim bir anda dağıldı ve Connor'ın karnını gıdıkladım. "Ne dersin, tatlım? Adam'ın kamyonetine binmek ister misin?"

Çünkü annen Adam'ın başka bir şeyine binmek istiyor.

Hayır. Kahretsin. Hayır, Rosie. Memelerinle değil, beyninle düşün. Memelerinle değil, beyninle düşün. Memelerinle değil beyninle düşün.

Belki bunu üç kere söylersem başarabilirdim.

Adam araştırmasını yaptığını söylerken doğruyu söylüyordu ama bebek koltuğunu yerleştirip garaj yolundan çıkana dek arkadaşının ona bir sürü bilgi verdiğinde de ısrarcıydı.

Koltuğu Connor için ayarlamamız sadece bir dakika sürdü ve biz emniyet kemerini takarken minik oğlum her zamanki gibi çok mutluydu.

"Tam zamanında geldin. Connor ve ben o adamın aletine bir saniye daha bakmaya tahammül edemeyecektik."

Adam şaşkınlıkla bana baktı, otobüs durağını işaret ettiğimde, kamyoneti geri vitese alıp yavaşça geri gitti ve yüzünde küstah, şeytani bir gülümseme olan, devasa -büyük bir ihtimalle, çamaşırının içinde dolgu malzemesi vardı- penisli adamın gerçek boyutlu reklam afişini görünce durdu.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı.

"Öyle değil mi ama? Sence bu gerekli mi? Feci bir şey. Ne kadar denesem de gözlerimi ayıramadım. Yirmi beş santim falan olmalı, değil mi?"

"Yirmi iki," diye mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirdim.

"Ne?"

"Bir şey yok. Kesin büyük görünsün diye içine bir şey koymuşlardır." Tekrar vites değiştirdi, kolunu koltuğumun arkasına attı, yola baktı ve göz kırpıp trafiğe çıktı. "Artık senin için otobüs durağı pipileri yok, Rosie. Seni koruyacağım."

Çenesini tuttum, öne eğilip yanağına bir öpücük kondurarak ikimizi de şaşırttım. "Pipi kahramanım benim."

11

TEYİT EDEBİLİRİM: BU, HASTANELİK EDEN TÜRDEN

Rosie

Bir yere girip orada sonsuza dek kalabilmek için kapıyı arkanızdan kilitlemeye dair karşı koyulmaz bir istek hissettiğiniz oldu mu?

Adam ön kapıyı açıp Connor'ı ve beni içeri soktuğundan beri hissettiğim şey buydu.

Connor geniş merdivenlere bakıp hemen emekleyerek basamaklara tırmanmaya kalkışınca, Adam'la ben on beş dakikamızı ona basamakları nasıl inip çıkacağını göstermek için harcadık çünkü dairemizde merdiven yoktu.

Daha sonra, bize bu eve iki sene önce taşındığında babasıyla birlikte yaptıkları yemek masasını gösterdi, etrafında Connor'la *ce-ee* oynadı.

Connor televizyon kumandasını bulup Adam' vererek ondan *otobüs* istediğinde, ikisi çizgi filmi üç kere izleyip şarkısını tekrar ettiler.

O sırada, parmaklarımı rüstik tuğla duvarlarda, mermer tezgâhlarda, çiftlik evi tarzı geniş musluk haznesinde ve dolaplarda gezdiriyordum. İri taşlarla karışık tertemiz beyaz dış cephe kaplamasıyla, ahşap sütunlarıyla, siyah çerçeveli pencereleriyle, Kuzey Vancouver'daki dağ manzaralı bu devasa çiftlik evi... resmen kusursuzdu.

Fakat aklımı başımdan alan şey zeytin yeşili dolaplar olmuştu.

"Bu dolapların rengini hep sevmişimdir ama seninle tanıştığımdan beri bu evin en sevdiğim yanı oldu."

Adam yanıma geldiğinde ona baktım. "Neden?"

Perçemimi kenara çekti. "Çünkü gözlerinle aynı renk."

Yanaklarım mutluluktan kızarırken parmaklarımı açık yeşil renkli dolapların kapaklarında gezdirdim. "Ailemle ben evimize ben altı yaşındayken taşınmıştık. Dolaplar koyu akçaağaç rengiydi ama eskiydi ve bütçemiz dolapları yenilemek için yeterli değildi." Babamın *Home Depot** mağazasında bana boya örneklerini gösterdiği günü hatırlayınca gülümsedim. "Bu yüzden, babam dolapları annemle benim göz rengimizle aynı olsun diye yeşile boyamıştı."

"*Hımm...*" Adam kolunu belime atıp beni göğsüne çekti ve dudaklarını saçlarıma değdirdi. "Sanırım, babanla ben iyi anlaşırdık."

Gerçekten de iyi anlaşırlardı. Tanrı biliyordu ya annem de ona bayılırdı.

Connor aramıza girip Adam'ın şortunu çekiştirdi. "Mama?"

"Mama mı istiyorsun?" dedi Adam. Connor başını sallayınca, dolaptan fıstık ezmesi, ekmek ve bir muz çıkardı. "Tamam, dostum. Şimdi sana bir..."

"*Muj!*" diye bağıran Connor ellerini çırparak yanma gitti. Muza uzandı. "Muj!"

"Tamam, muzu seçiyoruz." Adam gülerek muzun kabuğunu soydu, ikiye bölüp yarısını ona uzattı. "Kolay oldu."

"Bear nerede?" diye sordum. Birden onun evde olmadığını fark etmiştim.

"Odama götürdüm. Çok iri olduğu için Connor'ın kendisini rahat hissedeceğinden emin olamadım."

* 1978'de Atlanta, Georgia'da kurulmuş olup bugün ABD, Kanada ve Meksika'da binlerce mağazasıyla faaliyet gösteren, Amerika merkezli dünyanın en büyük ev geliştirme ve inşaat malzemeleri perakende zinciridir. (e.n.)

"Hayır. Connor köpeklere bayılır." Oğlumun saçlarını karıştırdım. "Değil mi, canım?"

"Köpek," dedi muzundan bir lokma daha alıp. "*Hav, hav!*"

Adam karşısına çömeldi. "Köpeğim Bear'la tanışmak ister misin? En iyi arkadaşımdır."

Connor muzunun geri kalanını da ağzına atıp Adam'ın parmaklarından birini tuttu. Adam'ın gözlerinin parıldayışı, ellerine bakarken hafifçe gülümseyişi kalbimin çılgınlar gibi atmasına neden oldu.

İkisinin peşinden yukarı çıkarken, Connor'ın Adam'ın söylediği her sözcükten büyülenmiş gibi iri, meraklı gözlerle ona baktığını fark ettim. Belki de Adam'ın tüm dikkatini ona vermesine şaşırmıştı. Tam olarak nedenini bilmiyordum ama ona âşık olmuş gibiydi.

Adam yatak odasının kapısını azıcık araladığında, siyah bir burun etrafı koklayarak kapıyı itti. Mutlu bir kuyruk iki yana sallanmaya, duvara çarpmaya başladı ve Connor onun dilini dışarı çıkardığını görünce kıkırdadı.

"Bear, otur," dedi Adam. Kapıyı açarken Connor'ı kucağına aldı. "Aferin, oğlum. Bekle." Bear'ın gözleri bir Connor'a bir bana çevrildi. Ağırlığını bir patisinden diğerine verirken acıklı sesler çıkardığında, Connor da ona dokunmak için Adam'ın kucağında debelenmeye başladı. İkisi de birbirine dokunmak için sabırsızlanıyordu.

"Köpek. Köpek!" Connor şaşkın yeşil gözlerini bana çevirdi. "Anne, *köpek*!"

Adam odaya girdi, derli toplu kocaman çift kişilik yatağa gidip oturdu. Eliyle iki kere yatağa vurup Bear'a *yukarı* dedi ve yatağa uzanmasını istedi. Ardından Connor'ı yatağa koydu.

"Evcil hayvanlarımıza nazik davranırız," diye Connor'a hatırlatma yaptım. Tereddütle elini köpeğe uzatırken, gözlerinde derin bir sevgi parıltısı belirdi. Bear da aynı şekilde karşılık verdi,

kocaman diliyle yüzünü tek seferde aşağıdan yukarı yaladığında minik oğlum Bear'ın kalın boynuna sarıldı. "Selam, köpek! Selam, büyük köpek!"

Adam gülünce, içinde bulunduğumuz muhteşem odasını ve burada onunla birlikte olmanın ne kadar samimi olduğunu fark ettim. Yalın ayak yatağa yaklaşırken yüksek balkon kapılarından içeri sızan gün ışığıyla ısınmış, kestane rengi ahşap parkelerin sıcaklığını hissettim. Açık kapılardan içeri tatlı bir esinti doluyordu. Devasa balkona çıktım.

"İnanılmaz." Manzara nefesimi kesmişti.

Yemyeşil ormana uzanan, beni büyüleyici güzelliğiyle sarıp sarmalayan, buraya neden taşındığımı hatırlatan bir her daim yeşillik deniziyle karşılaşmıştım. Büyüme çağımda ailemin ziyaret ettiği onca yer arasında, yuvam olarak Vancouver'ı seçmiştim. Rüzgâr her estiğinde burnuma dolan yeşil çam ağaçlarıyla toprak kokusunun nostaljik bir yanı vardı. Aklımdan geçen bin bir türlü düşünceyi, kalbimin düzensiz atışlarını rahatlatan bir huzur hissettim. Her yer sessiz sakindi ve kendimi... yuvamdaymış gibi hissediyordum. Kendimle, Connor'la birlikte...

Adam'la...

Sırtımda ılık bir şey hissettiğimde iki güçlü kol beni sardı, iri eller iki yanımdan taş balkon duvarına yaslandı.

"Güzel, değil mi?"

"Güzel sözcüğü yetersiz kalır," diye fısıldadım.

Adam'ın yumuşak dudaklarını kulağımda hissettim. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Connor'ın kıkırdadığını duyunca arkama baktım ve Bear'la birlikte kalın kilimin üstünde yuvarlandıklarını gördüm.

Adam'ın hafifçe gülerken çıkardığı ses içimi ısıttı.

"Köpeğim âşık oldu galiba."

Evet. Köpek. Kesinlikle köpek. İnsan... değil. Hayır. Bu kesinlikle... hayır.

Adam'ın elinin çok yavaşça hareket ettiğini, parmak uçlarının kolumdan aşağı indiğini ve avucunu karnıma dayadığını gördüm. Onun neler hissediyor olabileceğinden endişelenmek yerine, bana cumartesi sabahları çörekle hafta ortasına kadar idare edecek miktarda kurabiye pişirmeye bayıldığım cumartesi sabahlarını, yazın çok fazla buzlu latte ve kışın çok fazla sıcak çikolata içmeyi hatırlatan manzarayla kendimi dokunuşuna bıraktım. Bu bağın, çıplak tenime dokunuyormuş gibi yazlık elbisemin üstünde adeta titreştiğini hissettiğim sert parmak uçlarının keyfini çıkardım. Kalbim o kadar sert atıyordu ki, kulaklarımdaki düzenli uğultu beni hem gevşetiyor hem de korkutuyordu. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak gidermeye çalıştım, dudaklarımı yaladım ve tenimi alev alev yakan ateşi dindirmesi için keşke aniden bir fırtına çıksa diye düşündüm.

"Kalbin dolu dizgin atıyor," diye mırıldandı Adam kulağıma.

"Ben..." Tanrım, bu çok utanç vericiydi. Tırnaklarımı avucuma batıracak kadar parmaklarımı kıvırdım. "Üzgünüm."

"Benim değilim. Açıkçası, hayatımda ilk kez birisiyle aynı sayfada olduğumu biliyor olmanın ne kadar güzel bir his olduğunu sana anlatamam, Rosie." Göz göze geldiğimizde, bakışlarımla sessiz bir soru sordum: *Aynı hisleri mi paylaşıyoruz? Gerçekten mi?* Adam bunu az önce söylediği halde, aklımdan geçen soruyu soramayacak kadar gergindim. Fakat tam olarak nasıl hislerdi bunlar? Hangi sayfadaydı? Bu kitap nasıl sona eriyordu ve son söz kısmında yanında kimin olmasını istiyordu?

Bir seçim hakkım yoktu; geleceğim içerideki o minik çocuktu. Karar bana ait olsaydı ne mi olurdu? Seçeneğim istisnasız Connor olurdu. Her zaman onu seçecektim.

Birisinin de bizi seçmesi ne kadar güzel olurdu.

Adam yanağımı tuttu, beni kendisine çevirdi. Heyecandan nefesim kesildi ama azıcık eğilip alnıma minnacık bir öpücük kondurdu ve on sözcükle tüm endişelerimi sildi.

"Burada olduğun için mutluyum, Rosie. İkiniz de burada olduğunuz için."

~

Connor'la başa çıkabilmek için yogaya başlamam gerekiyordu çünkü ben ona hâlâ o günkü şekerlemesinin farklı olacağını anlatmaya çalışırken Adam'ın misafir odasındaki portatif oyun parkının içinde ters taklalar atacak kadar esnek olan on beş aylık bir çocuğu nasıl büyütecektim? Belki nefes teknikleri, bir kereliğine günlük rutinimizi değiştirme fikri yüzünden paniğe kapılmamı engelleyebilirdi.

"Rahat uyudu mu?" diye fısıldadı Adam. Sessizce geri geri odadan çıkmaya çalışırken irkildim.

"Evet, tıpkı bir... bir... bir..." Bakışlarım Adam'ın çıplak göğsüne, parmaklarımı üstünden geçirmek isteyeceğim kadar yumuşacık görünen kahverengi kıvırcık tüylerine kaydı. Bunlar karnının yontulmuş gibi duran kusursuz kalın kaslarına kadar uzanıyordu ve lanet olsun ki haklıydım. Karnındaki kaslar altılı değil, sekizliydi. Bir de o mayo... En kötü anlamda daracıktı -çünkü bakışlarımı başka yere çeviremiyordum- ve parlak, yazı hatırlatan renklerde çizgilerle her santimini sarıp sarmalıyordu.

Hanımlar, şuna inanın ki *çok fazla* santim vardı. *Yüce Tanrım.*

Adam'ın şeyi, otobüs durağındaki afişte iç çamaşırı giyen adamınkinden bile büyüktü; bundan emindim. Yoksa öyle görünmesinin nedeni mayosunun çizgileri miydi? Ben bu tür çizgili şeylerden hep kaçınırdım çünkü beni daha kilolu gösterdiğini düşünürdüm. Aynı şey penisler için de geçerli miydi?

Evet. Evet, öyle olmalıydı. Çünkü aletinin o kadar... o kadar... bunun olması imkânsızdı, değil mi?

Evet. Gözlerinin içine baktığım şey bir yıkımdı. Yok oluş. Mutlak yok oluş O kadar büyük bir penisin yapabileceği tek şey buydu. Hiçbir kadın daha sonra bir sedyeyle dışarı çıkarılmadan ve muhtemelen penisten kaynaklı bir komaya girmeden bu adamın becermesinden sağ çıkamazdı.

Aman Tanrım, Archie ve Marco haklıydılar. Penis travması yaşıyordum.

"Pardon, az önce... mutlak yok oluş mu dedin?"

Parmaklarını dalgalı saçlarının arasından geçiren, yanakları azıcık pembeleşen Adam'a baktım. "Efendim?"

"Connor'ı yatırdığını anlatıyordun ama sonra sustun ve... şey, *mutlak yok oluş* diye fısıldadın." Yutkundu. "Sanırım bacaklarımın arasına bakıyordun."

Kendimi çenemi kapatmaya zorladım ve bu arada dişlerimin birbirine çarparken çıkardığı sesi duymazdan geldim. Gözlerimi yine bir kere daha aşağı indirmek için can atıyordum ama bunu yapmayacaktım.

Tamam, yapacaktım. *Siktir. Lanet olsun.* Bakışlarımı aşağı indirip hemen tekrar kaldırdım. Adam gözlerimin hareketleri izledi ve ben kulaklarımın ucuna kadar kızarırken hafifçe gülümsedi.

Hızla yanından geçip basamakları inmeye başladım. "Bikinimi giymem gerek."

"Çantanı odama götürmüştüm. Orada giyinebilirsin."

Basamakları yarılamışken durdum. "Ah, tamam." Hızla arkama döndüm, bakışlarımı yere dikerek yanından geçtim. "Teşekkürler."

"Rosie?"

Odasının kapısında durdum ve kokusunu alabildiğim, içime çekebildiğim tek şey o olana dek ayaklarının yaklaşmasını izledim.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Yutkundum. "Hayır." *Olabilir.*

"Tamam." Sıcacık parmakları kolumdan omzuma ilerledi, elbisemin düşmüş olan askısını yukarı çekti. "Fikrini değiştirirsen seslen, baş belası."

Yardıma ihtiyacım vardı. Her türlüsüne. Bir kere sakinleşmem gerekiyordu çünkü bir seneden uzun süredir seks yapmamıştım

ve ona baktığımda başka bir şey düşünemez hale gelmiştim. Heyecanlıydım. Çok heyecanlıydım. Adam çok tatlı, nazik ve sabırlıydı ama bir anda böyle şeyler söylüyor, yanımda fazla duruyordu. Tenimi yakan dokunuşlarla, tutkulu bakışlarla ve seksi, flörtöz yoğun laflarla aklımı başımdan alıyordu. Fena halde azdığım ortadaydı ve bu benim için yeni, korkutucu bir durumdu. Ancak henüz böyle bir şey yapmaya hazır değildim, benden bunu bekliyorsa ne olacaktı?

Fakat bunun da ötesinde, üstümde o bikiniyle odadan çıkabilmek için cesaretimi toplamam gerekiyordu.

Adam için güzel hissetmek istemiyordum. Kendim için güzel hissetmeliydim. Yine de onun aynasının karşısında durmuş aksime bakarken bunu yapmakta zorlanıyordum.

Kendime bu bedenin bana hayatımın aşkını verdiğini hatırlattım. Hiçbir şeyden bir şey büyüttüğünü. Bitmek bilmez mide bulantılarına, günlerce klozete sarılmış olarak yaşamaya, bana bir daha yürümeyeceğimi hissettiren sızılara ve acılara katlandığını anımsattım. Çocuğumu ıkınarak içimden çıkaramadığım için gerekli olan bir son dakika operasyonu yüzünden -kısacık bir süre için bile olsa- beni yarım bir kadınmışım gibi hissettirdiğini hatırladım. Günlerce tek başıma ayakta durmamı, dünyaya yeni gelen bebeğim kucağımdayken birkaç adımdan fazlasını atmamı engelleyen bir operasyon geçirdiğimi hatırladım.

Bu vücut kusursuz değildi ama güçlüydü. Fiziksel, zihinsel ve aşmak için çok çabaladığım her konuda güçlüydü. Bu vücut kusursuz değildi ama yaptığı ve bana verdiği her şey yüzünden güzeldi.

Şeffaf plaj eteğimin bağcıklarını bağlayıp odadan çıkmadan önce içime bir nefes çektim.

Merdivenin yanındaki duvarda asılı olan fotoğraflar dikkatimi çekince bakmak için durdum. Her birinde gördüğüm kişinin Adam olduğundan emindim.

Gülümseyen çiftin yanındaki parlak mavi gözlü, dünyanın en içten ama biraz da muzip gülümsemesine sahip olan küçük çocuk oydu.

Çifte gelince... muhteşemlerdi. Büyük bir adanmışlık ve sonsuz bir aşkla birbirlerine baktıkları ifadelerinden, tüm dünyalarıymış gibi Adam'a baktıkları ifadelerine kadar.

Bu fotoğraflardan akan sevgi beni öylesine büyülemişti ki ,Adam gelip bir alt basamakta yanımda dikilene kadar onu fark etmedim. Gözlerinde bir parça hasretle fotoğraflara gülümsemesi beni biraz hüzünlendirdi.

"Onlar annemle babam."

Koyu buğday tenli ve samimi ifadeli çifte, kadının omuzlarına yayılan siyah buklelere baktım.

"Ben evlatlığım."

Garip bir his kalbimi sıkıştırdı, o sözcüğün ağırlığı bir türlü göğsüme yerleşmedi. Sormak istediğim sorular vardı ama çizgiyi aşmaktan korktuğum için soramadım.

Henüz ortaya sermeye hazır olmadığım parçalarımı ifşa etmekten korktuğum için soramadım.

Bu yüzden, "Üçünüzün arasındaki sevgi bariz," dedim ona.

"Evet. Bunu ben de her zaman hissettim." Çarpık bir gülüşle babasının omzunda olduğu fotoğrafa baktı. "Babamın bunu anlaması biraz daha uzun sürmüş olsa da."

"Ne demek istiyorsun?"

Adam elimi tutup beni basamaklardan indirdi. "Bir koruyucu aile grup evindeydim."

Kalbimin sıkışması bir anda dindi ve heyecanla belki de fark ettiğimden de çok ortak yanımız var diye düşünürken içimi özgürleştirici, hafifletici bir his kapladı. Gecenin en karanlık, en sessiz anlarında, tek başımayken acaba hep böyle mi olacağım diye içimi kemiren korkuları ve beni rahat bırakmayan düşünceleri anlayabileceğini düşündüm.

İçime akın eden sıcacık bir umut hissi neredeyse dışarı taşmak üzereydi. Ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan Adam devam etti.

"Babam kaldığım grup evinde sık sık gönüllü olarak çalıştığından, onu en başından beri tanıyordum. Sanırım, dört yaşındaki halim onunla ilk günden eve gidebilirdi. Ona o kadar hayrandım. Her geldiğinde, yavru bir köpek gibi onu izlerdim. Onun gibi olmak isterdim." Dalgın dalgın, bir şey hatırlamış gibi gülümsedi. "On ay grup evinde kaldım ve ebeveynlerim beni beşinci yaş günümden kısa bir süre sonra evlat edindi."

O tuhaf umut hissi, korkunç bir ağırlık gibi içime çökerek beni nefessiz bırakacak bir şekilde göğsüme oturdu. Ansızın hissettiğim kıskançlık, onun orada o kadar az süre kalmış olmasına, onu seçen, onu hayatlarının sonuna kadar seveceklerine karar veren bu güzel aileyi bulmasına karşı hissettiğim öfke adi, pis bir histi.

O anda onun için hissetmek istediğim tek şey, buna sahip olduğu için mutluluktu. Fakat bunun yerine içimi suçluluk ve korkunç bir öz nefret kaplamıştı çünkü gerçek mutluluğun ötesinde, birisinin, *herhangi birisinin* her gün uslu uslu orada oturup birisinin sizi seçeceğini ummanın, bunun *hayalini kurmanın* nasıl bir şey olduğunu anlaması için hissettiğim isteğin ağırlığını taşıyordum. Sizinle beş dakika konuştuktan sonra, "*Hey, galiba onunla şansımı deneyeceğim. Onun yanımda olmasını istiyorum,*" diye düşünen birisinin olmasını.

Sanırım, onu sevmek istiyorum.

Bu kötü düşünceleri gömebildiğim kadar derinlere gömdüm ve elini sıkarken iyi olanları seçtim. "Seni sonsuza dek sevecek aileni bulduğun için mutlu oldum, Adam."

"Annenle baban şehirde mi yaşıyorlar?" diye sordu beni evin arka bahçesine doğru götürürken.

"Sadece ben ve Connor buradayız. Liseden mezun olduktan sonra buraya tek başıma geldim."

"Hiç yalnız hissetmiyor musun?"

Her zaman.

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Kendimi meşgul ediyorum."

"Evet ama..." Kolumdan tutup beni durdurdu. "Ben bunu sormamıştım."

Dikkatle yüzüme bakarak yanıtları aradı ama ben bile hâlâ o yanıtları kendi içimde arıyordum.

"Sana bir şey sorayım, Rosie," dedi. Çenemi tuttu, başparmağıyla altdudağımı okşadı. "Seni ne kadar meşgul etmemi isterdin? Çünkü ben de bazen yalnızlık çekiyorum ama senin yanındayken tamamlanmış hissediyorum."

Hissettiğini söylediği tamamlanmışlık tenime sızdı, çakıl taşlarının arasını dolduran kumlar gibi bütün boşlukları doldurdu. "Beni çok meşgul etmeni istiyorum."

Yüzünde mutlu bir ifade belirdi. "Bunu yapabilirim."

Adam'ın arka bahçesi de evi kadar özenli, zarif ve kocamandı. Fromme Dağı'nın altında, yemyeşil manzara bir dergiden fırlamış gibiydi.

"Tabii ki arka bahçende bir süs şelalesi var," diye mırıldandığım sırada Adam havuza atladı, uzun kollarıyla kulaç atarak sırtüstü yüzdükten sonra *sırıtarak* benim de suya girmemi bekledi.

Ayaklarımı suya sokarken kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Su ılıktı ama sırtım buz kesmişti.

Ben sadece can kurtaranların olduğu yerde yüzerdim. Suyun kalçalarıma ulaştığı, ayaklarımın yere değdiği derinlikte yüzerdim. Paniğe kapılırsam diye, sadece Archie ve Marco'nun olduğu yerlerde yüzerdim.

İçimden terapistimin öğrettiği mantrayı tekrarlayarak gözlerimi yumdum.

Geçmişim geleceğimle aynı değil. Korkmaya ve hareket ettiğim sürece ağır ağır hareket etmeye hakkım var.

Basamaklardan birinden daha indim; kalbim göğüs kafesimi zorlamaya başladığında ılık su ayak bileklerime yükselmişti.

"Rosie?" diye mırıldandı Adam. Gözlerimi açtım. "Plaj eteğini çıkarmayacak mısın?"

"Efendim?" Üstüme baktığımda plaj eteğimi çıkarmadığımı fark ettim. "Ah. Doğru ya." Çardağın altındaki şezlonglardan birine doğru gittim, sırtımı Adam'a dönerek yavaşça eteğimi çıkarıp şezlonga koydum. Kendime güzel ve güçlü olduğumu, Adam bunu göremezse bunun onun kaybı olduğunu hatırlatırken ellerim göbeğimin önünde titriyordu.

İlk basamağı indim, gözlerimi sıkı sıkı yumdum ve parmaklarımı üç kere avucuma geçirirken içimden saydım. Adam basamaklardan çıkarken suyun *şıp şıp şıp* diye damladığını duydum, ılık elleriyle belimi sıkıca kavradığını hissettim.

O kadar yakından, "Rosie?" diye fısıldadı ki dudakları dudaklarıma değiyor olabilirdi. Bakmak istiyordum ama gözlerimi açamıyordum.

"Efendim?"

"Gözlerini aç."

"Açmak zorunda mıyım?"

"Açmanı isterim ama seni yapmak istemediğin hiçbir şeye zorlamayacağım."

Gözlerimden birini hafifçe araladım. Çarpık, tatlı bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Şu anda benden mi, yoksa yüzmekten mi korkuyorsun?"

"İkisi de diye yanıt verirsem?"

"O zaman, benden korkmana kesinlikle gerek olmadığını söylerdim. Nazik davranacağım ve seni incitmeyeceğim." Başparmağını çenemdeki gamzenin üstünde gezdirip gözlerimi açmamı sağladı. Mavi gözlerini gözlerime dikti. "Keşke sana yüzmekten korkman için hiçbir neden olmadığını söyleyebilseydim ama nedenlerini bilmiyorum ve bunları hafife almayacağım. Ama

benim yanımda güvende olduğunu bilmeni istiyorum. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Söz mü?"

"Yemin ederim."

Bir adım attım, sonra bir adım daha atarak on santim suya girdim. Ardından yirmi santim daha girdim ve tırnaklarımı omzuna geçirdiğimi hissettim. Güçlü elleriyle belimi sıkı sıkı tutarak beni kendisine çekti. Adam tamamıyla havuza girdiğinde ve su göğsüne ulaştığında, kollarımla bacaklarımı etrafına dolayıp ona tutunmamı sağladı.

"İşte, böyle," diye fısıldadı şakağıma. "İyi misin?"

Arkasında başımı salladım. "Sakın beni bırakma, lütfen."

"Aklımdan bile geçirmem."

"On bir yaşındayken, boğulmaktan kıl payı kurtuldum," dedim birden. "Beni bir itfaiyeci kurtardı. Sadece... aptalca bir kazaydı. Kendi yüzme havuzumdaydım."

"Kahretsin, Rosie. Buna çok üzüldüm." Beni hâlâ tutuyordu. Basamaklara doğru gitmeye başladı. "Bunu bilseydim, senden asla..."

"Hayır, lütfen. Sorun değil." Yüzümü yasladığım güvenli yerden kaldırdım. "Senelerdir bunun üstünde çalışıyorum, suya girmeyi deniyorum ve Connor doğduğundan beri de önceliklerimden biri oldu. Neden korktuğumu biliyorum ama korkularımın beni sonsuza dek kontrol etmesini istemiyorum. Connor suyu çok seviyor. Kendisini suda güvenli ve emniyette hissetmesini istiyorum. Bunu birlikte öğreniyoruz."

Adam bakışlarını benden ayırmadı; beni rahatlatan, beni dinlediğini, sözlerimi önemsediğini anlatan pür dikkat bir ifadeyle bana bakıyordu. "Yolculuğunun bir parçası olmama izin verdiğin için teşekkür ederim." Dudaklarını omzuma eğdi, kan akışımın başıma hücum etmesine, başımın dönmesine neden olan bir öpücük kondurdu. "Seni hazır olmadığın hiçbir şeyi yapmaya zorlamam. Bana sınırlarını söylersin, ben de bunlara saygı gösteririm."

"Daha kolay," diye mırıldandım ensesine karşı. "Seninle daha kolay geliyor."

"Ben de seninle aynı şeyi hissediyorum."

Ona, köşeli çenesini kaplayan hafif kirli sakalına, elmacık kemiklerinin sert hattına, dalgalı saçlarının kusursuz bir şekilde gözlerinin üstüne düşüşüne baktım. "Senin için ne daha kolay?"

"Kendim olmak," diye fısıldadı. "Sadece kendim olmak."

Yüzünü ellerimin arasına aldım, bütün endişelerini silmeye çalıştım. "Senden hoşlanıyorum, Adam. Sadece senden, olduğun gibi hoşlanıyorum."

Gülümsemesi en soğuk, en karanlık yerlerimi aydınlatan en parlak gün ışığı gibiydi. Burnunu burnuma yaklaştırdığında, dudakları o kadar yakındı ki nefesindeki nane kokusunu hissedebiliyordum. "Ben de senden hoşlanıyorum, Rosie. Senden olduğun gibi hoşlanıyorum."

12

RESMEN HİPNOTİZE EDİCİ

Adam

Kusursuzluk denen bir şey vardı ve kollarımın arasında duruyordu.

Bir anda parıldayan, içinden geçen her duyguyu ortaya seren o açık yeşil gözler. Kalp biçimli ağız, nefesimi kesen bir gülümsemeye bürünen pembe dudaklar. Güneşten pembeleşmiş, her güldüğünde kırışan bir burun.

Kollarımda bana hissettirdiği şey, tenime işleyen sıcak teni, ellerimin kavradığı belindeki minik çukur, baş döndürücü, ellerimi daha da aşağı götürmem, her santimini keşfetmem için adeta yalvaran kalçaları.

Kollarımın arasında kusursuzluğu tuttuğumu bilirken, hayatımın geri kalanını bir mutluluk bulutu gibi süzülerek geçirebilirdim.

Rosie hafifçe iç çekerek yanağını omzuma yasladı, güvenli alanıymışım gibi yüzünü boynuma gömdü. O anda bana ait olabileceğini hissettim.

"Kollarının arasında olmak çok güzel bir his," diye mırıldandı kusursuz dudaklar tenime karşı. "Sağlam. Güvenilir." Yine iç çekti. "Güvenli."

"Ne olmamı istersen olurum."

"Sadece kendin ol, Adam. Bu halinle yeterlisin."

Sözleri adeta görünmez bir ipi çekerek göğsümdeki her şeyin

daha da sıkılaşmasına neden oldu. Onun için yeterli olmak istiyordum ama son bir buçuk senemi kimse için yeterli olmadığımı düşünerek geçirmiştim. Ama burada, tam şu anda Rosie kollarımdayken... Hokey, süper yıldız kaleci, milyoner atlet yoktu.

Sadece ben vardım ve bana onun için yeterli olduğumu söylüyordu.

Aklımdan her zaman hayalini kuruduğum bir hayatla ilgili düşünceler geçmeye başladı. Ailem tribünlerdeydi ve onları gururlandırıyordum. Sessiz cumartesi geceleri, sipariş yemek kapları, sarmaş dolaş birbirimizin kollarının arasında uyumak. Telaşsız pazar sabahları, krepli kahvaltılar ve televizyonda çizgi filmler.

Ansızın, bu hayatın sonunda bana armağan edildiğini hissettim.

Fakat Rosie'ye bütün parçalarımı verene dek bu hayatın tam anlamıyla bana ait olmayacağını biliyordum ve ona o parçaları verebileceğim sözcükleri bulmakta zorlanıyordum.

Bu yüzden, yutkunarak sözcükleri içime atıp biraz daha derinlere gömdüm ve onun için yeterli olduğumu içtenlikle söylediğini umut ettim.

"İyi gidiyor mu?" diye mırıldandım, örülmüş bal ve gül rengi saçlarının arasına.

"Evet. Sanırım." Tereddütle bana baktı. "İyi gidiyor muyum?"

Güldüm. "Harika gidiyorsun. Fazla gelirse hemen söyle."

"Fazla... değil. Öyle olabileceğini düşündüm ama rahatım. Gerçi bunun nedeni bir koala gibi yapıştığım iriyarı adam olabilir."

"Ağaç dalın olmaktan şeref duyarım." Geçmişiyle ilgili sorular, bana borçlu olmadığı yanıtlara olan arayış boğazıma dizildi. Bunları sormak yerine, onunla gurur duyduğumu söyledim.

"Ne için?"

"İnsanın korkularını yenmesi yeteri kadar zordur ve bunu sadece kendin için yapmadığında buna bir de büyük bir baskı eklenir. Hem kendin hem de oğlun için en derin korkunla yüzleşmen takdir edilesi."

Düşünceli bir tavırla altdudağını ısırdı. "Bence en büyük korkum sadece... her şeyi kaybetmek. Connor. O, tüm hayatım. Bu yüzden, boğulmaktan kıl payı kurtulduktan sonra yüzmek mi? Zor olmasına rağmen, birlikte olmadan bir hayat yaşadığımız gibi anlık bir düşünceye kıyasla yağmurlu bir sabaha uyanmaktan farksız."

"Bunu sık sık düşünür müsün? Yani, birlikte olmadığınız bir hayatı."

"Daha çok, veda etmek zorunda kaldığımı, bunun ne kadar zor olacağım ama yine de mecbur kaldığımı düşünürüm. Yüzünü son kez göreceğimi bilmenin ne kadar zor olacağını, ben onu koruyamayacağım için dünyanın ona iyi davranması için dua edeceğimi."

Göğsümü saran bir sıkışıklık boğazıma yükseldi. "Bu..."

"Hüzünlü," dedi gergin bir sesle gülerek. Benden uzaklaşmak istiyormuş gibi kıpırdandı, bunu yapamadığı için tereddüt etti. "Biliyorum. Utanç verici. Birçok insan böyle karamsar şeyler düşünmez."

Ellerinden birini tutup avucunu öptükten sonra, onu kollarımdan indirmeden basamakları çıktım.

"Evet, bunlar hüzünlü düşünceler ama karamsar değil. Kendimi senin yerine koyamam fakat bu sıkıntıyı tek başına çekmeni bir dakika bile engelleyebilmem mümkün olsaydı, bunu yapmayı denerdim."

"Bazen ben de aynı şeyi yaptığımı düşünüyorum," diye mırıldandı. Onu gölgelik bir alandaki şezlonglardan birine bıraktım ve üstünü ona uzattığım havluyla örttüğünü fark ettim. "Kendimi ebeveynlerimin yerine koyuyorum."

Yanına oturdum, havlumla saçlarımı kuruladım. "Nasıl yani?"

"Bazen bunun ebeveynlerim için nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum." İçine derin bir nefes çekti, dikkatle yüzüme bakarken ve cesaretini toplamaya çalışırken dudaklarını yaladı.

Bu sözleri idrak etmeye çalışırken aramıza derin bir sessizlik çöktü. Aklımdan peş peşe düşünceler geçtiği sırada ona ilk kez baş belası dediğimde yüzünde beliren ifadeyi, babasının ona koyduğu lakap olduğunu açıklarken yüzünde beliren hasret ifadesini hatırladım. Ona şakayık buketini verdiğimde kollarımda nasıl gevşediğini, bunları gördüğünde hatırladığı tüm güzel anılardan ve artık yeni anılar oluşturamayacağından söz ettiği zamanı hatırladım.

Çünkü annesi ve babası artık burada değil.

"Veda etmek zorunda kaldın."

"Sorun da bu zaten. Veda edemedim çünkü bilmiyordum. Ama babam... biliyordu sanırım." Gözlerinde bir fırtına çıktı, gidecek bir yeri olmayan öfkeli bulutlar belirdi. "Bazı günler her şeyi, her anı hatırlıyorum. Diğer günlerdeyse her şey... bulanık. Çarpık. Ama... beynime *kazınmış* bir görüntü var." Gözlerindeki fırtına dindi, geride sadece iliklerimde hissettiğim bir tükenmişlik, bir tür... teslimiyet kaldı. "Babamın geri döneceğini söylerken saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdığı an. Son bir kez başını çevirip bana baktığında, beni sevdiğini söylediğinde, gözlerinde beliren o yıkım ifadesi."

Keşke onu daha iyi hissettirecek, hissettiği hüznü alıp yerine sonsuz bir mutluluğu koyabilecek sözler söyleyebilseydim diye düşündüm. Ancak bir şey söylemedim ve ben kimsemi kaybetmediği halde -en azından, onun kaybettiği gibi- hüznün böyle işlemediğini biliyordum.

Bu yüzden, kolumu beline atıp onu güvende tutabilmek, şakağına bir öpücük kondurabilmek için onu kendime çektim.

Gözünden akan bir damla yaşı hemen sildi. "Bundan pek söz etmem. Söz edemeyeceğim için değil, sürekli ilerlemeye çalıştığım için. Ailemi kaybettim ama Connor'la yeni bir aile inşa ediyorum. Artık ebeveynlerimle oluşturamayacağım anıları birlikte oluşturuyoruz."

"Bana onlardan söz et. Anılarından. Lakabından. Babanın da sana baş belası dediğinden söz etmiştin. Ya şakayıklar?"

Gamzeli çenesini göğsüme yasladığı yerden parlak gözleriyle ve daha da ışıl ışıl bir gülümsemeyle bana baktı. "Annem hep çocukluk evinde olduğu gibi kocaman, rengârenk bir bahçesi olmasını isterdi. Ben sekiz yaşındayken, eylül ayının sonunda bahçe ürünleri satan çok güzel bir mağazaya gittik." Bu anıyı hatırladıkça gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Büyülenmiştim. Saatlerce orada dolaştık, her şeyi inceledik. Annem her ilkbaharda açan bir çiçek almak istiyordu. En sert kıştan sonra bile yeniden açan narin bir çiçeğin özel olduğunu söylemişti. Dolaşırken gür bir şakayık çalılığı buldum. Pembe çiçekleri o kadar güzeldi ki. Çok canlı bir renk değildi ama beni büyüleyen yumuşak, tatlı bir pembe tonuydu."

Saçlarının pembe uçlarına dokundu. "Saçlarımın bir kısmı bu yüzden pembe. Bana annemi hatırlatıyor ama eskiden annem bu rengin ona beni hatırlattığım söylerdi. Benim her sene ilkbaharda en taze, en göz alıcı tomurcuk gibi olduğumu söylerdi." Bakışlarını önüne çevirirken yanakları, kulaklarının ucuna kadar kızardı. "Sanırım, yine öyle... büyüleyici hissetmek istedim. En azından, birisi için."

Büyüleyici mi? Ama Rosie çok daha fazlasıydı. O... muhteşemdi. Göz kamaştırıcıydı. Resmen *hipnotize* ediciydi. Bunun farkında değil miydi?

Bir odaya girdiğinde nefesimi kesmiyordu, bana hayat veriyordu. Rosie en sert kıştan sonra açan çiçekse ben de ilkbahardım. Kışın ilk sert soğuğunun sonbaharın güzelliğini çaldığı gibi ilkbahar elinden alındıktan sonra, yeni ve taze, hayat, renk, gün ışığı ve umut dolu olan her şeydim.

Rosie bana tüm bunları anlattıktan sonra, orada yanımda oturabileceğini ve beni büyülemeyeceğini mi sanıyordu?

Mümkün değildi.

"Sonra, pembe olanları mı aldın?" diye sordum, parmağımı kalçasının kıvrımında gezdirirken. O da aynı şekilde karşılık verdi, parmağını mayomun altından devam eden dövmemin siyah çizgilerinin üstünde gezdirdi.

"Hem onları hem de mor olanları aldım. Mavi olanlardan da." Kıkırdadı. "Bir sonraki sonbaharda turunculardan aldık, sonrakinde de sarılardan. Her sonbahar yeni bir çalılık ektik ve her ilkbahar pencerenin önünde tomurcukları görmeyi bekledim. Ön bahçemiz gökkuşağı gibiydi. Sokaktan geçen herkese durup bahçemize bakardı."

"Senin gibiymiş."

Bana baktı, dikkatle onu izlediğimi görünce güçlükle yutkundu. "Benim gibi mi?"

"Herkesin durup baktığı renk ve hayat patlaması."

Bunu duyunca burnunu kırıştırdı, çilli elmacıkkemiklerine hafif bir kırmızılık yayıldı. Gözlerini bacağımda gezinen elinden ayırmadan şortumun paçasıyla oynadı. Dudaklarını yana kıvırıp kalın, açık kumral kirpiklerinin altından bana baktı. "Müsaade eder misin?"

"Hı-hı."

Parmaklarının tüy gibi dokunuşunu hissettiğimde boğazıma yoğun, güçlü bir şey yerleşti, şortumun paçasını yukarı kaldırıp bacağımın üst kısmındaki dövmeyi azar azar açarken midemin dibine sıcak bir his yayıldı. Tırnağının ucuyla bacağımdaki siyah aslanın yelesini, yüzünün yıpranmış çizgilerini, her şeyi görüp geçirmiş gibi gözlerinin yansıttığı bilge ifadeyi okşadı.

"Çok güzel," diye mırıldandı ve sıcak elini ağır ağır bacağımda gezdirdiğinde, uyanmaması gereken kaslarım harekete geçer gibi oldu. "Neden bir aslan?"

"Bir sembol sanırım."

"Neyin sembolü?"

Courtney'nin benden almaya çalıştığı ya da belki de almayı başardığı her şeyin sembolüydü. Kaçınılmaz bir şekilde anlamsız olduğunu anladığım her umut dolu randevuda kaybetmeme ramak kalan her parçamın...

"Gücün sembolü," dedim en sonunda. "Alınmış derslerin getirdiği bilgeliğin. Daha iyisini yapmaya dair bir hatırlatma. Kaderimden başka birisinin değil, benim sorumlu olduğumun hatırlatması."

"Ben de kaderimden sorumlu olmak istiyorum," dedi Rosie. "Sanki ne kadar kontrollü olmaya çalışsam, geleceğimi daha az kontrol edebiliyormuşum gibi geliyor."

"Geleceğin ve kaderin aynı şey değil. Geleceğin meydana gelecek olan, bizim seçemediğimiz şeylerden ibaret. Ama kaderin... senin için olması gereken her şeydir. Bir şeyleri *istediğimiz* için her gün uğruna çaba sarf ettiğimiz şeyler. Belki de kaderin bir parçası, dağdaki derenin daha derin kısımlarında korkmadan yürüyebildiğin, çekinmeden oğlunla birlikte yüzebildiğin, her sabah kalıcı olacağımdan endişe etmeden ona hoşça kal diyebildiğin bir gelecektir. Ama bu tür şeyler kolay gelmiyor, değil mi?"

Ağzımdan çıkan her sözcüğü pür dikkat dinlerken takındığı yüz ifadesi, kaşlarının arasındaki ince çizgi başımı döndüren, bağımlılık oluşturan bir his yaratıyordu. Sanki hiçbir yerde değildi, sadece benim yanımdaydı.

"İstediğin, elde etmek için çaba sarf ettiğin bir şey çünkü bunun kaderin olduğunu, ömrünün sonuna kadar yaşayacağın bir hayat olduğunu bilirsin ve daha azını kabul etmezsin. Senin geleceğin, oğlunla birlikte bir hayat. Kaderinse onunla birlikte yaşayacağın, gücünün ve cesaretinin olabilecek en güzel deneyimleri oluşturacağı bir hayat."

Bacağımın üstünde gezinen eline bakarken ve dokunuşu tehlikeli bir yöne doğru daha kararlı, daha ağır ve amaçlı bir hal alır-

ken, aramızda kısa bir sessizlik oldu. Titrek nefesini dışarı verdi ve hayretle bana baktı. "Bunu istiyorum."

"O zaman bunu al," dedim bileğini tutarak. Eli o şekilde hareket etmeye devam ederse, içimde bir şeyler kopacaktı ve kontrollü olmam gerekiyordu.

Bir şey onu içten dışa aydınlatmış gibi ışıldadı ama en derin köşeleri hâlâ karanlıktı. Biraz donuk bir perdeyle örtülü olan bakışlarının kenarları karanlıktı ve sanki kurtulmak için can attığı belli belirsiz bir tereddüt hissediyordu. Bunun ne olduğundan emin değildim fakat eğilip hâlâ gelişigüzel üstünü örten havluyu çektiğimde anladım.

Kalın havlunun yere düşmesine sesini çıkarmadı, ince parmakları yüksek belli bikini altının şirin papatya deseninin üstünden karnına doğru gitti. Ben ona biraz daha yaklaşırken gözleri bacağıma, gerilen kaslarıma, sonra kollarıma, göğsüme ve daha aşağı inerek karnıma kaydı. Yutkundu, parmaklarını biraz daha açıp üstünü örtmek istedi ve içimde bir şey ölmüş gibi hissettim.

"Senin gibi olmamam, seni rahatsız ediyor mu?"

Beni rahatsız eden şey, sözlerinin arkasındaki gizli anlamdı. Bu yüzden, gerginliğini gidermek için mizaha başvurdum. "Kısa boylu olman mı? Evet, biraz zor bir durum. Öpüşmeye başladığımızda boynum tutulacak."

Gözlerini devirip omzuma vurdu. "Kısa boylu değilim! Sen çok iriyarısın!"

"Tamam, üzgünüm. *Ortalama* demem gerekirdi." Elini havada yakalayıp parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim ve ona güven telkin etmek için elini sıktım. "Aklından neler geçiyor, Rosie? Bunu konuşarak çözelim."

Boynuna bir sarmaşık gibi kızarıklık yayıldı ama gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Bence sen çok yakışıklısın ve bazen -özellikle de üstümde bir bikini varken- vücudum beni huzursuz ediyor. Tek bir karın kasım bile yok ama sende tam sekiz tane var.

Hem bu..." Parmağını karın kaslarımın altına götürdü, sol kalçamın hatlarını izleyerek şortumun altında kaybolan kasın üstünde gezdirdi. "Bu saçma *V* şekli. Bunu kim icat etmiş? Bunun bir kadını ne hale getirdiğini biliyor musun?" Gülümsedi. Gülümsemesi yumuşacık, dürüst, savunmasızdı. "Sanırım, senin yanında kendimi biraz sıradan hissediyorum."

"Bir daha ağzından bu sözcüğün çıktığını duyarsam, beni davranışlarımdan sorumlu tutamazsın."

Yosun yeşili gözleri irileşirken şaşkınlıkla bana baktı. Ağzını bana itiraz edecekmiş, o lanet sözcüğü tekrarlayacakmış gibi açtı. Ancak bunu yapmasına fırsat vermeden kalçalarını kavrayıp öne çekerek sırtüstü yatmasını sağladım. Karşımda onunla tanıştığımdan beri hayallerimi süsleyen manzara duruyordu: Rosie altımdaydı, dudakları aralanmıştı, göğsü hızla inip kalkıyordu ve çıplak olan her santiminden sıcaklık yayılıyordu.

"Senin sıradan olan tek yanın boyun, Rosie." Sesim son birkaç haftadır aklımdan çıkmayan kadına karşı içimde tuttuğum tutkunun bir anda ortaya serilmesiyle boğuk ve çatlaktı. Onu dizlerimin arasına sıkıştırdım, elimi yavaşça kalçasının kıvrımında, kızarmış hassas teninde, gün ışığı ve papatyalarda, çıplak tenininde gezdirdim. Giderek *artan* sıcaklığını hissettim. "Senin kusur olarak gördüğün her şey, benim gibi birisinin güzellik olarak gördüğü şeyler." Başparmağımı çenesindeki çukurda, hayatımda gördüğüm en minik kusursuzluk örneğinde gezdirdim. "Bu gamze gibi. O kadar kusursuz ki, bugün içimden en az beş kere onu öpmek geldi. Ve kalçaların..." Parmaklarımı iki yanında aşağı, belini okşayıp bikini altının dolgun kalçalarının etrafında bağlı olduğu noktaya götürürken ellerim titriyordu. Her dokunuş güçlükle zapt edilen bir açlık, hayatımda asla hissetmediğim bir yokluktu. "Tanrım, içimden kalçalarını kavramak geçiyor. Parmak uçlarımı kalçalarına gömmek istiyorum. Bunu yapmamak için direnmek bana resmen acı veriyor."

Ellerini kaldırıp kirli sakalımı telaşla okşadığı anda, kopmasına ramak kalmış bir ipi andıran kontrol hissimi kaybettim. Kalçalarımı kalçalarına dayadım ve bana sürtündüğünde karnımın altında birikmeye başlayan baskıyı hissettim. İnlediğini, benim kadar derin bir açlık hissettiğini duyunca boğazımdan boğuk, insana ait olmayan bir ses yükseldi. Pürüzsüz bacaklarını belime dolandığında ellerim tek cankurtaran halatı gibi onlara tutundu, parmak uçlarım bikini altının aşağısına kaydı ve yuvarlak poposunu benden kaçacağından korkuyormuş gibi sıkıca kavradım.

Kaçmasına izin vermeyecektim.

"Ve inanılmaz bacakların," diye fısıldadım. Ellerimi tutkuyla bacaklarında gezdirirken onu kendime biraz daha çektiğimde, Rosie başını geriye atıp uzun boynunu bana uzattı. Dudaklarımı boynunun kızarmış tenine götürüp tadına baktım ama *lanet olsun ki* yeterli değildi. Dıdaklarım boynundan yukarı ilerledi, çenesini hafifçe ısırdım ve sonunda şirin gamzesini öptüm. "Bacaklarının cennete kadar uzanmadığı fikrine nereden kapıldığını bilemiyorum. Ama ben sana baktığımda cennetten başka bir şey göremiyorum."

"Adam," diye inledi, altımda kıvranmaya, parmaklarını saçlarıma dolamaya başladı.

"Kesinlikle sıradan değilsin." Burnumu elmacıkkemiğine sürtüp dudaklarının karşısında durdum. "Bir daha o sözcüğü duymak istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Başını hızlı hızlı salladı, gözlerindeki ifade kontrolü tamamıyla elden bırakabileceğini ele verdi. "Anlaşıldı."

"Aferin."

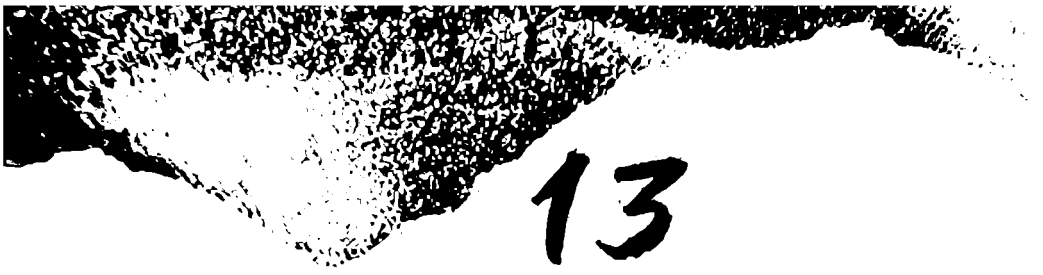
Elimi boğazında gezdirdim ve parmaklarım onu öylece tutmak, Rosie'yi oraya hapsetmek için kaşındı. Çenesini tuttum, ona biraz daha az talepkâr, biraz daha nazik bir yanımı gösterdim. O altımdayken, dilini pembe dudaklarında gezdirip öpüşmeye hazırlanırken olabileceğim kadar nazik bir yanımı.

"İtiraf etmem gerek, baş belası, bu ilk öpücüğü hak edebilmek için planladığım şey tam olarak bu değildi." Altdudağını başparmağımla yakaladım, bir anda önce sahip olmak için can attığım ağzını okşayışımı izledim. "Ama yine de bu fırsatı değerlendireceğim."

Gözlerimiz birleşti, o çılgınca açlık arasında bakışlarındaki umut ve güven hissi içimdeki bir şeyi yumuşattı.

Dudakları aralandı ve bir buçuk metre sağımda duran video monitöründe cılız bir ses yükseldi.

"*Anneeee!*"

13

BİR ALANA BİR BEDAVA

Adam

Hayatımda kimsenin bana Rosie gibi baktığını hatırlamıyordum.

Bir zamanlar Courtney öyle bakmıştı. Ancak o ilk senelerimize bakıp on yedi yaşımızdayken bana yıldızları göğe ben asmışım gibi baktığında bile gerçek olduğunu düşünmek neredeyse imkânsızdı.

Fakat Rosie'yle... Gökyüzünü yer yer aydınlatan yıldızlar değildim. En berrak günde doğan, dünyasının her santimine dokunan, çok uzun süredir gün yüzü görmemiş en gizli, en karanlık yerlerini aydınlatan güneştim. Bana iyi ve parlak olan her şeymişim gibi bakıyordu. Bana... minnettarmış gibi bakıyordu. Yanımda olmaktan dolayı. Sergilediğim sabra, anlayışa, her iyi jeste ve her gülümsemeye.

Gözlerindeki ifadenin ağırlığı bana neredeyse acı hissettiriyordu. Çünkü en iyi zamanlarımızda bile, Courtney'nin bakışlarının Rosie'nin bakışlarıyla kıyaslanamayacağını biliyordum ve bu beni biraz... boş hissettiriyordu. Senelerimi boşa harcamış, hayallerim boşa çıkmış gibi hissettiriyordu. Normalden uzun sürmüş sert kış ayları, gelmesi çok uzun sürmüş bir ilkbahar gibi.

Acı veriyordu çünkü ne kadar ufak ya da tereddütlü olursa olsun, Rosie'nin bana verdiği onca şeye rağmen, ben onun için aynısını yapmamıştım. Rosie kolaylıkla gelen, incitmeyen parçaları alıyordu ve ben diğerlerini avucumda tutuyor, sıkı sıkı göğsüme bastırıyordum çünkü bunlarla ne yapacağından korkuyordum.

Sorun da buydu. Courtney'yle tanıştığımda hayalini kurduğum her şeye sahiptim. Beni karşılıksız seven muhteşem bir aile, ufukta NHL'de bir kaleci olarak umut vaat eden bir kariyer. Mutluydum, gamsızdım. Courtney en güzel parçalarımı almıştı, yine de bunlar ona yetmemişti. Her seferinde, iyi, parlak ve mutlu olan parçaları azar azar çalmasına izin vermiştim. Özgüvenimi, güvenimi ve mutlu sonlara olan inancımı.

Birisini tüm dünyanız haline getirmenin yanlış olduğunu düşünmüyordum ama bunu yaptığım tek seferin en büyük hatam olduğunu biliyordum.

Artık Courtney'nin kaderimdeki dünya olmadığını biliyordum fakat bunu bilmek, başka birisiyle, beni yeniden yerle bir etme gücüne sahip birisiyle yeni bir dünya kurmayı düşünmeye başlamayı kolaylaştırmıyordu. Buna balıklama dalmak istiyordum. Kendime bunu çoktan yaptığımı, bugüne kadar asla bir insana bu kadar kısa sürede kapılmadığımı, çok az tanıdığım bir kişiyle bir gelecek paylaşmayı düşünmediğimi hatırlatıyordum. Ancak işin gerçeği ayak bileklerime bağlanmış bir ip gibi gitmek istediğim yolda ağır ağır ilerlememe neden oluyordu, yine de her küçük adım tenimi yakıyor, beni yavaşlamam... biraz beklemem için uyarıyordu. Her ihtimale karşı.

İlk kalp kırıklığından sonra hayatta kalmayı başarmıştım ama ikincisinde bunu başarabilir miydim?

Rosie'nin, kollarımda oğluyla havuzda su sıçratışımı izlerken yüzündeki ifadesi, bana hayatta kalmamı gerektirecek bir durum olmadığını söylüyordu. Beni yerle bir eden kişi olmayacağını anlatıyordu. Ancak göğsümdeki delikler bana... *Ya öyle olursa?* diye fısıldıyordu.

Connor kucağımda debelendi, basamaklara doğru gitmek istedi. Bunun nereye varacağını çok iyi biliyordum, son kırk dakikadır aynı şeyi yapıyorduk. Kenara kadar gidiyorduk ve Connor hızla havuzdan çıkıyordu. Koşarak verandaya dalıyor, minik elleriyle Bear'ın yüzünü tutuyordu. "Selam, büyük köpek," deyip al-

nına bir öpücük konduruyordu. "Anne," diyordu Rosie'nin dizini okşayarak. "Anne!"

"İzliyorum, bebeğim. Adam'ın kucağına atlayacak mısın?"

"Baba!"

Connor o gün bana beş yüz kere baba dediği halde, hâlâ Rosie'nin yüzünde beliren dehşet ifadesine gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı. "*Google*'da bunun geçici bir dönem olduğu yazıyor."

Sadece göz kırptım ve havuzun kenarına eğilen Connor'a uzandım.

"Atlamaya hazır mısın, küçük baş belası?"

"Bas bela," dedi kocaman bir gülüşmemeyle. Minik ellerini bana uzattı, sonra havuzun kenarından kollarıma atlayıp, "*Baaa-baaa!*" diye bağırdı.

Onu havada döndürüp beline kadar suya soktuğumda neşeyle çığlıklar attı. Minik bacaklarını gövdeme dolayıp göğsüme tutundu ve boynuma karşı kıkırdadı. Rosie gözlerini bizden alamıyordu.

"Anneye su sıçratalım mı?" Rosie'ye yaklaşırken gülümsememi gizledim. "Ne dersin, dostum? Annenin biraz ıslanması gerekiyor mu?"

Rosie parmağını bana doğrulttu. "Sakın. Daha önce ıslandım, yeni kurudum." Ojelerinin üstünde papatya desenleri olan ayak parmaklarını Bear'ın tüylerinin arasına daldırdı. "Bear ve ben kuru olmayı seviyoruz."

"Hımm. Anne ıslanmayı sevmiyormuş." Rosie'nin yanaklarının kıpkırmızı kesilmesi, bunun arkasındaki imayı anladığını ele veriyordu ama bunu düşünecek vaktim yoktu çünkü Connor'ın yine basamaklardan çıkmasına yardım ediyordum. "Git anneye *kocaman* sarıl. Bütün sevgini ona aktar."

Minik ayaklarıyla hızla şezlonga koştu, kollarını annesine uzattı. Kurulanmadan kendisini kucağına attığında, Rosie mutlulukla bağırdı. O anda, dünyada en çok sevdiğim insanlar olabileceklerini düşündüm.

Onlara doğru yürürken su damlacıkları vücudumdan aşağı süzülüyor, beton zemine düşüyordu. Bir havlu kaptım, başımı sallayıp saçlarımdaki suyu silkelerken ve havluyla karnımı kurularken Rosie'nin tutkuyla beni süzdüğünü, dilini altdudağında gezdirdiğini, güçlükle yutkunduğunu fark ettim.

"Mangalı yakıp akşam yemeği hazırlıklarına başlayacağım," dedim ona.

Rosie gözlerini kırpmadan beni baştan aşağı süzmeye devam etti.

İki parmağımla çenesini kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Tamam mı, güzel kız?"

"Ateşli," diye mırıldandı, gözlerini kırpıştırıp başını iki yana salladı. "Yani, barbekü. Mangalı yakacaksın. Kömür... ateşi." Başını salladı. "Evet."

Gülümseyerek alnını öptüm, Connor'a göz kırpıp içeri girdim. Mutfak tezgâhındaki telefonum çalıyordu. Sevgili Buz Hokeyi Sürtükleri grubum beni kontrol etmek için arıyordu.

Carter: Çocuk koltuğu oldu mu?

Garrett: Hangi çocuk koltuğu?

Carter: Seninle değil, Adam'la konuşuyorum.

Garrett: İyi o zaman, işime devam edeyim. Kız kardeşinle.

Carter: Orospu çocuğu.

Emmett: Sanırım doğru sözcük *kız kardeş beceren* olacak, dostum.

Jaxon: *gözü yaşlı gülen emoji* Kız kardeş beceren. Anladın mı? Çünkü senin kız kardeşini beceriyor.

Carter: Hepinizden nefret ediyorum. Şu andan itibaren sadece Adam'la konuşuyorum.

Carter: Çocuk koltuğu kız arkadaşının işine yaradı mı???

Garrett: ... Rosie kaç yaşında?

Emmett: Bir dakika, bir dakika... *tek camlı gözlük emojisi*

Carter: Çocuk koltuğu Rosie için değil, geri zekâlılar.

Garrett: Hani bizimle konuşmuyordun?

Jaxon: *düşünme emojisi*

Carter: ...

Jaxon: *şaşırma emojisi* Hayır. Hayır hayır hayır hayır.

Carter: evet.

Jaxon: *erime emojisi* Adam, dostum. Bana onun bir çocuğu olduğunu söyleme sakın.

Garrett: Jennie o kadar uzun süre ayyyy dedi ki dakikaları saymayı kestim.

Emmett: Cara "Üvey baba Adam mı???" dedi. "Adam bir anda 10/10'dan sağlam bir 20 oldu."

Jaxon: ADAM. Bana bunun doğru olmadığını söyle.

Ben: İsmi Connor, on beş aylık ve çok şirin.

Jaxon: HAYIRRRRR. Adam baba mı?! Huzur için yat.

Emmett: Yuppi! Harika bir haber bu, dostum. Senin için mutlu oldum.

Carter: Onu kızımdan uzak tut çünkü 40 yaşına gelene kadar ona oğlanlar yasak.

Carter: Ya da sonsuza dek.

Carter: Kızlar da yasak.

Ireland'ın günün birinde büyüyeceğini, kendine has bir insan olacağını ve fayda etmeyeceği için babasına bir daha kulak vermeyeceğini söylemedim. Birisi ona laf anlatmaya çalıştığında Carter hep kulaklarını tıkar, *seni dinlemiyorum, seni dinlemiyorum*, diye şarkı söylerdi.

Dolayısıyla, Ireland ondan önce büyüyebilirdi.

Telefonum çalınca, Jaxon'dır diye düşündüm. Bağlılık konusu onu korkuturdu ve işin içine bir de minnacık bir çocuğun dahil olduğunu duyunca ödü kopmuş olmalıydı. O sırada birisi benimle konuşmak istiyorsa, bu kişi kesinlikle Jaxon olabilirdi.

Ekranda annemin gülümseyen yüzünü görünce veranda kapısından uzaklaştım. Rosie, Connor ve Bear'ın sulama sisteminin ortasında çimlerde oynadıkları noktayı görebildiğim oturma odası penceresinin önüne giderken görüntülü aramayı kabul ettim.

"Selam, anne."

"Neden bir kız arkadaşın olduğunu senden değil de Garrett'tan duyuyorum acaba?"

"Ben... ne... siz ne zaman..." Gözlerimi ovuşturup iç çektim. "O küçük pislik."

"Meleğimi suçlama." Garrett kesinlikle en sevdiği arkadaşlarımdan biriydi ve bu yüzden her ay ona ABD'den Kanada'da

bulamadığımız özel atıştırmalıklarla dolu bir kutu yollardı. "Atıştırmalıklara teşekkür etmek için aradı, Rosie'yle tanışacağım için heyecanlı olup olmadığımı sordu. Ben de 'Rosie kim?' dedim. 'Ah, kahretsin,' dedi. Sonra, Jennie'nin arka planda kıkır kıkır güldüğünü, 'Sıçtın, sıçtın,' diye alay ettiğini duydum."

"Kız arkadaşım değil," diye homurdandım. "Daha onu öpmedim bile."

"Eh, anlaşılır bir durum."

"Öyle mi?"

"Evet, elbette."

Arkadan birisinin güldüğünü duydum ve babamın gülen yüzü annemin arkasında belirdi. "Birisi herkesin görebildiği bir paylaşımda bana öpüşme konusunda beş üstünden üç verseydi, ben de birisini öpmeye tereddüt ederdim."

İkisi kahkahalara boğuldular. Hatta o şapşallar beşlik bile çaktılar. "Çok iyiydi, Deac!"

Connor'ın Bear'ın, Rosie'nin Connor'ın peşinden koşarken, üçünün etrafa püsküren suların arasmda sırılsıklam olduğunu görünce gülümsedim.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı annem. "Âşık olmuş."

"Olmadım." *Olmuş olabilirdim.* En azından, o noktaya doğru hızla ilerliyordum. "Bakın, gitmem gerek. Şu anda kendisi burada ve benim mangalı..."

"Orada mı? Şu anda orada mı? Bizi hemen tanıştır!"

"Kesinlikle olmaz."

Annem kahverengi kaşlarını çattı. "Deacon, çabuk oğluna bizi onunla tanıştırmasını söyle."

Babam bir meyveli dondurma açınca benim de canım istedi ve dolaptan bir tane aldım. "Adam, annenin dediğini yap da mutlu eş mutlu hayat falan konuşması yapmak zorunda kalmayayım."

Annemin ona fırlattığı bakışa gülmemeye çalıştım. Connor dışarıda neşeyle gülmeye başladığında, annemin ağzı açık kaldı ve dondurmamı tam ağzıma götürmek üzereyken duraksadım.

"Bu bir... bir bebek mi?"

Dondurmayı olduğu gibi ağzıma tıktım. "Teknik olarak küçük bir çocuk. Connor on beş aylık."

Annem babama dönüp burnunu çekti. "Deacon, babaanne ve büyükbaba olacağız."

"Tanrı aşkına." Böyle olacağını biliyordum. "Az önce sana daha onu öpmediğimi söyledim!"

"Eh, ne bekliyorsun? İyi öpüş ki kız senden ayrılmasın! O salak beş üstünden üç yorumu gibi olmasın!" Annem yüzümdeki saf bıkkınlık ifadesine güldü. "Bize biraz ondan söz edebilir misin? Özet geç. Sonra telefonu kapatıp seni rahat bırakacağız. Söz."

İç çekerek pencereye sırtımı döndüm, ayaklarıma bakıp ensemi ovuştururken oturma odasında volta atmaya başladım. "O... O çok güzel. Sadece dışı değil, içi de öyle. Veterinerlik okuyor ve buradaki hayvan barınaklarından birinde çalışıyor. Çok iyi yürekli ve harika bir anne. Bana her şey o kadar da ağır değilmiş gibi hissettiriyor."

Annem sessiz, titrek bir gülümsemeyle beni izlerken, babam arkasında ikinci meyveli dondurmasını ağzına soktu ve iki elinin başparmaklarını kaldırdı. Ancak arkamda cılız bir ses, "Baba," diye fısıldadığında *şıp şıp şıp* diye damlayan su sesini duydum.

Hızla arkama döndüğümde, veranda kapısından bir adım içeri girmiş olan Rosie'nin şaşkın ifadesiyle karşılaştım. Connor bir havluya sarınmış bir halde kucağındaydı. Bear da nefes nefese yanlarında duruyordu.

"Tamam, anne şimdi gitmem gerek," dedim yarı çığlık atar gibi.

"Az önce sana ba..."

"*Hoşça kal!*" Telefonu ancak on yedi bin denemede kapatabildim. Elimi saçlarımın arasından geçirirken telefonumu hâlâ tuttuğumu unutmuştum. Telefon havalandı ve küt diye arkamda bir yere düştü. "O benim... Arkadaşım şey diyordu... Ben şeyden söz etmiyordum... O şeydi..." Susmaya karar verdim -en iyi seçenek buydu- ve gergin bir sesle güldüm.

"Telefondaki annen miydi?"

"Kim, o mu?" Elimi salladım. "Hayır."

"Ama, 'Tamam, anne, şimdi gitmem gerek,' dedin."

"Hımm. Evet, neden öyle düşündüğünü anlıyorum. Kesinlikle."

Rosie hafifçe gülümsedi. "Tamam, pekâlâ, gidip üstümüzü değiştirmemiz gerek."

"Harika. Süper. Tamam, ben de mangalı yakayım."

Rosie yanımda durduğunda, hindistanceviziyle misket limonunu andıran kokusunu aldım. Gün ışığı, umut, iyi ve güzel olan her şeyi anlatan bir kokuydu. "Sen de bana her şey o kadar da ağır değilmiş gibi hissettirtiyorsun, Adam. Merak ediyorsan diye bil istedim."

~

"Kaşlarına nasıl patates püresi bulaştırdın, dostum?" diye mırıldanarak, ılık suda ıslatılmış bir el havlusuyla Connor'ın yüzünü sildim. Başını çevirdi, küvette yana dönüp her yere su sıçrattı. "Yüce Tanrım, kulağına girdi. Rosie! Kulağına girdi!"

Rosie kıkırdayarak yanıma çömeldiği o sırada Connor'ın kulağına kaçan patates püresini çıkardım. "Connor'ın akşam yemeğini her girintiye çıkıntıya bulaştırmak gibi bir becerisi vardır. Dirseğini kontrol et."

Connor'ın küçük elini tutup kolunu kaldırdım. Gerçekten de dirseğinin iç kısmında patates parçaları vardı. Başımı iki yana sallayarak sildim. Minik maymun patatesleri elimden yemeye çalıştı. "Büyük baş belası ve küçük baş belası. Sen ve annen için mükemmel isimler."

Rosie bana su sıçrattı. "Bence esas baş belası sensin."

Rosie'yle başımı gerçekten de derde sokmak istiyordum ama elimden geldiğince centilmence davranmaya çalışıyordum. Yine de zorlanıyordum çünkü güneş batmak üzereydi, hava serinlemişti ve Rosie tişörtlerimle eşofman altlarımdan birinin içinde yüzüyordu.

Güzel bir kızın sizin kokunuzu taşıyan giysileri giymesi özel bir şeydi... Asla bıkmayacağınız bir şeydi.

Bear aramıza girip çenesini küvetin kenarına yasladı. Connor alnını Bear'ın alnına dayayıp, "Selam, büyük köpek," diye fısıldadı ve üçünün yanında her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu hissettim.

"Kalabileceğine çok sevindim," dedim, Rosie Connor'a pijamalarını giydirip oyun parkına yatırırken.

"Burada bu kadar iyi uyuyacağını sanmıyordum. Evde benim odamda uyur ve uyku saatlerinde hep evde oluruz." Connor'ın saçlarını geriye tararken yorgun gözlerine bakıp gülümsedi. "Ona hakkını yeterince vermiyorum sanırım."

"Bence yanılıyorsun. Senin bir rutinin var ve rutinlerin dışına çıkmamız her zaman kolay olmaz." Omzumla omzunu dürttüm. "Mesele kontrolü biraz elden bırakmak, öyle değil mi?"

"Ben bunu yapmakta zorlanıyorum."

"Ama harika gidiyorsun."

Yumuşak, minnet dolu bir gülümsemeyle bana baktı. "Böyle dediğin için teşekkürler, Adam."

"Anne." Connor oyun parkının minderine vurdu. "Kedi?"

"Tüh. Unuttum." Rosie yataktan çantasını aldı ve içinden turuncu, pelüş bir kedi çıkardı. "Kedi olmadan uyumaz."

Connor oyun parkında ayağa kalktı, Kedi'yi kolunun altına sıkıştırıp yumruklarıyla gözlerini ovuşturdu. "Anne, öp?"

Rosie oğlunun yüzünü tutup alnına, iki yanağına ve minik ağzına birer öpücük kondurdu. "İyi geceler, bebeğim. Annen seni çok seviyor?"

Connor ellerini bana uzattı. "Baba, öp?"

Alnına kocaman bir öpücük kondurdum. "İyi geceler, küçük baş belası."

Rosie'nin elini tutup onu kapıya götürdüm, ışığı söndürdüm ve yavaşça kapıyı kapattım. Rosie bir anda gerildi, batmak üzere olan güneşin pencerelerden sızan, burnunun üstündeki çillere vuran ışığı altında ellerini açıp kapatmaya, etrafına bakınmaya başladı.

"Ev arkadaşımı arayıp tavsiye isteyeceğim," dedi birden, sonra hemen alnına vurdu. "Yani, ona geç geleceğimi söyleyeceğim."

"Hazır olduğunda arka tarafta buluşuruz." Onu yanağından öptüm. "Umarım iyi bir tavsiye verir."

Peşimde Bear'la arka bahçeyi hazırlarken içime garip bir elektrik akımı doldu. Gergindim ama Rosie'nin de öyle olması beni rahatlatmıştı. Sağlam bir temel atmaya, anlamlı bir bağ kurmaya ve birisiyle bir hayat paylaşamaya dair yoğun bir istek duymama rağmen, haftalar önce Rosie'yle karşılaştığımdan beri kendimi biraz dengemi kaybetmiş gibi hissediyordum. Bu konuda ne yapmak istediğimi çok iyi biliyordum fakat son bir senedir hep ileri adım atmaya çalışmış olmama rağmen, hiç bu yönde ilerlememiştim. İleri attığım her adımdan sonra iki adım geriye gitmiştim. Her randevu bir felaketle sonuçlanmış, her seferinde yüzüm doğru dürüst tanımadığım bir kadının yanında bir sosyal medya sitesinde belirmişti. Gölgelerin arasına giderek daha fazla sığınmaya, her parçama daha sıkı sıkı sarılmaya başlamıştım.

Bu parçaları Rosie'ye vermek istiyordum. Sıktığım yumruklarımı gevşetmek, titreyen ellerle ona bu parçaları göstermek ve beni böyle kabul etmesini, beni ben olduğum için sevmesini istiyordum.

Ancak hayatımda ilk kez Vancouver Vipers'ın süper yıldız kalecisi Adam Lockwood olmak istemiyordum. Ben sadece...

Sadece *olmak* istiyordum. Olduğum gibi var olmak. Sadık bir arkadaş, sevgi dolu bir evlat. Mecbur olduğum için değil de istediğim için güvenilir, iyi yürekli ve cömert birisi. Bir partner, birisinin desteğe ihtiyaç duyduğunda arkasında durabileceğim, hayat yolunda birlikte yürürken elini tutacağım en yakın arkadaşı olmak istiyordum.

Adam olmak istiyordum.

Fakat her zaman olduğu gibi, hokey sadece yolumu tıkayacaktı. Veranda kapısı açılınca, kalbim tepetaklak oldu, teneke bir çatıya vuran sert bir yağmurun damlaları gibi atmaya başladı. İçime

derin bir nefes çekip parmaklarımı avucuma geçirdim, kalp atışlarımı yavaşlatmayı ve zihnimde dönüp duran çılgınca düşünceleri yatıştırmayı umarak arkama döndüm.

Rosie günbatımının puslu altın ışıltısı, sudan yansıyan mor ve şeftali tonlarının, bahçeye dikkatle bakarken yüzünde beliren şaşkınlık ifadesini aydınlatan minik ışıkların arasında harikulade görünüyordu.

Öne doğru tereddütlü bir adım attı, bir elini boğazına, diğer elini üstündeki tişörtün ucuna götürüp bir adım daha attı. "Adam, burası muhteşem."

"Öyle mi? Ben, şey..." Hemen çardağa koşup bütün gün odamda beklettiğim buketi aldım. Titreyen elimle ona uzattım. "Sana yine şakayık aldım. Umarım bir sakıncası yoktur."

"Teşekkür ederim." Gülümseyerek buketi aldı ve çimlere serilmiş şişme mindere, üstündeki kırlentlerle battaniyelere baktı. "Ya bunlar?"

"İstersen biraz, şey..."

Elimi tutup hafifçe sıktığında, kalp atışlarım yavaşlar gibi oldu. Tekrar denedim.

"Mindere uzanıp seninle günbatımını izlemeyi çok isterim."

"Harika olur."

Kalbim duracak gibi oldu. "Sahi mi?"

Başım sallayarak beni mindere götürdü, elimi bırakmadan oturup beni de yere çekti. Yanlamasına uzanıp yanağını bir kırlente yasladı ve ben üstümüze bir battaniye çekerken beni izledi.

"Kusursuz bir gün oldu, Adam. İptal etmek zorunda kalmadığımıza çok mutluyum."

"Connor'ı dilediğin zaman getirebilirsin. Onunla ilgilenmek zorundasın diye bir şeyleri iptal etmen gerektiğini düşünmeni istemiyorum. Onunla vakit geçirmek hoşuma gidiyor."

Gülümsediğinde ifadesi hem minnet doluydu hem de hüzünlüydü. Elini hafifçe sıktım.

"Her şey yolunda mı?"

"Sadece bunları duymak çok güzel."

Kaşlarımı çattım. "Connor'la vakit geçirmekten hoşlanmam mı?"

Başını salladı. "Brandon, babası... Bugün Connor'ı erken almamın nedeni o. En azından, öyle olduğunu düşünüyorum. Çocuklar planımızın bir parçası değildi. O kadar ciddi bir ilişkimiz yoktu ve kaçtı. Geri döndü ama bunu yapmak istemediğini, bu işe uygun olmadığını söylediğinde Connor daha birkaç aylıktı. Bir süre ortadan kayboldu, sonra yine geri döndü." Ben başparmağımı onun köprücükkemiğinde gezdirirken bakışlarını göğsüme dikti. "Zihinsel açıdan çok yorucu bir durum. Ya varsındır ya da yoksundur, değil mi? Connor sürekli sevilmeyi ve istenmeyi hak ediyor. Onu istikrarlı bir hayat sunmayacak insanlardan korumaya çalışıyorum."

"Bence bir ebeveyn olarak çocuklarını incitebilecek her şeyden korumak istemen doğal."

"O zaman, nasıl oluyor da zaman zaman bizi inciten kişi babası olabiliyor?" Bakışlarını kaçırdı, burnunu kırıştırıp dudağını ısırdı. "Evet... Connor kazara oldu ama bir hata değildi. O başıma gelen en güzel şey, bana bahşedilen en güzel armağan. Bazen böyle düşünen tek kişi olmam beni incitiyor."

"Bu taşımak için çok ağır bir yük, Rosie. Umarım babası günün birinde hayatında sadece Connor'ın değil, onu dünyaya getirdiğin için senin de olmandan dolayı ne kadar şanslı olduğunu anlar."

Saçlarını ve sırtını okşadığımda, bana biraz sokulup bacağını bacaklarımın arasına soktu. O gün bana çok şey vermişti; ben geride dururken isteyerek parçalarını bana vermişti ve bu yüzden ben de ona bir şey vermek istiyordum. En bariz yanıt zihnimde avaz avaz haykırıyordu ama bu düşünceyi aklımdan çıkardım ve bir günü daha işimin gerçekte ne olduğunu, ondan başka herkesin beni nasıl tanıdığını söylemeden geçirirken suçluluk hissini içime gömmeye çalıştım.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

Ses tonumu duyunca bana baktı, tüm dikkatini verdi. "Elbette."

"Öz annemi hiç tanımadım. Beni genç bir yaşta dünyaya getirdiğini ve bağımlılıklarla mücadele ettiğini biliyorum. Hamile kaldığında uyuşturucu kullanmamış ama ben birkaç günlükken yine bağımlılığına teslim olmuş. Beni anneanneme bırakmış, bir daha geri dönmemiş." Gerçeklikten uzaklaşmayayım, o dengesiz anda bir yere tutunabileyim diye parmağımı Rosie'nin kolunda gezdirdim. "Anneannemi hatırlamıyorum ama beni çok sevdiğini biliyorum. Her fotoğrafımızda çok mutlu görünüyoruz. Ben dört yaşındayken felç geçirmiş. Hatırladığım tek şey, cenazesinde kapıdan bana bakan koyu renkli, dalgalı saçlı ve mavi gözlü bir kadın olduğu ve içeri girmek yerine arkasına dönüp gittiği."

Rosie parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi, başparmağıyla nazikçe elimi okşadı ve sessizce yanımda olduğunu, beni dinlediğini anlattı.

"İşin garip yanı, ona asla kızmadım. Bana her çocuğun hak ettiği hayatı ya da sevgiyi veremezdi ve kendisi de bunu biliyordu. Bir yerde benim için daha iyi birisi olduğunu biliyordu, beni terk ederek bana bunu verdi. Daha iyi bir hayat fırsatı sundu." Rosie yüzümü tutarken gözünden akan bir damla gözyaşını sildim. "Bana ailenden söz ettiğinde, veda etme düşüncesinin seni nasıl yerle bir ettiğini anlattığında içimden elini tutmak, yalnız olmadığını söylemek istedim çünkü ben de birilerini kaybettim. Ama seninki kadar derin bir kayıp hissi yaşamadım. Benimki farklı. İnsanlar birbirimize uygun olmadığımız için gitmeyi tercih ettiler. Bana uygun değillerdi. Bunu biliyor olmak içimi rahatlatıyor."

"Ama yaşadığın kayıpları önemsiz kılmıyor," dedi Rosie kararlılıkla. "Lütfen, benim yüzümden yaşadığın hiçbir şeyi hafife alma."

"Öyle yapmıyorum. İşin aslı, şansımın yaver gittiğini biliyorum. Geçmişimle ilgili bir acı hissetmiyorum. En azından, anılarım anlamında. Ama bana kendi hayatını anlatmaya başladı-

ğında... neredeyse olmasını isteyecektim. Bu hisleri tek başına yaşamanı istemedim."

Rosie'nin bakışlarında bizi birbirimize yaklaştıran, bir ipe atılan bir düğümü andıran anlayışlı bir ifade vardı. "Benim yaşadığım acıları senin üstlenmene gerek yok, Adam. Sadece ben bunları hissederken yanımda olman yeterli. Bu kadarı yeterli." Alnıma düşen saçları geriye attı. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum, sanırım."

"Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

"Asıl *sen* dünyanı benimle paylaştığın için ben teşekkür ederim."

Son güneş ışınları da ağaçların arkasında gözden kaybolurken ve karanlık göğe karşı yıldızlar parıldamaya başladığında Rosie bana biraz daha sokularak, kollarımın arasında bana ihtiyaç duyduğumu fark etmediğim bir huzur verdi.

"Yüzünü oraya gömersen yıldızları göremezsin, güzel kız."

Çenesini göğsüme yaslayıp gülümsedi. "Bu manzarayı daha çok sevdim."

Hafifçe güldüm, başparmağımı çenesindeki gamzenin üstünde gezdirdim. "Çok şirinsin."

Rosie'nin yanakları kızardı ve bakışlarını kaçırdı. Çenesini kaldırıp onu gözlerime bakmaya zorladım.

"Mahcup tavırların çok şirin. Bütün vücudun alev alev yanmaya başlıyor, dudağını ısırıyorsun ve çillerin o gül rengi yanaklarının altına gizlenmeye çalışıyor." Başparmağımı altdudağında gezdirdim. "Çok güzelsin, Rosie ve burada yanında olmak çok hoşuma gidiyor."

"Benim de çok hoşuma gidiyor," dedi. "Şimdi beni öpecek misin?" Gözleri irileşti, eliyle ağzını kapattı. "Aman Tanrım... Bunu demedim... Hayır, aslında ben..."

Dudaklarımı dudaklarına dayayıp onu susturduğumda bu *inanılmazdı*; umduğum her şeydi. Kendini bana bırakışı, boğazının gerisinden gelen sesler yumuşak ve tatlıydı. Dudaklarında tatlı,

hafif bir greyfurt tadı hissettim; parmaklarını omuzlarıma doladığında kıvrımları vücudumun sert hatlarına dayandı.

Parmaklarımı saçlarına daldırdım, başını geri çektim. Rosie iç çekti, dudaklarını aralayarak bana izin verdi. Dili tereddütsüz dilimle buluşurken elleri kollarımda, göğsümde gezinmeye başladı. Tişörtümü kavrayıp beni kendisine çekerek bacağını kalçama attı. Elim bacağından poposuna doğru ilerledi, belini sıkıca kavradım ve cennete gittiğimden emin bir şekilde ona sürtünmeye başladım.

Rosie masmavi gökyüzü ve yanaklarımı öpen yaz güneşiydi. Kumlara batırdığım ayak parmaklarım, bileklerime vuran berrak sulardı. Çiçeklerden oluşan gökkuşaklarıyla günbatımında kusursuz bir tablo gibi birbirine geçen renklerdi. Gerçeklikten kaçıştı, aklıma doluşan düşünceler, kalabalığın ve üstüme çevrilmiş çok fazla gözün yarattığı gerginlik olmadan huzur içinde yaşamaktı.

Benim cennet versiyonumdu.

Yüzünü ellerimin arasına aldım, başparmağımı elmacıkkemiğinde gezdirerek yavaşladım, son bir kez tadına bakıp altdudağını emdim ve onu bir kere, iki kere daha dudaklarından öptüm.

Rosie'nin kesik nefesleri benimkilere karışırken yanakları pembeleşti. İki titrek parmağını şişen dudaklarına götürdü. "İnanılmaz."

"Evet."

"Ah... bunu içimden söylemek istemiştim. Öpüşmeyle ilgili yani. İçimden *inanılmaz* demek istemiştim."

"Sesli düşünmene bayılıyorum."

"Düşüncelerimin büyük bir kısmı seninle ilgili," diye itirafta bulundu.

Rahatlama hissiyle nefesimi dışarı verirken onu göğsüme çektim. "Şükürler olsun çünkü benim düşüncelerimin de hepsi seninle ilgili."

~

"Aklını kurcalayan şey ne?"

"Efendim?"

Bakışlarım dikiz aynama kaydı ve arka koltuktaki Connor'ı gördüm. Peluş oyuncağıyla uyuyakalmıştı, onu oyun parkından alıp arabanın çocuk koltuğuna oturturken sadece biraz kıpırdanmıştı. Fakat Rosie ayrı hikâyeydi.

"Son on beş dakikadır dudağını kemirip duruyorsun," dedim apartmanının önünde durduğumda. Altdudağını dişlerinin arasından çektim. "Aklmdan neler geçiyor?"

"Söyleyeceklerimin kulağa... şey geleceğinden korkuyorum... Senin şey diye düşünmeni..."

"Rosie."

Omuzlarını sarkıttı ve sokak lambasının ışığında bana suçlu bir ifadeyle gülümsedi. "Senden gerçekten de çok hoşlanıyorum, Adam."

"Ben de senden."

"Ama..."

"Olamaz. Ama deme."

Sırıtıp omzumu dürttü. "Senden çok hoşlanıyorum *ama* geçici bir şey peşinde değilim. Açıkçası, bir ilişki aramıyordum. Ama artık hayatımdasın ve oğlumu uzun vadeli olma potansiyeli taşımayan, gerçek, ciddi ve iyi olmayan bir şeye karıştırmak istemiyorum." İçine bir nefes çekti, saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Henüz yirmi dört yaşında olduğumu biliyorum fakat hayatımı paylaşabileceğim birisi olsun istiyorum. Oğlumla birisi için özel olmak istiyorum. Birisiyle bir aile kurmak istiyorum ve bunu istemeyen bir kişiyle yollarımı ayırmakta sorun yaşamam. Çünkü bu hayatta ailem sadece Connor olacaksa... oğlum bana yeter." Dolan gözleriyle yüzümü süzdü ve ellerini sıktığını fark ettim. "Bazı insanların bağlanmaktan söz etmeyi sevmediğini biliyorum, belki henüz çok erkendir. Ama ben..."

O gece ikinci kere söylediği her sözcüğü adeta yuttum. Benimkilerle birebir örtüşen gerçeklerini ve güvensizliklerini dinledim.

"Bunu istiyorum, Rosie." Alnımı alnına dayadım. "Hepsini ve daha fazlasını."

"Korkuyorum," diye fısıldadı. "Kimse hayatıma uyum sağlayamadı. Bunun nasıl bir şey olduğunu görüp sonra kaybetmek istemiyorum."

"Burada olmak hoşuma gidiyor. Bir yere gitmeyi planlamıyorum." Arka koltukta mışıl mışıl uyuyan, derin nefesler alıp veren minik çocuğa, sonra da karşımdaki büyüleyici kadına baktım. "Sende aradığım her şey var, Rosie. Bu beni korkutmuyor. Sen buna inanana dek bunu sana söylemeye devam edeceğim".

Temkinli bir ifadeyle gözlerime baktı. "Söz mü?"

Serçeparmağımı uzattığımda sırıttı, serçeparmağını benimkine geçirdi ve ellerimizi göğsüne, dudaklarımı dudaklarına çekti.

"Söz."

14

BU... TİTREŞİYOR MU?

Rosie

"Bence temizlendi, Ro." Archie son beş dakikadır yıkadığım tabağı elimden alıp köpükleri duruladı ve bulaşıklığa yerleştirdi. "O adam seni gerçekten de penis travmasına uğrattı, değil mi?"

"Böyle bir ifade yok."

"Benim sözcük haznemde var. Günlerdir yüzündeki o hülyalı ifadeyle dolaştığın için artık senin de var." Archie elimdeki diğer tabağı aldı. "Ama seninle gurur duyuyorum. Kendisini ilk kez keşfeden azgın bir ergen gibisin."

Gözlerimi devirip ona köpük fırlattım. "Ben bir anneyim, kendimi ilk kez keşfettiğim falan yok."

"Pratik anlamda. Brandon'la birlikteyken ikiniz her ne yaptıysanız... kaç kere orgazm oldun? İki kere mi?"

"Kes sesini."

"Bir mi?"

Bir çatalı hışımla yıkarken dudaklarımı büktüm.

"Rosie, bana Brandon'la en azından bir kere..."

"Bunu tek başıma yapabiliyorum, tamam mı?" Bunu istemediğim kadar sert bir tavırla söylemiştim çünkü hayır, Brandon'la orgazm yaşamamıştım. Açıkçası, kendi başıma deneyimlediğim orgazmlar da geçici ve sönüktü. Yine de sanırım hiçbir şey yaşamamaktan daha iyiydi.

"Orgazm olmaya ihtiyacım var," dediğim anda, "Senin seks yapman gerek," dedi Archie.

"Buna rağmen Adam'la acele etmek istemiyorum." Musluk

haznesini boşaltıp ellerimi yıkadım. "Fiziksel şeyleri yaşamak istiyorum ama bunun diğer her şeyin önüne geçmesini istemiyorum, anlıyor musun?"

"Bana gayet iyi bir tempoda ilerliyormuşsunuz gibi geldi." Altdudağımı tutup dişlerimin arasından kurtardı. "Tam olarak hangi konuda endişe ediyorsun?"

Başparmağımın tırnağını kemirip omzumu silktim. "Ya beni yatakta sıkıcı bulursa? Çok deneyimli değilim ve asla değişik bir şey denememiştik. Brandon bu yüzden mi seksi hep kısa tutuyordu acaba? Sonrasında da asla birbirimize sarılmazdık. Ya diğer tarafa dönerdi ya da kalkıp video oyunları oynardı ya da..."

"Rosie." Archie yüzümü ellerinin arasına adlı. "Onun Connor'ın babası olduğunu biliyorum ama herif gerzeğin teki; kusura bakma fakat gerçek bu. Senin zamanını, vücudunu ya da kalbini hiçbir zaman hak etmedi ama sen yine de ona her şeyi verdin."

"Ben sadece beni isteyen birisi olmasını istedim." Bu sözleri kesik kesik, fısıldayarak söylemiştim ve kalbimi sızlatmaları, havayı adeta yakarak ağır ve boğucu bir hale getirmeleri hiç hoşuma gitmedi.

"Biliyorum, canım. Ama seni o ilişkiye başladığından daha da güvensiz halde bıraktı. Bu yüzden ondan nefret ediyorum. Senin tertemiz bir kalbin var. Çok iyi yüreklisin, çok zekisin ve çok güçlüsün. Brandon nasıl becerdiyse sana bunları unutturdu. Adam'ı tanımıyorum ama bu özelikleri sana hatırlatmayı başarıyormuş gibi görünüyor." Archie ellerimi tuttu, hafifçe sıkarak zihnimde dönüp duran düşünceleri her zamanki gibi yatıştırmayı başardı. "Bırak da sana yardımcı olsun. Bu arada, kendinle daha iyi ilgilenebilmen için sana birkaç oyuncak bulalım."

Ellerine şaplak atıp ittim. "Bir vibratöre ihtiyacım yok."

"Bir de klitoris emiciler var."

"Archie, gidip kendime oyuncak falan almayacağım."

Göz kırptı, el havlusunu omzuna atıp yıkadığımız tabak çanağı yerlerine kaldırmaya koyuldu. "Peki, Rosie."

"*Sen* de bana oyuncak almayacaksın."

Yine göz kırptı. "Kesinlikle almayacağım, Rosie."

Parmağımla omzunu dürttüm. "İsmimi söylemeyi kes."

Sinsi bir ifadeyle sırıttı. "Peki, Ro." Ben yerden Connor'ın bebek bezi çantasını alırken hâlâ gülüyordu. "Seks yaparsan bu kadar aksi olmazsın."

"Tamam," diye homurdanıp çantayı kapının yanına koydum ve oturma odasında yerde çiftlik hayvanlarıyla oynayan Connor'ın yanına gittim. "Parka gitmeye hazır mısın, bebeğim?"

Ufak bir inek alıp bana gösterdi. "İnek! *Mööö!*" Sonra tavuğu bacağımda zıplattı. "Gıtgıtgıdak!"

Yeşil traktörü işaret ettim. "Bu ne?"

"Trak-*ta!* Vın-vın!"

"Selam, maymuncuk." Archie kapıya yaslandı. "Parka mı gidiyoruz?"

Connor hemen ayağa fırladı, hayvanlarını sepete koyduktan sonra sallana sallana Archie'ye koştu. "*Pak! Pak!*"

Kollarımı havaya savurdum. "Ben söyleyince ilgilenmiyor."

"Çünkü ben havalı Arch amcayım." Connor'ı kucağına alıp arabaya oturttu ve ayağıyla ayakkabılarımı bana itti. "Sen sadece annesin."

Sadece anne olmak, bir kadın olarak dünyanın en havalı, en cesur annesi olmak anlamına geliyordu. Bu yüzden de yarım saat sonra sıcak yaz güneşinin altında, parktaki oyun havuzunda üstümde yine mayomla Connor'ın peşinden koşuyordum.

"Seninle çok gurur duruyorum," dedi Archie, atıştırmalık yemek için mola verdiğimizde. "Suya girme konusunda büyük adımlar atmaya başladın."

"Connor dün havuzda Adam'la çok eğlendi. Doğrudan onun kollarına atlayıp duruyordu. Çok mutluydu. Ben de havuza girdim. Boynuma kadar."

Archie şaşkınlıkla, ağzı açık kalmış bir şekilde bana baktı.

"Tamam, Adam'a tutundum, beni bırakmayacağına söz verdi. Suya girdikten sonra, o kadar da zor olmadığını gördüm ama esas başarı Adam'a ait sanırım."

"Ona söyledin mi? Şeyi..."

"Boğulmama ramak kaldığını mı? Evet."

"Ya ebeveynlerini?"

"Öldüklerini söyledim."

"Ama bu iki olayın ilişkili olduğunu söylemedin," diye tahminde bulundu. "Senin az kalsın boğulman ve onların ölümü arasındaki ilişkiyi söylemedin, değil mi?"

Utanç içinde boğazımın tıkandığını hissederken başımı iki yana salladı.

"Hey." Archie dizimi sıktı. "Sorun yok. Acele etmen gerekmiyor."

"Sadece... Ya ona bir anda fazla şey verirsem? Çok erken olursa? İlişkimiz yürümezse, yine her şeyi kaybetmiş olacağım. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama..."

"Aptalca değil, Rosie ama keşke hep en kötü olasılığı beklemesen. Ama seni anlıyorum. Ya da en azından anlamaya çalışıyorum."

"Adam da koruyucu aile sistemindeymiş," dedim alçak sesle.

"Sahi mi? Ne büyük bir tesadüf. İkinizin bir bağ kurabileceği ortak bir nokta."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm ama sonra..." Suçluluk hissi boğazımı sıkarken ensemi ovuşturdum. "Ben ona koruyucu aile sisteminde olduğumu söylemedim. Deneyimlerimiz çok farklı. O dört yaşındaymış ve bir seneye kalmadan evlat edinilmiş."

Archie başım salladı. "Sen de ortak bir deneyim aracılığıyla bağ kurmaktansa, Adam'ın seni anlayamayacağı kadar farklı şeyler yaşadığını düşünüyorsun."

Utanç içinde bakışlarımı yere çevirdim. "Çok korkuncum, de-

gil mi? Kimse iyi nedenlerden dolayı sistemin bir parçası olmaz. Ama ailesinin onu nasıl evlat edindiğini anlattığında... onu çok kıskandım. Böyle hissettiğim için kendimi pis hissediyorum, Archie. Bu yaşta bunu aşmış olmam gerekirdi. Artık kendi ailem var. Bir şikâyetim yok."

"Bu iş böyle mi oluyor? Ebeveynlerin ölüyor, seni büyük, korkutucu bir dünyada yapayalnız bırakıyorlar, en çok arzu ettiğin şey seni seçecek bir ailenin çıkagelmesi. Böyle bir şey olmayınca, tüm bunları unutup büyümen ve unutman mı gerekiyor?" Archie başını ki yana salladı. "Hayır, senin deneyimin kesinlikle onunkini önemsiz kılmıyor ama onun deneyimi de seninkini önemsiz kılmıyor."

"Ona sistemde olduğumu söylemeliydim," dedim. "Ama deneyimlerimizin ne kadar farklı olduğuna, bu farklar yüzünden bir bağ kurmamızın mümkün olmadığına, ne kadar kıskançlığa kapıldığıma o kadar odaklanmıştım ki bunu paylaşamadım."

"Birisiyle bulunduğu noktada bağ kurmak, her zaman yaşadıklarını anlamanın bir yolunu bulmakla ilgili değildir. O bir şey paylaştı, sen de dinledin. Zaten Adam'ın isteyebileceği tek şey bu. Senin zihninde olup bitenler seni ilgilendirir. Hislerin geçerli ve bunları özümsemen gerek. Ama bunu şu anda yapıyorsun. Başka birisiyle ilgili bir varsayımda bulundun diye kendini cezalandırmana gerek yok."

Evet, dediklerinin hepsi mantıklıydı ve Archie benim için her zaman düşüncelerimi duyan, hepsini teyit edip sorunları aşmama yardımcı olan kişiydi. Sadece bazen sorunları aştığım noktaya varmam biraz zaman alıyordu.

"Hey." Yüzümü kavrayarak beni gözlerine bakmaya zorladı. "Çok uzun süre kendini kimse seni seçmediği için sevilebilir birisi olmadığına inandırarak geçirdin. Birisinin ilk seçimi olmak istedin ama olamadın. Ama herkese uygun olamayız. Başından beri seni bekleyen daha iyi bir şey var." Connor'ı işaret etti. "Sen

o küçük çocuğun ilk ve tek seçimisin. Aşka gelince, başka birisinin de ilk seçimi olacaksın. Belki Adam olur, belki olmaz. Ama en önemlisi, senin kendinin ilk seçimi olman, Rosie. Kendini ve bulunduğun noktayı, hatalarını, kusurlarını, her şeyi olduğu gibi kabul et. Seni seçecek insanlar, parçalarının bazılarını değil, her şeyi sevecekler."

~

"Haydi. *Instagram*'ına kısacık bakayım."

"Hayatta olmaz."

Marco, Archie'yle birlikte Adam'ın profiline bakabilmek için son bir saattir benden onun soyadını öğrenmeye çalıştığı için telefonunu bana salladı. "Hadi ama. Eski sevgililerinin fotoğrafları var mı diye bakmak istemiyor musun?"

"Korkunç bir fikir bu." İstediğim son şey, kendimi Adam'ın geçmişte görüştüğü kadınlarla kıyaslamaktı. Kendimi fiziksel açıdan beğenmek için çok çaba sarf ediyordum ve her zaman kolay olmuyordu. Kıyaslama yapmak insanın keyfini kaçıran en önemli unsurdu.

"Tamam, eski sevgililerle ilgilenmiyoruz. Bu iyi bir şey. En yakın arkadaşlarına seksi erkek arkadaşını gösteremez misin?"

"Sosyal medyası yok." Henüz tartışmadığımız erkek arkadaş meselesini duymazdan gelerek, uzandığım yerde yatmaya devam ettim.

"Ne tür bir eziğin bu çağda sosyal medyası olmaz?"

Kollarımı göğsünde kavuşturup kaşlarımı çattım ve şapşal şapşal sırıtan Marco'ya baktım. Bu arada, Archie bir koltuk minderinin arkasına gizlendi. "Benim gibi." Tam o sırada, kapı zili çalındı. Adam'ın gelmiş olabileceğini düşünerek kapıya koştum, "Kim o?" diye seslendim.

"Şey..." Yabancı bir ses hafifçe öksürdü. "Rosie Wells için... birkaç paket getirmiştim."

"Ah, tamam. Hemen geliyorum." Çantamı alıp Archie'ye dik bir bakış fırlattım. "Garip. Bir şey sipariş ettiğimi hatırlamıyorum."

"Hımm, çok garip," dedi dudaklarını gererek.

"Paketleri alıp dışarıda Adam'ı bekleyeceğim. Sonra görüşürüz."

"Bay bay," diye seslendi Archie.

"Elbise seçimin harika," dedi Marco. "Kolay erişim."

Kolay erişim. Ha ha. *Lütfen.* Akşam açık hava sinemasında yıldızların altında izleyeceğimiz film sırasında Adam'ın ellerini bacaklarımda hissetmeyi umut etmiyordum. Parmaklarının karanlıkta daha yukarı kayıp elbisemin altına girmesini kesinlikle umut *etmiyordum.* Dahası, en güzel pembe ipekli külotumu da buna dokunabileceği, hatta daha da iyisi görebileceği umuduyla *giymemiştim.*

Kesinlikle hayır.

Tamam, sorun değildi ama benim suçum da değildi. Connor'la ya da yalnız, birlikte çok fazla vakit geçiriyorduk ve önceki hafta bu adamın dilini her ağzıma sokuşundan hoşlanmıştım. Yavaş yavaş bir şeyi arzulamaya başlamıştım... Bunun tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama daha fazlasını istiyordum. Biraz daha fazlasını. Dolayısıyla, o akşam bunu elde edebileceğimi umut ettiğim için hatalı değildim.

Asansörün kapısı açıldı ve aklımdan çıkmayan adamı karşımda buldum. Adam başını eğmiş, kollarındaki rengârenk paketleri inceliyordu.

"Adam. Selam. Ben de bunları almaya geliyordum. Senin almana..." Adam başını ağır ağır kaldırdığında sustun. Ağzı açık kalmıştı, yanakları kızarmıştı. Gözlerindeki ifadeyi -meraklanmış ama bir yandan da ürkmüş gibiydi- ve paketlerden birinden gelen hafif uğultuyu fark ettim.

Adam bana doğru bir adım attı, ben de belki kusma refleksini engellemek için sıkmam gerekir diye elimi boğazıma götürüp geriye adım attım.

"Bu da ne?" diye fısıldadım ama ne olduğunu anlamıştım.

Adam, sırtım duvara yaslanana dek bana doğru iki adım attı.

"Şey, kargo görevlisi... buradaydı... ben de seni almak için gelmiştim... o yüzden..." Ağzını açıp kapattı, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi kaşlarını çattı. "Sonra paketleri aldım ama... bu..." Uzunluğu en az yirmi santim olan, üstünde parlak pembe ve neon sarısı harflerle *KADIN HAZZI* yazan uğuldayan paketi bana uzattı. "Titremeye başladı."

"Bunları ben satın almadım," dedim hemen. "Be-be-ben... almadım." Adam'ın dudakları ya bana inanmıyormuş ya da bu korkunç durumu... *komik* bulmuş gibi hafifçe kıpırdadı. Nedenini bilmiyordum -aslında kendimi durdurmak için boğazımı sıkıyor olmalıydım- ama devam ettim, sözcükleri resmen kustum. "Archie bana bunlardan almamı söyledi, ben de hayır dedim ama o-o-o beni asla dinlemez ve uzun süredir orgazm olmadım, bir kişiyle birlikteyken olmadım." Ellerime ağzımı kapattım, gözlerim ardına kadar açıldı. "Tanrım. Bunu dediğime inanamıyorum."

Hafifçe öksürdüm, Adam'ın kollarındaki paketleri aldım. "Hemen geliyorum."

Koridorda ağır ağır yürümeye başladım ama sonra öfkeyle hızlandım.

"Geri döneceğini tahmin etmiştim," diye mırıldandı Archie, ben içeri daldığımda.

"Seni pislik," dedim çenemi sıkarak. Paketleri mutfak masasına bıraktım. Yedi. Tam *Yedi. Lanet. Olasıca. Paket.* "Senden nefret ediyorum."

"Hı-hı. Şunları denedikten sonra bunu bana tekrar söylersin." Titreşim sesini duyunca başını yana eğdi. "Bir tanesini hemen açtın mı?"

"Hayır, Archie, açmadım." Titreşen paketi aldım, ne kadar uzun olduğunu düşünmemeye çalıştım. "Adam bunları lobide benim için kargo görevlisinden almış ve bu elinde *titremeye* başlamış."

O ve Marco tam beş saniye sessizce birbirlerine baktılar. Sonra da kahkahalara boğuldular.

Pembe paketi hızla fırlatıp arkama döndüm, paket *küt* diye yere düşerken ortaparmağımı kaldırdım. "Her şeyi berbat ettiğin için teşekkürler."

~

İpekli iç çamaşırım boşa gitmişti.

Tamam, tamamıyla boşa gitmedi. Bunları giymek beni seksi hissettirmişti ve Adam'ın elleri ağır ağır bacağımda her gezindiğinde yaşadığım heyecana değerdi. Etraf karanlık olmasına ve ta en arkaya park etmiş olmamıza rağmen, bir film sırasında, insanların ortasında bana dokunmasını *beklemiyordum* ama *istese* bunu *yapabilirdi*. Öylesine söyleyeyim dedim.

Gece yarısı olmuştu ve ıssız bir yerdeki arka yolda ilerliyorduk. Gitmek istediğim son yer evdi.

Bakışlarımı tek eli direksiyonda olan, bacaklarını iki yana açmış, koyu renkli saçları açık pencereden içeri dolan esintide dalgalanan Adam'dan alamıyordum. Son derece rahat, huzurlu ve *yakışıklı* görünüyordu. Üstelik *benim* yanımdaydı.

Adam otuz saniyede bir yaptığı gibi parlak mavi gözlerini bana çevirdi. Yüzünde beliren hafif gülümseme, ona baktığımı fark ettiğinde yüzüne yayıldı. Elini uzattı, parmaklarını bacağımın üst kısmına koydu ve elbisemin etek ucuna gelip tutana kadar bana işkence edermiş gibi yavaş yavaş yukarı götürdü.

"Neler düşünüyorsun, güzel kız?"

"Eve gitmeye hazır değilim."

Bakışları dudaklarıma, kollarıma ve bacaklarımın çıplak kısımlarına kaydı, sonra tekrar gözlerime baktı. "Öyle mi?"

Başımı salladım.

"Yorgun değil misin?"

"Henüz değilim," diye fısıldadım.

"Hımm..."

Gözlerim ağır ağır bacağımda gezinen, dizimin etrafından dolanıp bacağımın iç kısmına kayan ortaparmağına takıldı. Araba

havasız kalmış gibi hissettim. Kalp atışlarım göğsümde amansız bir ritim tutturdu ve bacaklarımın arasına kaydı.

"Hımm." Elini geri çekti, direksiyonu iki eliyle kavradı. Öne eğilip camdan dışarı baktı ve kaşlarını çattı.

"Ne oldu?"

Dudağını ısırıp yine *hımm* dedi. "Sanırım kaybolduk."

"Kayıp mı olduk?" Zifiri karanlıkta etrafa bakındım. Ay ışığında, etrafta sadece ağaçlar ve uçsuz bucaksız tarlalar olduğunu görebiliyordum. "Burada mı?"

"Evet. Nasıl buraya geldiğimizi anlamadım." Kamyoneti kenara çekip motoru kapattı ve sadece radyoyu açık bıraktı. Telefonunda birkaç yere tıkladı, hoparlörlerden yayılan hafif müzik bir anda yaz gecesini kapladı. "Bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirebiliriz," dedikten sonra muzip bir ifadeyle kamyonetten dışarı atladı.

Ne demek istediğini anlayamamıştım ama kamyonetin etrafından dolandı, kapımı açıp elini uzattı.

"Dans et benimle, baş belası."

Kıkırdadım. Adam beni belimden tutup kamyonetten indirdi. Uzun parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek beni kısık far ışıklarının karşısına ve tepemizdeki yıldızların altına çekti. Kollarından biri belime doladı, gülümseyip beni göğsüne çekti ve kaslı vücudunu benimkine dayayarak sallanmaya, çalan şarkıyı mırıldanmaya başladı.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" dedi. Elini saçlarımın arkasına daldırıp beni kendisine çekti. "Ben kendimi sana iyi geceler dilemeye asla hazır hissetmiyorum. Sana dilemeye hazır hissetmiyorum, Rosie." Yumuşak dudaklarını kulağımın altına götürdü, çenemde gezdirerek dudaklarıma kenetlendi. Dilini ağır ağır, tutkuyla ve ne yaptığını bilen bir tavırla ağzıma soktuğunda, vücudumun her noktası alev aldı. "Seni gördüğüm sürece gözlerimi bir daha kapatamayacak olsam da bunu umursamazdım. Sen yakında olduğunda, bakışlarımı senden ayıramıyorum."

Parmaklarımı dalgalı saçlarının arasına geçirdim ve ayakta durmaya gayret ettim. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Hangi filmi izlediğimizi biliyorum ama sana filmle ilgili tek bir şey bile anlatamam." Parmaklarımı saçlarının arasından çıkarıp parmaklarıma doladı, başının üstüne kaldırıp beni döndürdü ve beni tekrar kendisine çekti.

Saçlarımı işaretparmağına doladı. "Görebildiğim tek şey, gözünün ucuyla beni izlerken saçlarını parmağına doladığındı." Parmağını köprücükkemiğimden elbisemin askısına götürüp indirdi, dudaklarını oradaki çillerimin üstüne dayadı. "Perdenin ışığının omuzlarına nasıl vurduğunu görebiliyordum." İki parmağıyla çenemi kaldırdı. "Sanki benimle orada olmaktan, en az benim seninle orada olmaktan mutlu olduğum kadar mutluymuşsun gibi bana her gülümseyişinde ay ışığının bu gözlerde parlayışını görüyordum. Tanrım, bu gözlere bayılıyorum."

İsmimi fısıldadı ve hiç vakit kaybetmeden beni öptü. Kalçamı kavrayıp beni kucaklayarak bacaklarımı beline sardığı gibi kamyonete taşıdı. *Tak* diye bir ses duydum ve beni bagaj kapağının üstüne koyduğunda kalp atışlarım üç misli hızlı atmaya başladı.

Adam kollarını iki yanıma dayadı, beni oraya hapsederek üstüme eğildi. "O yüzden, bana filmi anlatman gerek çünkü ben gerçekten de hiçbir şey hatırlamıyorum. Bildiğim tek şey sensin, Rosie. Şu anda bilmek istediğim tek şey de sensin."

Dudaklarımı yaladığımda gözlerinde tutkulu, aç bir ifade belirdi. "Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

"Bilmiyor musun?"

"Hayır. Ben... ben de filmi izlemiyordum."

"Hımm..." Bakışları kalçalarıma kaydığında, onu yaklaşmaya davet edermiş gibi bacaklarım aralandı. Gizlemeye çalıştığı mutlu gülümsemeyi gözden kaçırmadım. Adam bacaklarımın arasına girdi, elleri bacaklarımdan yukarı ilerleyerek parmakları elbisemin altına kaydı ve kalçalarımı kavradı. "Peki ne yapıyordun?"

"Ben..." Elbisemi yavaş yavaş yukarı çekmeye başladığında, karnımda başlayan ateş boğazımı yaktı. "Dikkatim dağılmıştı."

"Dikkatini dağıtan neydi?"

"Elin... Yaptığın şey... Sen..." Ilık avucunu bacağımdan aşağı kaydırıp başparmağıyla elbisemin etek ucunu okşadı. Titrek nefesimi dışarı verdim ve tüylerim ürperince iç çektim. "Evet. İşte bunu yapıyordun."

Hafifçe gülerek dudaklarını çıplak omzuna bastırdığında ılık nefesini hissettim; dudaklarını boynuma götürdü, yana doğru ilerleyip kulağıma yaklaştı. "Dikkatini dağıttığım için özür dilerim. Ama böylesi daha adil olmamış mı? Ben filmi izleyemediğim için sen de izleyemedin."

"Evet ama ben..." Adam bir elini hafifçe göğsüme bastırıp beni geriye iterken diğer eliyle çıplak kalçalarımı kavradığında başım önüme düştü. Ardından sıcak dudaklarını boynuma götürdü. "Ben... sana dokunarak... seni azdırmıyordum."

"Azdırmak mı?"

"Dokunuşların hem çok fazlaydı... hem de yeterli değildi. Ben..." Elbisemin askısını omzumdan aşağı çekip dudaklarıyla askıyı izlediğinde nefesim kesildi. Dişleri hassas tenime sürtündü ama diliyle bu hafif ısırığı telafi etti. "Daha fazlasını istedim. Tanrım, çok daha fazlasını istedim."

"Öyle mi?" diye mırıldandı. "Herhangi birinin seni görebileceği bir yerde sana dokunmamı mı istedin?"

"Ben... Bilmiyorum." İstediğim bu muydu? Herkese açık bir yerde, üstümüzü örten karanlık gökyüzünün sunduğu sahte koruma altında? Ona izin verir miydim?

Bu soru aklımdan geçtiği anda yanıtın evet olduğunu biliyordum. Sadece evet diye değil, *hem de nasıl* diye yanıt verdim. Hayatımda hiç bu kadar cesur davranmamıştım. Aslında, ben kalabalığa karışmaya, yok olmaya alışmıştım. Senelerimi kimseler beni fark etmeden geçirmiştim. Adam'la ise çok uzun süredir ilk

kez görüldüğümü hissediyordum ama bundan daha fazlasıydı. Sadece görüldüğümü değil, onun yanında olduğumda hayatındaki tek kişiymişim gibi hissediyordum. Dolayısıyla, o gece bana dokunmaya cesaret etmiş olsaydı, birisi görecek diye umursar mıydım? Hayır, umursamazdım.

"Sadece senin dokunmanı istedim."

Boğuk bir sesle inledi; öylesine kalm bir onay sesiydi ki, titreşimini ta karnımdan parmaklarımın ucuna kadar hissettim. Kontrolü kaybetmek üzereymiş gibi avucunu sert bir şekilde bacağımdan yukarı götürdü. "Böyle mi?"

Göğsüm hızla kalkıp inmeye başladı. "Evet."

"Ya böyle?" Parmakları iç çamaşırımın altına kaydı, popomu avuçlayıp beni kendisine çekti.

"Evet."

"Ya böyle, Rosie? Sana böyle mi dokunmamı istedin?" Elleri kalçalarımdan aşağı kaydı, bacaklarımın üst tarafını kavrayıp araladı ve başparmağı çamaşırımın kenarında, aşırı hassas olan bölgenin üstünde gezindiğinde kıvrandım. Parmaklarından biriyle çenemi kaldırarak ona bakmamı sağladı, başparmağını klitorisimin üstünden geçirip hissettiğim sızıyı arttırdı.

"Adam," diye inleyip başımı geriye attım. Dudakları boynuma dediğinde, gülümsediğini, keyif aldığını hissettim.

"Evet, Rosie?"

"Lütfen," diye inledim. "Dokun bana, lütfen."

Sanırım, kontrolü yitirmesine neden olan şey altı harften oluşan bu sözcüktü. Vakit kaybetmeden elbisemi yukarı sıyırdı, çamaşırım ve pembe ipekli kumaşın ortasındaki ıslaklık ortaya çıktı.

"Tanrım," dedi boğuk bir sesle. Titrek nefesini dışarı verdikten sonra ikimizi de nefessiz, kıvranır halde bırakan bir şekilde beni öptü.

Parmaklarını sert bir şekilde kalçalarıma geçirdi, başparmaklarını iç çamaşırımm beline dolayıp aşağı çekti ve bu arada san-

daletlerimi de çıkardı. Gözleri keyiften yarı kapanmış, yaptığı işe odaklanmış şekilde ipekli kumaşı sıkarak cebine soktu. Ardından hemen doğruldu, ellerimi tutarak burnunu burnuma sürttü ve sadece ona ait olan bir öpücük aldı.

"Durmamı istiyorsan..."

"Tanrım, Adam, lütfen sakın durma. Gerekirse yalvarırım."

Sırıttı ve o anda yüz ifadesinin ne kadar çocuksu olduğuna hayret ettim. Mutlu, son derece gururlu ve tam dozunda bilmiş bir ifadeyle bana baktı. "Yalvardığını duymak isterdim ama sana istediğin ve ihtiyaç duyduğun her şeyi vermeyi tercih ederim. Ne istersen yapacağım."

"Çok uzun zaman oldu," dedim. "Nazik ve sabırlı davranmanı istiyorum çünkü gerginim. Ama daha çok..." Ellerimi kaslı kollarında, geniş omuzlarında gezdirdim ve onu hafifçe öperken yumuşacık dalgalı saçlarının etrafına doladım. "Ama esas istediğim şey sadece sensin."

"Seninim," dedi dilimi ağzıma sokup beni kendisine çekerken. Bana sürtündüğünde, vücudumun her santimi o yoğun *ihtiyaç* hissiyle kısa devre yaptı. Benim ona ihtiyaç duyduğum ve onu arzuladığım kadar, o da bana ihtiyaç duyuyor ve arzuluyordu.

"Tanrım," diye fısıldadım. Adam başımı geriye atıp dişlerini boğazıma sürttü.

"Bunu mu istiyordun?" diye fısıldadı Adam. Dudakları köprücükkemiğimde gezinirken ellerinden birini göğsüme götürdü. "Kamyonetimin arkasında sana dokunmamı mı istiyordun?"

"Evet," diye inledim. Adam omzumdaki hassas tenimi hafifçe ısırdı, yalayıp hissettiğim hazzı arttırdı. Başparmağını göğüs ucumun üstünden geçirirken, sıkıp yuvarladığında elbisemin üstünden hissettiğim haz her yanıma yayıldı ve tırnaklarımı kollarında gezdirdim. "*Adam.*"

"Bu sesleri çıkarır mıydın? İnsanların sesini duymasına izin verir miydin?" Sıcak nefesi boynumdan aşağı ilerledi, dişleri ku-

boğuma sürtünürken tüylerimin ürpermesine neden oldu. "Sesini duyanlar, seni görmek isterdi. Sırf benim için kontrolü elden bırakan dünyalar güzeli kızı görmek isterlerdi." Kalçalarımı kavrayıp beni kamyonetin ucuna kadar çekerek bacaklarımı iki yana açtı.

"Mesele şu ki, Rosie..." Bakışlarını bacaklarımın arasına, onu ne kadar arzuladığımı belli eden noktaya çevirdi ve dudaklarında zalim bir gülümseme belirdi. "Paylaşmayı sevmem." İki parmağını klitorisimin yanından aşağı indirdi, ıslaklığımı yayarken beni inletti. Ardından parmaklarını ağzına sokup ağır ağır yalayarak tadıma baktı. Dudaklarını yaladığında, ölüp cennete gittiğimden emindim. "Onlar seslerini dinleyemezler." Kalın parmaklarından birini içime soktuğunda, başımı arkaya atıp inleyerek dudaklarımın aralandığını hissettim. Adam parmaklarımı saçlarıma doladı, ona bakmamı sağladı ve parmaklarını içime sokup çıkarmaya başladı. "Sadece benim için aralanan dudaklarına sahip olamazlar." Başparmağını hafifçe baskı uygulayarak klitorisime bastırdı ve bana işkence eder gibi ağır ağır daireler çizmeye başladı. Yalvaran bir ifadeyle ona baktığımı görünce güldü. "Hele o bakışlarına asla sahip olamazlar." Dudakları dudaklarımla birleştiğinde, beni yine beynimi eriten bir şekilde öptü ve sonraki sözcükleri boğuk, çatlak bir sesle, yemin ediyormuş gibi söyledi. "Çünkü. Paylaşmayı. Sevmem."

"Ahhh, *Tanrım.*" Ellerimi tişörtünün kollarının içine soktum, çıplak omuzlarını kavrayıp tırnaklarımı geçirdim. Ona tutunurken bir yandan da aklımı yitirmemeye çalışıyor olabilirdim.

"Bunlara sadece Adam'ın sahip olmasında sorun yok," diye fısıldadı. Fısıldarken ses tonu mutluydu, nadiren duyduğum kendinden emin bir ifade de vardı ama bu da güzeldi.

Kalçalarımı kıpırdatmaya, kaldırmaya, çevirmeye, elinin sürtünmesini takip etmeye başladım; *lütfen* diyerek daha *fazlası*,

daha *sert* hareket etmesi için yalvarırken Adam her dediğimi yaptı. Ben nefes nefese, patlama noktasına gelene kalana dek bana istediğim her şeyi ve daha fazlasını verdi.

"Tanrım, sesini duyuyor musun? Onların da duymasına izin verecek misin?" Başını yana eğip dilini şaklattı. "Hayır, bu seslerin hepsi bana ait, baş belası."

"Hepsi sana ait," dedim güçlükle. Parmaklarımı ensesindeki dalgalı saçlarına doladım, çözülmeye başlarken alnını alnıma çektim.

"Siktir." Kaşlarını çattı, gözlerini yumup başını hafifçe iki yana salladı. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum."

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım, onu gözlerini açmaya zorladım. "Neyin?"

Başparmağıyla altdudağımı okşadı. "Daha da güzel olabileceğinin. Ama dudakların şişmiş ve kızarmış, saçların dağılmış bir halde bana bakarken ve bu kadar..." Parlak mavi gözleri, tenimi alev alev yakan yoğun bir ifadeyle vücudumda gezindi. "Bu kadar heyecana kapılmış şekilde bakarken. Buna doyamamış gibi. Canlanmış gibi." İkinci parmağını da içime soktu, başparmağıyla klitorisimi okşarken titrememe neden oldu ve içime çektiğim nefesi dudaklarıyla yakaladı. "Güzel yeterli bir sözcük değil, Rosie. Sen resmen kusursuzsun."

İşin en inanılmaz yanı da buydu: *Ona inanıyordum.*

Kendime Brandon'la asla bu aşamaya gelmediğim halde, midemin dibindeki boşluğun bu yüzden genişlemeye başladığını, omurgamın titremeye ve ayak parmaklarımın kıvrılmaya başladığını söyledim. Adam bana verdiği akılalmaz hazzın yanı sıra bu kadar arzulanmakla birlikte gelen güveni, harika bir hissi de veriyordu. El üstünde tutulduğum, *görüldüğüm* hissini.

Birisi tarafından son görüldüğümden bu yana aradan çok uzun zaman geçmişti.

"Kimseyle orgazm yaşamadığını söylediğinde hayal mi görüyordum?"

Başımı iki yana sallarken kalçalarım titremeye başladı. "Hayır."

"Hımm. Bu resmen bir suç." Ben ellerime yaslanırken güçlükle zapt edebildiği bir açlıkla izledi ve başımı geriye attığımda, dudaklarını boynumdan kulaklarıma götürdü. "Parmaklarıma boşaldığın anda, bu am artık bana ait demektir."

Yüce Tanrım... evet, bu kadarı yeterliydi. Adam da bunu biliyordu çünkü yüzünde o bilmiş, zalim gülümseme belirdi.

"Hazır mısın, güzel kız?" Boğuk, tutkulu, köprücükkemiğimin üstünde titreşen bir sesle güldü ve dudaklarını gezdirdi. "Aptalca bir soru, değil mi? Parmaklarımı böyle içinde boğman ve omuzlarımı sıkman bana öyle olduğunu söylüyor zaten."

Parmaklarını ensemdeki saçların arasına geçirdi, içimdeki parmaklarını kıvırırken başımı gergin tuttu. "Boşal, Rosie," dedi dudaklarıma ve beni uçurumdan aşağı itmesine izin verdim.

Bana düşüyormuşum, boğuluyormuşum gibi gelen bir süreden sonra, son anda beni kaldırıp dudaklarımdan öperek inlemelerimi bastırdı.

Ben parmaklarına sürtünürken, içime sert bir yağmurun damlaları gibi vuran haz dalgalarına karşı sarsıldığım sırada Adam tutkuyla inledi, dudakları dudaklarıma karşı kıpırdadı ve duymak istediğim tek sözcüğü bir yemin gibi söyledi.

"*Benim.*"

15

TAKMA BIYIKLARLA GELDİKLERİ GÜN

Rosie

Wildheart'ta pazartesi sabahlarının erken saatleri çok keyifli olurdu. Ön masadaki radyodan yayılan müziğin tatlı uğultusu ve bölmelerinde uzanmış, güneşin altında tembel tembel gerinen, sevilmek için karınlarını açmış sahiplenilmeyi bekleyen kedilerin yumuşak mırıltıları arasında, gün ağır ağır başlardı.

Dünyanın geri kalanı hafta sonunun arkasından uyanırken, birkaç saatliğine oradaki tek kişi olmak insana huzur verirdi. Bir mutluluk baloncuğu içinde, bir an için hepimiz yine bir pazartesi gününe başlamıyormuş, telaşla kapılardan dışarı fırlamıyormuş, sona erdiğinde ayakta duracak takatimizin kalmadığı uzun, yorucu bir haftaya başlamıyormuş gibi davranabildiğiniz güvenli bir mutluluk türüydü.

Islak bir burun cebimi yokladı ve Piglet'e bakıp gülümsedim. "Sen de pazartesi sabahlarını seviyorsun demek?"

Esas sevdiği şey, cebimdeki atıştırmalıklardı. Burnu atıştırmalıkların kokusunu bir kilometre öteden alıyordu ve ben ona bir tane verene kadar iri şapşal kahverengi gözleriyle bana bakıyordu. Ya da beş tane verene kadar.

"Sen karşı koyulmaz bir şeysin, bunu biliyor musun, Piglet?" Elimdeki atıştırmalığı aldı ve yanımda mutlu mutlu yürüyerek en sevdiği yer olan kedilerin bölmesine gittik. Piglet inanılmaz derecede anaçtı.

Haftalık yürüyüşlerimizde Adam ve Bear'la çok iyi anlaşmıştı ve sabahleyin ilk iş olarak onun kafesine gittiğimde hâlâ çok

keyifsiz görünmesine rağmen, beni gördüğü anda ayağa fırlıyor, kuyruğunu sallayıp dilini sarkıtıyor, bir maceraya atılmaya hazır olduğunu anlatıyordu. Bunun gibi sessiz sabahlarda kayışını belime doluyordum ve barınakta benimle gezmesine izin veriyordum. Bu yeni özgürlüğüne bayılmıştı ama o kediler... Bölmedeki ilk kediyi gördüğünde tam beş dakika hiç kıpırdamadan iri gözlerle onu süzüşüne bakılacak olursa, ilk kez bir kedi görüyordu.

O sırada baktığı kedi kalkmış, gerinmiş, doğruca Piglet'e yaklaşıp minik pembe burnunu onun iri ıslak siyah burnuna sürtmüştü ve ortalık bir anda karışmıştı.

Piglet havaya sıçramış, poposunun etrafında dönmüş ve o tüy yumağıyla oynamaya hazır bir şekilde sırtüstü yatıp karnını açıkta bırakmıştı. O günden beri de Piglet kediler, kediler onun için harika bir sosyalleşme aracı olmuştu.

Archie onun yakında sahiplenilmeye hazır olacağını düşünüyordu. Bu düşünce avuçlarımın ter içinde kalmasına, boğazıma bir yumru oturmasına neden oluyordu. O kadar kötü oluyordum ki, Piglet'in benim evimde olmasını istiyordum. Ona veda etmek zorunda kalmak istemiyordum. Güvendiği, her sabah üstüne atladığı, yüzünü öpücüklere boğduğu kişi olmak istiyordum.

Yine de benden daha fazlasını hak ediyordu. Daha fazla zamanı, daha fazla parayı ve daha fazla alanı. Sevgi kısmı tamamdı ama ona verebileceğim başka bir şey yoktu. Piglet kırıntıları değil, her şeyi hak ediyordu.

Ön tarafta bir arabanın kapısının kapandığını, arkasından birilerinin kahkahalarla güldüğünü duydum ve ön pencereden dışarı bakınca iki adamın girişe doğru yürüdüğünü gördüm. Piglet tereddütle ama merakla başını yana eğdi.

Başını avucuma sürttüğünde, gözlerinin arasında beliren çizgiyi yumuşatmaya çalıştım. "Merhaba demek ister misin, kızım? Buna hazır mısın?"

Peşimden ön masaya giderken bacağıma yapıştı. Misafirlerimiz içeri girdiğinde, Piglet hemen arkama saklandı ve yüzünün tamamını bacaklarımın arasında gömdü.

"Güvendesin, Pig," dedim. "Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

"Lanet olsun," diye mırıldandı adamlardan biri. "Bu Piglet."

Kaşlarımı çattım. Belki de Archie onun fotoğrafını barınağın sosyal medya sayfasında paylaşmıştı. Bazen komik şapkalar takıp *viral* olan fotoğraf çelimleri yapardı. Buna bir anlam veremiyordum ama insanlar daha sonradan hep barınağı görmek için akın ederdi. Belki de Piglet'im... viral olmuştu.

Ah. Bu iş hiç hoşuma gitmemişti.

Adamlar benim yaşlarda, olsa olsa birkaç yaş daha büyüklerdi. Birinin altın rengi dalgalı saçları ve turkuaz rengi gözleri, diğerinin kahverengi saçlarıyla dövmeleri vardı. İkisi de çok iriyarı ve çekici, tatlı gülümsemeleri olan ve tuhaf bir şekilde... sıcak bir hava yayan kişilerdi. Dostane bir tavırları vardı. Ayrıca birinin kahverengi, diğerinin de sarı birer bıyığı vardı ama bıyıklarının şekilleri o kadar birbirine benziyordu, o kadar özenli ve kusursuzlardı ki hani neredeyse... sahte görünüyorlardı.

Evet, o bıyıkların gerçekten de sahte olduğundan emindim ama nedenini bilmiyordum.

Piglet bıyık konusuna aldırış etmedi, başını bacaklarımın arasına soktu ve beni yandaki masaya iterek hemen onları çılgınlar gibi koklamaya koyuldu.

"Çok şirinmiş, dostum," diye fısıldadı dövmeli olan sarışın arkadaşına.

"Pardon. Bu Piglet. Kendisini sokaktan kurtardığımız hayvanlarımızdan biri ve erkeklere güvenmeyi yeni öğreniyor. Evet, çok şirindir ve bunun farkında."

Sarışın adam çömelip ona gülümsedi. "Seni rahatsız etmeyeceğiz, güzel kız."

Pig kuyruğunu masaya vurmaya başladı. Onlara yaklaşmadı ama bir bana, bir adama bakarken ince bedenindeki gerginlik dağılmaya başladı.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

Sarışın olan ayağa fırladı, elini saçlarının arasında gezdirip telaşla arkadaşına baktı. "Şey, evet. Evet, biz..." Elinin tersiyle arkadaşının göğsüne vurdu. "Biz şu... şu kedilere bakmak istiyorduk."

Dövmeli adam ellerini çırptı. "Evet! Evet, kedilere bakmak istiyordum! Ama senin için. Çünkü Jennie'ye bir... kedi almak istiyorsun. Yaş günü için."

"Ona hayatta bir kedi almam. Bir taneyle başlar, sonra evde beş kedi ve üç köpek olur, kendimi koltukta tek başıma bulurum." Arkadaşının omzunu dürtükledi. "Bir kedi alacak olan sensin, sersem."

"Şey... Tamam..."

Elimle kedi bölmelerini işaret ettim. "Kediler?"

"Evet," dedi dövmeli olan, arkadaşma pis bir bakış fırlatarak. "Ama bir sakıncası yoksa bugün sadece bakmak istiyoruz."

"Elbette." Genellikle böyle olurdu, ardından birkaç hafta sonra geri gelirler, bayıldıkları kedi hâlâ orada mı diye bakarlardı. Ondan birkaç gün sonra uğrarlar, ertesi gün sahiplenme evraklarını imzalamak, bir kutuyla ve mutlu bir gülümsemeyle yeni arkadaşlarını eve götürmek için tekrar gelirlerdi. Vancouver'da en çok hayvan bizim barınakta sahiplenilirdi. Kedilerimiz tıbbi nedenler haricinde nadiren birkaç haftadan uzun kalırlardı. Archie bunun şapkalı fotoğraf seansları sayesinde olduğunu söylerdi.

Piglet ve ben onlara yolu gösterirken, adamlar kendi aralarında fısıldayarak konuşmaya başladılar ve bir ara benden söz ettiklerini duyar gibi oldum.

"Kesinlikle o... Pembe saçları var... Hayır, dostum, tamamı pembe dememişti, saçlarının *arasında* pembe tutamlar var demişti."

Elimi saçlarıma götürüp pembe uçlarını çekiştirdim. Bir an için o krem rengi duvarlar yarılsa da beni yutsa diye düşündüm.

"Seni duydu, geri zekâlı. Şimdi saçlarını sevmediğimizi sanacak."

Birisi hafifçe öksürdü ve kulaklarıma kadar kızarmış şekilde arkama baktığımda, sarışın adam bana tatlı tatlı gülümsedi. "Şey, saçlarını sevdim. Çok güzel ve özgün."

Arkadaşı hızlı hızlı başını salladı. "Evet ve çok havalı. Sana yakışmış."

Omuzlarımı sonunda aşağı indirip ellimi saçlarımdan çektim. "Teşekkürler." Odaya girdiğimde, Piglet beni yavru kedilerle dolu bir kafese doğru çekiştirdi. Yaramaz, sevgi dolu bu yavrulara bayılıyordu. Kediler de onun için çıldırıyorlardı.

"İnanamıyorum." Sarışın adamı parmağım parmaklıkların arasına soktu ve siyah renkli minik tüy yumağı hemen parmağına saldırdı. "Şu tatlı şeye bak."

Dövmeli adam gözlerini devirdi. "Sanki sen... *Aman Tanrım.*" En yeni misafirimizin önünde durdu. Dört patisinin üstüne ve sağ gözünün etrafına stratejik bir şekilde yerleştirilmiş gibi duran turuncu benekler olan tombik, bembeyaz bir kediydi. "Bu tatlılığın ismi ne?"

"Henüz bir ismi yok. Daha birkaç gün önce geldi. Sahipleri dairelerinden taşındığında onu geride bırakmışlar, o yüzden belgeleri yok." Kafesi açtığımda kedi yana döndü, patilerini kaldırıp karnını açtı. Adam tereddütsüz öne adım attı.

"Lanet olsun," diye gülerken kedinin karnını gıdıkladı. "Ne kadar tatlı, minik bir şeysin sen." Kedi patilerinden birini kaldırınca adam kaşlarını çattı. "Bana mı öyle geliyor, yoksa fazla ayak parmağı mı var?"

Başımı salladım. "O polidaktili."

"Poli-ne?"

"Polidaktili," diye kıkırdadım. Adamın kediyi bir bebekmiş gibi kucağına alışını izledim. "Her patisinde ekstra bir parmak var ama hayat kalitesini etkileyen bir şey değil." Kedinin çenesini kaşıdım. "Sevecek daha çok yerin var, değil mi?"

"Tek parmaklı boks eldiveni takmış bir yün yumağı gibi. Ne dersin, ufaklık? Sana buna uygun bir isim koymalı." Yüzünü kedinin karnına sürttü ve yavru kedi adamın dalgalı saçlarını yalayarak miyavladı. "Yumak."

Sarışın adam sırıttı. "Yumak mı? Vay, tam sert, iri kıyım Jaxon'a

göre." Arkadaşının yumruğu omzuna inince, sessiz bir çığlık atıyormuş gibi ağzını açtı ve acıyan omzunu tutarak arkadaşına bir tokat attı. "Canımı yaktın, sersem!"

Kedi -Yumak?- tıslayıp sarışın adama pati attı. Adam -Jaxon?- yüzünü tüylerine gömerek güldüğünü gizlemeye çalıştı. "Aferin, Yumak."

Onlara bakıp sırıttım. "İkiniz şirin bir çift olurdunuz."

Jaxon bir dehşet ifadesiyle yüzünü Yumak'ın karnından çekti. Arkadaşının ağzı açık kaldı ve geriye adım attı.

"Hayır ama ben... Benim... Jennie benim... *Benim bir Jennie'im var!*"

Jaxon telaşla arkadaşını işaret etti. "Dahası, ben ondan daha seksiyim!"

"Değilsin!"

"Öyleyim!"

"Ben senin katbekat güncellenmiş halinim!"

Jaxon parmağıyla onu dürtünce, kedi yine tıslayıp pati attı. "Sen bana kıyasla çok düşük seviyesin, dostum! Yumak da benimle hemfikir! Rosie de öyle. Söyle ona, Rosie!"

Başımı yana eğip kaşlarımı çattım. "İsmimi nereden biliyorsunuz?"

İki adam tartışmayı keserken sanırım nefese almayı da kestiler. Göz göze kaldılar ve yüzlerine derin bir korku ifadesi yayıldı. O sırada sarışın olanın bıyığı yerinden çıktı ve ağzının kenarında asılı kaldı.

Telaşla harekete geçti, elini cebine sokup çalmamış olan telefonunu kulağına götürdü. "Jennie? Ge-gelmemi mi istiyorsun? Tabii, tabii. Hemen geliyorum."

Jaxon Yumak'ı hızla kafese geri koydu. "Kusura bakma, Yumak, gitmem gerek!" Üç adım ancak atmıştı ki geri döndü, kedinin tüylü kafasına bir öpücük kondurup, "Seni seviyorum, ufaklık," diyerek arkadaşının peşinden koşarken dönüp el salladı. "Hoşça kal, Rosie Hoşça kal, Piglet!"

Pencereden koşarak arabalarına binişlerini ve gaza basıp gözden kayboluşlarını izledim.

Benim kadar şaşkın olan Piglet'e baktım. "Erkekler garip, Piglet. Sakın kimseye bağlanma, kızım."

~

"Onu işyerime bırakacağını söylemiştin." Bebek arabasını Brandon'ın dairesine itip yüzümden akan yağmur damlaları arasında gözlerimi kırpıştırdım. İliklerime kadar ıslanmıştım, saçım da berbat haldeydi.

Brandon gözlerini televizyondan ayırmadı. "Evet ama sonra yağmur başladı, canım dışarı çıkmak istemedi."

"Araban var," dedim. Kollarıma koşan Connor'ı yakalayıp onu ıslak göğsüme dayadım ve sıkı sıkı sarıldım. "Seni gördüğüme çok mutu oldum, canım."

"Yürümek istemiyorsan, belki de seni her yere başkalarının bırakmasını beklemek yerine ehliyetini alıp kendine bir araba bulmalısın."

Kan akışımın uğultusu kulaklarımı kapladı ve Brandon birasını yudumlayıp beyzbol maçını izlerken öfkeyle zonklamaya başladı. "Kimsenin beni bir yere bırakmasını beklemiyorum. Ama bazen çocuğumun babasının onu bırakma ya da alma çabasını paylaşmasını ve bunu her zaman bana yıkmamasını bekliyorum."

Ağzına bir avuç patates cipsi attı. "O zaman sorun beklentilerin, Ro." En sonunda başını çevirip bana baktı. "Tanrım, berbat görünüyorsun."

Sırılsıklam olduğum için dişlerimin birbirine çarpmasına ve klima çalıştığı için içerisi buz gibi olmasına rağmen, içimdeki öfke kaynamaya başladı. Yumruklarımı sıktım ama Brandon'a aldırış etmeden Connor'ı çocuk arabasına yerleştirip peluş kedisini çantama tıktım.

"O büyük çanta ne için?"

"Bir yere gideceğiz," diye homurdandım.

"Nereye?"

"Arkadaşıma."

"Senin arkadaşın yok ki."

Patlamamak için gözlerimi yumdum. "Birisiyle görüşüyorum ve onunla vakit geçireceğiz." İlk kez gece orada kalacaktık, kendimi boğulmuş bir fare gibi hissettiğim ve Brandon berbat göründüğümü söylediği için keyfim kaçmıştı.

Arkamda boğulma seslerine benzer sesler duyduğumda, bir an önce gidip onu kendi haline bırakmak istesem de birasını boğazına kaçırmış olan Brandon'a baktım.

"Bir erkek arkadaşın mı var?" Pis bir ifadeyle beni tepeden tırnağa süzdü ve dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Nereden buldun onu? Köşe başından mı?"

"Pislik gibi davranıyorsun."

"Yani, alınma ama kendine çok da iyi bakamadın. Biraz kilo almışsın."

Sinirden çenemi sıktım. İri yeşil gözlerini sevgi ve endişeyle bana dikmiş olan Connor'a odaklandım. "Bir bebeğim oldu."

"On altı ay önce. Sonsuza dek bunu bahane edemezsin. Hem sen sezaryen oldun. Kolay yolu seçtin yani, öyle değil mi?" Başını tekrar televizyona çevirdi, ağzına bir avuç daha patates cipsi attı. "Cidden alınma ama yakında bir spor salonuna falan yazılman gerek." Birasını yudumladı. "Oğlumuza kötü örnek olmanı istemem."

Kötü örnek mi? Zor bir gün geçirdiğin ve bununla başa çıkamadığın için ona bakmayı reddetmen gibi mi? Sırf arkadaşlarınla takılıp sarhoş olmayı yeğlediğin için ona ihtiyaç duyduğu ve hak ettiği sevgiyi göstermemen gibi mi? Ya da onun karşısında annesini aşağılaman, sırf kendini daha iyi hissetmek için onu bok gibi hissettirmen gibi mi?

Tüm bunlar ağzımda asit gibi bir tat bırakarak dilimin ucuna kadar geldi. Fakat daha önce pek çok kere yaptığım gibi bunları içime attım, sanki bunu ondan daha çok hak ediyormuşum gibi kendime acı çektirdim. Tıpkı hayatımdaki diğer kişiler gibi beni

unutmasını tercih ediyormuşum ve belki sessiz kalırsam beni unuturmuş gibi.

Ancak Connor'ı arabasının yağmur şemsiyesinin altında güvene alıp otobüs durağına gitmeye çalışırken, sözleri en az yüzüme vuran sert yağmur damlaları gibi canımı yaktı. Aynı anda gökyüzü feci bir gök gürültüsü ve bir şimşekle yarıldı, içimde de bir yarık açıldı. Yağmur bana ne kadar güçsüz olduğumu, güçlü olmaya çalıştığımda bile her zaman güçsüz olduğumu hatırlatırcasına yüzüme vurmaya başladı.

Ağır, nemli hava boğucu hale geldi ve yağmurla gözyaşları arasında, önümdeki kaldırımı zor görmeye başladım. Kamyonetin yavaşladığını, yanımda durduğunu hayal meyal gördüm. Dışarı fırlayan adamın koyu renkli dalgalı saçlarını, yanıma koşup bir şemsiye açarak elime tutuşturuşunu güçlükle seçebildim.

Fakat beni kendisine çeken ellerinin sıcaklığını, beni ısıtmaktan çok daha fazlasını yapan sarılışını hissettim. Dudaklarını başımın tepesinde, parmaklarını çenemin altında, hiç tereddüt etmeden dudaklarımı sahiplenen dudaklarını ve bir anda dilime sürtünen dilini hissettim. Sonunda geri çekildiğinde ikimiz de soluklanmaya çalıştık.

"Ne işi var burada?" diye fısıldadım. Adam, Connor'ı arabasından alıp iki yanağından öptüğünde, tatlı oğlum *Baba*'sını gördüğü için sevinç çığlıkları attı.

"En sevdiğim iki insanın yağmurda yürümesine izin vermezdim," dedi Adam. Connor'ı hemen arkadaki çocuk koltuğuna oturttu. Kapıyı kapatıp bana döndü ve gülümsemesi anında silindi. "Neden ağlıyorsun?"

"A-ağlamıyorum," dedim ısrarla. Gözyaşlarımı silmeye çalıştım. "Yağmur yüzünden. Gözyaşı gibi görünüyor ama su..." Burnumu çekip hıçkırdım ve elimin tersiyle burnumu sildim. "Ağlamıyorum."

Güçlü elleriyle yüzümü tuttu, başparmaklarıyla yanaklarımdan süzülen damlaları sildi. "O zaman yağmur damlalarını öperek

sileyim," diye mırıldandı ve yanaklarıma tekrar tekrar beni hem daha iyi hem de daha kötü hissettiren küçük öpücükler kondurdu. Kollarına teslim olduğum sırada bana sıkı sıkı sarıldı, kulağıma yanımda olduğunu fısıldadı.

Öyle olduğunu biliyordum. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirişinden, eve varana kadar tek elle direksiyonu tutuşundan biliyordum. Merdivenlerin dibinde durup on dakika boyunca Connor'la basamakları inip çıkma provası yapışlarını izlerken, Adam'ın onu kollarına alıp havada döndürmesinden ve inmeyi her başardığında bunu kutlamasından biliyordum. Mutfakta birlikte yemek yaparlarken, minik oğlum yanımda durabilsin diye sırf onun için yaptığı ahşap tabureyi çıkardığında biliyordum.

Yanımda köpeğiyle ve elimde bir kadeh şarapla kıvrıldığım koltuğa bakıp bana gülümsediğinde, bir öğleden sonra hayatıma girip asla geriye bakmayan, bazı parçalarımı değil, beni her şeyimle kabullenmiş bir adamla, kendime bir yuva ve bir aile bulduğumu fark ettim.

"Birkaç haftaya kadar okula geri döneceğin için endişeli misin?" diye sordu. Yemekten sonra yana yana bulaşıkları yıkıyorduk ve Connor'la Bear oturma odasında oyun oynuyorlardı.

"Okul programım çok yoğun ve bu sene daha da yoğun olacak. Connor'la hiç uzun süre birbirimizden ayrı kalmadık."

"Bu konuda en büyük endişen ne peki?"

"Önceliğim olmadığını düşüneceğinden korkuyorum. Daha az sevildiğini, daha önemsiz olduğunu düşüneceğinden endişeleniyorum."

"Bunu anlıyorum." Düşüncelerini toparlamaya çalışıyormuş gibi duraksadı. "Benim de programım eylül ayında yoğun olmaya başlayacak ve sık sık şehir dışına çıkacağım. Sanırım, ben de senin benim seni daha az önemsediğimi düşüneceğinden endişe ediyorum."

"Bence önemli olan ne kadar vaktimiz olduğu değil, birlik-

teyken nasıl vakit geçirdiğimiz." Koluna bir öpücük kondurdum ve parmak uçlarıma kalkıp dudaklarından öptüm. Alnını alnıma dayadı. "Birlikteyken beni hep önemliymişim gibi hissettiriyorsun, Adam."

"Ben de ikiniz birlikteyken Connor'a hep önemli olduğunu ve sevildiğini hissettirdiğini düşünüyorum. Bu yüzden de seni çok iyi anlıyorum. Kendini suçlu hissettiğini biliyorum ama bir teselli olacaksa bu çocuğun çok sevildiğinden başka bir şey hissetmesi imkânsız."

Gülümsediğimi gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım, gözlerimi kıstım ve karnını dürtükledim. "Ne yaptığım fark ettim. Seni kurnaz çocuk."

Kıs kıs gülüp göz kırptı. "Ama ciddiyim, gerçekten de endişeliyim. Fakat seni önemli hissettirmek amacıyla senin Connor için elimden geleni yaptığın gibi ben de elimden geleni yapacağım çünkü sen bunu her zaman başarıyorsun. Hem de çok çaba sarf etmeden başarıyorsun, Rosie."

"Belki dışarıdan bakınca öyle görünüyordur ama kolay değil."

"Doğru... Çok çaba sarf etmemek, bunun kolay olduğu anlamına gelmez. Çok çaba sarf etmiyorsun çünkü sevginin doğal, çok derinden hissettiğin bir şey olması gerekir ve hiçbir şey bunu değiştiremez. Ama bazen bütün sevgi türleri zordur."

"Yine de buna değer, değil mi?"

Gülümsedi, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp burnumun ucunu öptü. "Her zaman değer."

"Baba?" Connor aramızda belirdi, Adam'ın şortunu çekiştirdi.

Adam onun saçlarını okşadı. "N'aber, küçük baş belası?"

"A-i, hav hav?"

"A-i, hav hav mı?" Adam onun ne demek istediğini anlamaya çalışırken, Connor onu oturma odasına götürdüğü sırada bu sesleri tekrarladı. "Tamam, a-i, hav hav yapabiliriz. Kesinlikle."

Connor televizyonu işaret etti. "A-i, hav hav, baba?" Kollarını havaya kaldırıp dans etmeye başladı. Adam dudaklarını oynata-

rak sesleri tekrar etti, ne anlama geldiğini anlamaya çalıştı. "*A-i, hav hav!*"

Adam gözlerini kırpıştırdı, sonra başını geriye attı. "Ahhh! A-i, a-i, hav hav mı?"

Adam, "Ali Baba'nın Çiftliği" şarkısının müzik videosunu açarken Connor gülümsedi, ellerini çırptı. "*A-i, hav hav!*"

Adam onu kollarına alıp hiçbir derdi yokmuş gibi oturma odasında dans etmeye başladı. İkisi bağıra bağıra şarkıyı söyleyerek kahkahalar arasında ördekler gibi vaklamaya, inekler gibi möölemeye, kediler gibi miyavlamaya başladıklarında yüreğim mutlulukla kabardı. Bu adam kollarında bir çocukla o kadar rahattı ki, sanki her daim yerine getirmesi gereken bir roldü. Bunu gayet doğal bir şekilde, büyük bir coşkuyla yaptığı için onu daha da çok sevdiğimi hissettim.

"Ali Baba'nın Çiftliği" şarkısı on yedi kere tekrar ettikten sonra yerini, "Otobüsün Tekerlekleri" şarkısına bıraktı ve oturmuş onları izlerken, hızla en favorilerim arasma giren birkaç fotoğraf çektim. Tam partilerini bölüp Connor'a banyo vaktinin geldiğini söyleyeceğim sırada, Adam'ın telefonu yanımda tezgâhta titreşime geçti.

"Telefonun çalıyor," dedim.

"Önemli değil," dedi kahkahalar arasında. Connor'la Bear üstüne tırmanıyorlardı.

"Önemli olabilir. Yine arıyorlar."

"Pekâlâ, gel, dostum." Ayağa kalkıp Connor'ı omzuna attı ve neşeyle çığlıklar atan oğlumu tek eliyle mutfağa taşıdı. Adam telefonuna bakıp kaşlarını çatarak aramayı sonlandırdı. "Tanıdık bir numara değil. Önemli bir şeyse mesaj bırakırlar." Connor'ı omzundan aşağı sarkıtınca ikisi burun buruna kaldı. "Birisinin banyo vakti gelmiş. Sırf senin için özel mavi renkli banyo köpüğüm olabilir."

Hep birlikte yukarı çıkarken Connor heyecanla en sevdiği sözcüklerden birini tekrarlamaya başladı. "*Öpük! Öpük!*"

Birkaç dakika sonra Adam onu küvete koyarken, "Tüm bunları yapmana gerek yoktu," diye mırıldandım. Küvette turkuaz köpük denizinin arasında gemilerle ördekler yüzüyordu. Oyun parkının üstündeki tavana yapıştırılmış, karanlıkta parıldayan yıldızlara, odaya loş bir ışık yayan traktör gece lambasına baktım ve boğazıma kocaman bir yumru oturdu.

"Elbette gerek vardı. O da bu ilişkinin bir parçası. Burada bir alanı olduğunu hissetmesini istiyorum. Ayrıca, senin asla bir şeyle tek başına başa çıkman gerektiğini hissetmeni istemiyorum."

İ harfiyle başlayan, içimde kalbimin çılgınca atışları dışında her şeyi durduran o sözcüğü söylemişti. Ona bununla, hangi noktada olduğumuzla ve özellikle de yaz ayları sona ermek üzere olduğu için nereye doğru gittiğimizle ilgili sorular sormak istiyordum. Ben en önemli seneme başlamak üzere okula dönecektim, o da işe geri dönecek ve birlikte çalıştığı sporcularla seyahatlere çıkacaktı. Daha önce mutfakta yüzünde beliren o endişe ifadesi içime işlemişti ama bunun nedeni onun için daha az önemli olacağım endişesi değildi. Nedeni onunla kocaman bir yaz geçirdikten sonra onu görmeden, kollarının arasında olmadan, yoğun bakışlarını hissetmeden, sevgisine boğulmadan günler geçireceğim düşüncesiydi... İçimde inanılmaz bir boşluk oluşuyordu.

Connor ona tüm dikkatiyle sevgisini veren, onunla oyunlar oynayan ve sadece... eğlenen bu adama hayran hayran bakarken, hayatın Adam'la ne kadar dolu dolu olduğunu fark ettim. Connor her zaman ihtiyaç duyduğum tek aile olmuştu ama Adam... bizi tamamlamıştı.

Adam elini bacağımın arkasında gezdirip sıktı. "Connor'la ben yatma vaktini kendimiz hallederiz. Neden sen de gidip rahatlamak için küvete girmiyorsun? Böbürlenmek gibi olmasın ama odamın banyosundaki küvet muhteşemdir. Tam on sekizli püskürtme sistemi var."

"On sekiz mi?" dedim şaşkınlıkla.

Göz kırptı. "On sekiz."

En son ne zaman bir küvete girip rahatladığımı hatırlamıyordum. Birkaç dakikalığına gevşeme, zihnimin boşaldığı huzurlu ve sessiz bir zaman geçirme fikri... açıkçası, inanılmaz geliyordu.

Connor'ın yüzünü tutup iki yanağını, burnunu ve minik ağzını öptüm. "Bu akşam seni Adam yatırabilir mi, bebeğim?"

Connor onu işaret etti. "Baba."

"Adam."

Connor Adam'ın eline vurup gülümsedi. "Baba."

"Ad..." İç çektim. "Tamam. Peki. Annen seni çok seviyor, canım. Bana ihtiyacın olursa buradayım."

Adam'ın banyosunun köşesindeki devasa küvet dediği kadar muhteşemdi. Hatta Adam bunu planlamış gibi bir köşede üst üste dizilmiş pofuduk havlular ve yepyeni bir banyo köpüğü şişesi bile duruyordu.

Banyo buhar olana dek sıcak suyu açtım, küvete bol bol banyo köpüğü döktüm. İçeriyi tatlı bir vanilya nanesiyle kahve kokusu kapladığında gözlerimi yumdum. Yatağın üstündeki çantamda yedek kıyafetlerim vardı ama Adam'ın temiz, bol tişörtlerinden biri de orada duruyordu ve açıkçası onun tişörtünü giymeyi yeğlerdim.

Connor'ın peluş kedisini görünce bunu alıp koridora çıktım. Asla bu olmadan uyumazdı.

Hâlâ banyodalardı, küvette suyun hafifçe dalgalandığını, kıkır kıkır güldüklerini ve alçak sesle konuştuklarını duyunca içeri girmek istedim. Fakat sonra aralık kapının diğer tarafında durdum. İkisi de köpüklerden şapkalarla sakallar yapmışlardı, Adam dirseğini dizine yaslamıştı ve derin düşüncelere dalmış gibi çenesini eline dayamıştı. Komik bir manzaraydı ama kulaklarımın ucundan ayak parmaklarıma kadar içime sıcacık bir his yayıldı.

"Düşünüyordum da belki annene kız arkadaşım olmayı ister mi diye sormama yardım edersin," diyordu Adam ona. Kalbim duracak gibi oldu. "Ne dersin, küçük baş belası? Annenin erkek arkadaşı olmamı ister misin?"

Connor Adam'ın köpükle kaplı başına biraz daha köpük koydu. "Baba, öpük!" Başını işaret etti. "Saç."

Adam istediğini yaptı, Connor'ın yüzüne köpüklerden ta göğsünün ortasına kadar sarkan yeni bir sakal yaptı. "Benim için çok özelsin, dostum. Annen de öyle. Bu yüzden onun kız arkadaşım olmasını istiyorum. Sence annen de bunu ister miydi?" Adam derin bir iç çekerek küvetin kenarına oturdu. "Bence ister. İsteyeceğini umuyorum. İşin aslı, bilemiyorum, dostum. Ya hayır derse?"

"Hayır demem," dedim. Kapıyı itip açarken bir çift heyecan dolu yeşil göz ve endişeli mavi göz bana çevrildi. Adam'ın önünde diz çöküp yüzünü tuttum, parmaklarımı köpük katmanlarının arasına daldırdım. O kadar şirin ve şapşal görünüyordu ki kalbim sızladı.

"Sen bu gezegenin en güzel, en iyi yürekli ve en düşünceli erkeğisin. Kalbim zaten sana ait. Hayır yanıtı bir seçenek değil, Adam."

16

HİÇBİR YERE SIĞMAZ

Rosie

Kendimizi sevmenin neden en zorlandığımız şeylerden biri olduğunu kaç kere düşündüğümü bilemiyordum.

Çoğu zaman bunu gayet iyi başarıyordum. Kendime bu vücudun benim için yaptığı muhteşem şeyleri, verdiği armağanları hatırlatıyordum ve bunları hiçbir şeye değişmezdim. Fakat sonra birisi durup dururken ağzını açıyor, kat ettiğiniz tüm mesafeyi bir anda yerle bir ediyordu. Siz de arkalarından bakakalıyor, ellerinizde sıkı sıkı tuttuğunuz sevgiye tutunarak bunu korumaya çalışıyordunuz. Ancak bazen bunu kaybetmemeye çalıştıkça parmaklarınızın arasında kum tanecikleri gibi akması, ayaklarınızın dibine düşmesi kolaylaşıyordu.

Adam'ın yatak odasındaki boy aynasının karşısında dururken, çıplak vücuduma hem her gün sevdiğim parçalarına hem de bazı günler beni biraz daha fazla zorlayan parçalarına baktım.

"Yani, alınma ama kendine çok da iyi bakamadın. Biraz kilo almışsın. On altı ay önce. Cidden alınma ama yakında bir spor salonuna falan yazılman gerek."

Beni utandırmak için elinden geleni yapan o adamın sözlerine gözlerimi yumdum ve direnmeye çalışarak karnımın önünde titreyen ellerimi yumruk yaptım. Sonuç olarak, öz sevginin her an her parçamdan mutlu olmamla ilgili olmadığını biliyordum. Gerçekçi değildi, başarısızlığa davetiye çıkaran bir düşünceydi.

Titrek nefesimi dışarı vererek, kendimi gözlerimi açmaya ve aynada dikkatle incelemeye zorladım.

"Başka birisinin hakkımdaki düşüncelerinden ibaret değilim," diye fısıldadım. "Güçlüyüm. Dayanıklıyım. Kocaman ve iyi bir kalbim var. Her zaman öğreniyorum. Ben eşsizim." Her sözcükle vücudumdaki gerilim yavaş yavaş azalmaya, omuzlarım kulaklarımdan aşağı inmeye ve vücudum bu telkinlere susamış, kendimi kabullenmemi bekliyormuş gibi parmaklarım gevşeye başladı. O gün kendime biraz daha fazla sevgi göstermeye ihtiyacım vardı.

Çünkü bence öz sevgi, zor günlerde kendime şefkatli davranmak ve ihtiyaç duyduğumda kendimi daha fazla sevmek kadar basitti.

Yatak odasının kapısı açıldı, havluyu hızla yerden alıp etrafıma sararken Adam bana baktı. Beni nasıl süzdüğünü, hafifçe gülümsediğini ve uzun bacaklarıyla aramızdaki mesafeyi kapatmaya başladığını görünce yanaklarım kızardı.

"Selam," dedim. Adam arkama gelip aynadaki aksime bakarken kollarını belime dolayıp çenesini omzuma yasladı.

"Selam, güzel kız." Gülümsedi ve yanağımdaki kızarıklığı öptü. "Connor uyudu."

"Onu yatırdığın için çok teşekkür ederim. Seninle vakit geçirmeyi gerçekten de çok seviyor."

"Bana hayatta doğru bir şey yapıyormuşum gibi hissettiriyor." Sıcak parmakları kollarımdan yukarı ilerledi, omuzlarıma gitti ve en sonunda havluyu üstüme bastırdığım köprücükkemiğime indi. Karnımda başlayan sıcaklık, en hararetlisi bacaklarımın arasında olmak üzere dalga dalga dört bir yana yayıldı.

Yutkundum. "Sen her şeyi doğru yapıyorsun."

"Her şeyi mi?"

Bakışlarımı aynadaki aksinden ayırmadan başımı sallarken havluyu tutan ellerimi gevşetti. Kalın gri havlu yavaşça açıldı ve santim santim vücudumu gözler önüne serdi. Bir an için tereddüt kontrolü ele geçirdi. Telaşla göğüslerimi, karnımın alt kısmındaki yumuşak alanı, tamamıyla silinmeyen çatlak izlerimi ve asla silinmeyecek yara izini örtmeye çalışırken her yerime yayıldı.

"Connor'ı on üç ay emzirdim," dedim birden. Adam'ın parmakları bileklerimi kavradı ve yavaşça iki yana çekti. "O yüzden, göğüslerim... şey..."

"Kusursuz," diye fısıldadı. Parmakları yumuşacık bir dokunuşla göğüslerimin etrafında gezindi ve gözlerimi bana büyük bir beğeniyle, resmen hayranlıkla bakan gözlerine çevirdi. "Göğüslerin kusursuz, Rosie. Lütfen, kendini herhangi bir parçanın iyi olmadığına inandırmaya çalışma çünkü benim için muhteşem. Sen. *Muhteşemsin.*"

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Dudaklarıyla bunu yakaladığında, onu öpmek için başımı çevirip ağırlığımı ona verdim. "Sanırım, bunu gerçekten de duymam gerekiyordu."

"Görmen de gerekiyor mu? Ya hissetmen?" Avucumu dudaklarına götürüp uzun uzun öperken, diğer elini hafifçe karnımın üstünde gezdirdi. "Çünkü sana ihtiyaç duyduğum her şeyi vermek istiyorum. Hayatımda nerede olduğunu tam olarak bilmeni, kendini tam olarak benim gördüğüm gibi görmeni istiyorum. Yanındayken, sana dokunduğumda, sadece... sana *baktığımda*, kalbimin nasıl hızla atmaya başladığını anlamanı istiyorum. Bunları hissetmeni istiyorum."

Bakışlarım Adam'ın aynadaki ateşli gözlerini izledi. "Bunu nasıl yapacaksın?"

"Kendine bakarak başlamamıza ne dersin? Her parçanı olduğu gibi kabullen, senin için yaptığı her şeyi takdir et. Ne kadar güzel olduğunu gör."

"Her zaman o kadar kolay olmuyor."

"Doğru. Olmuyor. Kendimizden söz ederken zorlaşıyor." Çenemi tutup başparmağını altdudağımda gezdirdi. Dudağımı yalarken parmağının hareketini izledim. "Sana bunun nasıl bir şey olduğunu, sana bakmanın nasıl bir şey olduğunu göstereyim. Bütün düşünceler vücudumu terk ediyor, geriye bir tek... *şaşkınlık* kalıyor. Ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum. Ben seni buldum, sen de bir şekilde beni seçtin. Hayatımda kaldın."

"Başka bir seçenek var mıydı? Seni seçtim mi? Çünkü bana bir seçim gibi gelmedi, sadece doğru bir şeydi."

"Olması gereken bir şey gibi mi? Sen ve ben? İçerideki minik çocuk gibi mi?"

"Kaybolmuşuz ve sen kamyoneti yolun kenarına çekip bizi bir yere bırakabilir misin diye sormuşsun gibi hissediyorum. Kamyonete bindik ve hiç inmedik."

Adam yanağıma karşı gülümsedi. "Hoşuma gitti. Kamyonetimin yolcu koltuğunda olman gerekiyordu."

Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirip kalçamı sıkıca kavrarken, pembe tutamlardan birini parmağına doladı. "Azıcık göze çarpmak istediğin için bal rengi saçlarını yumuşacık bir pembe tonunda boyuyorsun. Seni masum ve tatlı gösterdiğini düşünüyorum ama farklı olmanı sağlayan şey bu..." Başparmağını gözümün altında gezdirdi. "O çarpıcı, karşılaştığımız günkü ağaçlarla aynı renk olan gözlerin." Elmacıkkemiğimi okşadı. "Güldüğünde yüzünü aydınlatan, güneşin altında bir öğleden sonra geçirdikten sonra ortaya çıkan bu çiller..." Burnunun ucunu benimkine sürttü. "Yanaklarının kızarmasına neden olduğumda, kırıştırdığın şirin minik burun." Çenemi tuttu ve dudaklarımı hafifçe öptü. "Ve bu gülümseme... Tanrım, işte başkalarından farklı olmanı sağlayan şey *bu*, Rosie. Ormanda o gün gözlerimi ayıramadığım şey buydu, bana baktığında endişeyle ısırdığın dudakların değildi. O tatlı köpeğin kucağıma yatışım izlediğinde yüzüne yayılan, güldüğünde yüzünün her santimini dönüştüren gülümsemeydi. Önce bu gülümsemeye vuruldum çünkü vurulmaktan başka seçenek yoktu."

Her zaman bir seçenek vardır, demek üzereydim. *Ve ben kimsenin seçeneği olmadım.* Fakat Adam başını iki yana salladı, aklımdan geçenleri okumuş gibi gözleri parladı. Düşündüklerimi söylememe izin vermeyecekti.

Boynumu tutup dudaklarımı dudaklarına çevirdi ve beni nefesimi kesen, parmak uçlarıma kalkarak daha fazlasını istememe neden olan bir şekilde öptü. "Başka seçenek yoktu," diye fısıldadı

dudaklarıma karşı. Ardından bakışlarımı tekrar çıplak vücudumun yoğun bakışları altında kızardığı aynadaki yansımamıza çevirdi.

Göz göze geldiğimizde Adam geriye adım attı. Elini arkasına götürdü ve tişörtünü çekip çıkardı. Gerçek olamayacak kadar kusursuz bir görüntü oluşturan uzun, sert kaslarını görünce ağzım sulandı. Şortunu çıkardığında ve aslan dövmesinin kusursuz çizgilerinin altında gerilen kaslı bacaklarını gördüğümde, sıcaklık karnımın yer yanına yayıldı.

Tekrar bana yaklaştı, avucunu karnıma götürüp yukarı ilerledi ve omzuma öpücükler kondururken göğüslerimin yan tarafını okşadı.

"Bunlar," diye mırıldandı göğüslerimi avuçlayarak. "Kusursuz. On üç ay oğlunu besledin. Bir daha bu kadar muhteşem bir şey hakkında olumsuz bir şey söylediğini duymak istemiyorum. Lanet olsun, göğüslerin inanılmaz. Tam avuçlarıma göre."

Başparmakları göğüs uçlarımı okşadığında, "Adam," diye inledim. İçimdeki her şey gerilmiş gibiydi. Sırtımı gerdim, daha fazlasını isteyerek kendimi dokunuşuna teslim ettim.

Parmak uçları tenimde dolaşıp göğüslerimin arasına ve geride hafif bir ürperti bırakarak karnıma indi. Adam gözlerini benimkilerden ayırmadan parmaklarını tenime işlemiş olan o silik çatlak izlerinin üstünde gezdirdi. Yanaklarım kızardı, bakışlarımı ondan ayırmak istedim ama gözleri ona bakmaya devam etmem için adeta yalvarıyordu.

"Kaplan çizgileri," dedi hayretle. "Neden öyle dendiğini şimdi çok daha iyi anladım. Vücudunun değişkenliğine, çok değerli bir şeye dönüşmesine nasıl adapte olduğuna dair çok güzel bir hatırlatma. Sen inanılmaz derecede güçlüsün, Rosie. Oğlu için her şeyi yapabilecek, sevgiyle gelişmesine ve öğrenmesine yardım edebilecek, bir yandan da ona gerçek gücün ne olduğunu gösterebilecek bir annesin."

"Bunlar sana nasıl görünüyor?" diye sordum alçak sesle. Elleri tenimde bir tuvalin üstünde hareket eden bir resim fırçası gibi dolaşıyordu.

"Amansız. Cesur. Sen ve oğlun, zihnindeki bariyerler olmadan yaşayabilesiniz diye korkularınla başa çıkıyorsun. Ama aynı zamanda savunmasızlık. Dürüstlük. Güven. Kusurlarınla korkularını engeller ve bir çıkmaz sokak olarak değil, gelişmek ve kendini daha iyi tanımak için fırsatlar olarak görüyorsun. Elini sıkı sıkı tutan birisiyle her seferinde tek bir adım atarak ilerlemek gibi."

"Senin elini tutmak hoşuma gidiyor. Tüm bu adımlar biraz kolaylaşıyor."

"Ben de senin elini tutarken öyle hissediyorum. Senin için bir önemi var mı bilemiyorum, Rosie ama ben olsam da olmasam da ilerleyeceksin. Gücün ben değilim. Esas gücün kendinsin." Parmakları karnımın yumuşak kısmının altında kalan sezaryen izimin üstünde dolaştı. "Bunu sorgulayacak olursan inanılmaz, eşsiz bir güce sahip olduğunun tek kanıtı bu olmalı. Çünkü bu yara izi bir öykü anlatıyor. Büyüttüğün, dünyaya getirdiğin bir hayatın, tek başına inşa ettiğin, katılacak herkesin çok şanslı olduğu bir ailenin öyküsü bu."

Bana sıkı sıkı sarıldı, sıcaklığıyla ve bana sevgi gibi gelen bir şeyle sarıp sarmaladı. Ben mi? Kendimi ona bıraktım. Her şeyi olduğu gibi kabullendim çünkü sevgi söz konusu olduğunda öyle yapmak gerekir diye düşündüm. Ne de olsa ne kadar geçici olduğunu asla bilemezdiniz.

"İşte, böyle hissediyorum, Rosie. Şanslı. Ne kadar ufak bir parçası olsam da ailenin bir parçası olmaktan dolayı çok şanslıyım. Beni hayatınıza aldığınız için minnettarım. O güzel yeşil gözler ve kalbimin dolup taşmasını sağlayan o şefkatli, kocaman gülümseme için minnettarım. Bana ihtiyaç duyduğumu bilmediğim, kalpten bağlandığım o minik çocuğu armağan eden bu güçlü, büyüleyici vücuda minnettarım. O yüzden teşekkür ederim, Rosie. Sen kendin için ne kadar muhteşem şeyler yaptığını göremiyorsan, umarım bana verdiğin tüm muhteşem şeyleri görebiliyorsundur."

Adam titreyen elimi tutup geriye çekerken kalbim çılgınlar gibi atmaya başladı.

"Kalbim, Rosie," diye mırıldandı, avucumu hızla atan kalbinin üstüne koydu. "Senin için böyle atıyor."

O anın bana neden o kadar ağır, suyun dibine batmışım gibi derin geldiğini bilemiyordum ama hayat alan değil, hayat veren bir boğulma deneyimi gibiydi.

Takdirde, övgülerde ve bir şekilde içten olduğunu bildiğim sözcüklerde boğuluyordum. Bu farkındalık beni o kadar sarstı ki, nefesim kesildi ve beni sarıp sarmalamış olan bu adam yüzünden dizlerimin bağı çözüldü. Bu yüzden geriye doğru tökezlediğimde, sırtımın alt kısmında hissettim sertliğin boyutları ve kalınlığı hayret dolu bir ses çıkarmama neden oldu.

Adam boğuk bir sesle güldüğünde sesi boynumdan aşağı yayıldı. "Evet, bunun da hepsi senin için."

Sıcacık avuçlarını iki yanıma dayayıp kalçalarımı sıkıca, haz-acı çizgisini kusursuzca bulanıklaştıracak bir şekilde, ellerini gevşetmesi beni kaybedeceği anlamına geliyormuş gibi kavradığında her yanımı ateş bastı.

"Bana izin verirsen, bu vücudun her santimini öper, tapar ve inandığım tek şey yapardım." Parmağını omzumdan köprücükkemiğine ve sertleşmiş göğüs uçlarımdan birine indirdi. "Ne diyorsun, baş belası? Bana izin verecek misin?"

Sırtımı gerdim, sızlayan göğüslerimi becerikli ellerine bastırdım. "Lütfen, Adam."

Göğüslerimi iri elleriyle kavrayıp göğüs uçlarımı başparmaklarıyla işaretparmakları arasında çevirdiğinde, ağzımdan değişik inleme sesleri çıktı. Omzuma kondurduğu sıcak, ıslak öpücükler boynuma ilerledi. Parmakları her kıvrımı izliyordu, karnımda gezinip dolgun kalçalarımın etrafında dolandı. Elini biraz daha aşağı indirdi ve en çok dokunmasını istediğim yerin üstünden hafifçe geçtiğinde, vücudum tepeden tırnağa titredi. Beni baştan çıkaran, doyumdan mahrum bırakan dokunuşunu aradı ve o yakışıklı sersem kulağıma hafifçe *güldü*.

"Seni heyecanlandırmak hoşuma gidiyor," dedi popomu ken-

disine çekerek. Elini bacaklarımın arasına götürdü, bacaklarımı okşadı ve beni ne hale getirdiğinin kanıtı olan noktayı buldu.

"Elini biraz daha yukarı götürmeni istiyorum."

"Hımm. Öyle mi?" Parmak uçları biraz daha yaklaştı ama neredeyse canımı acıtacak, midemin dibinde müthiş bir istek uyandıracak kadar ağır hareket ediyordu. "Burası mı?" diye fısıldadı kulağıma. Parmağını bacağımın iç kısmına yayılan ıslaklığın arasında gezdirdi.

"Daha yukarı, lütfen."

"Burası o zaman." Bacağımın iç tarafının kıvrımım okşadı. "Bu nokta olmalı."

"*Adam.*" Boğuk, çaresiz bir sesle ismini söyledim. "Lütfen, dokun bana. Ne istersen yaparım."

"Ne kadar güzel bir ağız... Nasıl da nazikçe yalvarıyor. Ama yalvarmana gerek yok." İki parmağını yavaşça katmanlarımın arasına götürdü ve ben inleyerek aynaya doğru gittiğimde bana tam da istediğim şeyi verdi. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Sana asla hayır demem."

İki parmağını içime soktuğunda ve bana tanıdığımı sandığım adamın başka bir yüzünü gösterdiğinde nefesim kesildi.

Adam'ın hareketleri ağır ve nazikti. Ağzından çıkan her söz, her hareketi dikkatli ve düşünceliydi. Fakat parlak mavi gözlerinden adeta alevler ve güç saçarak beni iki parmağıyla becerirken hiç de öyle değildi. Bu vücudun her santimi ona aitmiş gibi vahşi, acımasızdı. Sanki onu, sahiplenici bir tavırla kalçamı kavrayışım ve beni aynanın önünden ayırmayışımı, elini aşağı indirip onun tutması için yaratılmış gibi popomu tutuşunu sonsuza dek zihnime kazımak istiyordu.

"Bu popo var ya? Az kalsın ne kadar bayıldığımı söylemeyi unutacaktım."

"Fazla büyük değil mi sence?" dedim güçlükle.

"Fazla büyük mü? Böyle bir şey olabilir mi?" Parmaklarını yumuşak etlerime sapladı ve iri eliyle popomu sıktı. "Bana kusur-

suz büyüklükteymiş gibi geldi. Baksana, avucuma ne kadar güzel sığıyor."

"Ellerin çok büyük."

Popoma hızlı, hafif bir şaplak indirdi ve ensemdeki saçları yana atarak aynada gözlerimin içine baktı. "Lanet olsun, popon da resmen kusursuz."

Adam'ın başparmağı klitorisimin üstünde kararlı hareketlerle gezinmeye başladığında sırtıma bir ürperti yayıldı. "Neden küfürlü konuşman beni bu kadar uyarıyor?"

"Neden sen çırılçıplak ellerimin altındayken bir beyefendi gibi konuşamıyorum?"

Bir öpücük aldığında dudaklarına karşı gülümsedim. "Seni bir beyefendi olarak seviyorum ama kontrolü biraz kaybetmene de bayılıyorum."

"Şükürler olsun. Çünkü şu anda aklımı yitiriyormuşum, aklımı çalıyormuşsun gibi hissediyorum." Beni aynadan uzaklaştırıp iri vücuduna çekti. "O yüzden buraya gel, baş belası. Çünkü sen benim aklımı çalıyorsan ben de seninkini çalacağım."

Parmaklarının hareketleri giderek hızlanırken ve daha önce kimsenin bulamadığı bir noktaya değerken, giderek daha da sertleşti. Göğsüme yayılan sıcaklık yukarı ilerledi, bir sarmaşık gibi boğazıma dolanırken kesik kesik nefes alıp vermeye başladım.

Gözlerimi vücudunun nasıl göründüğünden, aradığım bir yuva, arzuladığım bir sığmak olan Adam'dan ayıramıyordum. Parlak mavi gözleri hayretler içinde kalmış, bana tapınıyormuş, beni ezberlemek istiyormuş gibi üstümde geziniyordu.

Yarı aralık gözlerindeki tutkulu ifade içimdeki her şeyi gerdi. Elini boğazıma doladı, eli bacaklarımın arasındaki kaygan noktada gidip gelirken gözlerimi aynada kendi gözlerine çevirdi.

"Siktir, Rosie. Parmaklarımı nasıl da ıslattın, güzel kız. Çok uslu bir kızsın ama birazcık kötü olmak istiyorsun, değil mi?"

"Sadece senin için," diyebildim.

"Evet," dedi boğuk bir sesle. Sıcak nefesi ensemden aşağı yayıldı,

sırtımın ürperdiğini hissettim. "Sadece benim için." Dudaklarını şakağıma dayadı. "İçine bir tane daha alabilir misin?"

"Bir tane daha mı?" Panik hissi sesime yansıdı çünkü bu adamın elleri *iri*, parmakları kalındı. Hayatımda tek bir erkekle birlikte olmuştum ve... kesinlikle Adam gibi birisi değildi.

"Bir tane daha," dedi ve içime bir parmağını daha sokarken nefesimin kesildiğini, parmaklarının etrafında gerildiğimi hissettim. "İşte, güzel kız parmaklarımı içine alıyor. Yakında aletimi de içine alacak."

"Tanrım," diye bağırdım, ruhum bedenimden ayrılmaya başlamış gibi hissediyordum. "*Adam.*"

"Boşalmaya yaklaştığında, parmaklarımın etrafında gerilmene bayılıyorum. Yaklaştın, değil mi Rosie?"

Eline karşı sallanmaya, ona yanıt vermeye çalışırken elini tutmaya çalıştım. "Çok... çok... *hmmm*..."

"Yaklaştın," diye sözümü tamamladı. Bu tek sözcüğü mutlulukla ve biraz da bilmiş bir tavırla söylemişti. Parmakları daha hızlı bir şekilde daha derinlere gitti, başparmağı sızlayan klitorisimin üstünde daireler çizdi ve Adam sıcak, ıslak dudaklarını boynumda gezdirip fısıldayarak bir emir verirken içimdeki her şey çözülmeye başladı. "Parmaklarıma boşal, sonra da tekrar dilime boşalırsın."

Diline mi? Ama ben hiç...

"*Şimdi*, Rosie." Emir verirken parmaklarını kıvırdı, başparmağını klitorisime bastırdı ve içimde bir şey koptu. Gözkapaklarımın arkasında yıldızlar patladı ama Adam boğazımı hafifçe sıkınca gözlerine baktım. "Benim için boşalırken, o gözler bana ait. Kimin için boşalıyorsun?"

"Senin için." Başımı yana çevirdi ve göz göze geldiğimizde eline boşaldım, dudaklarımı da ele geçirmeden önce duymak istediği sözcükleri söyledim. "Tanrım, Adam, *senin* için."

İri elleriyle belimi kavradı, beni diğer tarafa çevirip sırtımı aynaya dayadı. Alnını alnıma yasladı ve nefes nefese, kesik kesik

nefes alıp vererek titreyen ellerle öylece kaldık. Nefes seslerimizin arasında, Adam'ın açık olan yüksek balkon kapılarının dışında *şıp şıp şıp* diye sesler geldiğini duydum. Bulutlar aralandı ve batmakta olan güneş Adam'ı kehribar rengi bir parıltıya boğdu, benim onu gördüğüm gibi, bir tanrıymış gibi aydınlattı.

"Yağmur durmuş," diye fısıldadım. Ellerimi karnından kalçalarına indirdim, parmaklarını iç çamaşırının iki yanına geçirdim ve aşağı çektiğimde...

"Yüce Tanrım." Geriye sıçrayıp bir elimi boğazıma götürdüm, diğeriyle de onu işaret ettim. "Tanrım... *inanılmaz.*" Yüzüne baktım. "Bu... Yani, bu gerçekten..." Aletini işaret ederek parmağımı salladım, sonra *kafayı* yememek için diğer elimi sıktım. Öksürdüm. "Devasa bir şey. Bu... devasa bir şey, dostum. Vay canına." Eğilip dizlerimi tuttum ve nefes almaya çalıştım.

"İyi misin?" diye sordu ve gözlerindeki o müzip parıltıdan nefret ettim.

"Adam, ben... mümkün değil... bunu..." Başımı iki yana salladım. Geriye doğru bir adım attım, sonra bir adım daha attım ve üçüncü adımda tökezleyip Adam'ın yatağının kenarına tutunmayı başardım. Güldü, öne atılıp bana yardım etmeye çalıştı ama bundan emin olamadım çünkü yatakta hızla ondan uzağa kaçtım.

"Geri dön," diye gülerek ayak bileğimi yakaladı. Beni sırtüstü çevirip yatağın kenarına çekti ve yüzünde hayatımda gördüğüm en haylaz, en seksi gülümseme belirdi. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Aletinden mümkün olduğunca uzağa.

Connor'm başı pelvisimden geçmediği için sezaryen olmuştum ve bu adam içime sığabileceğini mi düşünüyordu? Tamam bir penis, dört kilo yirmi gram ağırlığında bir bebek değildi. Aynı yolu da izlemezdi ama Yüce Tanrım...

Ellerimi havaya savurdum. "Otobüs durağındaki reklam afişindeki iç çamaşırı mankeninin şeyinden de büyük."

"Kesinlikle daha büyük."

"Bu hiçbir yere sığmaz. Ne ağzıma ne de vajinama. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Omzunu silkti. "Her şey bir yolunu bulur."

"Her şey bir yolunu bulur mu? Bu da ne demek?"

"Sığdıracağımız anlamına geliyor."

"Sığdırmak," diye mırıldanıp yatakta kollarımı iki yana açtım. Pes ettim. Bu adamın aletinin o akşam ve gelecekte ağzım ya da vajinam olmak üzere vücudumun içinde ya da çevresinde olacağı kaderine boyun eğdim. Bildiğim tek şey şuydu: Hayatta kalan olmayacaktı. "Sığdıracağız. Tamam, aynen öyle olacağından... *Dur!*"

Adam beni kucaklayıp omzuna attığı gibi balkona giderken nefesim kesildi. Kapıları ardına kadar açtı, nemli geceye adım attı. Hava öğleden sonra yağmurundan sonra temiz ve toprak kokuyordu. Beni yere bıraktığında, pembe-turuncu gökyüzündeki puslu gökkuşağı tüm endişelerimi giderdi.

"Enfes," diye mırıldandım. Adam arkama geçip kollarını belime doladı.

"Dünyalar güzeli bir kıza enfes bir günbatımı manzarası." Dudakları boynumda gezindi. "Ben tadına bakarken sen de manzarayı izleyeceksin." Başparmağını birden alev alev yanan yanağımda gezdirdi. "Neden yüzün kızardı?"

"Bunu yapmana gerek yok." Sesimdeki yumuşak ifadeden nefret ettim çünkü o utanç hissinin nedeni *Adam* değildi. "Yapmak istemiyorsan sorun değil."

"İnan ki tadına bakmaktan daha çok istediğim bir şey yok."

Çenemi kaldırdı, gözlerimin içine baktı. "Bunu daha önce hiç yapmadın mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Bencilce ilk ve tekin olacağım için mutluyum. Çok güzel olacak, Rosie, inan bana."

"Hayır ama..." Başımı sola ve sağa çevirdim. Adam'ın arazisi çok büyüktü, yeşil çam ağaçlarıyla yüksek çitlerden oluşan

uçsuz bucaksız bir yerdi ve isteyebileceğiniz tüm mahremiyeti sunuyordu. Yine de balkondan iki yandaki evleri görebiliyordum. Birisi bizi duyabilirmiş gibi sesimi alçalttım. "Birisi bizi görebilir."

Yine muzip bir tavırla gülümsedi ama gizlemek için başını eğdi. Geniş şezlonga oturdu, beni kucağına çekip bacaklarımı iki yana attı. İri, kalın aletini tam istediğim noktada hissedince tırnaklarımı omuzlarına geçirdim.

Adam parmaklarını saçlarıma doladı, beni öne çekip dudaklarımdan öptü. Telaş etmeden, sabırla öptü. Fakat dilinin her hareketinde, ağzıma karşı inleyişinde, ellerinin hafif titreyişinde hissettiğim derin bir açlık vardı. Öpüştükçe her yanımı ateş bastı ve en sonunda dizlerimin üstüne oturup onu geriye ittim, kalçalarımı çevirmeye, kimin bizi görebileceğini umursamayıp derin derin inlemeye başladım.

O gece bu işin nereye varacağını bilmiyordum. Daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm ama Adam altımdayken ve ellerini vücudumda gezdirip her parçamı sahiplenirken, kendimi hazır hissediyordum.

"Kimse göremez," dedi dudaklarıma karşı. "Ama çok ses çıkarırsan duyabilirler. Ses çıkarmak istiyor musun, Rosie?"

"Evet," diye inledim.

"Güzel." Minderlerin üstüne uzanıp beni öne çekti, bacaklarımı açtı ve dizlerimi yüzünün iki yanına yasladı. "Onlara bana ait olduğunu söyle."

Beni bir kere yaladı. O kadar. En alttan en üste kadar bana işkence edecek kadar ağır bir dil hareketinden sonra, altımda gözlerini gözlerime dikmiş trajik güzellikte bir başyapıt gibi duruyordu. Ancak sonrasında nazik Adam'ımdan eser kalmadı. Yüzü bacaklarımın arasında olan adam bana ne kadar aç olduğunu gösterdi. Parmaklarım popomun yumuşak etlerine geçirdi, kalçalarımı ileri geri itti ve dili derinlere dalarak var olduğunu bile bilmediğim bir haz yaşattı.

"*Tamam.*" Saçlarını sıkı sıkı kavradım ve Adam beni yalayıp yutarken gözlerimi ondan ayırmadım. "Çok... hımm, Adam. *Çok güzel.*"

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum, bebeğim." Ruhumu yerle bir eden bir harcketle klitorisimi emdi. "Çok. Ama. Çok. *Güzel.*"

Bir elimi saçlarının arasına daldırmış bir halde kendimi akışa bıraktım. Pelvisim ağzına sürtünürken diğer elimi arkaya, kalın bacağına götürdüm. Bana haz vermeye çalışırken bile dimdik, kaskatı olan aleti beni bitirdi.

Bundan keyif alıyordu. Bana haz vermek, ona da haz veriyordu. Ve bu... bana farklı bir şey hissettirdi. Bu bir görev değil, bir seçimdi. Ellerinin üstümde gidip gelişi, inleyişinin titreşimleri... bana bunun tekrar tekrar yapabileceği bir seçim olduğunu anlatıyordu.

"Adam. "Arkama uzanıp aletini tuttum. Elimde bir nabız gibi attı ve Adam altımda irkilerek klitorisimi daha şiddetli emdi. "Arkaya dönmek istiyorum."

"Bunu yapmana..."

"Seni emmek istiyorum. Lütfen." Bunu yarı yalvarıyor, yarı sızlanıyormuş gibi dudaklarımı sarkıtarak söylemem işe yaradı. Göz göze geldik ve adam beni tuttuğu gibi arkaya çevirip yüzüne oturturken kontrolün kesinlikle onda olduğunu hissettim.

Adam saçlarımı kavrayıp beni üstünde tutarken ben de aletini sıkıca kavrayıp sırtımı gerdim ve yüzüne karşı hareket etmeye devam ettim.

"İstiyor musun?" Dudakları popomun kıvrımının üstünde kıpırdadı, ıslak öpücükler ve baştan çıkaran minik ısırıklar arasında beni uçurumun kenarına yaklaştırdı. "Güzelce iste."

"Lütfen," diye yalvardım. Dili ait olduğu yere geri döndü ve beni çıldırmaya devam etti. "Lütfen, Adam."

"Ne istiyorsun?"

"Aletini."

"Uslu kız," diye fısıldadı ve elimi kalçama dayayıp beni öne itti. "Ağzına alabilirsin."

Adam'ın kaslı bacakları ve küçük elimde devasa görünen aleti dikkatimi dağıtan bir manzaraydı. Taş gibi olmuştu Onu ağır ağır okşarken hayretle ucunda biriken ıslaklığa baktım. Öne eğildim, dilimi ıslaklığın üstünde gezdirdim ve inlediğini duyunca gülümsedim.

Adam her zaman çok kontrollüydü ama bu ufak boşluklar kontrolü elden bırakmak için kıvranan adamı görmemi sağlıyor, tamamını çözmeyi ve o sakin görünüşün altında neyin gizlendiğini keşfetmeyi istememe neden oluyordu.

Dibinden tutup ucuna kadar ağır ağır yalayarak dilimi ucunun etrafında gezdirdim. Bacakları gerildi, parmaklarını sıktı ve onu ağzıma alabildiğim kadarını aldığımda popomu sıkıca tuttu.

"Lanet olsun, Rosie." Ellerinin titrediğini hissettim. Aleti boğazımın gerisine değdiğinde dudaklarını geri çekti ve ağzından boğuk, çok güzel bir inleme yükseldi.

Sert avuçları kalçalarımı okşarken beni tekrar aşağı çekti, popomu tutup beni daha da açtı. Sanırım, kontrolünün son zerresi de o anda yok oldu çünkü o centilmen adamdan eser kalmadı. Beni haftalarca çölde avare avare dolaşmış, açlıktan ölmesine ramak kalmış bir adam gibi emmeye başladı. Arkamdan başparmağını da içime soktuğunda, gözlerim tamamıyla karardı.

"Ahhhh... *Kahretsin*, Adam. Be-ben..." Gözlerimi yukarıya, dağlara çevirdim ve nefes almaya, dudaklarımı aletinin etrafında tutmaya çalışırken günbatımına baktım. "Tanrım, *Adam*."

"Sesin çok yüksek, tatlım. Onlara kime ait olduğunu söyle."

Ama o da bana aitti ve bunu herkesin bilmesini istiyordum.

Onu yine ağzıma aldım, kalçalarımın hareketlerini başparmağıyla dilinin ritmine uydurdum. Artık kesik nefeslerden, dibine kadar yenen tırnaklardan, boğuk ve alçak inlemelerden ibarettik.

Adam dudaklarını üstümden ayırdı, başparmağını çekip iki parmağını beni bağırtarak içime soktu. "Tanrım, Rosie. Çok güzel. Yüzümün üstünde gidip gelen bir şahesersin."

Aletini ağzımdan çıkarmadan inlediğimde parmaklarını içim-

den çıkarıp popoma sürdü, hafif bir şaplak indirdi ve dilini içime soktu. Hayatımda hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Yumuşak, kadifemsi dili, dişlerinin tam doğru yerleri hafifçe çekişi ve dolgun dudaklarının en mahrem yerlerime baskı uygulayışı... Beni daha fazlasını, asla sona ermemesini ister halde bırakan bir parça cennet gibiydi. İçimdeki her şey gerildi, koptu kopacak hale geldi. Her şeyimi görmesi, alması ve... sevmesi için ona vermek istedim.

"Her şeyi ver, Rosie. Benim için boşal, bebeğim."

Dediğini nasıl yapmazdım? Kalçalarımı sıkı sıkı tutarken ve dili üstümde gidip gelirken pes ettim. Bir dağ yamacının kenarına gitmek, aşağıdaki güzelliğe bakmak, gözlerinizi yummak ve... atlamak gibiydi. Kendinizi bırakmaktı. Boşluğa düşerken bunun her anını sevmekti. Kimin görebileceğini ya da duyabileceğini zerre kadar umursamamaktı çünkü o anda biliyordum. Her santimim artık bir şekilde ben ismini haykırırken bana son damlasına kadar büyük bir haz yaşatan bu adama aitti.

Başını indirdi, dudaklarının yerine parmakları geçti ve bana aralıksız ikinci bir orgazm yaşattı. "Rosie," dedi çatlak bir sesle ağzıma girip çıkarken. "Boşalmak üzereyim." Beni sıkıca tutup geriye çekmeye çalıştı. "Kalkman gerek, bebeğim." Ancak başımı kaldırmak istemedim. Onun bana verdiği her şeyi ona vermek istiyordum. İçimde parmaklarını kıvırdı ve geriye hiçbir şey kalmadığını düşündüğüm anda bana bir başka sarsıcı orgazm daha yaşattı. Parmaklarını kalçalarıma batırdı, beni sıkıca tutup popomun yumuşak etlerini ısırarak içindeki her şeyi ağzıma akıttı.

"*Sıktır*," diye bağırdı. Beni kaldırdığı gibi şezlonga yatırdı.

Üstüme tırmandığında, gözlerindeki tutkulu ifade bana tatmin olmaya hiç yaklaşmadığını söylüyordu. Ensemi tutup beni dudaklarına çekerken yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi ve ikinci raunda başlamadan önce mırıldanarak şu sözleri söyledi:

"Benim için çözüldüğünde ağzımda bıraktığın tada bayılıyorum."

~

"Balkonumdasın, yıldızların altında şarap içiyoruz ve üstünde sadece tişörtüm var."

Başımı göğsünden kaldırıp yüzüne baktım. Bir elinde şarap kadehini tutarken ve diğeriyle bacağımı okşarken beni izliyordu. Connor'ın o gün çektiğim tüm fotoğraflarını görmek istediği için koyu renkli çerçeveli bir gözlük takmıştı ve o haliyle *becer beni* seviyesi on üstünden yüze fırlamıştı ama artık hesaplamayı bırakmıştım. Bu adamın *becer beni* skoru standartların dışında kalıyordu.

İri elleriyle yüzümü tutarak dudaklarımı öptü. "İşte, benim için cennet bu."

"Burası cennetse, sonsuza dek burada kalabilir miyiz?"

"Senin olduğun yerde seve seve kalırım." Elini üstümdeki tişörtün altına soktu, parmağını karnımın üstünde gezdirdi. "Seni hamileyken görmek için neler vermezdim. Eminim ki o zaman da bir şaheserdin."

"Bol bol sıcak çikolata soslu ama çok sıcak soslu dondurma yedim. Bağımlılık haline gelmişti."

"O bağımlılığını memnuniyetle besleyebilirdim."

"Hımm, demek çatlak izlerine katkıda bulunurdun."

"Kaplan çizgileri," diye mırıldandı omzuma ve boynuma. "Dahası her geceyi o izleri öperek geçirirdim." Kadehlerimizi alıp masaya koydu, beni kendisine çevirip bacaklarımı yana attı. Yüksek kapılardan içeri girip odanın köşesinde, minderinin üstünde uyuyan Bear'ın yanından geçirdi. Beni yatağına yatırdı, tişörtümü çıkardı ve üstüme çıktı. "Hatta bu geceyi de onları öperek geçirebilirim."

"Bence bunu çoktan yaptın." Dudakları bacaklarımın üst kısmında, kalçalarımda ve karnımda dolaşırken, şefkatle kusurlarımı örterken inledim.

"Sadece bu vücudu, yaptıklarını ve yapmaya devam ettiklerini ne kadar takdir ettiğimi bildiğinden emin olmak istedim."

"İnan ki beni çok değerli hissettiriyorsun," diye fısıldadım. "Hem de hayatımda hiç hissetmediğim kadar."

İçtenlikle söylediğim bu sözler, gözlerimin içine bakmasına ama benim bakışlarımı kaçırmama neden oldu.

"Hey," diye fısıldadı yüzümü yüzüne çevirerek. "Keşke benim yanımda saklanma ihtiyacı hissetmeseydin. Artık partneriz, Rosie. Sen ve ben. Yanımda güvende hissetmezsen, olabileceğim en iyi partner olamam."

"Ama bu... beni biraz utandırıyor."

Bakışları yumuşadı ve yastıkları arkasına alıp beni üstüne oturttu. Çenemi kaldırıp gözlerine bakmamı sağladı. "Ben seni olduğun gibi, bana gösterdiğim bütün parçalarınla ve gizlediğin parçalarınla seviyorum. Güvensizliklerimizin bir nedeni olduğunu biliyorum ama benden hiçbir şeyi gizlemen gerekmiyor."

Bu sözlerinin yarattığı güven hissine sığınıp yanıt verdim. "Brandon kilo vermem gerektiğini söyledi. Kendime daha iyi bakmam gerektiğini çünkü Connor için kötü bir örnek olduğumu söyledi."

"Siktir et onu." Adam yüzünü saçlarıma gömdü. "Affedersin. Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim. Ben sadece... Hayır, özür dilemeyeceğim. O adamın siktirip gitmesi gerek. Ne sanıyor kendini?"

İçimden gülmek geldi ve gerginliğim bir anda silindi. "*Siktir* demene bayılıyorum."

"Güzel çünkü şu anda küfürleri peş peşe sıralayabilirim."

"Benim adıma kızma."

"Çok geç. Kimsenin başka bir insanın vücudundan söz etmeye hakkı yok."

"Bana sezaryen olarak kolay yolu seçtiğimi, artık *bebeğim oldu* mazeretini kullanamayacağımı söyledi."

Adam küfürler homurdandı ve sanırım, "Hayatının en büyük armağanını almış ama bunu seni aşağılamak için kullanıyor," gibi bir şey söyledi. Ardından bana sıkıca sarılarak omzuma öpücükler kondurdu. "Birisi sana böylesine incitici ve düşüncesiz bir şey söylediği için üzgünüm. İçin de dışın da çok güzel ve hiçbir şeyi değiştirmen gerekmiyor."

Saçlarını alnından geriye ittim, kirli sakalını okşadıktan sonra onu dudaklarından öptüm. "Sen yanımda olduğunda her şey daha kolay. Kendimi olduğum gibi sevmem de daha kolay çünkü beni olduğum gibi takdir ediyorsun."

"Sen hayatımda tanıdığım en güçlü, en iyi yürekli, en güzel insansın. Seni nasıl takdir etmem?" Geriye yaslanıp beni kendisine çekti, yüzünü boynuma yasladı. "İlk öpüşmemizden beri bunu yapmak için can atıyordum. Sanırım uzun süredir çektiğim en güzel uyku olacak ve bir daha seni yanımdan ayırmayacağım."

Ben de beni yanından ayırmasını istemiyordum çünkü uykuya yenik düşmek üzereyken ve çok uzun zamandır hissetmediğim bir huzur hissederken tek şeyden emindim.

İnsan böyle âşık oluyordu.

17

MUZ AROMALI PENİSLER

Adam

Ona bakmadan edemiyordum.

O sabah, gece geç saatlere kadar darmadağın ettiğimiz örtülerin altında uyurken onu izliyordum. Doğan güneşin altında öpülmek için yalvaran dudaklarıyla, hayatımın sonuna kadar sabahları uyandığımda görebileceğim bal rengi çilleriyle yanımdaydı. Bear dizlerinin arkasına yatmış, yanından kalkmamak için ısrar etmişti. Giysilerimizi giydiğimiz anda bize katılan, aramıza yatan minik çocuk da benim gibi ona en sevdiği kitabı okuyan annesinden gözlerini alamamıştı.

O sırada, Rosie iki köpeğin kayışını da beline bağlamış Connor'la benim önümden yürüyor, parmaklarını yanından geçtiği çam ağaçlarının gövdesine sürtüyordu. Burada, ağaçlarla kaplı dağlarda rahattı. Buraya vardıktan sadece birkaç dakika sonra, tıpkı pusları dağıtan temiz hava gibi yosun yeşili gözlerinde bir netlik ifadesi belirmişti.

Connor omzumdan öne eğilip kollarını başımın etrafına doladı. Bana sıkıca sarılırken dudaklarını şapkama dayadı. "*Öpücük!*"

Hayatımda kendimi hiç bu kadar şanslı hissetmemiştim; daha da önemlisi, hiç bu kadar zinde, *canlı* hissettiğimi de hatırlamıyordum.

Çünkü bu zamana kadar çok yorulmuştum. Sadece istediklerini alan, gerisini arkalarında bırakıp giden insanlardan usanmıştım. İnsanların sadece bazı parçalarını ayıklayıp seçemezdiniz; karşınızdaki insanın bütün parçalarını istemeniz gerekirdi. Rosie'ye

kimsenin istemediği parçaları vermiştim ve hepsini hevesle kabul etmişti.

Fakat nedense bu yüzden içinde bulunduğumuz durum daha da korkutucu hale gelmişti. Daha önceleri, sadece kendimi kaybetme riski altındaydım. Ancak artık hayatımda gittikleri takdirde her şeyimi alıp götürebilecek yeşil gözlü iki sarışın vardı. Bu düşünce ellerimin terlemesine, titremesine neden oluyordu. Bu korku temelinde bana Rosie'ye karşı tamamıyla dürüst olmadığımı anlatıyordu. Hayatımın çok önemli bir parçasını gizlerken, ondan bana her şeyi vermesini istediğimi hatırlatıyordu.

Bu işi ters bir şekilde yapmıştım. Hep birisi hokey yıldızına kapıldıktan sonra sıradan parçalarımı sevmesi için onu ikna etmem gerektiğini düşünmüştüm. Şimdiyse, Rosie'yi her şeyin altında hokey yıldızı da olduğuma ikna etmek zorundaydım.

Ona her parçamı vermem gerekiyordu.

"Sana bir sır verebilir miyim?" diye fısıldadım Connor'a. "Sadece ikiniz için de yeteri kadar iyi olmayı istiyorum ve bunu başaramayacağımdan korkuyorum. Ama söz veriyorum, elimden geleni yapacağım."

Connor gülümsedi, alnını alnıma yaslayıp yanağımı okşadı. "İyi baba."

"Teşekkürler, dostum. Buna ihtiyacım vardı." Rosie'nin büyülenmiş gibi bizi izlediğini fark ettim. "Bana öyle bakmayı kes, baş belası."

"Nasıl bakmayı?"

Kulağına eğildim. "Balkonda yaptıklarımızın bir tekrarını istiyormuşsun gibi."

Güldü, pembe altdudağını ısırdı. "Oğlumu omuzlarında taşıyorsun. Sana nasıl istersem bakabilirim."

"İtiraf et. İkinci raundu istiyorsun."

"İkimiz de en azından beşinci raunda geldiğimizi biliyoruz."

"Çift hanelere çıkıp çıkamayacağımızı görmek ister misin?"

"Ertesi gün yürüyemediğimde beni her yere taşımaya ne dersin?"

"Yataktan hiç çıkmamaya ne dersin?"

Bana gülümseyip küçük eliyle elimi tuttu ve birbirine kenetlenmiş parmaklarımızın ne kadar kusursuz olduğuna bir kez daha hayret ettim. "Tamam derim." Kirpiklerinin altından bana baktı. "Sanırım, bebeksiz bir gece daha iyi olabilir."

Kalbim duracak gibi oldu. "Bebeksiz mi?"

Göz kırptı, elimi bırakıp köpekleri peşine takarak köprüye koştu.

"Bebeksiz mi?" dedim yine. Omzumdaki Connor'ı hoplata hoplata peşinden gittim. "Rosie! Bebeksiz ne demek?"

Beni duymazdan geldi ve sonunda ona yetiştiğimizde bilmiş bir gülümsemeyle çantasından herkesin öğle yemeğini çıkarmaya koyuldu.

"Lanet baş belası," diye mırıldanarak Connor'ı omuzlarımdan indirdim.

"Bu konuda ne yapacaksın?"

O kadar ateşli bir bakış fırlattım ki yanakları kızardı. Dudaklarını büzüp sırt çantasına dönünce, tişörtünü kavrayarak dudaklarını dudaklarıma çektim. "Sanırım, bekleyip göreceksin."

Connor tatlı bir gülümsemeyle aramızda belirdi, hafifçe omuzlarımıza vurdu. "Anne, baba, öpücük."

Öğle yemeğinden sonra dereye yürüdük. Önden giden Connor ellerini iki yanında yürüyen Bear'la Piglet'in tüylerinin arasına sokmuştu.

"Galiba Pig ve Bear, Connor'ı evlat edindiler," dedim.

"Bence de," dedi gülümseyerek onları izlerken. "Hayvanları sevdiğine çok mutluyum. Ve Piglet..." Hem umutlu hem de hüzünlü bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Ne kadar ilerledi, değil mi? Seninle ve Bear'la çok iyi anlaşıyor, Connor'a bayılıyor."

"Burada, senin yanında çok rahat."

"Hepimizle rahat. En büyük gelişmeleri seninle tanıştıktan sonra yaşadı."

"Onun yolculuğunun olumlu bir parçası olduğuma sevindim ama onun için ne kadar çaba harcadığını unutma, Rosie."

"Unutmuyorum. Gerçekten de unutmuyorum. Ama tek başıma bir noktaya kadar yardımcı olabilirdim. Evet, güvenini kazanıp onu rahat hissettirmek için çok çaba sarf ettim ama seninle tanışana kadar erkeklere yaklaşmasını sağlayamamıştık. Şimdi şu haline bak. Ne kadar rahat ve mutlu görünüyor." Birden gözlerindeki umut parıltısı silindi, kendisine sahip olmayacağını söylediği bir geleceği düşünerek hüzne kapıldı. "Günün birinde bir aileyi çok mutlu edecek."

Rosie'nin elini tuttum. "Kalıcı ailesi çok şanslı olacak."

Rosie başını sallayıp etrafımızdaki ağaçlara odaklandı, her zaman yaptığı gibi yürürken parmaklarını ağaçların gövdelerine sürttü. Sanki kaybettiği bir şeyi arıyordu. Bu konuda bir şey anlatmamıştı, ben de üstelememiştim. Bu yürüyüşler onun sessiz zamanlarıydı, benim de gelmeme izin verdiği için minnettardım. Dahası, kendisini hazır hissetmesi için ona zaman ve alan tanımanın güzel bir yanı da vardı. Bunu hak ettiğimi hissediyordum, son birkaç senedir bu hissi deneyimlememiştim.

"Hey," dedim onu dürterek. "Dün yağmura nasıl yakalandığınızı düşünüyordum. Garajımda bir cip duruyor ama genellikle kamyonetimi kullanıyorum. Cipi sen kullanmaya ne dersin? İşe gidip gelirsin, diğer işlerini halleder, Connor'ı bırakıp alabilirsin. Sana hem vakit kazandırır hem de yağmura yakalanmazsın."

"Ah, bunu yapamam."

"Tabii ki yapabilirsin. Hayatı senin için biraz olsun kolaylaştıracaksa, sana seve seve arabalarımdan birini ödünç verebilirim."

"Hayır, sorun o değil. Şey..." Saçlarını parmağına doladı, omzunu silkti. "Araba kullanmayı bilmiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Ehliyetim var ama araba kullanmayı pratik etmeye fırsatım olmadı. Babamın bana öğretmesini planlıyorduk fakat..." Omzunu silkti. "Sonuç olarak, etrafımda bana yardımcı olabilecek kimse yoktu." Bana minnetle gülümseyip elimi sıktı. "Ama teklifin için teşekkür ederim, Adam. Çok düşüncelisin. Otobüsle gayet iyi idare ediyoruz. Azıcık yağmurdan da bir şey olmaz."

Zihnime eski anılar doluştu, babamın *F-150*'sinin sürücü koltuğunda nasıl sakin mahallelerde pratik yaptığımı, annemin arka koltuktan öne eğilip bir başka arabaya her yaklaştığımda ya da *bir kere* kaldırıma hafifçe çarptığımda nasıl nefesini tuttuğunu hatırladım. Ehliyet sınavından sonra, annemle babam beni bir poster ve balonlarla bekliyorlardı. Sonrasında da bir kutlama yemeğine çıkmıştık. Bunlar harika anılardı ancak yeteri kadar takdir etmiyordum. Her çocuğun deneyimlediği basit bir yetişkinliğe adım ritüeli olduğunu düşünüyordum ama... Rosie bunu yaşamamıştı. Yanında birisi oturmamış, gaz pedalına ne kadar bastığından, direksiyonu ne kadar çevirdiğinden ya da kör noktaları kontrol edip etmediğinden endişelenen birisi olmamıştı. İlk kez tek başına garaj yolundan çıkışını izleyen, nereye gittiğinden ve oraya sağ salim varıp varmayacağından endişelenen, geç kalmamasını söyleyen, gideceği yere güven içinde vardığından emin olmak için on beş dakika sonra mesaj atan birisi olmamıştı.

İlk kez Rosie'nin ne kadar çok şey kaçırdığını fark ettim. Ona tüm bu deneyimleri geri verebilir miydim?

Bu güzel kızla, kaçırdığı onca şeye rağmen hayata şevkle devam etmesiyle, oğlu için korkularıyla başa çıkma azmiyle gurur duyuyordum. Çünkü Connor derede oyun oynamak istediğinde, Rosie onun elini tutmuş, oğluyla birlikte etrafa su sıçratmaya başlamıştı ve Connor biraz daha ileriye gitmek istediğinde, içine bir nefes çekip öne adım atmıştı.

"Bunu özleyeceğim," dedi geri dönüş yolunda. Connor uykuya dalmak üzereydi; küçük kollarını boynumun etrafına dolamış,

başını omzuma yaslamıştı ve göğsümde yavaş yavaş dalmak üzereydi.

"Yazı mı?"

"Yazı. Bunu. Sen ve ben. Connor. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar. Ta ne zamandan beri bu kadar güzel bir yaz geçirmemiştim... Şeyden beri..." Gözlerini kapattı, başını hafifçe iki yana salladı. "İki haftaya okul başlıyor ve geri dönmek, bir an önce mezun olmak için can atıyorum ama okul, iş ve ev arasında çok meşgul olacağımı, senin de işe geri döneceğini biliyorum... Evet, bunu özleyeceğim. Özgür zamanımızı. Yavaş geçen gündüzleri ve uzun geceleri."

Birden, mideme kocaman bir düğüm oturdu. *İki hafta.* Yaz tatilinin sona ermesine, Rosie'nin okula geri dönmesine ve benim sezon öncesi maçlar için eğitim kampına geri dönmeme iki hafta kalmıştı.

Bu zamanı ona yalan söyleyerek geçirmek istemiyordum. Onu severek, bütün parçalarımı vererek ve onun bütün parçalarını alarak geçirmek istiyordum. Açılış maçında yanımda olmasını istiyordum. Arkasında ismim yazan takım tişörtümü giymesini istiyordum. Connor'm bana tezahürat etmesini, dilediği gibi seslenmesini istiyordum. Hayatımın bir parçası oldukları için onları gururlandırmak istiyordum.

"Aramızda hiçbir şey değişmeyecek, Rosie. Evet, zor olacak ama birbirimize destek olacağız. Yeni bir rutin oluşturacağız ve sen okulunun son senesini göz açıp kapayıncaya kadar bitireceksin. Bir de bakacağız ki ilkbahar olmuş ve sen bir veterinersin."

"Hem heyecan verici hem de korkutucu."

"Mezuniyetten sonra ne yapmayı planlıyorsun?"

Çenesini sıktı. "Hiçbir fikrim yok."

"Yapma. Her şeyi planlayan kız bunu bilmiyor mu? Buna inanmıyorum."

İçine derin bir nefes çekti, bana dönüp yanıma geldi ve kolumu tuttu. "Aklımda birkaç fikir olabilir."

"Bana da anlat, baş belası."

"Okulun son senesinde, veterinerlik alanının farklı dallarını inceleme ve hangisinde uzmanlaşmayı istediğimizi düşünme şansımız olur. Dolayısıyla, öncelikle okulda ameliyatlara girer, acil durumlar, radyoloji gibi konularla uğraşırız. Daha sonra, rotasyonlarımızı seçeriz. Ben çoktan barınak hayvanlarıyla ilgilenmeye karar verdim ve seçmeli rotasyonlarımın birçoğunu Wildheart'ta yapabilmek için ayarlamalar yaptım. Başarılı olursam mezuniyetten sonra beni bir veteriner olarak işe alacaklarını umuyorum."

"Çok başarılı olacaksın. Hem seni zaten çok seviyorlar. Seni bırakacaklarını hiç sanmıyorum."

"Evet. Umarım. Ayrıca, Connor'la kendimize ait bir yer tutabilmeyi de çok istiyorum. Marco'nun Archie'nin yanına taşınmayı istediğini biliyorum ama dairemiz çok küçük. Bir başka yetişkin bir kenara, Connor ve benim için bile ancak yeteri kadar yer var. Ama çok fedakârlar, benden asla gitmemi istemediler. Bir iş bulup ilk birkaç maaşımı biriktirebilirsem, iki odalı bir daire tutabilirim."

"Bu hayaller hoşuma gitti. Kulağa mükemmel geliyor ve hepsini başaracağından eminim. Bu arada, Connor'ın benim evimde kendisine ait bir odası olabilir."

"Bunu yapmana gerek yok."

"Neden? Evimde dört oda var. Hem ikinizle mümkün olduğunca çok vakit geçirmek istiyorum. O yüzden, boş bir odaya bir oyun parkı kurmaktan daha kalıcı bir şey olması mantıklı değil mi?"

Yanakları kızardı, dudağını ısırdı. "Onun için tavana astığın o karanlıkta parlayan yıldızları çok sevdi." Yüzüme baktı. "Aslında, bu gerçekten de harika olur, Adam. Emin misin?"

"Gayet eminim." Gözlerimi devirdim ve başımla önden giden köpekleri işaret ettim. "Şimdi, gidip şu ikisini ayıralım."

"Bear!" Rosie hemen köpeklerin yanına koştu, Bear'ı Pig'in üstünden çekmeye çalıştı. "Sen kısırsın! Yavrularınız çok şirin olurdu ama sizin bebekleriniz olamaz!" Ellerini beline dayayıp onlara baktı. "Sizinle nasıl başa çıkacağız?"

Ben sessizce gülerken, sadece birkaç saniye sonra Rosie'nin geri dönüp ikisini tekrar ayırması gerekti.

"Size kafeden köpek kupaları almayı düşünüyorduk ama şimdi emin değilim doğrusu." Kamyonete binmeyecekmiş gibi omzunu silkti ve acıklı bir ifadeyle bana baktı. "Bugün çok uslu değiller miydi? Bence birer köpek kupasını hak ettiler, ne dersin?" dedi her seferinde dediği gibi. Ben de her seferinde olduğu gibi köpek kupalarını onlara uzatacaktım ve Bear'la Pig ellerime çırpılmış krema bulaştıracaklardı.

Connor kıpırdandı, başını boynuna çevirip minik elini kalbime yasladı. Dalgalı saçlarını öptüm, onu daha sıkı sıkı tutarak o anda, bu ormanda hissettiğim tatmin hissinin keyfini çıkardım. Etrafımızdaki toprak alana, ağaçlara, mis gibi bir koku yayan yeşilliklere baktım ve aradığım şeyi tam olarak bulduğuma inanamadım.

O sırada sağımdaki bir ağaç gözüme takıldı. Diğerleri gibi yaşlı, upuzun bir ağaçtı ama kalm gövdesinin kabuğuna silik harfler kazınmıştı.

"Bak," diye seslendim Rosie'ye. Kabuğa, üstüne kabaca kazınmış olan kalp şekline ve ortasındaki üç harfe dokundum. *B, A, R.* Bunun altında da çok seneler öncesine ait bir tarih vardı. "Tam on üç sene önce kazınmış."

Ayak seslerini duydum, aniden durdu ve hayretle nefesini içine çekti. Rosie'ye baktığımda, eliyle ağzını kapatmıştı ve gözleri dolmuştu. Kolunu tuttum.

"Hey. İyi misin?"

Gözlerini ağaçtaki kalpten ayırmadı. "Onu buldun. Be-ben... Bunu arıyordum. Tam yedi senedir, her yürüyüşe çıktığımda bunu arıyordum ama bulamamıştım... Yerini hatırlayamadım..." İçine

titrek bir nefes çektiğinde göğsü sarsıldı ve gözyaşları arasında boynuma atıldı. "*Onu buldun.*"

Kalbe tekrar bakınca parçaları birleştirdim.

B, A, R. *Baba*, *Anne*, *Rosie*.

"Daha önce buraya gelmişsin. Annen ve babanla."

Boğazından bir hıçkırık yükseldi ve yüzünü omzuna dayadığında sırtını okşadım.

"Anlatmak ister misin?"

Rosie yüzünü silip başını salladı. Elinden tuttum, onu ağacın dibine oturttum ve uyuyakalan Connor'ı kucağıma yatırdım. Rosie başını omzuma dayayıp bana öyküyü anlatmaya başladı.

"Annem, babam ve ben doğa yürüyüşleri yapmaya bayılırdık. Hep dağ yürüyüşlerine çıkar, kampa ve yüzmeye gider, yeni yerler keşfederdik. Açık alanda yapılabilecek ne varsa yapardık. Her yaz seyahat ederdik. Ben on bir yaşımdayken buraya gelmiştik. Kanada'yı arabayla boydan boya dolaşmış, Alberta'da iki hafta kalmış, sonra British Columbia'ya geçmiştik. Son olarak da buraya geldik. En sevdiğim yer Vancouver olunca, tatilimizi bir hafta uzattık ve her sabah buraya yürüyüş yapmaya geldik." Rosie gülümseyerek kalbe baktı. "Tatilin son günü, bunu ağaca babam kazıdı. Tekrar geleceğimize, bu ağacı bulacağımıza söz verdi." Bana baktı. "Capilano Köprüsü'nü biliyor musun? Dağları arasındaki asma köprü. Kış boyu ışıl ışıldır."

Başımı salladım. "Birkaç kere gitmiştim. Çok güzeldir."

Rosie hüzünle gülümsedi. "Eminim. Sadece fotoğraflarını gördüm ama muhteşem bir yer. Kar kaplı ağaçlar, parıldayan o minik ışıklar... Büyülü bir yer. Oraya gitmeyi çok istedim ama elbette yazın minik ışıklar asılmıyordu. Annemle babam kasım ayında yaş günümü kutlamak için geri geleceğimizi söylediler." Gözleri yine dolarken çenesi titredi, gözyaşları sessizce yanaklarından süzülmeye başladı. "Annemle babam o senenin eylül ayında öldüler. Oraya hiç gidemedik."

Yüzünü tutup süzülen gözyaşlarını sildim. "Çok üzüldüm, Rosie."

"Bu yüzden buradayım. Kasabama kırk beş dakika mesafede muhteşem bir veterinerlik okulu olmasına rağmen, bu yüzden Vancouver'ı seçtim. Çünkü burada çok mutluyduk. Birlikteydik ve mutluyduk. Çünkü ailemi Vancouver'da, *tam burada* hissediyorum."

Rosie ayağa kalkıp onu izlememi istiyormuş gibi elini uzattı. Parmağını kalbin, tarihin ve B ve A harflerinin üstünde gezdirdi. "Bunu bir daha kaybetmek istemiyorum. Olmaz. Bu ağacın yerini unutamam."

"Unutmayacaksın," dedim. "Ben hatırlarım. Buraya bir işaret koyabiliriz. Çiçekler ekebiliriz."

Gülümsedi. "Şakayıklar?"

Gülümseyerek başparmağımla gamzesine dokundum. "Şakayıklar ekeriz."

Rosie kalbe uzunca bir süre baktı, ellerini üstüne koydu ve gözlerini yumdu. Gözlerini tekrar açtığında bakışlarında yepyeni kararlı bir ifade, yeni bir umut parıltısı vardı. Artık kayıp değildi, kendisini bulmuştu.

Elini kalbine götürdü. "Biliyor musun, Adam? Bence artık sen de ailem olduğun için bu ağacı buldun. En azından, ailem gibi olduğunu hissediyorum. Sadece ailemi bulmadm, ben de sende ailemi buldum."

Ona kaybettiği, derinden arzuladığı ve gerçekten hak ettiği bir şeyi verebildiğime mutlu oldum.

Çünkü onda umudumu kaybettiğim bir şeyi bulduğumu biliyordum.

Aşkı bulmuştum.

~

"Bence seks yapmaya hazır."

Etrafımdaki konuşmalar kesildi ve dört çift göz bana çevrildi. Carter yirmi beşinci *Oreo* kurabiyesini açtı, ağır ağır kremasını

yaladı. Garrett bir baharatlı patates cipsi paketini açtı, bir kaplumbağa hızıyla içinden bir avuç cips aldı. Jaxon birası olmasına rağmen yeni bir şişenin kapağını açtı, gözlerinde bir heyecan parıltısıyla iki şişeyi birden ağzına götürdü. Emmett kulaklıklarını çıkardı ve ekrana tıklayan parmaklarının sesi korkunç sessizliği doldurdu.

Carter'ın mutfağından arka bahçeye dehşet verici, tiz, ölmek üzere olan bir kuşun çığlığını andıran bir çığlık sesi yayıldı. Yüce Tanrım, o garip sessizliği geri alabilmek için neler vermezdim diye düşündüm.

"*Rosie seks yapmaya hazır mı!*" diye cıyakladı Cara içeriden. "*Tatlı melek bebeğimiz penisini ıslatacak!*"

"Tanrım..." Yüzümü ovuşturup Emmett'a baktım. "Onun hiç... böyle konuşmadığı olmuyor mu?"

Üzgün üzgün başını iki yana salladı. "Asla. Hiç olmuyor. Hep böyle."

"Onu tekrar ne zaman göreceksin?" diye sordu Jaxon, Garrett'ın cipslerine uzanarak. Garrett ona ters bir bakış fırlatıp paketi uzağa çekti.

"Yarın."

"Onun sekse hazır olduğunu nereden biliyorsun?"

"Şey, o... Biz... Yani, her şey doğal bir şekilde ilerledi."

Garrett ağzına bir avuç cips tıktı. "Doğal olarak."

Carter kurabiyesini olduğu gibi ağzına attı. "Demek kurabiyesine ulaşmayı başardın."

"Ağzında kurabiye varken ve insanların vücutlarının bölümlerinden kurabiye diye söz ederken seninle konuşmak istemiyorum."

"Seninle konuşmak istemiyorum," diye beni taklit etti, sonra bir kurabiye aldığımı görünce bunu elimden kapmaya çalıştı. "Hayır! Benimle dalga geçeceksen kurabiyelerimden yiyemezsin."

"Carter," diye seslendi Olivia içeriden. "Kurabiyelerini paylaş."

Carter kurabiyeleri uzatırken suratını asıp kaşlarını çattı. Üstünde, *Mahallenizin Kız Çocuğu Babalarını Destekleyin*, yazılı bir tişört varken onu ciddiye almak çok zordu. Ellerini Ireland'ı tutan Emmett'a uzattı. "Bebeğimi bana ver."

"Hayır."

"*Oreo* kurabiyelerimi yiyemeyeceksem, bari prensesin kucağında olsun."

Emmett Ireland'ın karnını gıdıkladı, Ireland da kemirmekte olduğu silikon hokey patenini bırakıp kıkırdadı. "Burada çok mutlu. Öyle değil mi, meleğim?"

Veranda kapısı açıldı, Olivia dışarı çıktı. Emmett'la Ireland'ı bulana kadar etrafı taradı. "Demek kızım buradaymış. Seni doyurmam gerek, tatlım ama söz veriyorum ki hemen Emmett amcaya geri getireceğim, tamam mı?"

"Bekliyor olacağım." Emmett Ireland'a bir öpücük yolladı, sandalyesinde geriye yaslanıp bacak bacak üstüne attı ve dikkatle beni süzdü. "Seks yapma konusuna geri dönelim".

"Geçen hafta ilk kez bende kaldığını biliyorsun. Bana şey dedi... Bir daha bende kaldığında bebeksiz olmasını istiyormuş. O yüzden... Sence... Acaba..." Dirseklerimi gergin bir şekilde salladığım dizlerime yasladım. "Acaba bu ne anlama..."

Dördü sandalyelerinden fırlayıp beşlik çaktılar.

"*Yaşasın!*"

"Tamamdır bu iş!"

"Kesinlikle o anlama geliyor!" dedi Garrett tekrar sandalyesine çökerek.

Carter başını salladı. "Ollie bütün gece devam etmek istediğinde ya da sesli seks yapmak istediğinde hep öyle der."

"Lanet olsun," diye bağırdı Olivia içeriden. "Carter!"

Emmett birasını benimkiyle tokuşturdu. "Yarın akşam seks yapacaksın sanırım, dostum."

"Yarın akşam mı? Ama... çok erken... Ya ben..." Boğazım

kuruyunca dudaklarımı yaladım. Aradan uzun zaman geçmişti. Çok uzun zaman. Hamlamıştım. *Ya başarılı olamazsam?* Titreyen ellerime baktım. "Ellerim terliyor."

Jaxon dikkatle bana baktı. "Tamam, demek Rosie hazır... ama sen hazır mısın?"

Hazır mıydım? Daha önce bu soruyu soran olmamıştı. Sanırım... daha önce bunu hiç düşünmemiştim. Daha önce kendimi asla hazır hissetmemiştim ama o kızların hiçbiri Rosie değildi. Ben sadece onun için yeterli olmak istiyordum.

Birden ayağa fırladığımda kurabiyeleri yere devirdim. Carter panik içinde hepsini yerden toparlamaya girişti. Parmaklarımı saçlarıma daldırdım ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Be-benim hiç... prezervatifim yok."

Carter kurabiyelerini emniyete alıp kucağına koyduktan sonra, elini şişirdiği göğsüne dayadı. "Benimkilerden verirdim ama sana büyük gelir."

İçeriden Olivia'nın alaycı bir sesle güldüğünü duydum. "Carter, birisi ona prezervatif takmanın önemini öğrettiyse bu kişi sensin. Buradaki herkes senin tek bir prezervatifin bile olmadığını biliyor."

Garrett sesli bir şekilde nefesini dışarı verdi, sandalyesinde geriye yaslanıp bacaklarını önüne uzattı ve başını arkasında kavuşturduğu ellerine yasladı. "Bende olsaydı verirdim ama Jennie onu prezervatifsiz becermeme izin veriyor."

"*Evet, bebeğim!*"

"Sözünü geri al," diye kükredi Carter.

Garrett, Carter'ın kurabiyelerinden birini ağzına attı. "Hayır."

Emmett ellerini havaya kaldırdı. "Bana bakma. Cara'yla bebek yapmaya çalışıyoruz."

"Prezervatif nedir?" diye seslendi Cara.

Jaxon iç çekip ayağa kalktı, arka cebinden cüzdanını çıkardı. "Ben buradayım, koca adam. Neye ihtiyacın var? Ultra katmanlı, çıplak ten, G-noktası -kadınlar düşünülerek tasarlanmış, Rosie'nin hoşuna gidebilir- magnum, muz aromalı, ateş ve buz..."

"Neden bu kadar farklı tür prezervatifin var?"

"Kızın hangisinden hoşlanacağını asla..."

Büyük bir gümbürtü kopunca sözü yarım kaldı ve arkamıza baktığımızda Carter'la Garrett'ın çimlerin üstünde boğuştuklarını gördük.

"Sözünü geri al dedim sana!" diye bağıran Carter, Garrett'ı yere mıhladı.

Garrett yan dönüp üstüne çıktı. "Ben de hayır dedim!"

"Kurabiyelerimi çaldın!"

"Ollie paylaşman gerektiğini söyledi!"

"Korunmadan seks yapamazsın! Yanlışlıkla bir bebeğin olabilir!"

"Kız kardeşini becerdiğimin kanıtı bu işte! Hem sakın kızına yanlışlık olduğunu söyleme!"

"Ireland, bebeğim, baban seni çok seviyor! Çok mutlu bir sürprizdin!"

Veranda kapısı yana kaydı. Olivia, Jennie ve Cara dışarı çıktılar.

"Tanrım," diye mırıldanan Olivia, Ireland'ı tekrar Emmett'a verdi.

"Çocuklar," diye mırıldandı Jennie.

"Gare-Bear'ın kazanacağına yüz dolara bahse girerim," dedi Cara. "Katılmak isteyen var mı?"

"Ben katılmam," diye homurdandım. Garrett, Jennie'yle ilişkisine başladığından beri iyice cesaret kazanmıştı. Onun Carter'ı korkuttuğunu görmek çok eğlenceliydi. Ayrıca, Carter'a bahis oynamamayı öğrenmiştim. Nikâhı bana yedi yüz dolara patlayan ve bir daha tekrarlamayacağım bir hataydı.

"Gergin görünüyorsun," dedi Olivia yanıma otururken. Carter'ın kayıp kurabiye kutusu kucağındaydı. "Gerginliğe neyin iyi geldiğini biliyor musun?"

"Seks mi?" dedim bıkkınlıkla oflayarak.

Ağzına bir kurabiye atıp göz kırptı. "Seks."

18

YIKILMADAN ÖNCE

Rosie

"Rosie bu gece seks yapacak."

"Hayır, yapmayacağım!"

"Düzeltme: Rosie bu gece hastanelik olacak."

Marco'ya dik bir bakış fırlattım. "Hiç yardımcı olmuyorsun ve hayır dediğimde kastettiğim şey bu değildi."

Koyu renkli kaşlarını oynattı. "Yarın yatak istirahatinde olacaksın. Belki bütün hafta sonu." Çenesini eline yaslayıp Archie'ye baktı. "Rosie'yi hiç penis travmasına uğramış bir halde görmedim."

"Bu tür bir deneyim yaşadığını sanmıyorum."

"Hımm. Doğru, Brandon beş para etmez. Orgazm olmadan hamile kalmak yasa dışı olmalı."

"Tamam, bir kere..." Elimi belime yaslayıp parmağımı kaldırdım. "Evet, öyle olmalı. İkincisi, penis travması yaşadım!"

Archie kızartma tavasına kaşıkla krep hamuru koyarken sırıttı. "Ne zaman?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup burnumu havaya diktim. "Daha geçen hafta, onu olduğu gibi ağzıma almaya çalışırken. O şeyi ağzıma *biraz olsun* nasıl sığdırabildiğimi açıklamanın tek yolu bu." Adam'ın balkonunda kontrolü seve seve elden bıraktığım zaman aklıma gelince altdudağımı ısırdım.

"Demek öyle," dedi Marco tatlı bir sesle. "Seni şirin sürtük. Bu akşam o adam içine girecek."

"Emin değilim. Bazen Adam bu halimizden gayet mutlu görünüyor."

"Ağırdan almayı seven bir erkek mi? Tek boynuzlu bir at gibi; o tür adamlar yoktur." Marco Archie'nin yanına bir paket çikolata damlası bırakıp ona sadece bol çikolatalı olduğunda krep yediğini hatırlattı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Hazır konu ağırdan almaktan açılmışken gizemli adamınla ne zaman tanışacağız?"

"Gizemli falan değil. İsmi Adam."

"Bizim için gizemli, hem Archie Babacık'ın gece geç saatlerde henüz erkek arkadaşınla tanışmadığından ve ikimiz sana uygun olup olmadığını değerlendiremediğimizden tatlı Rosie'si için endişelendiğini duymaktan sıkıldım. Neden onu bizden saklıyorsun?"

"Canım," diye kükredi Archie. "Bana babacık demeyi kes."

"Tamam, babacık."

Sırıtıp Archie'yi yanağından öptüm. "Benim için endişelenmen çok şirin, babacık."

Archie başını önüne eğip iç çekti. "Tanrı aşkına. Endişeli değilim. İkiniz neredeyse iki aydır görüşüyorsunuz ama onunla tanışmadık. Sadece ismin bir yüzü olsun istiyorum." Kreplerden birini çevirip omzunu silkti. "Ve tabii, Rosie'im için yeteri kadar iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Arkadaşlarıyla tanıştın mı?" diye sordu Marco.

"Henüz tanışmadım."

Kaşlarını çattı. "Seni gizli baloncuğunda falan mı tutuyor?"

Kalp atışlarım hızlandı. "Gizli baloncuk mu? Ne demek istiyorsun?"

Omzunu silkti. "Birlikte herkese açık bir yere bile gitmediniz."

"Sence..." Ağzımın kuruduğunu hissedip boğazımı kaşıdım. Bunu düşünmemiş, beni arkadaşlarıyla ne zaman tanıştıracağını merak etmemiş değildim. Sürekli onlarla birlikteydi ve aileden

kişilermiş gibiydi. Benimle tanışmaları, sevmeleri için heyecanla bekliyordum ama o davet hiç gelmemişti. "Benimle görülmek istemiyor mu?"

Marco elimi tuttu. "Hayır, Rosie. Mümkün değil. Özür dilerim, bunu demek istememiştim. Aslında, çok şirin. Seni sırf kendisine istiyormuş gibi."

"Ama onunla tanışmayı çok isteriz," dedi Archie hafif bir gülümsemeyle. "Neden pazar akşamı yemeğe çağırmıyorsun? Eminim ki senin arkadaşlarınla tanışınca, o da seni kendi arkadaşlarıyla tanıştırmak isteyecektir."

Omuzlarımı çevirerek rahatlatmaya çalıştım. "Tamam, olur. Haklısın. Onu yemeğe davet edeceğim."

"*Anneeeee!*"

Gülümseyerek yatak odasına doğru gittim. "Evet, gitme vakti." Connor beni gördüğü anda gülümsedi, kollarını öne uzattı.

"Selam, anne," diye mırıldandı ben onu kollarıma alırken. "Baba?"

"Onu bugün daha sonra göreceksin canım."

"Bear? Baba, Bear?"

Kalbim komik bir şey yaptı, adeta midemin ortasına çöktü ve her yerde kelebekler uçuşmaya başladı.

Brandon'ı değil, Adam'ı soruyor.

Connor Adam'ı çok sevmişti ve haksız değildi. Adam ona ihtiyaç duyduğu her şeyi veriyordu, bunların en başında karşılıksız sevgi, sabır, bağ gibi Brandon'ın ona vermekte zorlandığı şeyler vardı. Bunun bir yarışa dönüşmesini istemiyordum; çocuğumun hayatındaki bütün önemli kişilerden hak ettiği sevgiyi görmesini istiyordum.

"Arch amca krep yaptı," dedim onu giydirirken. "Çikolata damlacıklı."

"Kyep mi?" diye fısıldadı Connor gözlerini iri iri açarak. "*A-a.*"

"Rosie!" diye seslendi Archie. "Telefon! Dekan neden seni arıyor?"

"Ne? Dekan mı?"

Archie elinde telefonla kapıda belirdi. "Gel, minik adam. Seninkini kalp şekilli yaptım."

Çıkmalarını bekleyip telefona yanıt verdim. "Profesör McKee? Merhaba."

"Sana kaç kere bana Eva diye hitap etmeni söyledim, Rosie? Soy isimlerinden ve unvanlardan hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Özür dilerim. Paniğe kapıldım."

Eva güldü ve panik hissinin dağıldığını hissederek iç çektim. Dağılmış gibiydi. Biraz. Yok, dağılmamıştı. Eva herkesin hayalini süsleyen bir profesördü. Konuşmanın mümkün olduğu, iyi yürekli bir kadındı. Yanında herkesi rahat ettirmek gibi bir misyonu vardı. Ama aylardan ağustostu, kendisi dekandı ve beni arıyordu. Tüm bunlar paniğe kapılmak için iyi bir neden değilse aklıma daha iyi bir neden gelmiyordu doğrusu.

"Acaba bugün ofisime uğrayabilir misin?"

"Ha." *Kusabilirim.* "Evet. Tabii. Bugün oğlum yanımda. Daha geç saatlere kadar babasına gitmeyecek. Sorun olur mu?"

Eva duraksayınca, mideme çöken panik hissi gerildi, bir düğüm oluşturdu. "Sadece ikimiz olursak daha iyi olur."

Kesinlikle kusacağım. "Ba-başım dertte mi?"

"Tabii ki değil, Rosie. Nasıl dertte olabilir ki?"

O güne kadar başımı hiç derde sokmamıştım ama başıma kötü şeyler gelmişti.

"Sadece konuşmamız gerek. Tüm dikkatini konuşmamıza verebilirsen sevinirim. Ufaklık yanında olduğunda zorlanabileceğini biliyorum."

Gözlerim yanmaya başladı ve aklımdan en kötü senaryoları geçirirken ağlamamak için yutkundum. "Connor'ı babasına bırakıp geliyorum."

"Harika. Üçe kadar buradayım. Bu arada, kaygılanmamaya çalış, Rosie."

Endişeyle ilgili sorun, bunun üstünde hiç kontrolünüz olmamasıydı. Beyniniz bir tehdit olduğunu sezinlerdi ve zihninizdeki bütün alarm zilleri çalmaya başlardı. Vücudunuzdaki sinirler hassaslaşır, bütün en kötü senaryolar zihninizden geçerken kalkıp kaçmamak için tüm iradenizi zorlardınız. Bazen kaygıyla ilgili bir türlü akıl sır erdiremediğim şey, kaygısız insanların düşüncelerini akıllarından atabilmesi çok *kolayken*, benim saçma sapan bir şey için aklımı yitirecek hale gelmemdi. Sonuçta kontrolünüz altında olmayan bir şey için kaygılanmak anlamsız değil miydi? Keşke beynim bunu idrak edebilseydi diye düşünüyordum.

Brandon'ı aramadan önce ellerimin titremesinin geçmesi için tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. Aramam sesli mesaja düştü ve ikinci kez aradığımda oflayarak yanıt verdi.

"Uyumaya çalışıyorum."

"Uyandırdığım için kusura bakma. Bir işim çıktı. Connor'ı biraz erken bırakabilir miyim?"

"Ne? Ne zaman?"

"Saat bir gibi olur mu?"

Yine ofladı. "Ama dört buçukta bırakman gerekiyordu. Arkadaşlarım beyzbol maçını izlemeye gelecekler."

Gözlerimi ovuşturarak baş ağrımı hafifletmeye çalıştım. "Önemli olmasaydı sormazdım."

"Neden erkek arkadaşma sormuyorsun?" Ses tonu tatsızdı ve sabrım taşmak üzereydi.

"Çünkü sen onun babasısın, Brandon. Açıkçası, oğlunla vakit geçirmekten daha önemli işlerin varmış gibi davranmandan sıkıldım artık. Onu erken bırakabilir miyim, yoksa onunla ilgilenecek başka birisini mi bulmaya çalışayım?"

"Tanrım, Ro, yatağın ters tarafından falan mı kalktın?" Uzun uzun, düşünmesi gerekiyormuş gibi ofladı. "Tamam, neyse. Bırakabilirsin. Ama planlarımı iptal etmeyeceğim."

"Teşekkür ederim, Brandon."

"Bana borçlusun. Onu üç buçuk saat erken bırakıyorsun. Bana o saatleri borçlusun."

Bir şey demeden telefonu kapattım çünkü patlamama ramak kalmıştı. Genellikle, çok sabırlı olduğumu düşünürdüm ama oğlumuz söz konusu olduğunda Brandon'ın sabrımı son zerresine kadar denemek gibi bir huyu vardı.

Evet, Connor'ı planlamamıştık fakat aradan on yedi ay geçmiş olmasına rağmen, Brandon hâlâ çocuğuna babalık etmek bir işmiş gibi davranıyordu. O gün yaşadığım bir başka stres etkeniydi ve birkaç saat sonra kapısını çaldığımda, Connor'ın hak ettiği tüm sevgiyi aldığından emin olabilmek için içimden onu kollarına aldığım gibi görüşmeye götürmek geçiyordu.

Brandon bir elinde bira şişesi, diğer elinde patates cipsi paketiyle kapıyı açtı. "Selam," dedi ve sırtını hemen dönüp arkadaşlarının koltuklara serilmiş olduğu oturma odasına geri döndü.

"Hayır," diye fısıldadı Connor. Ben ayakkabılarını çıkarırken gözlerini iri iri açarak bana baktı. "Anne, hayır."

"Babayla takılacaksın." Gülümsemem o kadar sahteydi ki yüzüm acıyordu. "Annen seni yarın alacak."

"Hayır." Başını iki yana salladı, eteğimin ucunu çekiştirdi. "*Hayır. Hayırrr!*"

"Lanet olsun," diye homurdanan Brandon ağzını sildi. "Başladık. Şimdiden mızmızlanmaya başladı."

Göğsümün sıkıştığını hissettim ve Connor dolu dolu gözlerle bana baktığında, benim de gözlerim doldu. Tatlı yüzünü ellerimin arasına alıp akan sessiz gözyaşlarını sildim. "Keşke her gün yanında kalabilseydim, tatlım. Ben de çok ama *çok* mutlu olurdum. Bu gece babanla kalacaksın ve annen seni düşünüyor olacak. Yarın seni aldığımda, seni *ne* kadar özlediğimi görebilmen için sana kocaman sarılacağım."

Brandon duvara yaslanmış, beni boş bakışlarla izliyordu. "Onu boğmayı ne zaman keseceksin? Bir bebek gibi her şeyi açıklaman

gerekmiyor, gitmen gerek. Kapıdan dışarı çıktığın anda seni unutacak."

Connor'ın önünde Brandon'la tartışmazdım. Buna saygılı ilişkilere örnek olmak isteyen olgun bir yetişkin davranışı denebilirdi ama fikir ayrılıklarımızı oğlumuzun önünde ortaya sermenin gerçekten de sağlıklı bir iletişim örneği olduğunu düşünmüyordum. Elbette, bu konuda da Brandon'la hemfikir değildik.

Ayrıca, patlamama ve oğlumun babasının beş para etmez, ufacık sikini yumruklamama ramak kalmıştı.

Bu yüzden gözlerimi yumdum ve içime nefesler çekip Connor'ın kollarını ovuşturdum. Ellerini tutup sıktım, şefkatle gülümsedim. "Seni çok seviyorum ve yarın görmek için sabırsızlanıyorum. Seni özleyeceğim ama umarım babanla ve arkadaşlarıyla güzel vakit geçirirsin."

"Baba," diye fısıldadı Connor. Güzel gözlerini gözlerime dikti ve kapıyı işaret etti. "Bear."

Minik ağzına bir öpücük kondurup onu kollarıma aldım ve sıkı sıkı sarıldım. "Onlarla yarın buluşabiliriz," diye fısıldadım kulağına. Minik ılık vücudunu kollarımın arasında hissetmenin keyfini çıkarmaya çalıştım. Ona bir kez daha sarıldım ve Brandon onu alıp oturma odasına götürdü.

"Selam," dedi Connor koltuktaki üç adama. Tişörtündeki Batman logosunu işaret etti. "Ba-man?"

Üç adam şöyle bir ona bakıp tekrar televizyondaki beyzbol maçına dönünce, kalbim paramparça oldu.

Connor oyuncaklarla dolu ufak bir sepeti karıştırdı, içinden plastik bir inek çıkardı. Bunu gururla kaldırdı, kocaman bir gülümsemeyle, "İnek, *Mööö!*" dedi.

"Oynamak istemiyorlar," dedi Brandon sıkkın bir tavırla.

Connor elini babasmın dizine koydu, ineği ona gösterdi. "A-i, hav hav?"

"Ne dediğini anlamıyorum."

"Aİ, HAV HAV," dedim sakin bir tavırla, Adam'ın ona karşı ne kadar sabırlı davrandığını, Connor'ın ne istediğini nasıl anlamaya çalıştığını, oturma odasında nasıl onunla şarkı söyleyip dans ettiğini hatırladım. "Ali Baba'nm Çiftliği şarkısını söylemeni istiyor."

"Yok, teşekkürler."

Connor'ın yüzü asıldığı anda kalbim yere çakılmış gibi hissettim.

Brandon onu aldı, odanın köşesindeki oyun parkına koydu ve sepetteki oyuncakları içine boşalttı. "Al. Burada oyna."

"Tamam, o zaman..." Yutkunup ellerimi ovuşturdum. "Bir şey olursa ararsın. Hoşça kal, bebeğim. Hoşça kalın, çocuklar."

Koridorda asansörü beklerken, Adam'a okula gideceğimi söylemek için çantamdan telefonumu çıkarmak istedim. Elime tüylü bir şey sürtününce, oflayarak Connor'ın peluş kedisinin çantamda kaldığını fark ettim. Kedisi olmadan şekerleme yapardı ama geceleyin *kesinlikle* bu olmadan uyumazdı.

Brandon'ın dairesine geri dönüp kapıyı ittim.

"Çok garip," dedi birisi ve donakaldım.

"Bir de bana sor," diye homurdandı Brandon.

"Biraz da buyurgan galiba, değil mi?"

"İnanılmaz kontrolcü. Beni deli ediyor."

Nefesimi içime çekip başımı önüme eğerken içeriden gülüşme sesleri geldi. Bir elimle peluş oyuncağı sıkı sıkı tutarken, diğer elim kapı kolunun üstünde titredi.

"Ondan bir çocuk yaptığına inanamıyorum."

Bu sözler beni incitti ama Brandon'm yanıtı daha ağırdı. "Bunu benim seçtiğimi mi sanıyorsun? *Onu* seçtiğimi mi sanıyorsun? Onun yazın birkaç haftalığına eğleneceğim bir kız olması gerekiyordu. Çocukluğunda annesiyle babası ölmüş, sonradan onu kimse evlat edinmemiş. Bazen istediği aileye kavuşabilmek için prezervatife bir delik mi açtı diye merak ediyorum. Artık sonsuza dek ondan kurtulamam. Bunu mu istediğimi sanıyorsun?"

Parmaklarımı peluş oyuncağa geçirdim ve kendimi dengelemeye çalıştım. Tüylerinin ne kadar yumuşak olduğunu hissettim, klimanın uğultusunu dinledim ve tezgâhlara dizilmiş olan yiyeceklerin kokusunu içime çektim.

Ancak işe yaramadı.

O sözcükler, en karanlık zamanlarımda yeniden devreye girmek üzere zihnime kazınıyormuş gibi tekrar tekrar kulaklarımda yankılandı.

Bunu benim seçtiğimi mi sanıyorsun? Onu seçtiğimi mi sanıyorsun?

Sonradan onu kimse evlat edinmemiş.

Artık sonsuza dek ondan kurtulamam.

Bu sözler keskin ve sert, böğrüme dibine kadar saplanıp çevrilmiş bir hançer gibiydi. Oyuncak yere düşerken elimi titreyen çeneme götürdüm, dudaklarımdan dökülen acı sesi engellemek için ağzımı kapattım. Geriye doğru bir adım attım, sonra bir adım daha attım ve uzaklaştığımda kapının çarparak yüzüme kapatılışını izledim.

Paramparça olmadan asansöre ulaşabildim.

~

"İyi misin, Rosie? Kusacakmış gibi duruyorsun."

"İyiyim," diye yalan söyleyip ellerimi kucağımda kavuşturdum. Ellerim ter içinde kalmıştı ve kendimi zor tuttuğum için titriyordu. Oraya giderken yıkılmamak, sözlerinin gram ağırlığı bile olmaması gereken bir adam yüzünden ağlama dürtüsüne direnmek için kendimi zorlamıştım.

Fakat birkaç basit cümleyle bütün zayıflıklarımı ortaya çıkarmıştı. Senelerce terapide başa çıkmaya çalıştığım korkuları canlandırmış, kolaylıkla her birini teyit etmişti.

"Dün gece iyi uyuyamadım. Biraz da başım ağrıyor." Titreyen elimi salladım. "Havadan galiba."

Eva'nın gözlerindeki ifade bu yanıtımı yutmadığını anlatıyordu. "Yaz tatilin nasıl geçti?"

"Şey, harika geçti. Connor ve ben..." Gözlerimi yumup başımı iki yana salladım. "Aslında, bundan söz etmesek olur mu? Özür dilerim. Kabalık etmek istemem ama beni niye buraya çağırdığınızı çok merak ediyorum. Kafamda kötü senaryolar yaratmadan önce duymayı yeğlerim."

"Seni anlıyorum. Seni kaygılandırmak istemezdim, Rosie ama... Bak, açık konuşmam gerekirse çok iyi bir haber veremeyeceğim. Bir an önce konuya girip bu işi halletmek istiyorum." Dirseklerini masasına yasladı, beni izlerken parmaklarının arasındaki kalemi çevirdi. Bir an için bakışlarını masasma indirip ofladı. "Bursunu kaybettin."

Yarım yamalak tuttuğum çantamı kucağımdan düşürdüm ve içindekiler yere saçıldı. "*Ne?*" Eva bana yardım etmek için kalktı. Elimi kaldırıp onu durdurdum. "Hayır. Durun."

"Rosie," dedi beni yatıştırmak için. Eşyalarımı telaşla toplayıp çantama tıkışımı izledi. "Bırak da yardım edeyim."

"Ben hallederim," diye parladım. Boğazımın tıkandığını hissettim. "Bursumu nasıl kaybettim?"

"Bursu veren kişiler eğitimin konusunda ciddi olmadığına kanaat getirip farklı bir yönde ilerlemek istediler."

"*Ciddi olmadığıma mı?* Ama be-ben... Bunun için çok çalıştım!" Apar topar doğruldum ve çantamı hızla inip kalkan göğsüme yasladım. "Bütün sınavlarım mükemmel. Çok çalışıyorum. Be-benim... okul dışında bir hayatım yok. Neredeyse hiç arkadaşım yok. Dışarı çıkmıyorum, eğlenmeye gitmiyorum. *Hayatım* okul."

"Kusursuz bir öğrencisin, Rosie, bu okula adım attığından beri öylesin."

"O halde anlamama yardımcı olun," diye yalvardım. Serbest kalmak isteyen gözyaşları gözlerimi yakıyordu. "Hatam ne?"

Eva öne adım atıp elimi tuttu. "Tek bir hata bile yapmadın, canım. Bağışçının değerleri... senin değerlerinle birebir örtüşmüyor diyelim."

"Bu da ne demek?"

Bana söyleyip söylememek arasında gidip geliyormuş gibi dudağını ısırdı. İç çekerek beni yerime oturttu. "Akademik bir izin kullanman onlarda hayal kırıklığı yarattı."

"Akademik izin mi? Ben doğum izni almıştım. Oğlumu büyütüyordum."

"Akademik hayatının bu kadar önemli bir noktasında bir doğum izni alarak önceliklerini belirlediğine karar vermişler."

"Kanada'da yaşıyoruz." Parmaklarımı zonklamaya başlayan şakaklarıma bastırdım. Yanlış duymuş olmalıydım. "Tam bir sene doğum izni almaya hakkım var."

"Çok haklısın."

"Oğlumu, *ailemi* önceliğim yaptığım için mi cezalandırılıyorum?"

"Rosie, kimse seni ceza..."

"Bursumu kaybettim!" Kulaklarım uğuldamaya başlarken ayağa fırladım. Oda fırıl fırıl dönmeye, görüş açımın etrafı bulanıklaşmaya başlamıştı. "Okul ücretini nasıl ödeyeceğim? Aman Tanrım." Ona hızla arkamı döndüm, titreyen elimle ağzımı kapattım ve bu farkındalığım ağırlığı göğsüme çökerken tüm dünyam etrafımda yıkılmaya başladı. "Okul ücretini nasıl ödeyeceğim?" diye fısıldadım. "Mirasımdan kalan son parayı da geçen sene doğum iznimde kullandım. Daha dört ay önce çalışmaya başladım. Yarı zamanlı olarak. Kreş masrafım olacak. Be-benim... yeteri kadar birikmiş param yok. Bunca masrafı kesinlikle karşılamaz." Boğazımdan boğuk bir hıçkırık yükselince kusmak üzere olduğumu hissederek elimle ağzımı kapattım. "Aman Tanrım."

Eva elini sırtıma koydu ve beni teselli etmek istese de başaramadı.

"Seçeneklerim neler?"

Eva duraksadı. "Birkaç ekstra yardım fonuna ve bursa göz attım ama okulun başlamasına bu kadar kısa bir süre kaldığı için... ne yazık ki bir şey bulamadım."

Çantamı göğsüme dayayıp yere baktım. "Bunu hak ediyorum," diye fısıldadım. "Bunu alın terimle kazandım."

"Aksini söylemiyorum ama sonuç olarak her şey bursu veren kişiye bağlı." Omzumu sıktı. "Eğitimini bir sene dondurabilirsin. Klinikte çalışıp para biriktirebilirsin. Buradaki ekip yerini bir sonraki sene için tutmaya hazır. Bir sene ne ki?"

Bir sene ne ki? Bir sene daha, uzun günler ve geceler kirası, kreş ücretini ödeyebilmek için çalışabildiğim kadar çalışmak ve bir şekilde okul ücreti için de yeteri kadar para biriktirmem demekti. Archie'nin evinde iki sene daha yaşamam ve ben taşınamayacağım için onunla Marco'nun aynı evde yaşayamaması demekti. Oğlumla daha az zaman geçirmem, ikimizi de hayal kırıklığına uğrattığım, geleceğimizi bir sene daha askıya aldığım için zihinsel bir savaş vermem demekti.

Sırt çantamı omzuma asıp kapıya gittim.

"Bana vakit ayırdığınız için teşekkür ederim," dedim alçak sesle.

"Rosie..."

"Sorun değil," dedim. "Ben iyiyim. Yaz tatilinizin geri kalanı güzel geçer umarım."

Bana dikkatle baktığında, ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordum. Bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu ve onun suçu olmadığını biliyordum. Ancak o anda ondan uzaklaşmalıydım.

En sonunda, başını sallayıp hafifçe gülümsedi. "Konuşuruz. Kendine iyi bak, Rosie."

Koridorlarda koşarken yanından geçtiğim profesörleri ve birkaç öğrenciyi görmezden geldim. Boğazım yanıyor, bir şey bir mengene gibi iki yanına kapanıyordu. Her şey bulanık, kafa karıştırıcı ve diğer tarafı göremediğim bir karmaşaya dönüşmüştü. Ön kapılardan ılık gün ışığına, temiz havaya fırladım ama faydası olmadı. Bana netlik vermedi. Afallamış, nereye gittiğimi, ne aradığımı bilemez bir halde kampüste yürümeye başladım.

Fakat aradığım şeyi orada bulamayacaktım, değil mi? Oraya ait değildim. En azından, o anda değildim.

Artık... hiçbir yere ait olduğumdan emin değildim. Bu farkındalık beni yerle bir ediyor, dizlerimin çzöülmesine neden oluyor, adımlarımı tökezletip beni yere yıkmakla tehdit ediyordu.

Yine de yıkılmadan bir banka ulaşmayı başardım.

19

GERZEKLER

Adam

"Adam, yemin ederim ki senin yüzünden bir kere daha kaybedersek çıldıracağım."

"Bugün dikkati çok dağınık."

"Onu rahat bırak. Çok uzun zamandır ilk kez bu akşam seks yapacak. Bunun için ciddi bir zihinsel hazırlık yapması gerekiyor."

"Ben... hayır. Bu çok saçma..." İç çektim ve karakterim yine ölürken televizyon ekranım karakterimin kanına bulandı. Bugün kim bilir kaçıncı kere kulaklıklarımın diğer ucundaki ekip arkadaşlarımı hayal kırıklığına uğratıyordum. "Evet, kesinlikle aklımda bu konu var."

Ne yapabilirdim ki? Emmett'ın dediği gibi aradan çok uzun zaman geçmişti. Ayrıca, Rosie söz konusuydu. Onunla tanışmış mıydınız? Hayatımda tanıdığım en iyi yürekli, en sabırlı yüreğe sahipti ve yanında olmak beni canlı hissettiriyordu. Tabii ki o anda hiçbir şeye odaklanamıyordum.

"Yine aynı şeyi yapıyor," diye homurdandı Jaxon. "Dostum, hemen duşa girip kız arkadaşın gelmeden önce biraz rahatlasan iyi olur. Aksi takdirde, sen başladıktan beş saniye sonra patlayınca Rosie'nin kendi başına idare etmesi gerekecek."

"Siktir git." *Kesinlikle araya duşu sıkıştıracaktım.*

"Saat kaçta gelecek?" diye sordu Garrett.

"Hazır olduğunda haber verecek. Öğretmenlerinden biriyle görüşmek için okula gitmesi gerekti." *Apple* saatim titreşime ge-

çince, *Xbox* çubuğunu hızla ittim. "O arıyor olmalı." Erkandaki numaraya baktım ve yanıt vermedim. "Neyse. O değilmiş."

"Başka kim olabilir ki? Bize söylemediğin başka arkadaşların mı var?" dedi Carter.

"Sen bu muhteşem kişiliğe sahipken mi? Hayatımda başka arkadaşlara yer yok."

"Tabii ki yok."

Ekranda aynı numara tekrar belirince, kaşlarımı çattım. Numarayı tanımıyordum ama önceki hafta Rosie'yle Connor evimdeyken arayan numara olduğunu fark ettim. Aramayı yine sonlandırdım, koltukta öne eğilip gözlerimi ovuşturdum.

"Gitsem iyi olacak."

"Duşta mastürbasyon yapmaya gidiyor," dedi Jaxon.

"Hey, Jaxon?"

"Evet, dostum?"

"Kes sesini."

"Eyvah," diye güldü. "Dikkatli ol, Rosie. Adam Baba bu akşam çok ateşli."

Oyun çubuğuyla kulaklıkları fiskos masama fırlattım, Bear'ın başını okşayıp kalktım ve kollarımı esnettim.

"Rosie nerede, Bear?" mutfak adacığından telefonumu aldım. Son mesajı iki saat önce, Connor'ı Brandon'ın evine bırakmadan hemen önce gelmişti.

Baş Belası: Sence yaramaz bir kız olduğum için beni okuldan atıyorlar mı?

Ben: Sen uslu bir kızsın ama sonradan yaramaz olmak istersen, uygun cezayı verebilirim.

Baş Belası: Bana değil, esas sana Baş Belası dememiz gerek. Ben bir meleğim ama sen beni kötü etkiliyorsun.

Ben: Gözlerin geriye kaydığı sürece, bana ne istersen diyebilirsin.

Baş Belası: En büyük baş belası ve en yaramaz çocuksun.

Baş Belası: Zihnimde en kötü senaryoları mı kurmaya başladım?

Ben: Olabilir. Ama bunu hepimiz yapıyoruz. Eminim ki önemli bir konu değildir.

Baş Belası: Umarım. Sonra yine de yaramaz bir kız olabilir miyim?

Ben: Benim olduğun sürece, her zaman yaramaz bir kız olabilirsin.

Baş Belası: *gülümseme emojisi* Beni rahatlattığın ve aklımı bu konudan uzaklaştırdığın için teşekkürler. İşim bitince ararım. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Mesajlara bakıp gülümsedim, elimi gururla, mutlulukla ve tatmin hissiyle kabaran göğsümde gezdirdim. Çünkü Rosie bunların hepsini bana hissettiriyordu, üstelik çok uzun süre hayal kırıklığından başka bir şey yaşamamıştım.

Kısa bir mesaj yazıp görüşme iyi geçti mi diye sordum ve kısa bir duş almaya gittim. Mastürbasyon yapmadığım için kısa değildi çünkü kesinlikle yaptım. Kısa olmasının nedeni, Jaxon'ın aslında haklı olmasıydı. Aradan çok uzun zaman geçmişti, bu kızın vücudunun altında olduğunu düşününce birkaç dakikadan fazla dayanamayacak kadar çok dolmuştum.

Duştan çıktığımda yanıt gelmediğini gördüm. Onu aradığımda aramam doğruca sesli mesaja düştü. Mutfak adacığımın başında

dururken, kamyonetimin anahtarlarını mermer yüzeyine vurarak üstüme çöken o garip hissi gidermeye çalıştım.

"Lanet olsun." Anahtarımı cebine attım, şapkamı taktım ve dışarı çıkıp kamyonetime gittim.

Bir terslik varmış gibi hissediyordum ve okula yaklaştıkça endişeleniyordum. Rosie'nin telefonu hâlâ kapalıydı ama bunu hiç yapmazdı. Connor yanında olmadığında, telefonu hep açık ve yakınlarda olurdu.

Yolda ağır ağır ilerlerken etrafa bakınıp Rosie'yi aradım. Onu bulamazsam ne yapacağımı bilemiyordum. O binada nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu ve içeri girip kimsenin beni tanımayacağını umut edemezdim.

Tam son bir kez tekrar aramayı düşündüğünde, upuzun bir meşe ağacının gölgesinin altında sarı ve gül pembesi saçlar gördüm. Rosie tek başına bir banka oturmuştu ve biliyordum. Omuzlarının sarkıklığından, başını önüne eğişinden ve çantasını karnına dayamasından bir terslik olduğunu anlamıştım.

Kamyoneti durdurup motoru kapattım ve beni kimin tanıyacağını umursamadan, sadece Rosie'nin o anda yalnız olduğunu ve onu teselli etmem gerektiğini düşünerek bahçede koşmaya başladım.

"Rosie," diye mırıldandım ona uzanırken. "Bebeğim, sorun ne?" Onu bulacağımdan emin gibiydi, azıcık bile irkilmedi.

Bir şey söylemeyeceğini düşündüm. Orada sessizce oturacağını, ihtiyaç duyduğu sözcükleri bulamayacağını sandım.

Ama öyle olmadı. O sözcükleri buldu ve bana verdi.

Bildiği tek gerçek buymuş gibi alçak sesle, seri bir şekilde anlatmaya başladı.

"Annemle babam ben on bir yaşındayken bir ev yangınında öldüler. Evimiz kül oldu. Tüm hayatım yıkıldı. Bir tek ben hayatta kaldım çünkü babam önce beni kurtarmayı seçti. Beni seçti." Gözlerini ağır ağır gözlerime çevirdiğinde ve o dinmeyen hüzün

bakışlarında tamiri mümkün olmayacak kadar paramparça olmuş bir cam parçası gibi parıldadığında, beni iliklerime kadar sarstı. "Son kez o zaman birisinin ilk seçimi oldum."

Mırıldanarak söylediği bu yürek parçalayıcı sözler kararlılığımdan geriye kalan kırıntıları da ezip geçti. Tam karşısında dizlerimin üstüne çöktüm, sel olup akmaya başlayan, yanaklarından süzülen gözyaşları arasında onu kollarıma aldım ve bana sıkı sıkı sarıldığı gibi ben de ona sımsıkı sarıldım.

~

Gözlerimi yanımdan bir an olsun ayrılmayan köpeğimden, hızla batan güneşten ve bizi sıcak tutan bir battaniyenin altına kıvrılan Rosie'den alamıyordum. Bear haksız değildi. Rosie o gece farklıydı, ben onu kamyonetime oturttuğumdan, akşam yemeği planımızı iptal edip en sevdiği yemeği eve sipariş ettiğimden beri farklıydı. Sessiz ve dalgındı; sessizliği kulakları sağır ediyor, en sarsıcı şekilde acı veriyordu.

Rosie'nin gülüşü olmadan dünyamda bir terslik vardı.

Veranda kapısından dışarı çıkıp yanına gittim, şarap kadehinin yerine bir fincan en sevdiği yabanmersini çayını koydum. Hafifçe gülümseyerek, kızarmış gözlerle bana baktı ve yanına oturduğumda hemen bana sokuldu.

Onu kendime çekip başını öptüm. "Bence tam buraya aitsin."

"Senin yanına mı?" diye sordu çenesini göğsüme yaslayarak.

"Başka nereye olacak?"

Yanağını kalbime dayadı ve yumuşak bir sesle devam etti. "Çok uzun süredir birisine ait olmayı istiyordum. O kadar uzun süredir istiyordum ki, beynimin buna inanmama izin vereceğinden emin değilim."

"Ben sabırlı bir adamım. Bunu sana her gün kanıtlamayı sorun etmem."

Rosie gülümsedi ve sonraki birkaç dakika boyunca ağaçların arasından esen rüzgârı, cırcır böceklerinin uğultusuyla gece için

uykuya dalan kuşların giderek silikleşen cıvıltılarını dinleyerek huzurlu karanlıkta oturduk.

Ardından, Rosie bana öyküsünü anlattı.

"Gecenin bir yarısı, annemin bana seslendiğini duyarak uyandım. Yatak odamın kapısı kapalıydı ama içerisi çok sıcaktı. Kapının altındaki aralıktan bir parıltı gördüğümü hatırlıyorum." Yanağından bir damla yaş süzüldü. "Koridorun ışığının açık kaldığını sandım."

Onu biraz daha kendime çektim, anlattıklarını dinlerken sırtını ovdum.

"Annem sürekli bağırıyor, babama beni bulmasını söylüyordu. Korktum ve ağlayarak ikisine seslendim. Sonra babam odama geldi. Yatağımın yanına çömeldi, boynuna sarılmamı, bacaklarımı beline dolamamı söyledi. Benden gözlerimi kapatmamı istedi." Rosie bana baktığında, gözyaşları ay ışığının altında parıldıyordu. "Dediğini yaptım. Her zaman dediğini yapardım."

"Çok uslu bir kızsın," diye mırıldandım, gözyaşlarını düşmeden sildim.

"Gözlerim kapalı olduğu halde biliyordum. Duyabiliyordum. Hissedebiliyordum. Babam beni o kadar sıkı sıkı tutuyordu ki, sonradan üstümde çürükler kaldığını gördüm. Koşarak dışarı çıktığında hava çok serindi. Eylül ayıydı, hava serinlemeye başlamıştı. Dışarıya çıktığımızda rahatlamıştım ama babam sırtımı eve çevirdiğimde arkamdaki sıcaklığı hissedebiliyordum.

Rosie içine titrek bir nefes çekerek göğe baktı. Nefesini dışarı verdiğinde yanaklarından yaşlar süzüldü. "Babam, '*Burada bekle*,' dedi. '*Sakın kıpırdama. Yardım gelmesini bekle.*' Bana gitmesi, annemi evden çıkarması gerektiğini söyledi. Ona geri dönecek mi diye sorduğumda, bir süre bana baktı ve geri döneceğine söz verdi. '*Hemen döneceğim*,' dedi. '*Söz veriyorum, hep yanında olacağım.*'" Rosie gözlerini yumdu ve ben alnını öperken, saçlarını ıslak yanaklarından yana attığımda o anı, o anıyı yaşadı.

"Yalan söylediğini biliyordum. Geri gelmeyecekti, bunu kendisi de biliyordu. Beni öptü ve... sıkı sıkı sarıldı. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, benimle gurur duyduğunu söyledi. Eve girmeden hemen önce, son bir kez başını çevirip bana baktı ve son kez beni sevdiğini söyledi."

Göğsümün sıkıştığını ve Rosie yüzünü boynuma yaslayıp kaybettiği annesiyle babası, on bir yaşında onlara edemediği veda için ağlarken kalbimin paramparça olduğunu hissettim. Onu daha iyi hissettirmek için ne diyeceğimi bilemeden defalarca omzunu öptüm. Daha iyi diye bir şey var mıydı? Gerçekten de bilemiyordum ama yalnız hissetmesini istemiyordum.

"İçeriye gireli sadece bir dakika olmuştu. İtfaiye kamyonlarının yaklaştığını duyabiliyordum. Ama birden büyük bir gümbürtü koptu ve evin bütün pencereleri patladı. Ön kapı ardına kadar açıldı, alevler fışkırdı. Çığlıklar atarak arka bahçeye koştuğumda, itfaiye kamyonları geldi. Tam o sırada, arka kapı da patladı," dedi fısıldayarak. "Korkup tökezledim. Kendi ayaklarıma takılıp dengemi kaybettim. Geriye doğru, havuzumuza düştüm. Havuzun üstünü örten güneşliğe takıldım. Batmaya başladım ve örtüden kurtulamadım. Çıkış yolunu bulamadım. Buraya kadar diye düşündüm, Adam. Öleceğimi sandım ve annemle babamın yanına gitmek istedim." Rosie bileklerinin tersiyle gözlerini silip burnunu çekti. "Sonra, gözlerimi açtığımda arka verandadaydım ve bir itfaiyeci bana hayat öpücüğü veriyordu. Annemle babam için çok geçti."

"Çok üzüldüm, Rosie." Onu kucağıma çektim, kollarını etrafıma doladım, vücuduma dayanan vücudunu hissettim. Yanımdaydı ve gerçekti ama çılgınlar gibi atan kalbim onu kaybetmeme, asla tanımamama ramak kaldığını hatırlatıyordu ve bu düşünce beni resmen afallatıyordu.

"Hey," diye fısıldadı. Yüzümü tutup gözlerine bakmamı sağladı. "Ben buradayım. İyiyim."

"Çok üzgünüm," dedim ama sesim boğuk, çatlak çıktı. Bu iki sözcük yeterli değildi fakat söyleyecek başka bir şey bulamıyordum. Gözlerimi kapattım, alnımı alnına dayayarak toparlanmaya çalıştım. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdım, derin bir sevgi, şefkat, güç ve dinmek bilmeyen bir hüzün barındıran dünyanın en tatlı yeşil gözlerine baktım. "Yalan söylediğini sanmıyorum, Rosie. Babanın yalan söylediğini düşünmüyorum. Sana öyle geldiğini biliyorum. Hep yanında olacağını söyledi çünkü bu doğru. Onu göremiyorsun ama yanında. Annen de öyle."

"Bunu biliyorum; gerçekten de biliyorum. Ama yalnızdım. Kim bilir kaç kere yanımda kimse olmadığı için ben de keşke onlarla ölseydim diye düşündüm. Yapyalnızdım ve daha on bir yaşındaydım."

"Nasıl yapayalnızdın? Akrabaların vardı, değil mi? Seni birisi yanına almış olmalı."

Rosie uzun uzun yüzüme baktı, bana dediklerini düşünecek kadar zaman tanıdı ve o yanıt vermeden neler olduğunu anladım. Gözlerinin köşesinden hiç eksik olmayan o yalnızlık ifadesinden, her zaman orada olan hasret ifadesinden bunu biliyordum. "Deneyimlerimiz çok farklıydı, değil mi?"

Hüzünlü bir gülümsemeyle başını salladı. "Evlat edinilmek için yaşım geçmişti. Aradan seneler geçerken orada tek başıma oturdum ve sadece seçilmeyi bekledim. Ailemi geri istiyordum. Herhangi bir aileye sahip olmayı istiyordum. Sadece bir yere ait olmayı, güvende hissetmeyi ve istenmeyi istiyordum. Ve ben..." Burnunu çekti, gözünden akmak üzere olan bir damla gözyaşını sildi. "Neden kimsenin beni istemediğini anlamıyordum. Çok iyi bir çocuktum. Her zaman iyi yürekli ve saygılıydım. Okulu çok seviyordum, en yüksek notları alıyordum. Kimse beni istemedi, Adam. Yine de..."

"Bu da ne demek?" Başını çevirince, çenesini tutup yüzünü yüzüme çevirdim. "Yine de ne demek, Rosie?"

Burnunu çekti, altdudağını ısırdı. "Bugün Connor'ı bıraktığımda, Brandon'ın ne dediğini duydum. Arkadaşları gelmişti... Bir seçim hakkı olsaydı, benimle asla bir çocuk yapmayacağını söyledi. Geçici bir eğlence olmam gerektiğini ama artık benden kurtulma şansı kalmadığını söyledi."

"Gerzek herif," dedim bir anda.

"Daha fazlasını beklemem için bana asla bir neden vermemiş insanlardan daha fazlasını beklemek benim suçum. Tanrı aşkına, Connor'ın doğum belgesinde bile ismi geçmiyor. Tek başıma doğum yaptım çünkü cesaretini toplayıp en savunmasız durumlarımda bana destek olamadı."

"Cehenneme kadar yolu var," dedim öfkeden köpürerek. "Rosie, onun da değersiz fikirlerinin de *cehenneme kadar* yolu var. Bu adam neye sahip olduğunu, çocuğunun annesi olarak hayatında sen olduğun için ne kadar *şanslı* olduğunu bilmiyor. Ona dünyanın en güzel armağanını vermişsin ama adam bunu önemsemiyor bile. O yüzden, cehenneme kadar yolu var."

"Bu kadar da değil," diye fısıldadı. "Bugün bursumu kaybettim."

"Ne?"

"Öğretmenim bana adamın -bursu veren kişinin- doğum izni almamın önceliklerimi seçtiğimin bir göstergesi olduğunu düşündüğünü söyledi. Yani, bir sene boyunca Connor'la ilgilenmek yerine okulu seçmem gerekirmiş."

Ağzımdan tekinsiz, öfke dolu bir ses çıktı. "Dalga geçiyor olmalısın. Hayatımda duyduğum en kadın düşmanı söylem bu. Oğlun sana ihtiyaç duyduğunda onu seçtiğin için mi bursunu iptal etti?"

"Sadece... Senelerce beni kimse seçmedi. Kimse yoktu ve yine bir ailem olması için can atıyordum. Sevebileceğim birisi olsun, beni sevecek birisi olsun diye. Sonra, Connor geldi ve bir mucize eseri dileğim gerçekleşti. Hayalini kurduğum aileye ka-

vuştum. Kendime her zaman onu seçeceğimi söyledim ve öyle yaptım. Onu seçtim. Açıkçası, kendimi seçtim. Çünkü başka kimse bu seçimi yapmadı ve onunla vakit geçirebilmek için böyle bir fırsatım varken, oğlumun hayatına ben önceliği ona vermeden başlamasını istemedim. Ama bunu yaparak senelerdir benim seçildiğim tek şeyi kaybettim." Kaşlarını öfkeyle çatarak başını iki yana salladı. "Bunun için çok çalıştım, Adam. Kalbimi de ruhumu da eğitimime verdim ve her sene bu bursu kazandım. Ama şimdi... onlar bile beni istemiyorlar."

"Seni hak etmiyorlar, Rosie. Sana bu şekilde davranan kimse hak edemez." Başparmağımı altdudağında gezdirdim. "Büyüme çağında seni ihmal ettikleri, seni tanımak için çaba harcamadıkları ve kalbinin ne kadar güzel olduğunu göremedikleri için çok üzgünüm. Brandon beş para etmez bir mankafa olduğu için de çok üzgünüm."

Rosie kendisini tutamayıp gülünce, o gün ilk defa duyduğum bu ses kulaklarıma müzik gibi geldi. "Mankafa tam olarak ne demek?"

"Gerçekten de bilmiyorum ama arkadaşım erkek arkadaşı ve ağabeyi her salak gibi davrandığında onlara böyle der. O yüzden, Brandon için de uygun bir sözcükmüş gibi geldi." Rosie yine güldü ve gülümseyip dudaklarından bu sesin tadına baktım. "Bursunu kaybettiğine çok üzüldüm. Bunun için ne kadar çok çalıştığını biliyorum ve bu doğru bir muamele değil. Bunu birlikte çözeceğiz, tamam mı? İkimiz."

"Yapabileceğimiz bir şey yok, Adam. Okul ücretini ödeyecek param yok, o kadar. Yine eğitimimi dondurmam, çalışıp para biriktirmem gerekiyor."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. İkinci seçenek nedir?"

Bu sefer, Rosie daha alçak sesle, o nefret ettiğim yorgun bıkkın ses tonuyla güldü. "Başka bir seçeneğim yok. Annemle babam öldükten sonra biraz param vardı ama bunu sonuna kadar

Connor ve kendim için doğum iznimde harcadım. Başka bir seçenek yok."

"O zaman ben yardım ederim."

"Kesinlikle olmaz," dedi kararlılıkla. Ağzımı açtım ama kaşlarını kaldırdığını görünce sustum. "Bunu yapmayacaksın, Adam Lockwood, anlaşıldı mı?"

"Hayallerini ertelemeni istemiyorum, Rosie."

"Bir seneden ne çıkar?" diye mırıldandı ama bu sözcükleri söylemek kadar, duymak da acıydı. Kucağımdan yanıma kaydı, dizlerini karnına çekti. O kadar minnacık, o kadar savunmasız görünüyordu ki bir daha onu hiçbir şey incitemesin diye patpatlı naylona sarmak istedim. "Bugün kimseye ya da hiçbir şeye ait olmadığımı bana açıkça hatırlattı. Asla yeterli olmadığımı, asla kimsenin ilk seçeneği olacak kadar iyi olmadığımı hatırlattı." Çenesini dizine dayadı ve bakışlarını boşluğa dikti. "Belki de mesele aslında birisinin ilk seçeneği olmak değil sevilmekle, birisinin ilk seçeneği *olabilecek* kadar sevilmekle ilgilidir." Omzunu silkti. "Kimse beni ilk seçeneği yapacak kadar sevmedi."

"Hey." Ellerini tutup onu tekrar kendime çektim. "Hiçbir zaman herkes için doğru olamayız ama doğru kişi için kusursuz oluruz. O kişi karşına çıktığında, seçim falan yoktur. Her şey... doğaldır. Hepimiz olduğumuz gibi, bizim için doğru olan kişilerle var olabiliriz çünkü bunun başka bir yolu yok."

Onu öptüğümde dudaklarını tereddütsüz araladı, dudaklarıma karşı iç çekerken parmaklarını nazikçe saçlarımın arasında gezdirdi.

"Seni istiyorum, Rosie. Bütün parçalarını. Başka bir seçenek yok."

20

ONU İKİYE AYIRIYORUM AMA NAZİKÇE

Adam

O vücudun benim için yaratıldığına yemin edebilirdim. Sıcak ve yumuşacıktı, hiç olmadığı kadar sıkıca etrafıma dolanmış, parmaklarını hafifçe kollarımda gezdiriyor, şefkatli ifadesi bir an olsun silinmiyordu.

O vücudun her tatlı santimi kusursuzdu ve onu yanımdan ayırmak istemiyordum.

Yıldızların ve sıcak tutan bir battaniyenin altında sarmaş dolaş uzandık. Bear ayaklarımızın dibine yatıyordu. Rosie artık farklıydı. Artık gizlenmesi gerekmiyormuş gibi daha özgürdü. Son kalkanını da indirmiş, her şeyi anlatmıştı ve artık sadece... kendisi olabilirdi.

Benden asla gizlenmesi gerekmemişti ama bir insanı tam anlamıyla hayatına almakta neden tereddüt ettiğini anlıyordum. Ben sadece bütün parçalarını verdiği şanslı şapşal olmaktan dolayı minnettardım.

Bana eski Viktorya tarzı, ön kapısında mozaik camları olan büyük, güzel evini, bir salıncağı olan ve evin etrafını saran geniş verandalarını anlattı. Ev sevdiği yerler oturma odasında bir kitap okumak için önüne kıvrıldığı geniş pencere ve annesiyle ön bahçeye ektikleri şakayıklarla dolu alandı. Evin demode olan her şeyini seviyordu, yangına neden olan kısa devreyi yaratan eski elektrik tesisatına rağmen, o evle ilgili anılarının her zaman sevgi dolu olduğunu söyledi.

"Adam?" Rosie, Bear'ın gözlerinin arasını kaşıdı, gülümse-

yerek kucağına yasladığı başına baktı. Sonra dikkatle gözlerime baktı. "Sana koruyucu aile sisteminde olduğumu daha önce söylemediğim için özür dilerim. Sen kendi öykünü paylaştığında söylemem gerekirdi ama seni biraz kıskandım. Sen bu güzel aileyi bulmuştun ama ben hiçbir şey bulamamıştım. Senin deneyimin kulağa harika geliyordu ama benimki yalnızlıktan ibaretti. Kıskançlık hissi uzun sürmedi ama sonra kıskançlığa kapıldığım için kendimi kötü ve suçlu hissettim, sana bunu nasıl anlatacağımı bilemedim. En büyük güvensizliklerim o dönemde başladı, o zamandan beri senelerimi bunlarla mücadele etmeye, kendimi geliştirmeye ve başka birisinden beklemek zorunda kalmamak için yeteri kadar sevmeye adadım. Ama kat ettiğim mesafeyi düşündüğümde, bazı günler diğerlerinden daha zor geçiyor. O yüzden, özür dilerim, Adam."

"İnsan olduğun için özür dilemene gerek yok. Bu hisler gerçek ve geçerli, başa çıkabilmek için zamana ihtiyacın vardı." Avucunu öptüm. "Bu konuda bana dürüst davrandığın için teşekkür ederim."

Yarım saat daha öylece yattık, sessizce birbirimize sarıldık. Yorucu bir güç geçirmişti. Koluma karşı üçüncü kere esnediğini gizlemeye çalıştığında, onu kucağımdan kaldırdım.

Ayağa kalkıp elimi uzattım. "Gel, canım. Yatağa gidelim."

Bear oturma odasına kadar gitti ve koltukta sızmaya karar verdi. Karanlık evde yürürken Rosie'nin elini bırakmadım. Yatmaya hazırlanmak için banyoya giderken Rosie önce beni dudaklarımdan öptü.

Üstümde sadece iç çamaşırım kalacak şekilde soyundum ve telefonumu şarja taktım. On dokuz tane okunmamış bildirim vardı. Bunlardan ikisi o bilinmeyen numaradan gelen aramalardı, geriye kalan on yedisiyse Buz Hokeyi Sürtükleri grup sohbetine aitti. Garrett dört tane patlıcan, dört tane şeftali emoji yollamış, en sona sekiz tane soru işareti eklemişti. Emmett ilk gecemizi analiz

edebilmeleri için Cara'nın ikinci bir kızlar gecesi düzenlemek istediğini söylüyordu. Jaxon prezervatiflerden kaçını kullandığımı merak etmişti ve Carter seks yaptıktan sonra yatakta atıştırmalık yiyip yiyemediğimizi soruyordu. Belli ki Ollie'yle en sevdikleri bağ kurma yöntemi buydu.

Onlarla uğraşamayacak kadar yorgun olduğumdan, banyo kapısı açılır açılmaz telefonumu kapattım.

"Yatmak için ha... Ahhh. Çıplaksın." Rosie çırılçıplaktı. Elimi saçlarımın arasına daldırdım, sonra Rosie'nin dolgun, çıplak, muhteşem ötesi vücudunu işaret ettim. "Sen... resmen çıplaksın. Yani, merak ediyorsan, enfes görünüyorsun. Bir de çıplaksın."

En sevdiğim baş belası kıkırdadı, o şirin burnunu kırıştırdı ve ne yapacağını bilemiyormuş gibi ellerini ovuşturdu. Öne adım attığında, gözlerim kusursuz memelerinden o dolgun kalçalarının hareketlerine kilitlendi. Gerçekten de kusursuzdu. Bunu daha önce söylemiş miydim?

"Evet, gerçekten de çıplağım. Emin değilsen diye söyleyeyim dedim." Gözlerindeki muzip ifade öylesine parlaktı ki neredeyse ne kadar gergin olduğunu gizliyordu. "Sen de soyunmak ister miydin?"

"Şey, ben... Ben..." Ensemi ovuşturduktan sonra yatağı işaret ettim. "Çıplakken yapılan şeyleri yapmak için mi?"

Rosie başını salladı. "Evet, onları yapmak için. İstiyorsan tabii."

"Savunmasız halinden faydalanmak istemem."

"Kendimi savunmasız hissediyorum ama kötü anlamda değil. Güvende olduğumu hissediyorum, Adam ve benim için yepyeni bir duygu bu. Bu akşam kendimi sana daha yakın hissettim. Son duvarım da yıkılmış olabilir." Omzunu silkti. "Bilemiyorum ama kendimi iyi hissediyorum ve yanında olmak beni daha da iyi hissettiriyor."

Karşımda durduğunda, boğazıma oturan yumruyu yutkunarak gidermeye çalıştım. "Yanında olmak, beni hiç olmadığım kadar iyi hissettiriyor."

Yüzümü tuttu, yumuşak ılık parmaklarıyla kirli sakalımı okşadı. "Seni öpebilir miyim?"

Kalbim çılgınlar gibi atmaya başladı ve ona en bilgelik dolu yanıtımı fısıldadım. "Tabii ki."

Yüzündeki mutlu ifade inanılmazdı, nefesimi kesiyordu. Başımı başına eğdi. O öpücük, Rosie olan her şeydi. Sabırlı ve ağırdı, dudaklarının dudaklarımda gezinişi, dilinin kararlılıkla dilim okşayışı, parmaklarını saçlarımın arasındaki hareketleri yumuşak ama öz güvenliydi. Kalbim sakinleşti ama bütün sinir uçlarım canlandı.

"Titriyorsun," diye mırıldandı Rosie. Başını yana eğip bana baktı. "Gerginsin."

"Hayır," diye yalan söyledim. "Kesinlikle değilim. Tamamen hazırım, çok heyecanlıyım ama gergin değil. Baksana!" Komodinime koşup hiç titremeyen ellerle çekmeceyi açtım. "Bunlar bile hazır." Önceki gün Jaxon'ın elime tutuşturduğu prezervatifleri alıp Rosie'ye gösterdim. "Prezervatifler!" Hepsini teker teker saymaya başladım. "Ultra katmanlı, çıplak ten hissi veren, muz aromalı, mah..."

"Adam." Rosie güldü, elini elimin ve devasa prezervatif koleksiyonumun üstüne koydu. "Neden bu kadar çok prezervatifin var?"

Yanaklarım yanmaya, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. "Bunları arkadaşım verdi."

"Çeşitli şeyler kullanmayı seviyor demek." Rosie prezervatifleri karıştırdı, bir tanesini ayırıp diğerlerini kaldırdı. Kendinden çok emin, kararlı bir gülümsemeyle bana yaklaştığında çok uzun süredir istediğim, arzuladığım her şeye bakarken beynim kısa devre yaptı. Rosie, bu harikulade kadın nihayet karşımda duruyordu ve bir yanım elimi uzatıp ona sahip olmaktan ölesiye korkuyordu. O noktadan sonra geri dönüş yoktu ama ya vazgeçerse? Ya yeterli olmadığımı düşünürse?

"Ben sürekli..." Gergin bir şekilde yutkundum ama Rosie kendinden gayet emin bir ifadeyle karşımda durmaya devam etti. Ellerimi tuttu, hafifçe sıkıp titremeyi kesti. "Bunu aceleye getirmek istemiyorum. Ağırdan almaya çalışıyorum."

"Ağır gitmek mi istiyorsun?"

Gözlerinin içine baktığımda, hissettiklerimi göreceğini umdum. Bağlılık, hayranlık, en iyi niyetlerim. "Ben... seni istiyorum. Sadece seni istiyorum, Rosie."

"Bana sahipsin, Adam. Bunu aceleye getirdiğini ya da fazla ağır davrandığını düşünmüyorum. Her şey olması gerektiği gibi." Alnıma düşen saçları geriye itti, beni dudaklarımdan öptü. "Çok doğru."

Belki duymam gereken sözler tam olarak bunlardı, ona için doğru kişi olduğumdu. Çünkü omuzlarımdaki gerginlik birden dindi ve sırtımı dikleştirirken göğsüm gururla kabardı.

"Ah, o gülümseme. Şu yarı muzip yarı küstah olan gülümseme," dedi Rosie. Ben onu kendime çekerken kollarını boynuma doladı. "Tam sevdiğim gibi."

"Başka neyi seveceğini biliyor musun?" Dudaklarım omzundan boynuna, sonra kulağına doğru gitti. "Seni nasıl becerdiğimi."

Ben onu geri geri yatağa yürütürken tırnaklarını omuzlarıma batırdı. Bacaklarının arkası yatağa dayandığında elimi kürek kemiğine bastırıp onu yatırdım. İri gözleriyle ellerimi takip etti, boxer şortumu nasıl çıkardığımı izledi ve sonra dudaklarını yaladı.

"Tanrım, ne kadar büyük olduğunu unutup duruyorum. Canımın yanacağından eminim."

"Nazik olacağım," dedim. "En azından, deneyeceğim." Parmağımı bacağında gezdirirken tüylerinin ürperdiğini fark ettim ve bacaklarım iki yana açıp aralarına girmemi bekledi. "Yarın bütün gün yatakta kalabilir, sen... toparlanırken sıcak çikolata soslu dondurma yiyebiliriz."

"Dikkatli ol. Bir kıza yatakta sıcak çikolata soslu dondurma verirsen, sana âşık olabilir."

"Bunu bir kenara not edeceğim," diye mırıldandım. Onu ensesinden tutup dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdım. "Rosie'ye yatakta sıcak çikolata soslu dondurma ver."

Doğrulup aletimi dibinden tuttuğumda, Rosie'nin yanaklarına yayılan pembeliğin ve içime yaydığı sıcak hissin keyfini çıkardım.

"Dümdüz yatağa yat. Ne kadar ıslandığını göreyim, tatlım. Bana benim için hazır olduğunu göster."

Hiç tereddütsüz dirseklerine yaslandı ve bacaklarını iki yana açtı. Enfes bir manzaraydı; gül rengi hassas teni parıldıyor, ona dokunulması, tadına bakılması için adeta yalvarıyordu. Ona yaklaştığımda gözbebekleri irileşti ve kendisini yukarı, yastıklara çekti. Sırıtarak ayak bileklerini kavradım, dizlerim yatağa değdikten sonra onu altıma çektim.

"Buraya gel," diye mırıldandım. Parmaklarım ensesindeki saçlarının arasına girdi ve çenesini kaldırdım. "Ta buradan tadına bakamıyorum."

Önce dudaklarının tadına baktım çünkü bana teslim olması, vücudundaki son gerginliği taşıyan nefesini dışarı verirken adeta erimesine bayılıyordum. Çenesine ve boğazına ıslak öpücükler kondurduğumda nefesi kesildi. Kalçasını avuçladım, poposunu sıkarken gül rengi göğüs uçlarından birini ağzıma alıp Rosie altımda kıvranırken dilimi üstünde gezdirdim.

Aşağı doğru ilerlediğimde, dilimi karnında ve göbek deliğinin etrafında gezdirdiğimde, kalçakemiğini hafifçe ısırdığımda, "Adam," diye inledi.

"Evet, bebeğim?"

"Ben... Ben..." Elleriyle yüzünü örttü ve dilimi bacağının iç kısmında gezdirdiğimde kalçalarını kaldırdı. "Lanet olsun."

Başımı bacaklarının arasına indirdim, kollarımı sıkıca kalçalarının etrafına doladım. "Bir şey mi söylemek istiyordun?"

"Ben... Ben..." Parlak yeşil gözlerini gözlerime dikti. "Ben sadece..." Güçlükle yutkundu. "Senden çok hoşlanıyorum."

"Ben de senden. Ne kadar hoşlandığımı göstermemi ister misin?"

"Lütfen."

"Tamam." Gözlerimi gözlerinden ayırmadan bacaklarının arasını yavaşça yaladım ve boğuk bir inlemeyle başını geriye attığını gördüm. Parmaklarını saçlarımın arasına daldırdı, şişmiş klitorisini emdiğimde, kalçalarını kaldırıp ismimi haykırdı.

"Daha fazla," diye yalvardı. "Tanrım, devam et, lütfen."

"Daha önce de demiştim. Sadece Adam demen yeterli."

Başını geriye attı. "Bazen çok sinir bozucu oluyorsun."

"Senin sinirlerini bozuyorsam, bunu hayatımın sonuna kadar seve seve yaparım." İçine iki parmağımı soktuğumda Rosie canlandı ve inanılmaz bir manzaraydı.

Elimi saçlarımın arasından çıkarmadan, yüzüme, parmaklarıma sürtünmeye başladı; narin bir kızarıklık pürüzsüz tenine yayıldı, bir sarmaşık gibi boğazmdan yukarı ilerledi, yanaklarında birikti. Saçlarının açık pembe uçları ince boynunu okşadı, dolgun kırmızı dudakları aralandı ve doruk noktasına yaklaşırken her biri boğuk bir çığlığı andıran sesler çıkararak nefes almaya çalıştı.

Parmaklarımı içinde kıvırdığımda onu inlettim ve ismimi haykırıp boşalana dek klitorisini emdim.

Rosie doğruldu, kendisini yukarı çekti. Komodinden benim için seçtiği prezervatifi aldım. Magnum.

Bu kıza bayılıyorum.

Bakışlarımı ondan ayırmadan dişlerimle prezervatifin ambalajını yırttım ve hızla kaskatı olan aletime geçirdim. Dizlerimi yatağa dayadım, üstüne çıktım ve Rosie geriye uzanırken yüzünü tuttum.

"Emin misin?" dedim alçak sesle.

"Çok eminim."

"Güzel. Çünkü ben de senden çok eminim."

İşte, o anda o kadar özgür ve tatlı bir ifadeyle bana gülümsedi ki ne hissettiğimi hayat boyu unutmayacağımı biliyordum.

Rosie beni kavradı, bacaklarının arasına götürdü. O akşam yatak odasındaki tüm özgüvenine rağmen, elinin hafifçe titrediğini hissettim. Elini aletimden çekip sıkıca tuttum.

"Hey," diye fısıldadım yüzüne düşen saçları yana atarak. "Gergin olman doğal. Ben de öyleyim."

"Aradan çok uzun zaman geçti," diye fısıldadı.

"Benim için de çok uzun zaman oldu. Ama bu yüzden memnunum. Özel bir şeyi bekledim. Sen benim özel şeyimsin, Rosie."

Çenesini kaldırdı, beni öpmeden önce burnunu burnuma sürttü. "Hazırım."

Kendimi bacaklarının arasına dayadım. Rosie gözlerimin içine bakarken göğsümün sıkıştığını, kalbimin gümbür gümbür attığını hissettim ve çok ama çok ağır bir şekilde içine girdim. Nefesi kesilmiş gibi dudakları aralandı, altımda gerilirken tırnaklarını omuzlarıma batırdı.

"Affedersin," diye fısıldadım boynuna. Kıpırdamadan durdum. Vücudum hareket etmeye devam etmek, beni sıkıca saran kaslarının her santimini hissetmek için can atıyordu.

"Böbürlenme ama şu anda beni nazikçe ikiye ayırıyormuşsun gibi hissediyorum."

Güldüm. "Nazikçe yaptığım sürece sorun değil sanırım."

Kalçalarını kaldırıp devam etmemi istediğini anlattı. Beni olduğum gibi içine alıp alışmak için duraksadığında, muhteşem bir hazla gözlerimi yumdum.

"Tanrım, Rosie." Alnımı omzuna dayadım, aklımı yitirmemek için kendimi zorladım. "Daracıksın." Ağır ağır içine girip çıkmaya başladım. "Böyle iyi mi?"

"Evet," diye inlerken kalçalarıyla her hareketime karşılık verdi. "Devam et, lütfen."

Dediğini yaptım, içinden çıkıp onu zorlamamaya gayret ederek yavaş yavaş tekrar içine girdim. Bacaklarını daha da açıp kalçalarını biraz daha kaldırarak beni içine aldı ve çenesini tutup biraz daha derinlere girdim, biraz daha hızlı hareket etmeye başladım.

"Dünyalar güzeli, beni dibine kadar içine alıyor. Muhteşemsin."

Buğulu gözlerini gözlerime çevirdi, pembe dilini şişmiş dudaklarının üstünde gezdirdi. Kollarından birini boynuma atıp beni biraz daha kendisine çekti, diğerini de hareketlerime karşılık verirken yukarı kaldırdı. "Çok güzel. Kusursuz. Sakın durma, Adam. Lütfen," diye mırıldandı.

İstesem bile duramazdım ama sanırım ama gerçekten de durmamı isteseydi bir yolunu bulurdum. Ona her şeyi verebilir, istediği her şeyi yapabilirdim çünkü bana gökyüzündeki güneşiymişim gibi baktığında, bana ait olduğunu fark ettim. Dünyamdaki parlak ve güzel olan her şeydi. O anda derin bir minnet hissettim. Bana yanlış yapan eski bir sevgiliye minnettardım çünkü bana neyi hak ettiğimi göstermişti. Boktan giden randevulara minnettardım çünkü bana ne istediğimi anlatmışlardı. O zamanlar yolunda gitmesini istediğim ama yolunda gitmeyen her şey için minnettardım çünkü bunların hepsi -her boktan olay, suistimal edilen güven ve incinmişlik hissi- beni bu noktaya, altımdaki harikulade ve yanımda olmasını istediğim tek kadına getirmişti.

Bunu anlayınca tamamen kendimden geçtim.

İçimde bir şey değişti. Karanlık ve aç bir his, herkes bana ait olduğunu bilsin diye bu kadını sahiplenmek istedi. Elimi boğazına götürdüm, etrafına doladım ve baygın gözlerini yüzüme çevirip güçlükle konuştum.

"Birisine mi ait olmak istiyorsun, Rosie? Bana aitsin. O gözler sadece benim. O gülümseme sadece benim. Kalbin mi? Benim." Elimi yanına götürdüm, kalçasının arkasına atıp poposunu sıkıca kavradım ve gidecek yer kalmayana dek giderek daha derine girip çıkmaya başladım. "Bu kalçalar. Bu kıç. Bu am? Hepsi benim. Bütün parçaların bana ait, Rosie."

"Kahretsin," diye bağırıp bana sıkıca sarıldı. "Adam, boşalmak üzereyim."

"Hayır, daha değil. Bana kime ait olduğunu söyleyene kadar boşalamazsın." Bacağını kaldırıp omzuma attım. İçine sert bir şekilde girdiğimde bağırdı ve o anda o gelmeden duşa girdiğim için şükrettim çünkü boşalmama otuz saniye kalmıştı. "Kime aitsin, Rosie? Dikkatli yanıt ver çünkü bir kere soracağım."

Gözleri irileşti, bacakları titremeye başladı ve başını geriye attığında saçlarını tutup gözlerini yine gözlerime çevirdim. Kasları aletimin etrafında titremeye başladı ve ben içine girip çıktıkça omuzlarımı daha da sıktı. Başparmağımı klitorisine götürdüğümde ismimi haykırarak boşaldı.

"Sana," diye bağırdı. Yüzümü boynuna gömüp patladım. "Sana aitim."

Dudaklarımı dudaklarına dayayarak terli vücudunu yukarı çektim, bir prezervatife daha uzandım çünkü işim bitmemişti. Rosie'yle işim bitmemişti ve bunu ona da gösterecektim.

"Sen ilk seçeneğim değilsin, Rosie. Tek seçeneğimsin."

21

TAM YEDİ PREZERVATİF KULLANDIK

Adam

Hayatım boyunca kadere çok kafa yormuştum.

Öz annem beni büyütmemeye karar vermemiş, anneannem ölmemiş olsaydı, ebeveynlerimi ve sevmeye dair sıfır sorumlulukları olmasına rağmen bir çocuğu sevmeyi seçen muhteşem aileme sahip olamazdım. Ailem olmadan, büyük bir olasılıkla profesyonel bir hokey oyuncusu olma hayalimi gerçekleştiremezdim. Hatta bunun hayalini bile kurmuş olabileceğimden emin değildim.

Vancouver'a yollanmasaydım ve Colorado'dan Kanada'ya taşınmasaydım, en yakın arkadaşlarımla tanışamazdım.

Hokey için seyahat etmeseydim, on iki saatlik bir otobüs yolculuğundan sonra eve geldiğimde, kız arkadaşımı yatağımızda başka bir adamla seks yaparken yakalayamazdım.

Courtney'nin beni aldattığını anlamasaydım, kendimi ondan ayrılmaya zorlamazdım.

Kendimi ayrılmaya zorlamasaydım, neredeyse iki ay önce Fromme Dağı'nda yaptığım yürüyüşe çıkmazdım.

O yürüyüşü yapmasaydım, dünyamın en güzel, en parlak şeyini de bulamazdım.

Kaderi çok düşünüyordum. O anda bulunduğum noktaya, yanımda pembe yanağını omzuma dayamış, yumuşak elini karnına koyan tatlı, ufak tefek güzel kıza, hayatımın en mutlu dönemine varabilmek için aşmam gereken onca boktan olayı düşündüm. O çiller, bronz tenine serpiştirilmiş leziz bal damlalarına sahip olamazdım. Gülümsememeye çalıştığında şirin bir ifadeyle kı-

rıştırdığı burnuna, her gittikleri yere gözlerimi çeken o dolgun yumuşak kalçalarına, bütün günümü şenlendiren ve bana umut kestiğim bir gelecek için umut veren o muhteşem gülümsemesine sahip olamazdım.

Neden diye sormamayı öğrenmiştim ama kendimi hep nasıl diye düşünürken buluyordum. Kendimi nasıl o noktada bulmuştum? Nasıl o kadar şanslı olabilmiştim? Onu nasıl bulmuştum ve onun hayatımda olmasını nasıl garanti altına alacaktım?

Gür kirpiklerini kırpıştırdı ve uykulu yosun yeşili gözleriyle bana baktı. Dudaklarında beliren utangaç gülümseme, yerini bu kusursuz kızın yüzünü göğsüme dayayarak gizlemeye çalıştığı ışıl ışıl bir patlamaya dönüştü.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye mırıldandı.

"Neden benden gizleniyorsun?"

"Önce ben sordum."

"Sonra da ben sordum."

Saçları tatlı bir şekilde karışmış bir halde yüzünü bana kaldırdı ve muzip bir ifadeyle gözlerini kıstı.

"Sinir bozucusun."

Gülerek onu sırtüstü yatırdım ve bileklerini başının üstüne kaldırıp üstüne uzandım. "Seni nasıl bulduğumu bilmiyorum ama bunu düşünerek zamanımı boşa harcamak istemiyorum. Normal bir günde sana rastladığıma, bir anda hayatıma girdiğine ve arkanı dönüp gitmediğine inanamıyorum. Nasıl ya da neden bu kadar şanslı olduğumu bilmek istemiyorum; sadece böyle olduğumu kabullenmek, bunu asla sorgulamamak istiyorum.

"Vaktimi anlamsız sorular sorarak, benim yanımda olmadığın bir hayatı hayal ederek boşa harcamak istemiyorum. Günlerimi sana her zaman hak etmiş olduğun, hayalini kuruduğum sevgiyi vererek ve bu sevginin karşılığını bana verdiğin için ne kadar minnettar olduğumu göstererek geçirmek istiyorum. Sen benim-

sin, Rosie, ben de seninim. Bilmem gereken tek şey bu. İşte, bu yüzden sana öyle bakıyorum."

"Demek öyle." Başını kaldırıp dudaklarıma nefesimi kesen bir öpücük kondurdu. "O zaman, bir sorun yok sanırım."

"Hımm, sanırım mı? Hayır, varsayımda bulunmana izin veremem. Emin olman gerek."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Burnumu boynunun kıvrımına, sonra daha aşağıya götürüp göğsünü avuçladım ve dilimi o sert, gül rengi tomurcuğun üstünde gezdirdim. Parmaklarım beline, dolgun kalçalarının arasına indi ve bacaklarının arasındaki o sıcak yere soktuğumda, Rosie boğuk bir sesle inledi. "Seni becererek emin olmam sağlayacağım."

"Sadece bir tane prezervatifimiz kaldı."

Dizlerimin üstüne oturup masadaki yırtık ambalaj kâğıtlarının arasından son prezervatifi aldım. Kaşımı kaldırdım ve Rosie'nin büyülenmiş bakışlarının altında prezervatifi taktım. "O halde, en iyi şekilde kullanalım, olur mu baş belası?" Lakabını duyunca yüz ifadesi değişti, sanki bir anda özgüvenle canlandı. Çünkü gözlerinde zalim bir parıltı belirdi ve gülümsediğini gizlemeye çalıştı ama başaramadı. Dizlerinin üstüne oturdu, elini göğsüme dayayıp beni itti, üstüme çıktı ve aletimi ıslaklığıyla karnımın arasına sıkıştırdı.

"Sana bakmaya doyamıyorum," dedim. "Kontrolü ele aldığında çok seksi oluyorsun. Aletimin üstüne mi oturacaksın?"

"Bilmiyorum. Seni biraz bekletmek eğlenceli olabilir."

"Bekletmek mi?"

"Hı-hı..." Ellerinden birini saçlarının arasına daldırdı, diğerini karın kaslarıma dayadı ve ağır ağır -beni delirtecek kadar ağır- aletimin dibinden ucuna kadar bana sürtünmeye, beni ıslaklığıyla kaplamaya başladı. "Bekletmek dedim."

"Rosie," diye uyardım onu. Bunu tekrar yaptığında, üstümde

sürtünmeyi kestiğinde kalçalarını kavradım. "Her zaman sabırlı değilimdir."

"Ama her zaman naziksin."

Dirseğime yaslandım, saçlarından tutup dudaklarını dudaklarıma çektim. "Nezaketimi zayıflıkla karıştırma. Seni ellerinle dizlerinin üstüne oturtup aklında kalan son sözcük ismim olana ve yanımda olmadığında bile hâlâ beni hissetmeni sağlayana kadar içine girerim ve beceririm." Altdudağım hafifçe ısırdım. "Sana zaafım var -kesinlikle büyük bir zaafım var- ama yatak odası bunu göreceğin son yer."

Rosie bilmiş, gururlu bir ifadeyle gülümsedi, bir eliyle aletimi tuttu ve diğer eliyle beni yatağa itti. Başını geriye atıp dudaklarını aralayarak ve boğuk bir ses çıkararak beni içine aldığında öylesine muhteşem bir manzaraydı ki içindeki her şeyi bir tilt oyunu gibi aydınlandı ve kontrolü ele geçirmem için yalvardı.

"Tanrım. Bu..." Rosie kıpırdanıp öne gitti ve tırnaklarını göğsüme batırarak üstüme düştü. "Evet, işte bu. Koleksiyondaki favorim bu. Arkadaşına teşekkür ettiğimi söyle."

Kırıştırıp attığım ambalaj kâğıdındaki ismi görünce güldüm. G-Noktası, Kadın Hazzı. Ağzımı açıp Jaxon'a hayatta böyle bir şey söylemeyeceğimi söylemek üzereyken -çok böbürlenirdi- Rosie doğruldu ve beni tekrar içine aldı. Bu sefer daha derine gitti, üstüme iyice yerleşti. Başımı inleyerek geriye attım, parmaklarımı sert bir şekilde kalçalarına geçirdim.

Rosie üstüme eğildiğinde, dalgalı saçları yüzümüzün etrafına düştü. "Bana zaafın olması hoşuma gidiyor," diye fısıldadı. "Benim de sana zaafım var ama nedense sen yanımdayken kendimi çok daha güçlü hissediyorum." Yumuşak eliyle yanağımı okşadı, beni öperek dudaklarımı aralamamı sağladı. "Beni kendime getirdiğin, doğal halimle kendimi yeteri kadar güvende hissettirdiğin, oğlumun örnek almasından gurur duyduğum türden bir adam ol-

duğun için teşekkür ederim. Olduğun gibi davrandığın için teşekkür ederim, Adam."

Kader bu hayatta bana pek çok eşsiz şey verebilmek için benden çok şey almıştı. Bunu ne kadar sorgulamamaya çalışsam ve sadece bana verdiklerini almaya çalışsam da bazen o noktaya nasıl vardığımı sorgulamadığımı söylemem yalan olurdu.

Çünkü Courtney beni olduğum gibi sevmiş olsaydı ve ilişkimiz yine de yürümeseydi, Rosie'ye kim olduğumla ilgili yalan söylemezdim.

Çünkü Courtney beni olduğum gibi sevmemişti.

Ve yalan söylemiştim.

Rosie'nin kiminle görüştüğüne dair en ufak bir fikri yoktu.

Ama bu kaderin suçu değildi. Benim suçumdu.

~

"Hepsini kullandın mı?"

"Sana kaç kere seks yaptığımızı söylemeyeceğim." Ancak hava atacak olsaydım, kesinlikle arkadaşlarıma aletimin hâlâ vücuduma bağlı olmasının bir mucize olduğunu ve artık vaktinden önce artrite yakalanma riski altında olmadığımı söylerdim. Fakat hava falan atmak istemiyordum. Gergindim ve karnım ağrıyordu.

Jaxon kaşlarını oynattı. "Demek seks yaptınız."

"Ne? Hayır... Şey..." Kollarımı göğsümde kavuşturup bakışlarımı kaşırdım. Göz teması kurmazsam, herkesin merak ettiği o enfes saatleri daha iyi kendime saklayabilirdim. "Kes sesini."

"Sana kaç kere seks yaptığını sormuyorum. Prezervatiflerin hepsini kullandın mı diye soruyorum."

"Kaç prezervatif kullandığımı söylersem, kaç kere seks yaptığımızı anlarsın."

Carter göz kırptı. "Prezervatifler bittikten sonra bir şey kullanmadan yaptıysan ayrı konu tabii."

"Öyle yapmadım."

"Seni hergele," dedi. "Bütün prezervatifleri kullanmışsın. Tanrım, kaç kere, altı kere mi seks yaptınız?"

"Yedi," diye mırıldandım ve beşlik çakmak üzere elini kaldıran Carter'ı görmezden geldim. "Ama sonuncusu bu sabahtı." Ellerini bir Oreo kurabiyesi kutusuna daldıran ikisini işaret ettim. "Yemeyi kesmezseniz, röportaja üstünüzde kurabiye kırıntılarıyla gideceksiniz."

Garrett kaşlarını çatıp ellerini pantolonuna sildi. Fakat Carter gözlerini gözlerimden ayırmadan ağzına bir kurabiye daha attı.

Gözlerimi devirdim. "Röportaja ne halde gittiğin umurumda değil ama bu kıyafeti sana Ollie'nin seçtiğini biliyorum ve üstün başın kırıntılarla kaplanırsa gününü görürsün."

"Ollie'yle başa çıkabilirim," dedi parmaklarını yalayarak. Alaycı bir ifadeyle güldü.

"Tamam, dostum. Bir elli yedilik minyon karının, hayalarını bir mengeneye sıkıştırmayacağını varsayalım."

Omzumu dürttü. "Bir..." Yine omzumu dürttü. "Elli iki. Sadece çok güçlü bir kişiliğe sahip. Öğretmen gözleri var." İki parmağını sert bir ifadeyle gözlerine çevirdi. "Her şeyi görür. Öğretmen ses tonunu söylememe bile gerek yok. Beni hem uyarıyor hem de ödümü patlatıyor." Kurabiyeyi bırakıp ellerini temizledi, kasığını çekiştirip kaşlarını çattı. "Evet, şimdilik kurabiye falan yemeyeceğim sanırım."

Emmett son on dakikadır üstünde olduğu tabureden fırladı ve onunla röportaj yapan spor muhabirinin elini sıktı. Koşarak yanımıza geldiğinde yüzüne yayılan bir gülümsemeyle gözlerini iri iri açtı.

"Az önce dün gece yedi prezervatif kullandığını söylediğini mi duydum? Cara buna bayılacak. Mesajlarına yanıt vermediğini söyledi. Sana kızgınmış."

Oflayarak telefonumu çıkardım. Yirmi üç bildirim gelmişti ve hepsi kızlarla grup sohbetime aitti.

Olivia: neden bizi görmezden geliyor?

Cara: Nerede oturduğunu biliyoruz, Lockwood. Kimse Cara Brodie'yi görmezden gelip hayatta kalamaz.

Jennie: Bizimki dün gece kesinlikle Kuku Sarayı'nı ziyaret etmiş. Orada kaybolmuş da olabilir.

Olivia: Sadece sana iyi davranıp davranmadığını merak ediyorum.

Olivia: Ay! Sesli kitaptaki o sahneyi yaptın mı? Hani, kadın elleriyle dizlerinin üstünde kalıyordu???

Jennie: Adam yatakta canavar kesilmiş olabilir. En sessizler hep böyle olur, değil mi?

Cara: On saniye içinde senden haber alamazsak, davranışlarımdan sorumlu tutulamam. Duydun mu, Lockwood? DAVRANIŞLARIMDAN. SORUMLU. TUTULAMAM.

Cara: Öldüreceğim bu hergeleyi.

Jennie: **Rosie beceren.

Gün boyunca yaptığım gibi telefonumu tekrar kaldırdım çünkü o sırada bu üçüyle uğraşamayacaktım. Rosie'yi düşündüğümde başıma ağrılar giriyordu. Yani, yaptığım hataları, ona karşı dürüst olmadığım konuları kabulleniyordum ve yalancı versiyonumla karşılaşmaya hazır olduğumdan emin değildim.

Elimi ağzımın üstünden geçirip kalktım, biraz temiz hava almam gerektiğini söyledim. Arkamdaki kapının birkaç saniye sonra açılıp kapandığını duyduğuma şaşırmadım ama Jaxon'ın bankta yanıma oturmasına biraz şaşırdım.

Bana bir şişe su uzattı. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim."

Güldü, bakışlarını ayaklarına çevirdi. "İlişkiler konusunda çok beceriksizim ama bir kadın iyi olduğunu söylediğinde, neredeyse her zaman yalan söylüyordur."

"Ben bir kadın değilim."

"Ama iyi de değilsin."

Arkadaşıma, dünyada tek bir tasası bile yokmuş gibi büründüğü rahat ifadeye baktım. "Gerçekten de bilmek istiyor musun?"

"Elbette. Buradayım ya? Her an kusacakmış gibi görünüyorsun, o yüzden kusacaksan bunu o kameranın önüne geçmeden yapsan iyi olur."

Dirseklerimi bacaklarıma dayayıp elimdeki şişeye odaklandım ve dalgın dalgın etiketini kazıdım. "Rosie'ye âşık oldum."

"Evet, o kadarını anladım zaten. Sürekli ondan söz ediyorsun ve hoşlandığı çocuğa mesaj atan liseli bir kız gibi telefonuna bakıp sırıtıyorsun. Ya da Olivia'ya mesaj atan Carter gibi. Garrett ve Jennie için de aynı şey geçerli." İç çekti. "Emmett ve Cara için de. Açıkçası, hepiniz berbatsınız."

Güldüm ama sonunda ofladım ve ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Her şeyi mahvettim, dostum."

"Rosie'yle mi? Dün akşamın iyi geçtiğini sanıyordum."

"Geçti. Harikaydı. Mükemmeldi. O... gerçekten de kusursuz. Sadece... dün gece bir şey değişti. Bana çok ciddi, onu savunmasız bırakan... korkunç şeyler anlattı. Haksızlık. Kolay bir hayatı olmamış ama yanıma oturup her şeyi anlattı."

"Ondan sonra seks yaptığınız için kendini kötü hissediyorsun? Savunmasız bir anında olduğu için mi?"

Dizim bir refleksle zıpladı ve su şişesini sıktım. Sözcükler dilimin ucuna kadar geliyordu ama sürekli içime atıyordum. Hayatımda hiç bu kadar düşüncesiz, bencil davranmamıştım ve bunu benim için bu kadar önemli olan, asla incitmek istemediğim biri-

sine yapmış olduğumu kabullenemiyordum. "Kendimi kötü hissediyorum çünkü o bana her şeyi anlattığı halde ben ona yalan söyledim."

Jaxon duraksadı, sonra başını iki yana salladı. "Ona hâlâ söylemedin."

"Evet."

"Dostum."

"Biliyorum. Kahretsin." Yorgun düşen yüzümü ellerimin arasına aldım. "Lanet olsun, gerzeğin tekiyim. Midem bulanıyor. Bu iş düşündüğümden fazla uzadı."

"Ama neden? Neden bu kadar uzattın? Siktir, Adam, her an birisi seni ifşa edebilirdi. Eğitim kampı başlamak üzere, arkasından sezon öncesi maçlar var. Ülkeden çıktığında ne diyecektin?"

Midem fena halde bulanıyordu. "Ben... korktum. Dehşete kapıldım. NHL kalecisi Adam Lockwood olmak başıma dert açmaktan başka bir işe yaramadı. Sadece kendim olmak istedim. Rosie için öyleydim. Asla benden başka bir şey istediğini düşünerek endişelenmek zorunda kalmadım. Kendisini sevdirmek için yalan söylediğinden şüphelenmedim. Kolaydı. Lanet olsun... her şey çok güzeldi."

"Anlıyorum, Adam, cidden anlıyorum. Ama onun sana yapabileceğinden endişelendiğin her şeyi ona yaptığının farkındasın, değil mi? Onun seni sevmesi için sen ona yalan söyledin."

Ne yaptığımın gayet iyi farkındaydım ve belki bu yüzden yaptığım şey daha da kötüydü. Bunca zamandır aldatılmaktan ölesiye korkmuştum ama karşımdaki kişiyi ben kandırmıştım.

Boğazım yanmaya, şakaklarım zonklamaya başladı. "Ya beni affetmezse?"

"Tanrım." Jaxon omzumu sıktı. "Affedecektir, dostum. Affedeceğini biliyorum. Sen onun için her zaman olduğun adamsın. Sadece daha zengin ve şöhretlisin." İç çekip başındaki şapkayı çevirdi. "Bak, bir an önce her şeyi anlatmalısın. Ona karşı dürüst

ol, her şeyi anlat. Kadınlar erkeklerin savunmasız davranmasına bayılırlar. Ona neden korktuğunu söyle, özür dile, seni affetmesini iste ve hayatınıza devam edin."

"Bu kadar kolay, ha?"

"Çözüm mü? Evet, bu kadar kolay. Bence dürüstlük her zaman işe yarar. Ama yalan söyledikten sonra cesaretini toplayıp doğruyu söylemek mi? O kadar kolay değil."

"Bir de bana sor. Kendime sürekli ona her şeyi anlatacağımı söyledim ama aradan zaman geçtikçe zorlaştı. Yarattığımız hayat hoşuma gitti, kendi küçük baloncuğumuzda yaşıyormuş gibiydik. Buna biraz daha tutunmak istedim. Şimdi, ona her şeyi anlatma fikri -özellikle de onun dün gece bana anlattıklarından sonra- imkânsız geliyor."

Kapılar açılınca ikimiz de o yöne döndük. Asistanlardan biri başını dışarı uzattı. "Sıra sende, Adam."

Jaxon ayağa kalktı, omzumu sıktı. "Rosie'yle konuş. Dürüst ol. Her şey yoluna girecek."

Normalde Jaxon'ın ilişki tavsiyelerini göz ardı ederdim ama bu sefer haklı olmasını umdum. Her şey yoluna girecekti çünkü başka bir seçenek yoktu. Rosie hayatıma aitti ve orada kalması için elimden geleni yapacaktım. Bunun savunmasız davranmam, mücadele ettiğim güvensizlikler konusunda ona açılmam anlamına geldiğini biliyordum. Fakat Rosie bana çok şey vermiş, sırlarını, korkularını, kalbini ve en değerlisi de oğlunu paylaşmıştı. Çok zor olmasına rağmen, bana her konuda güvenmişti.

Benden çok daha güçlü davranmıştı. Bu sefer benim güçlü olmam gerekiyordu.

İçeri girerken kendime bunları söylüyordum. Kameraların karşısına otururken ve herkesin bayıldığı Adam Lockwood cazibesine bürünürken bunları düşünüyordum.

Herkes eğitim kampı için Vancouver'a geri döndüğünde, her sene bu sezon öncesi röportajları verirdik. Hep aynı sorular soru-

lurdu: Bu yaz neler yaptınız, yeni sezona nasıl hazırlanıyorsunuz, sezon ve takım için neler umut ediyorsunuz? Her röportaj muhabirin insanların çok önemsediği bir konuyu açıklığa kavuşturmaya çalışmasıyla sona ererdi – özel hayatımızla ilgili bir şey olurdu. Çoğu kişi gururla ailesinden söz ederdi. Carter hava atmak için kızının bir sürü fotoğrafını getirmişti ve muhabir en son onunla röportaj yapacağı halde, o saate kadar herkes fotoğrafları en az iki kere görmüştü. Garrett neredeyse Jennie'ye vermek istediği nişan yüzüğünü getirecekti, fakat sonra Jennie'nin birkaç haftaya kadar yayınlanacak olan röportajı izleyeceğini düşünmüştü. Muhabire Jennie'yle birlikte yeni taşındığı evlerinden ve onun açmaya hazırlandığı dans stüdyosundan söz ederken yüzünde kocaman bir gülümseme olduğunu görmüştüm.

Arkadaşlarım mutluydu ve onları mutlu eden insanlardan gururla söz ettiklerini görmeye bayılıyordum. Ben de mutluydum ve beni mutlu eden, en çok önemsediğim iki kişiden söz edememek canımı sıkıyordu.

"Anneniz ve babanız Vancouver'la sekiz senelik bir sözleşme yapmanıza ne diyorlar?" diye sordu Chuck isimli spor muhabiri. "Duyduğumuz kadarıyla, babanız Colorado'nun teklifini kabul edeceğinizi umut etmiş."

Gülerek elimi kirli sakalımda gezdirdim. "Evet, ailem geri dönmeme çok mutlu olurdu doğrusu. Annem aile evimize geri dönmemden söz ediyordu. Ama kalbim burada, Vancouver'da ve ikisi de bunu biliyor. Ben onları Vancouver'a taşınmaya ikna etmeye çalışıyorum ama Garrett ona ABD'den atıştırmalık paketleri yollayacak birisi olmamasına izin vermiyor."

Chuck güldü. "Evet, Dunkaroo kurabiyeleriyle ve özel edisyon turtalarla ilgili bir şeyden söylemişti. Ama az önce dediğinize geri dönelim."

"Annemle babamı buraya taşınmaya ikna etmeye çalıştığımı mı?"

"Ah, yapmayın, Lockwood. Herkesin neyi öğrenmek istediğini biliyorsunuz."

Bakışlarımı kucağıma çevirerek gülümsedim, ensemi ovuşturdum. Konunun nereye varacağını biliyordum çünkü yaptığım hokeyle ilgili olmayan neredeyse her röportaj bir noktada bu konuya evriliyordu.

"Kalbinizin burada, Vancouver'da olduğunu söylemiştiniz." Ağzımı açtığım anda, Chuck lafımı ağzıma tıkayıp ellerini havaya kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum. Sadece buraya ait olduğunuzu açıklamak için öyle dedin. Ama özellikle de NHL'in seri randevulara çıkan oyuncusu son zamanlarda randevulaşma sahnesinden kaybolduğu için herkesin merak ettiği soruyu sormazsam, bir sürü kadın bana çok kızacak."

Chuck kalemini önünde kâğıtlara vurarak sırıttı. "Evet, Bay Lockwood, herkes şunu bilmek istiyor... Hayatınızda özel bir kadın var mı?"

22

KORKULAN SORUN

Rosie

"Neden bu kadar çok parmağı var? Normal mi bu? Kediler biraz garip, öyle değil mi?"

"Yumak polidaktili," dedim Marco'ya, tüylü arkadaşımın çenesini kaşırken. "Fazladan parmakları var. Dahası, kediler garip falan değildir. Evet, gecenin bir yarısı ödünü koparan küçük iblisler olurlar. Ama asla garip değillerdir."

"Archie'ye kaç kere eve bir kedi getirip getirmeyeceğini sordun?"

Yumak'ı göğsüne dayayıp kaşlarımı çattım. Mırlayıp boynuma sokuldu. "Hesabını şaşırdım. İzin vermiyor. Eşyaların kedi tüyü olmasını istemediğini söylüyor. Kedi fotoğraf çekimleri için postadan yeni şapkaları gediğinde çok heyecanlanan birisi için garip bir mazeret doğrusu."

Marco gözlerini devirdi ve kalçasını kedi evlerinden birine yaslayabilmek için yanımdan geçti. Son on beş dakikadır peşinde dolanıyor, Archie'nin mesaisinin bitmesini bekliyordu. "Kendi dairemize taşındığımızda çılgın bir kedi babası olacağından ve hayat boyu eşyaların üstündeki kedi tüylerine maruz kalacağımdan eminim. Şu anda, eve getirmeyi planladığı kediler için yeteri kadar yer yok."

Yüzümdeki gülümseme silinmeye başladı ama hemen toparlandım. "Connor ve ben en kısa zamanda başka bir yer bulacağız, söz. İdeal bir durum olmadığını biliyorum ve..."

"Rosie, hayır. Onu demek istememiştim. İhtiyaç duyduğun kadar kalabilirsin."

"Senin daireye taşınabilmek için bizim taşınmamızı beklediğini biliyorum. Hepimiz için yer olmadığının farkındayım." Yumak'ı tekrar bölmesine koydum. Bana o iri hüzünlü gözleriyle baktı ve orada yalnız olmaktan hiç hoşlanmadığı için cılız bir sesle *miyav* dedi. İnsanları seven bir hayvandı ama *hangi* insanları sevdiği konusunda seçici davranıyordu. En sevdiği kişi, arkadaşıyla gelen dövmeli adam olmuştu ve adamın gerçekten de onu sahiplenmek için geri döneceğini sanmıştım. Sanırım, Yumak da ben de geri gelmemesine üzülmüştük. "Önümüzdeki ilkbahar, mezuniyetten sonra taşınmayı planlıyordum ama bursumu kaybettiğim için..."

"Rosie." Marco ellerimi tuttu, zihnimde dönmeye başlayan düşünceleri yatıştırdı. "Öyle düşündüğünü biliyorum ama bizi engellemiyorsun. Archie'nin şu anda senden ve Connor'dan başka birisiyle yaşamak istemediğini biliyorum. Hem zaten çoğu gece orada kalıyorum. Ama mutluyuz, tamam mı? Gerçekten de mutluyuz. Hem annem de henüz evden ayrılmama hazır değil."

"Annenle yaşamaktan nefret ediyorsun."

"Evet çünkü beni deli ediyor. Ama en sevdiği çocuğu benim -doğal olarak- o yüzden kalıyorum."

Bakışlarımı yere indirdim. "Ama günün birinde size yük olursam..."

"Sen bir yük değil ailemizsin. Seni seviyorum, Ro. Sinir bozucu bir küçük kız kardeş gibisin. Senden kurtulamıyorum ama zaten senden kurtulmayı asla istemiyorum."

Kahverengi saçlarını çekip kedi bölmelerine geri döndüm ve önceki hafta gelen bir sokak kedisiyle yavrularını kontrol ettim. "Sen benden daha sinir bozucusun."

"Sözlerine dikkat et bakayım."

"Edemem. Kendimi tutamıyorum." Gri çizgili minik bir yavruyu öpüp tekrar minderine bıraktım. "Archie birazdan ameliyattan çıkar. Akşam yemeğine mi çıkıyorsunuz?"

"Hayır. Connor'ı alıp eve yemek sipariş edeceğiz."

Birden başımı kaldırdım "Ne dedin?"

"Archie bana Brandon'ın dün sana neler söylediğini anlattı. Sen onu görmek zorunda kalma diye Connor'ı biz alacağız."

"Ona bir şey diyeceksiniz." Marco demezse Archie derdi. İkisi de bir şey diyebilirdi.

Marco sırıttı. "Ne diyebiliriz ki?"

"Marco."

"Laf arasında dün akşam penis travmasına uğradığın için bugün topallayarak yürüdüğünü *söyleyebilirim*."

"Topallamıyorum!" Kesinlikle topallıyordum. O sabah son prezervatifi kullanmasaydık bacaklarım öyle olmayabilirdi. Ama Adam içimdeyken bana tam dört orgazm yaşatmıştı -sırtüstü, bacaklarım omuzlarındayken, dizlerimin üstündeyken ve duvara karşı- ve ancak *ondan* sonra kendisi boşalmıştı. Beş dakika sonra onunla duşa girmek için ayağa kalktığımda bacaklarım o kadar kötü titremişti ki, az kalsın yere düşecektim ama Adam beni belimden yakalayıp kurtarmıştı.

O kadar kötü bir penis travması yaşıyorum ki beynimde hissediyorum.

"Rosie, o kadar kötü bir penis travması yaşamışsın ki *sırıtarak* boşluğa bakıyorsun."

Ağzımı kapattım. "Hayır."

"*Merhaba*," dedi Marco beni kenara iterek. Sırf pencereden dışarı bakarken gözlüğünü burnunun ucuna indirebilmek için hemen güneş gözlüğünü taktı. "Seksi erkek uyarısı. Elinde çiçekler var."

Dışarıya bakınca, lacivert kamyoneti, elinde kocaman bir şakayık buketiyle kamyonetten inen iri kıyım adamı gördüm. Kalbim duracak gibi oldu. "Aman Tanrım."

Pencereye yapışıp Adam'ın güneş gözlüğünü çıkarışını, katlayıp tişörtünün yakasına sıkıştırışını ve anahtarlığını parmağında çevirişini izledim.

"Tanrım," diye mırıldandım yine. Nefesim camın buğulanmasına neden oldu. Marco'ya dönüp ellerimi karnımın önünde kavuşturdum. "Nasıl görünüyorum? Hayır, bir dakika. Yanıt verme. Herhangi bir şeyi değiştirecek kadar vakit yok: Adam beni olduğum gibi seviyor." Onu yana itip kapıya koştum, kapı tam açıldığında Marco bana arkadan çarptı ve şaşkınlıkla telaşlı halimize bakan Adam'a gülümsedim. "Adam. Buradasın." Belki nerede olduğunu bilmiyordur diye etrafı işaret ettim. "İş yerimdesin."

Adam beni hep dışarıda beklerdi, vardiyam bitmeden on beş dakika önce geldiğinde ya da her cumartesi sabahı Bear'la bana ve Piglet'e yürüyüşümüz için katıldıklarında kalbim duracak gibi olurdu. Bu sefer içeri girmiş olması çok daha samimiydi.

Ona doğru bir adım attım ama nasıl davranacağımı bilemediğim için duraksadım. Adam bana bakıyor, bir beni bir de yanımda nefes nefese kalan Marco'yu süzüyordu.

Birden Adam sırıttı ve parmağını bana doğrultup kıvırdı. "Buraya gel, baş belası ve hemen bana dudaklarını ver."

Lobiden koşarak yanına gittiğimde, bir eliyle popomu kavrayıp beni kaldırdı ve dudaklarımdan tutkuyla öptü.

"Akşama kadar dayanamadım. Uğrayıp merhaba demek istedim."

"Selammmm." Marco yüzünde şapşal bir gülümsemeyle ağır ağır bize yaklaştı. Abartılı bir hareketle eliyle havada bir kavis çizdi. "Ben Marco, Rosie'nin o *çoook* sevdiği harika, güzel arkadaşı."

Adam gülerek beni yere bıraktı. "Evet, bana anlattıklarıyla birebir aynısın." Ona elini uzattı. "Selam, Marco. Ben de Adam."

"Hı-hı." Marco onu tepeden tırnağa süzdü. "Öylesin, öylesin. Rosie senden çok söz etti, Adam ama yeteri kadar söz etmemiş."

"Belki yakında hep birlikte akşam yemeği yiyebiliriz," dedim heyecanla Adam'a bakıp. Karşımda tüm heybetiyle, kusursuz bir şekilde durduğunu görmek beni heyecanlandırmıştı ve geri geri

gittiğimi, saçımı parmağının arasında döndürdüğümü fark ettim. "Ya da belki başka bir şey yaparız."

Mavi gözleriyle beni dikkatle süzdü ve hafifçe gülümseyerek parmağımı saçlarımdan çekti. "Akşam yemeği yemek ya da başka bir şey yapmak çok hoşuma gider." Bana en sevdiğim günbatımı tonları olan parlak pembe, koyu sarı ve yanık turuncu şakayık buketini uzattı. "Bunlar senin için."

Çiçekleri koklamak için burnuma yaklaştırdım ama buketin içinde ne olduğunu görünce gözlerime inanamadım.

Buketin tam ortasında *Dairy Queen*•'den alınmış sıcak çikolata soslu bir dondurma vardı.

"Ekstra sıcak çikolata soslu," diye fısıldadı Adam şakağıma, kollarını belimden ayırmadan.

Belki çok önemsiz, tatlı, ufak bir jestti ama o iki sözcük ağzımdan çıkmaya hazır bir şekilde dilimin ucuna kadar geldi. Söylemek istedim. O güne kadar söylememiştim çünkü daha önce bunu hiç hissetmemiştim. Aşk olup olmadığından emin olamayacağımı, düşünmek zorunda kalacağımı düşünmüştüm ama artık düşünmeme gerek olmadığını biliyordum.

Hiç şüphesiz, aşk hissettiğim en kesin duyguydu. Düzenli, kararlı ve dağların arasında kıvrılarak ilerleyen bir derenin hafif akıntısı, ağaçların tepesindeki kuşların sessiz cıvıltısı gibi istikrarlı bir şeydi. Bir sabah gözlerimi açmıştım ve sanki hep oradaymış gibi en derin yerlerime kazınmış olduğunu görmüştüm.

Adam her zaman bir parçammış gibi.

İçime tatlı bir mutluluk hissi yayıldı ve ona bakarken ellerimin hafifçe titrediğini fark ettim. Vücudum ona dokunmak, onu kollarıma almam için yalvarıyordu ve bunu çok istiyordum.

Başparmağını altdudağımda gezdirdi. "Bana öyle bakma. Tehlikeli bir bakış bu."

"Sana nasıl bakıyorum?"

• Amerika merkezli ünlü bir dondurma ve fast food zinciridir. (e.n.)

"Şu anda sana hayatımızın sonuna kadar her gün çiçek ve çikolata soslu dondurma getireceğime söz versem, benimle evlenebilirmişsin gibi."

Ona, "Haftada bire de razıyım," derken gülümsememi gizleyemedim.

Kaşlarını muzip bir tavırla oynattı. "Beni kışkırtma, baş belası. Yanımda bir yüzük getirmedim."

"İnanılmaz. Siz ikiniz çok şirinsiniz." Marco elleriyle daireler çizerek bizi işaret etti. "Sanki çok güzel bir anı bölüyormuşum gibi hissediyorum."

Adam gülerek ona baktı. "Sanki mi dedin?"

"Ah, siz bana bakmayın. Ne yapıyorsanız devam edin. Ro zaten mahvolmuş durumda. Bütün sabah topallaya topallaya..."

"*Marco!*"

Adam gülerek kolunu belime attı ve ben arkadaşımın kafasını uçurmaya çalışırken beni göğsüne çekti. "Gitmem gerek. Hep birlikte akşam yemeği yemeden Marco'yu öldürme. Ama şunu söylemem gerek, Rosie..." Dudaklarını kulağıma yaklaştırdığında, her yanım ürperdi. "Seni biraz mahvolmuş görmek hoşuma gidiyor." Çenemi tuttu ve dudaklarımı uzun uzun öptü. "Sonra görüşürüz, dünyalar güzeli."

Olduğum yerde kaldım, kamyonetine giden, binip uzaklaşmadan önce bana göz kırpan Adam'ın arkasından bakakaldım.

"O dondurmayı yemeyeceksen..."

"Uzak dur." Dondurma buketimi Marco'dan uzaklaştırıp resepsiyon masasına koydum ve iştahla yemeye koyuldum. Dondurmanın altında, üstünde ve bardağın yarısına kadar yanlarında bol bol sıcak çikolata sosu vardı. Hayatımda hiç o kadar mutlu olduğumu hatırlamıyordum.

"Bana bir açıklama borçlusun, Bayan Rosie."

Bakışlarımı Marco'ya çevirdim ve kaşığım havada kaldı. "Ne?"

Çenesini ellerine, dirseklerini masaya dayamış beni izlerken yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti. "Ne diye sorma. Ne olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Hı-hı." Kollarını masaya dayayıp parmaklarıyla bir ritim tuttu. "Demek bunca zamandır Adam Lockwood'la görüştüğünü söylemeyi *unuttun?*"

"Ne demek istiyorsun? Görüştüğümüzü söylemiştim."

"Bize Adam isimli bir adamla görüştüğünü söyledin. Adam. *Lanet olası.* Lockwood'la görüştüğünü söylemedin."

"Anlamadım," dedim yavaşça kaşığımı indirip. "Onu tanıyor musun?"

Marco kaşlarını çattı. "Adam'ın ne iş yaptığını bilmiyor musun?"

"O... profesyonel sporcularla çalışıyor." Bunu neden mırıldanarak söylediğimi ya da ağzımdan bir soru cümlesi gibi çıktığını bilmiyordum. Midemin neden düğüm düğüm olduğunu da bilmiyordum.

"Rosie, Adam Lockwood'un *kendisi* profesyonel bir sporcu. Vancouver Vipers'ın başlangıç kalecisi."

"Ho-hokey takımını mı diyorsun?"

"Ligdeki en iyi ve en yüksek ücretleri alan oyunculardan biri."

Başımı iki yana salladım, ellerim titremeye başladı. Adam bana bu kadar önemli bir konuda yalan söylemezdi. Bunu yapmazdı.

"Daha yeni Vipers'la senelik on nokta beş milyon dolarlık bir anlaşma yaptı. Buna sponsorluk anlaşmaları dahil değil." Marco telefonunu çıkarıp bir şeyler yazdı. "*Google* son sezonun sonunda, net değerinin otuz dört milyon olduğunu söylüyor."

"Otuz dört milyon mu?" Elimi karnıma bastırdım. Öğle yemeğim her an dışarı fırlayacakmış gibiydi.

"Yemin ederim, Ro. Bu adamı tanımıyor musun? Al, kendin

bak." Bana bir fotoğraf gösterdi. "Burada takım üniformasıyla. Üç parçalı üniformayı ne kadar iyi taşıdığına bak. Onu nikâh gününüzde hayal edebiliyor musun?"

Edemiyordum, odaklanabildiğim tek şey fotoğraflardı. Her birinde Adam'ın başrolü oynadığı bir sürü fotoğraf vardı. Bunlardan birine tıkladığımda, ekranda Adam'ın bir çift patenle, büyük hokey ekipmanlarıyla ve yeşil mavi üniformasıyla aynı renk bir kaskla devasa göründüğü bir kare belirdi.

Başka bir fotoğrafı açarken midem altüst oldu. Adam yanındaki kızıl saçlı çok güzel bir kadının şakağını öpüyordu. Altında da nefesimi kesen bir yazı vardı.

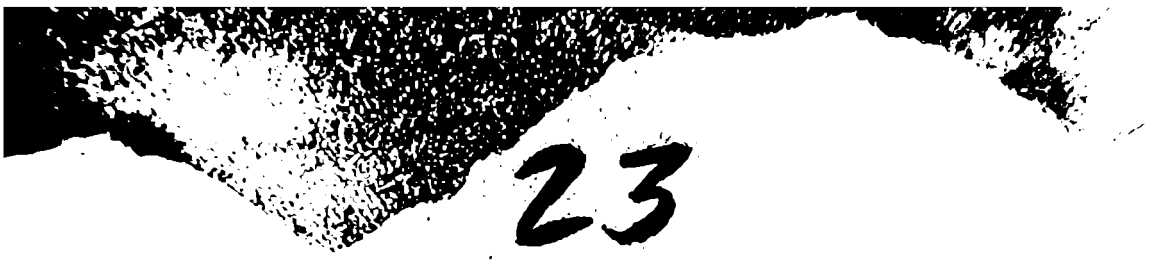
Buraya kadar mı? Hokeyin altın çocuğu Adam Lockwood ve uzatmalı kız arkadaşı Courtney McLean aldatma söylentileri arasında yedi senelik ilişkilerini noktaladılar.

Boğazıma safra yükseldiğini fark edince yutkundum ve artık gerek olmamasına rağmen başka bir fotoğrafı açtım. Bunda Adam fotoğrafının çekildiğini bilmiyormuş gibiydi. Bir restoranda güzel bir sarışınla şarap içiyordu. Bunun altında da şöyle diyordu:

Hokeyin en gözde bekârı ve seri randevulara çıkmasıyla bilinen Adam Lockwood yakın bir tarihte ciddi bir ilişkiye başlayacakmış gibi görünmüyor!

Hızla atan kalbim önce yavaşladı, sonra tamamıyla durmuş gibi hissettim ve dondurmam elimden kayıp ayaklarımın dibine düştü.

Emin değildim ama paramparça olan kalbim de ayaklarımın etrafına saçılmış olabilirdi.

23

GÖRÜŞÜRÜZ

Adam

Wildheart'ın etrafında beş kere dolanmıştım. *Tam beş kere.*

Konuşmamı defalarca prova etmiştim, saçlarımın iyi görünüp görünmediğini kontrol etmiş, şans getiren tişörtümü giymiştim ve evden çıkmadan önce Bear'la sekiz yüz kere pratik yapmıştım. Ellerimin titremesi bir türlü geçmiyordu, kendime direksiyonun üstünde kayan terli avuçlarım yüzünden altıncı kere Wildheart'ın girişini kaçırdığımı söylüyordum.

"Siktir." Direksiyonu sıkı sıkı kavradım, alnımı yavaşça üstüne vurdum. Bunu uzun zaman önce yapmış olmam gerekirdi. Belki kafamı direksiyona vurduğumda aklım biraz başıma gelirdi.

Ama artık bu konuyu uzatmanın bir anlamı yoktu. Yeşil ışık yandığında, Wildheart Barınağı'nın otoparkına saptım ve her zamanki gibi Rosie'nin içeride evrak işlerinin geriye kalanını bitirmesini, kedi bölmelerini son kez gezmesini ve veda etmeden önce onları son bir kez sevmesini izlediğim noktaya park ettim.

Emniyet kemerimi çözdüm, titreyen ellerime bakıp kotuma sildim. Ellerimden birini ağzımın üstünden geçirdim, diğerini saçlarımın arasından geçirip şapkamı taktım ve en sonunda kamyonetten indim.

İçeri girdiğimde ön masadaki iki kız başlarını kaldırdılar, bir kedi yanıma gelip ayaklarımın dibine serildi ve karnını sevmemi istiyormuş gibi yattı. İçeriye sessizlik çöktü. Eğilip kedinin karnını okşarken omuzlarımın gerildiğini hissettim.

"Rosie buralarda mı? Adam'ın geldiğini söyleyebilir misiniz?"

Kızlar bakıştılar, gözleri irileşti ve başlarıyla birbirlerine beni işaret ettiler. Sarışın olan hafifçe öksürdü ve bana döndü. "Şey, Rosie burada değil."

"Öyle mi?"

"Kendisini iyi hissetmiyordu. Erken çıktı."

Doğrulup parmaklarımı şapkamın arkasına götürdüm ve başımı kaşıdım. "Anladım. Tamam. İyi miydi?"

"Şeyyy..." Kızlar yine bakıştılar.

"Neyse. Teşekkürler." Kediyi son bir kez okşayıp kapıya doğru gittim. Daha ancak dışarı adım atmıştım ki fısıldayarak söyledikleri sözler kalbimin gümbür gümbür atmasına neden oldu.

"Aman Tanrım. Gerçekten de *o*. Rosie, Adam Lockwood'la çıkıyor."

Asansörü es geçip Rosie'nin dairesinin bulunduğu on ikinci kata hızla çıkarken, ne hissettiğimi tarif etmem mümkün değildi. Artık gergin falan değildim, sadece saf, yoğun bir panik yaşıyordum ve telaşla kapıyı çalarken, şapkamı çıkarıp saçlarımı düzeltirken yanıt vermesini, bu sorunu düzeltebileceğimi söylemesini beklediğim sırada her yanımdan bu his yayılıyordu.

Fakat kapıyı Rosie açmadı. Gözlerini kısan ve kollarını göğsünde kavuşturan dövmeli adamın yüzündeki ifade, bana çok geç kalmış olabileceğimi anlatıyordu.

"Archie..."

"Aaa, çok ilginç," dedi sert bir sesle. "Daha önce hiç karşılaşmadığımız, son iki aydır en yakın arkadaşımla bir ilişki yaşadığın ve kendisi senin kim olduğunu *kesinlikle bilmediği* halde sen benim kim olduğumu biliyorsun."

"Hayır, bu... Öyle değil."

"Sahi mi? İşinle ilgili ona yalan söylemedin mi?"

"Hayır, ben..." *Kahretsin.* "Söyledim. Ama benim..."

"İyi bir nedenin mi vardı?" Kaşlarını kaldırdı. "Duymak için can atıyorum."

Kapı açıldı ve tatlı sevgilim yanında belirdi. Pembe dalgalı saçları yüzünün etrafına yayılmış, boynuna sürtünüyordu ve gözleri ovuşturduğu ellerindeydi. İsmi dudaklarımdan döküldüğünde çaresiz bir yalvarış gibi çıktı ve her yanından yayıldığını hissettiğim hüzün arasında silinip gitti.

"*Rosie.*"

O anda bana baktı; iri, acı dolu bir ifadeye bürünmüş, olanlardan bir anlam çıkarmak için çırpınan yeşil gözlerini yüzüne dikti. Ona söylemek istediğim, kontrol elimdeyken pratik ettiğim bütün cümleler boğazımda kaldı.

Ona sarılmam gerekiyordu. Benim onu, onun beni hissetmesi gerekiyordu. Ona ne kadar üzgün olduğumu, onu ne kadar önemsediğimi söylemem gerekiyordu. Hiçbir yere gitmeyeceğimi çünkü hayatıma girdiğinden beri birbirimize ait olduğumuzu söylemek istiyordum. Ona sarılabilsem tüm bunları anlardı. Sıkı sıkı sarılarak her şeyi anlatabilir, hissettiğim sevgiyi ona aktarabilirdim.

Ancak kollarından birini karnının önünden diğer kolunun dirseğine götürdü ve aramıza inşa ettiği duvarı görmekten çok hissettim.

"Bana ihtiyacın olursa buradayım." Archie onu şakağından öptü ve bana korkunç bir bakış fırlatıp içeri girdi.

Rosie'nin temkinli gözlerinde ihanet gözyaşları birikti ama sanırım en kötüsü o çaresizlik ifadesiydi. Muazzam bir inançla ve sevgiyle parıldayan gözleri artık ışığını kaybetmişti. Sanki kötü bir şey olmasını, yerin yarılmasını bekliyormuş gibi bir teslimiyet ifadesine de bürünmüştü.

"Bana yalan söyledin," diye fısıldadı. Yanaklarından süzülmeye başlayan gözyaşlarını sildi.

Öne doğru bir adım attım ama geriye gitti. "Çok üzgünüm, Rosie."

"Yalan söylediğin için mi, yakalandığın için mi?"

"Yemin ederim ki söyleyecektim, Rosie. Bu gece söyleyecektim."

Boğuk bir kahkaha attı. Kazağının -*benim* kazağımın- kollarını çekiştirip gözlerini sildi. "Uygun bir zamanlama doğrusu."

"Baba?" Koridordan gelen cılız ses, kalbimin teklemesine neden oldu. Connor paldır küldür koridora çıktı, gözlerini gözlerime dikti ve büyük bir heyecanla bana doğru koşmaya başladı. Onu yakalamak için çömeldim çünkü o anda beni iyi hissettirebilecek tek şey bu minik çocuğu kucaklamak olabilirdi. "*Baba!*"

"Connor, hayır." Connor kollarıma atılamadan Rosie onu yakaladı. Bir an için çömelmiş bir halde kaldım ve göğsümü tırmalayan o beklenmedik hissi üstümden atmaya çalıştım. Kollarım da bunu yansıtıyordu: *boşluk.*

Connor beni işaret edip annesine baktı. "Baba, sarıl?"

Rosie oğlunun ellerini sıktı ve boğuk bir sesle yanıt verdi. "Şimdi olmaz, bebeğim."

Connor'ın tatlı yüzü asılınca, dizlerimin üstüne çöküp beni affetmesi için yalvaracak, ikisini de kucaklayıp onları ne kadar sevdiğimi söyleyecek haldeydim.

Ama birden Marco geldi, Connor'ın elini tuttu. "Selam, dostum. Gel, trenlerle oynayalım."

"Adam'a bay bay de, bebeğim," dedi Rosie ve bu basit sözcükler gözyaşlarının bir kez daha ama bu sefer daha hızlı bir şekilde yanaklarından süzülmesine neden oldu. Gözyaşlarını görmemem için başını çevirdi.

"Bay bay, baba," diye fısıldadı Connor el sallayıp. "Seni seviyom."

Daha önce ondan hiç duymadığım bu iki sözcüğü duyunca gözlerimi yumdum. Bu sözcükleri tekrar duymak istiyorum ama bir daha duymayabilirdim. "Ben de seni seviyorum, küçük baş belası."

Connor annesini işaret etti. "Büyük bas bela? Sev?"

"Marco," dedi Rosie güçlükle. "Lütfen."

Marco minik çocuğu kollarına aldı, üzgün üzgün bana baktı. "Gel, canım. Arch amca rayları kuruyor."

"Rosie, ben..." Telefonum cebimde çalmaya başlayınca, sözlerimi tamamlayamadım. Çıkarıp ekrana bakmadan sesini kıstım ama cebime sokamadan tekrar çalmaya başladı. "Affedersin," diye mırıldandım, kaşlarımı çatıp numaraya baktım. Bir haftadan uzun süredir ısrarla arayan numaraydı. "Telefonumu kapatayım."

"Yanıt verebilirsin, Adam," dedi Rosie gözlerini silerek.

"Hayır, buna gerek..." Telefon tekrar çalınca iç çekti.

"Adam, lütfen yanıt ver."

Gözlerimi ondan ayırmadan yanıt verdim. "Alo?"

"Adam? Ah, şükürler olsun. Günlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum!"

Kaşlarımı çatıp yere bakarken hattın diğer ucundaki sesin kime ait olduğunu anlamaya çalıştım. Kim olduğunu anlayınca, neden ismimi yalvarır gibi söylediğini fark ederek kalbim mideme akmış gibi hissettim. "Courtney?"

Rosie'nin yüzü bir anda asıldı. Courtney'nin kim olduğunu bildiğini anladım.

Bu kadının bir buçuk sene önce heba ettiği ilişki dışında başka bir ilişkiyi daha mahvetmesine izin vermeyecektim.

"Numaranı engellememin bir nedeni var," dedim hışımla. Rosie bana biraz mahremiyet vermek için başını önüne eğdi ama bunu istemiyordum.

"Biliyorum ama seninle konuşmam gerekiyordu. Konu..."

"Konuşacak bir şey yok. Beni bir daha arama." Telefonumu cebime koymadan önce bu numarayı da engelledim. "Özür dilerim. Önemli birisi değil."

Rosie başını salladı, çıplak ayak parmaklarını yere sürttü ve nihayet yüzüme baktı. "*Tinder*'dasın."

Kaşlarımı çattım. "*Tinder* mı? Hayır."

Telefonunu çıkarıp lanet olasıca randevulaşma uygulamasındaki profilimi gösterdi. "Bu, sen değil misin?"

"Hayır, bu... Yani, evet, benim. Ama ben... Profilimin hâlâ..." Yüzümü ovuşturdum çünkü ağzımdan doğru tek kelime bile çıkmıyordu. Her şeyi mahvetmiştim, paniklemiştim ve doğru dürüst konuşamıyordum. İçime derin bir nefes çekip tekrar denedim. "Seninle tanıştığımdan beri kullanmadım. Yemin ederim, Rosie."

Bakışlarını yere çevirdi ve fısıldar gibi yanıt vermesi hiç hoşuma gitmedi. "Neden profilini silmedin? Benimle ilgili şüphelerin mi vardı?"

Beynimin bir kısmı bana ona alan vermemi söyleyip uyarıda bulunurken, aramızdaki mesafeye *kocaman* bir küfür savurarak öne adım attım. Ellerini tuttum, aramıza kaldırdım. "Hayatımda *emin* olduğum tek şey sensin." Başparmaklarımla ellerinin üstünü okşadım. "Boktan bir mazeret ama düşünmedim bile. Uygulamayı açmadığım için aklıma bile gelmedi."

Gözlerime bakarken altdudağını ısırdı. "Web sitelerinde senden '*hokeyin en gözde bekârı*' ve '*NHL'in seri randevulara çıkan oyuncusu*' diye söz ediyorlar. Birçok kadınla göz önünde randevulaştın ama aynı şeyi benimle yapmadın. Benimle gizli gizli görüştün, Adam. Neden insanların beni öğrenmesini istemedin?"

Başımı iki yana salladım ve benden uzaklaşmaya çalıştığında onu kendime çektim. "Hayır. Hayır, öyle yapmadım. Mesele *asla* bu değildi. Bu seninle ilgili değil, Rosie. Benimle ilgili ve seni gizlemeye çalıştığımı, senden utandığımı düşünmeni istemiyorum çünkü bu kesinlikle doğru değil."

"Ama öyle görünüyor, bunu anlamıyor musun? Bu öğleden sonra, senin hakkında okuduğum her şey bana farklı olduğumu söylüyor."

"*Farklısın* zaten. En iyi ve en şaşırtıcı şekilde, diğerlerinin benim için olamadığı her şeysin. Bir sürü şey için özür dileyeceğim çünkü hata yaptığımı biliyorum. Tanrım, çok büyük hatalar yap-

tım. Ama seni kendime istediğim, sarıp sarmalayıp bu dünyadan ayrı tutmak istediğim için özür dilemeyeceğim."

"*Kendi* dünyandan ayrı tuttun, Adam. Bu *senin* dünyan. Ama ben bu dünyayla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Bunu şimdi öğrenmekse bana *seni* hiç tanımadığımı hissettiriyor." Geriye adım attı, gözyaşlarının tekrar akmaması için kendisini zor tutarak tavana baktı. "Tanrım, ne kadar aptalım. NHL'in en meşhur kalecilerinden biriyle görüşüyorum ve bunun farkında bile değilim. Kendimi salak gibi hissediyorum."

"Lanet olsun, Rosie. Berbat durumdayım ve kendimle ilgili büyük bir hayal kırıklığı yaşıyorum. Yemin ederim ki seni incitmek istemedim. Seni aptal gibi hissettirmekten de her şeyden daha çok nefret ediyorum. Salak gibi paniğe kapıldım. Tanıştığımız gün sana ismimi söyledim ve sen hiç tepki vermedin. Bana ne iş yaptığımı sorduğunda, kim olduğuma dair en ufak bir fikrin olmadığını anladım ve... sana bir türlü doğruyu söyleyemedim. Nedense kendimde bu gücü bulamadım."

Ne yaptığımı biliyordum. Kahretsin, ne yaptığımı *çok* iyi biliyordum. Ona yalan söyleyerek, en derin korkularını tetiklemiştim. Rosie bütün hayatını birisinin onu seçmesini isteyerek geçirmişti ve tekrar tekrar yüzüstü bırakılmıştı. Şimdi ben de aynı şeyi yapmıştım.

"Seni sana dürüst davranacağım kadar önemsemediğimi düşündüğünü biliyorum. Seni seçmediğimi hissettiğini de biliyorum."

"Sanki sadece yaz dönemi için bizi seçmiş gibisin. Birkaç ay evcilik oynadın ve şimdi meşhur hokey oyuncusu olmaya geri döneceksin. Benden sadece işini gizlemedin, Adam. Bizi bir baloncuğa koydun ve hayatının geri kalanından gizledin."

"Haklısın. Bir fırsat görüp kullandım. Hokey konusunu bilmemen hoşuma gitti. Hangi versiyonumu sevdiğini düşünmek zorunda kalmadım."

Bakışları yumuşar gibi oldu ama zaten Rosie'nin bakışları hep öyleydi.

İyi yürekli ve şefkatliydi. Kalbini kırmama rağmen bana öyle bakıyordu.

"Bunun hokeyle ilgili olmadığını anlaman gerek, Adam. Profesyonel bir atlet olarak, sadece bundan ibaretmişsin gibi hissetmeye zorlandığını anlıyorum. Sana kesin kes bunun doğru olmadığını söyleyebilirim. Sen çok daha fazlasına sahip olan güzel bir insansın. Ama o endişelerin seni bu şekilde ele geçirmesine izin vererek, sadece bana yalan söylemiş olmadın. Önemli parçalarını benden gizledin çünkü bana güvenemedin. Ama benim yaptığım tek şey sana güvenmekti. Sana her şeyimi verdim. En ağır, en sarsıcı gerçeklerimi anlattım." Sustu ve başını çevirip bizi yerde, Archie ve Marco'yla oyun oynadığı yerden izleyen Connor'a baktı. "Tüm kalbimi verdim. Oğlumu tanıştırdım, Adam ama sen bize yalan söyledin. Beni sıradan, geçici birisiymişim gibi hissettirdin, oysa ben bunun..." Çaresiz gözlerinde bütün güvensizliklerinin parıldadığını görebiliyordum. "Bunun kalıcı bir şey olabileceğini düşünmüştüm. Beni incitmeyeceğine söz vermiştin ama... bu beni incitti."

Omuzlarını sarkıttı ve adeta gözlerimin önünde ufaldı. "Şu anda, sana nasıl güvenebileceğimi bilmiyorum. Sana güvenemezsem, nasıl birlikte olabileceğimizi bilmiyorum."

Paniğe kapıldım, etrafımdaki dünya ağırlaşmaya başladı. "Benden ayrılıyor musun?"

Dolu dolu olan gözlerini bana çevirdi. "Ben... bilmiyorum. Açıkçası, bunu bilmiyorum, Adam. Hayatıma girdiğinde beni dengeye oturttun. Beni merkezime çektin ve annemle babam öldüğünden beri ilk kez sonunda her şeyin yoluna girdiğini hissettim. Güvende olduğumu, sevildiğimi hissettim. Ama şu anda yine tökezlediğimi hissediyorum. Nasıl toparlanabileceğimi bilmiyorum ve bu durumdan nefret ediyorum. Gerçekten de nefret ediyorum."

Boğazıma oturan yumruyu yutkunarak gidermeye çalıştım. "Ailem sensin, Rosie. Sen ve Connor."

"Aileler dürüstlük üstüne inşa edilir. Acı gerçekler ve korkutucu savunmasızlıklar üstüne. Kim olduğunu gizlemezsin."

"Daha önceki gibi yaşamak istemiyorum. Hayatımın sensiz olan haline geri dönmek istemiyorum. Seninle bir aile olmanın nasıl bir his olduğunu unutmak istemiyorum." İçimde sağlam bir şey kalmış mıydı bilmiyordum ama bir şey kırılmış gibi hissettim. Boğazımdan yukarı süründü, genzimi tırmıklayarak dışarı çıktı ve gözümden bir damla yaş akarken yalvarışıma karıştı. "Lütfen, Rosie. Seni bırakamam. Bunu yapamam."

Rosie öne adım attı, yüzümü tuttu. Başparmaklarıyla gözlerimin altını sildi, parmakları ıslandı, kalp kırıklığımı benden aldı ve benimle paylaştı. Ellerimi tutup ince parmaklarını parmaklarımdan geçirdi. Elleri ufak, sıcak ve kusursuzdu ve son kez tutacağımdan ödüm kopuyordu.

"Biraz zamana ihtiyacım var, Adam. Biraz soluklanacak, neler olduğunu idrak edecek, aşabilirsek bizim için ne anlama geldiğini anlamak için alana ihtiyacım var. Bana bunu verebilir misin? Biraz zaman tanıyabilir misin? Sabır gösterebilir misin?"

Kenetlenmiş ellerimize, avuçlarımın arasına tam sığan ellerine baktım. "Sana istediğin her şeyi veririm." *Şu anda yapmak istediğim son şey olsa da.*

"İstediğim tek şey sendin, Adam. Paylaşmaya korktuğun parçaların bile." Tıpkı gözlerindeki ifade gibi şefkatli ve merhametli bir şekilde yüzümü tuttu. "Gerçekte kim olduğumuzu anlayabilmemiz ve sevebilmemiz, başka birisine kendimizi tanıtıp bizi sevmesine izin vermeden önce, bizi rahatsız eden parçalarımızla rahat edebilmeyi öğrenmemiz gerekir. Seni tanımak istiyorum ama senin kendini tanımanı daha çok istiyorum. O zaman o kişiyi benimle paylaşabilirsin. Olur mu?"

Göğsümde bir umut kırıntısı yeşerdi ve bazen umudun canımı-

zı acıtabildiği gibi kalbim hızla, sızlayarak atmaya başladı. "Veda etmiyor musun yani? Sonsuza dek elveda demiyor musun?"

Hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. "Vedalardan hoşlanmam."

Titreyen parmaklarımı saçlarına daldırdım ve alnını alnıma yasladım. "Söz ver. Söz ver bana, Rosie."

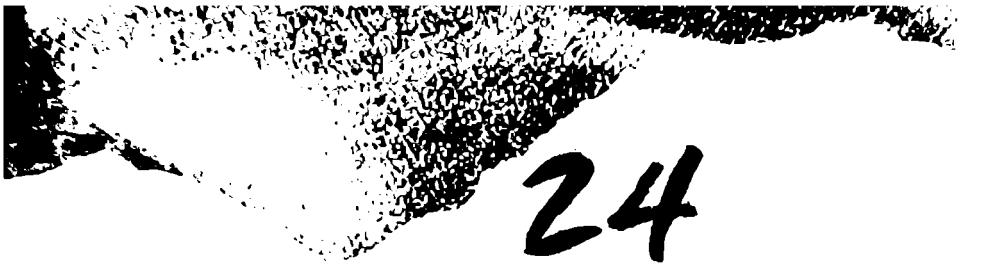
Gözlerini yumdu, gözyaşları sel olup akarken gür kirpikleri gül rengi teninde gölge oluşturdu. "Sonsuzluğumun içinde bir yerde sen olmadan var olabileceğimi sanmıyorum."

O anda, o sözler yeterliydi. Birbirimize sarılırken, Rosie'nin göğsü benimkine karşı inip kalkarken ve sarmaş dolaş bir halde onun kalbinin mi benimkinin mi o kadar hızlı attığını anlamaya çalışırken, söyledikleri yeniden canlanmam için yeterliydi.

Sonunda beni bırakıp geri çekildiğinde, kendi kalbimin gümbür gümbür attığını fark ettim. Çünkü o anda tamamıyla durdu, o kadar yoğun, o kadar kulakları sağır edici bir sessizlik oldu ki, Rosie ile Connor'ın beni bir bütün haline getirdiği bütün parçaları yerle bir eden her çatlağın sesini duydum.

Rosie geri geri dairesine gitti ve kapıyı kapatmadan önce bana geri dönene kadar güç alacağım sözcüğü söyledi.

"Görüşürüz."

24

STARDUST SOKAĞI

Rosie

Ellerimin Connor'ın alnına düşen dalgalı, ince sarı saç telleri kadar yumuşak bir şeye dokunmadığından emindim. Asla kaybetmeyeceğini umduğum bu masumiyet sembolü her anlamda kusursuzdu.

Parmaklarımı ince telli saçlarının arasında gezdirdim, şakaklarından geriye attım, başparmağımla yanağının saçları kadar yumuşacık olan dolgun kısmını okşadım.

Buna rağmen, Adam'ın ellerimi tutan, iki yanımda aşağı ilerleyen, kalçalarımı kavrayıp beni kendisine çeken sert ellerini düşünmeden edemedim. Ben kollarının arasmda yatarken saçlarımı etrafına dolayan parmakları, dudaklarımdan öpmeden önce çenemdeki gamzeyi okşayan başparmağı farklı bir şekilde yumuşaktı.

Evet, onu özlüyordum. Vücudumu şöyle bir süzüp, hafifçe okşayıp bana şiddetle arzulandığımı hissettiren yanını özüyordum. Kulağıma fısıldadığı kendinden emin sözcükleriyle bana *tutkuyla* sevildiğimi hissettiren yanını özlüyordum.

Yumuşak ve nazik olan her şeydi, en tatlı anlamda aç gözlüydü. Sahip olduğu her şeyle mutlu olan ama bundan tatmin olmayan, mutluluğunun uzaklaşmasına izin vermemek için avucunun içinde tutmaya dair vahşi bir istek duyan bir adamdı.

Bunu önceki hafta bakışlarında, ihtiyaç duyduğum şeyi tereddütle verdiğinde görmüştüm. Bunu bana vermek istememişti ama o anda da dediği gibi istediğim her şeyi vermeye razıydı.

Ancak benim istediğim tek şey her zaman o olmuştu.

Önceki haftayı netlik arayarak geçirmiştim ama beynimdeki pusların dağıldığından emin değildim.

Nedenlerden biri belliydi. Bütün manşetlerde Adam'ın NHL'in kalecilerinden biri olarak süper yıldız statüsünden, net değerinden söz ediliyordu. Onun eski kız arkadaşıyla birlikte çekilmiş bir fotoğrafı paylaşan ve mahremiyet hakkını ihlal eden her yazıda neden ayrıldıkları tartışılıyor, çıktığı randevularda izni olmadan çekilen fotoğraflara yer veriliyor ve hangi kızın *NHL'in en arzu edilen ve en gözde yakışıklısını* sonunda tavlayacağı konuşuluyordu. Adam'ın hangi ilişkilerin gerçek, hangilerinin sahte olduğunu anlamakta zorlandığı belliydi ve bu adam kadar özel hayatı olmayan birisi için bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyordum.

Fakat *diğer* neden, yani bana yalan söyleyen kısım, birlikte bu kadar vakit geçirdikten, birbirimizi tanıdıktan, sevdikten sonra neden hâlâ bana güvenecek kadar güvende hissetmediğiydi. Bütün parçalarını paylaşmak için neden beni seçmediğiydi.

Senelerce başa çıkmaya çalıştığım o korkunç güvensizlikler zihnime girmeye çalışıyordu ve en önde hiç kimsenin ilk seçimi olmadığım düşüncesi vardı. Tek bir insanın bile bana bakıp sonsuzluğu, seçilmiş bir aileyle gelen bir kalıcılığı ve hayatım boyunca aradığım karşılıksız sevgiyi görmemesiydi.

Aldatılmak kalıcılık anlamına gelmiyordu. İnsanın sırtından bıçaklanmasıyla gelen kasıtlı incinmişliğin ötesinde, birisinin hayatında geçici bir an olmanın yarattığı duygusal çalkantıyı da yaşıyordum. Çünkü yalanlar asla sonsuzluk anlamına gelemezdi ve hayatınızda tutmak istediğiniz birisine söylenmelerinin ne anlamı olduğunu bilemiyordum.

Seneler içinde dişlerini kemiklerime geçiren korkulara rağmen, hayatımda kalıcı olacak insanları bulacağıma olan inancımı yitirmemiştim. Sırf bir aile olabilmek için Brandon'la bir ilişkiyi yü-

rütmeye çalıştığım zaman olduğu gibi, her zaman faydalı bir tavır olmamıştı. Dahası, kendimi tarihin tekrar ettiği bir pozisyona koymaktan endişelenmediğimi söylemem de yalan olurdu. Adam'la birlikteyken bunun için zerre kadar endişe hissetmemiştim.

Benden gizlediği hayatın yüzüme vurulduğu önceki haftaya kadar.

"Rosie?"

Bakışlarımı ofisinin kapısında duran Eva'ya çevirdim. Sakin bir ifadeyle gülümsüyordu, keşke bunu daha çok takdir edebilecek durumda olsaydım diye düşündüm.

"Yine son anda geldiğin için çok teşekkür ederim." İçeri girmemi işaret etti, kucağımda Connor'la yanmdan geçerken ona bakıp dudaklarını sarkıttı. "Uyuyor mu?"

"Sabahı parkta geçirdik. Gündüz kreşlerinden biri oyun oynamaya gelmişti, otobüslerin oradan gidişini izlemek istedi." Çantamda Adam'ın şapkasını bulduktan sonra, yirmi kere *Baba* ve *Bear* nerede diye sorduğunu söylemedim. Beyzbol kasketini başına geçirip *Baba* ve *şapka* diyerek ortalıkta dolandığını da. Fıstık ezmeli ve muzlu sandviçinden bir ısırık aldığında, sandviçi kaldırıp yine Baba dediğini, her zamanki gibi onunla yemeğini paylaşmak istediğinde ilk gözyaşının yanağımdan süzüldüğünü de söylemedim.

"Şu ana kadar güzel bir gün olmuş gibi."

Muhteşem.

En azından, Eva bana geleceğimin bir sene daha erteleneceğini hatırlattığında ağlayacak olursam, kirpiklerimde akacak rimel kalmamıştı. Belki de bana iki sene üst üste yerimi ayıramayacaklarını da söyleyecekti. Önümüzdeki hafta okula devam edebilmem için dört gün içinde okul ücretini toparlamamı ya da programdaki yerimden tamamıyla vazgeçmemi söyleyecek olabilirdi.

Doğal olarak biraz karamsar bir dönem geçirdiğimden, o sabah beni arayıp konuşmak için uğramamı istediğinde, kendimi programdan atılmaya hazırlamıştım.

"Bu seneki ders kitaplarını ve materyalleri almamıştın, değil mi?" diye sordu. Masasının kenarına oturup karşısındaki sandalyeye oturmamı işaret etti.

Yerime otururken Connor kıpırdandı, yüzünü boynuma yaslayıp başparmağını emmeye başladı.

"Bütçemi ayarlayabilmek için her sene başında alırım." Dudaklarımı Connor'ın başına dayayıp onu biraz salladım. "Ama bu sene için aldıklarımı satabilirim sanırım. Eminim ki henüz bunları almayan bir öğrenci vardır. Sorun değil."

"Rosie, neyden söz ediyorsun?"

"Bursum olmadan bu seneki okul ücretini ödeyemiyorum. Bu yüzden burada değil miyim? Programdan atıldığımı söylemek için çağırmadınız mı? Okul ücretini ödemem gerektiğini, aksi takdirde programdan çıkmak zorunda olduğumu söylemeyecek miydiniz?"

Eva uzun uzun yüzüme baktı ve sonunda gülmeye başladığında gülsem mi, ağlasam mı bilemedim. Artık hayatımda neler olup bittiğini anlayamıyordum ama gözlerimin önünde çözülüyormuş gibi hissediyordum.

"Rosie, sen en iyi öğrencimizsin. Senelerdir ne kadar çaba sarf ettiğinin farkındayız ve veterinerlik dünyası sen daha bu işe başlamadan seni kaybedecek olursa büyük bir yara almış olur. Tüm başarılarınla gurur duyuyoruz. Harika bir öğrencisin, çok çalışkansın ve çocuğuna adanmış bir annesin. Sana sahip olduğumuz için çok şanslıyız."

"Ah. Şey..." Boynumdan yukarı doğru kızardığımı hissettim. "Teşekkür ederim. Bunları duymak çok güzel. Takdir edilmek de öyle."

"Masaya ne kadar çok şey koyduğunun farkındasın, değil mi?"

"Masaya başka kimse oturmadığında, ne kadar çok şey koyduğunuzu görmek zorlaşıyor."

"Bak, Rosie. Masada seninle başka birisinin olmasına gerek

yok. Orada tek başına mutlu olmayı öğrenmelisin. Kendi değerini ancak bu şekilde anlar, takdir edebilirsin."

Gözümden düşen bir damla gözyaşını hemen sildim. Bakışlarım kucağımdaki minik oğluma, beni hayatının odak noktası olarak düşünen tek insana çevirdim. Ama belki de önemli olan tek kişi oydu.

"Peki..." Eva masasma geçip sandalyesine oturdu. "Kitaplarını ve materyalleri almış olmana sevindim. Dersler başlamadan dört gün önce telaş etmeni istemezdim."

"Efendim?"

"Umarım bu sene değerini anlarsın. Bunu en azından sınıfta anlayacağından eminim."

Nabzım kulaklarımda atmaya başladı. "Açıkçası, çok kötü bir hafta geçirdiğim için kafam karışık ve duygusal bir haldeyim. O yüzden, bana yardımcı olmanızı ve neyden söz ettiğinizi açıklamanızı rica edeceğim."

Hafifçe güldü. "Dün bir beyefendi ofisime uğradı, veterinerlik öğrencilerimiz için yeni bir senelik burs fonu oluşturmak istediğini söyledi. Bursiyerlerde sadece öğrenciler olarak değil, gerçek insanlar olarak aradığı özellikleri anlattı. Ailesine bağlı, hayatta gerçekten önemli şeylere öncelik veren, şefkatli ve kendisini hayvanlara yardım etmeye adamış birisi. Bu özellikler sende toplanmış gibi, Rosie."

"Kim?" diye sordum. Bu tek sözcük beni nefesimi kesti ve gözlerim dolmaya başladı. "Bursu kim veriyor?"

"Anonim kalmak isteyen birisi."

"Eva, ben bunu kabul ede..."

"Edebilirsin, Rosie. Bunu olduğu gibi kabul edebilirsin: Birisi hayallerini gerçekleştirdiği görmek istiyor çünkü bunu hak ediyorsun."

Çenem titremeye başladı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Evine git ve bu hafta sonu biraz dinlen, Rosie çünkü hareketli bir sene seni bekliyor. Stardust Sokağı Bursu senin."

Son anda, tam umudumu yitirdiğim anda eğitimimi tamamlamamı sağlayacak bir burs kazandığıma inanmam zaten yeteri kadar zordu. Bir de bursun ismini duyunca, gözyaşlarım sel oldu akmaya başladı.

Stardust Sokağı mı? Büyüdüğüm sokaktı.

Annemle babamı son kez gördüğüm yerdi.

~

"Gastrik ne?"

"Gastrik büyüme ve volvülüs," dedim karşımdaki kadına. Bir eliyle sıkıca çantasının kayışını kavramış, diğer elini korumacı bir tavırla köpeğinin karnına dayamıştı. "Bir köpeğin midesi gazla dolup şiştiğinde buna gastrik büyüme deriz. Şişen mide bükülüp giriş çıkışlarını tıkadığına volvülüs denen bağırsak düğümlenmesine yol açar."

"Yani, Pepper'ın... ameliyat mı olması gerekiyor? Başka bir yolu yok mu?"

"Bu sorunun çözümlenebilmesi için ameliyat gerekir."

"Düzelecek mi? Ameliyat işe yarayacak ve Pepper iyileşecek mi?"

Muayene masasında halsiz bir halde yatan güzel *St. Bernard*'a ve tasmasındaki pembe fiyonga baktım. İri kahverengi gözlerini bana diktiğinde, keşke yalan söyleyebilseydim diye düşündüm. "Ameliyatla iyileşmesi garanti değil."

"Ölüm oranı nedir?"

"Hayatta kalma oranı..."

"Hayatta kalma oranını değil, ölüm oranını sordum. Onu o masaya yatırmanıza izin verirsem, ölme ihtimalinin ne kadar olduğunu bilmek istiyorum."

Ellerimde başlayan şiddetli titremeyi durdurabilmek için yumruklarımı sıktım. "Karmaşık olmayan vakalarda, ölüm oranı yüzde on beş ila yirmi arasında. Midenin ne kadar uzun süredir büküldüğüne ve ameliyat sırasında başka sorunların çıkıp çıkma-

masına bağlı olarak, ölüm oranı yüzde otuz sekize kadar çıkabiliyor."

Kadın köpeğine bakarak başını iki yana salladı. "Karar verebilmek için biraz zamana ihtiyacım var. Pepper'ı eve götüreceğim, hafta sonu durumuna bakarız."

"Bayan Greene, yanlış anlamayın ama onun hayatını tehdit eden acil bir durum bu ve *derhal* müdahale edilmesi gerekiyor. Pepper'ın iç organlarındaki baskıyı en kısa zamanda azaltmamız gerek."

Kadının gözleri doldu ve yanımda duran Dr. Holmes ona farklı bir şey söyleyebilirmiş gibi profesörüme baktı.

"Rosie haklı," dedi profesör. "Bir köpeğin tedavisi ne kadar gecikirse, ölüm oranı o kadar artar. Bu tür bir rahatsızlığı olan bir köpek tedavi edilmezse *kesin* olarak ölür. Ameliyat bir garanti mi? Hayır. Ama kızınıza yardım edebilmek için elimizden geleni yapacağımızı garanti edebiliriz. Diğer seçeneğiniz öta..."

"Hayır. Onu istemiyorum." Bayan Greene'in gözyaşları yanaklarından süzülürken en yakın arkadaşıma baktığında, kontrollü olabilmek ve göğsündeki sızıyı giderebilmek için dilimi ısırdım. "Nasıl böyle bir şey olabildiğini anlamıyorum."

"Belirli bir nedeni yok," dedim nazikçe. "Pepper gibi daha iri köpeklerde daha sık görülüyor ama her köpeğin başına gelebilir."

Kadın gözyaşlarını sildi. "Onunla birkaç dakika yalnız kalabilir miyim?"

"Elbette. Biz ameliyat için hazırlığa başlayalım."

Dr. Holmes peşimden ameliyat odasına girdi, gerekli olan aletleri hazırlayışımı izledi. "Dördüncü senenin ilk haftasını böyle bitireceğin hiç aklına gelmiş miydi?"

"Ameliyat hazırlığı yaparak mı? Açıkçası, öyle olmasını umut ediyordum. Camın bu tarafında olmayı dört gözle bekliyordum. Ama gastrik büyüme ve bağırsak düğümlenmesi mi?" Annesinin cipi buraya geldiğinde arabada baygın olan Pepper'ı ve Bayan

Greene'in nasıl onun sabah boyunca hasta olduğunu söylediğini hatırladım. "Hayır, bu haftayı böyle bitireceğim aklıma gelmemişti."

Ama aslında bu dönemden beklenecek bir durumdu. Bu seneki derslere alışmanın başka bir yolu yoktu. Kampüs kliniğinde doğruca acil durumlarla ilgilenmeye başlamıştık ve o zamandan beri de sessiz sakin geçen tek bir gün bile olmamıştı. Çok yorgundum, duygularımı güçlükle kontrol edebiliyordum ve önceki akşam yatağa ayakkabılarımı çıkaramadan, elimde akşam yemeğimle -bir elma- yatıp sızmıştım. Orada olmaktan dolayı minnettardım ama bir mola için yanıp tutuşuyordum.

Dr. Holmes odaya girerken bana Pepper'ın çizelgesini uzattı. "Başlamadan önce bize biraz Pepper'la ilgili bilgi verebilir misin?"

Bana dikkatle bakan o tatlı, dünyalar güzeli kıza gülümsedim. "Selam, tatlım," diye mırıldandım gözlerinin arasındaki kahverengi lekeyi okşayarak. "Pepper üç yaşında, 57 kilo ağırlığında bir *St. Bernard*. Annesi onun bu sabah keyifsiz olduğunu söyledi. Kahvaltı etmemiş, sessiz ve uyuşukmuş. Ayrıca, genellikle hareketli olmasına rağmen minderinden kalkmamış. Su kabına yürümeyi başaramayıp yere devrilince, annesi onu buraya getirmeye karar vermiş." Kulaklarını okşayıp kaşıdım. "Ayrıca, dünyanın en güzel kahverengi gözlerine sahip."

"Gerçekten de öyle, değil mi?" Dr. Holmes maskesiyle eldivenlerini taktı. "Tamam, Pepper'ı rahat ettirmeye çalışalım ve ameliyata başlayalım."

Pepper'ın patisini hiç bırakmadım. Anestezi verdiğimizde ve Dr. Holmes'a karnındaki ilk kesiği açabilmesi için neşteri uzattığımda bırakmadım. Midesi daha ameliyat tam olarak başlamadan bir anda yırtıldığında, ameliyathane bir anda karıştığında, Dr. Holmes onu kurtarabilmek için elinden geldiğince hızlı bir şekilde çalıştığında da bırakmadım.

Pepper'ın nabzının giderek düştüğünü izlerken, karşımdaki masada, avucumda hâlâ sıcak olan patisini hissederken kalbi durduğunda bile bırakmadım.

Dr. Holmes omzuma dokunup işimizin en zor kısmının bu olduğunu ve bunu bu kadar kısa bir sürede gördüğüme üzüldüğünü söylerken de bırakmadım.

Oda boşalana, korktuğum an gelene, senelerce hiç karşılaşmayacağımı umut ettiğim o saniyeye kadar bırakmadım.

"Hiç kolaylaşıyor mu?" diye fısıldadım. Kapıdaki ufak cam bölmeden Pepper'ın annesine baktım.

"Asla," dedi Dr. Holmes tereddütle.

"Ben de bundan korkuyordum."

"Rosie." Ben kapıyı açamadan kolumu tuttu. "Bugün çok başarılıydın. Ameliyattan önce Pepper'a hızla doğru teşhisi koydun ve çok geç kalınmış olmasma rağmen onu bir an önce ameliyata almamızı sağladın. Kendini hırpalama. Evet, burada duygularımızı kontrol altında tutmamız gerekiyor ama bir robot olman da gerekmiyor. Şimdi, içinden ağlamak, çığlık atmak, küfürler savurmak geçiyorsa... kendine duygularını ifade etme izni ver. Bizler bunu yapana dek işimize devam edemeyiz."

Başımı salladım ve cesaretimi kaybetmeden kapıyı açtım. Bayan Greene ayağa fırladı, ellerini ovuşturdu. "Çabuk çıktınız. Daha uzun süreceğini söylemiştiniz." Gülümsedi ama dudakları titriyordu. "İyiye işaret mi?"

Bunu yapmak istemiyordum. Kalbini kırmaktan, en yakın arkadaşının o gece eve dönmeyeceğini, ayağının ucuna kıvrılmayacağını ya da başını kucağına yaslamayacağını söylemekten sorumlu olmak istemiyordum.

Hafifçe öksürüp yanına gittim. "Bayan Greene..."

Birden nefesi kesildi, elini boğazına götürüp geriye adım attı. "Hayır."

İçimdeki her şey o kadar gerildi ki bir şey kopacakmış gibi

hissettim. Boğazıma nefes almamı giderek zorlaştıran kocaman bir yumru oturdu. "Pepper'ın midesi fazla genişlemiş, bağırsak düğümlenmesi çok ilerlemişti. Ameliyata başladıktan kısa bir süre sonra midesi baskıya dayanamayarak yırtıldı ve ne yazık ki onu kurtaramadık."

Gözlerinin doluşunu, sonra gözyaşlarının bir anda yanaklarından süzülüşünü izlerken benim de gözlerim doldu. Boğazıma kadar yükselen hıçkırığı dindirmek için gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırdım ve dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Öldüğünde acı içinde değildi. Rahat etmesi ve sevildiğini hissetmesi için elimizden geleni yaptık. Yalnız değildi." Son cümleyi söylerken sesim çatladı ve birisinin omzuma hafifçe dokunduğunu hissettim.

"Rosie sonuna kadar Pepper'ın patisini tuttu," dedi Dr. Holmes. "Bunun çok üzücü bir haber olduğunu biliyoruz. Biraz yalnız kalmak ya da yanınıza bir arkadaş ister misiniz?"

"Ben..." Bayan Greene sandalyesine çöktü. "İstemem... ama Pepper... dün gece gayet iyiydi. Daha dün gece gayet iyiydi." Bakışlarını dalgın dalgın yere çevirdi ama hiçbir şey görmediğinden emindim. Ardından bu haberi daha yeni idrak etmiş gibi telaşla etrafına bakınmaya başladı.

En yakın arkadaşını kaybettiğini yeni fark etmiş gibiydi.

Ben iyiydim. Kadının nefesini içine çekip tuttuğunda bile *gayet* iyiydim. Ama yüzünü buruşturduğunda, boğazından bir hıçkırık yükseldiğinde, iki büklüm olup titreyen ellerini saçlarına daldırıp köpeğinin ismini haykırdığında içimde bir şey parçalandı. Elimi göğsüme götürdüm, hissettiğim acıyı söküp çıkarmak istedim. Dr. Holmes onun yanına oturmadan önce kulağıma, "Git," diye fısıldadı.

Gittim. Klipsli defterimi doktor istasyonuna fırlattım ve resepsiyon alanına açılan çift kapılardan hızla geçtim. Bana bakakalan insanların arasından telaşla ön kapıya gittim, ılık eylül öğleden sonrasına adım attım ve koşmaya başladım.

Kendimi iki hafta önce bursumu kaybettiğimde hüngür hüngür ağladığım, Adam'ın beni bulduğu bankta bulana dek kampüste koştum.

O gün yaptığım şeyi yaptım.

İstemedim ama acıya teslim oldum, yüzümü titreyen ellerimle kapatıp ağlamaya başladım.

Tıpkı o bankta, sevdiğim ve güvendiğim birisinin güvenli kollarında yaptığım gibi paramparça oldum.

25

KALICI AİLELER

Rosie

Sahiplenildi.

Şapşal bir yanım, içimde çok derinlere gömülü olan, hayvan kafesinin üstüne yazılmış o on iki harfli sözcüğü gören ve ciddi ciddi... kıskançlık hisseden ufak bir çocuk vardı. Kaybettiğim bir aile ve sahip olma şansına bile erişemediğim ikinci bir aile için yas tutuyordum.

Kalıcı aileleriyle eve giden hayvanlar için çok heyecanlanmam da bir şeyi değiştirmiyordu. Onların hayatlarının sonuna kadar lüks içinde yaşamasından başka bir şey istemiyordum.

Lüks içinde yaşamak, hayatınıza devam ederken ihtiyaç duyduğunuz sevgiyle kuşatılmaktı. İyi günlerde yanınızda birisiyle gülmek, kötü günlerde sizi kaldıran kollar olmasıydı. Lüks... tüm bunları kayda değer kılan kişilerdi. Hem de her gün.

Lüks içinde de yaşamıştım, lüks içinde olmadan da. Hangisini seçeceğimi biliyordum.

Yumak'ı bölmesinden çıkarıp göğsüme yasladım. "Ailene kavuştuğuna sevindim, Yumak."

Omzuma tırmandı ve ben barınakta yürürken bana iyice yapıştı.

"Her şey güzel olacak, dostum." Yeni babasının beklediği odaya doğru giderken sırtım okşadım. "Yeni ailene bayılacaksın."

Bana inanmıyormuş gibi cılız, çatlak bir ses çıkardı.

Kapıyı açtım ve içerideki iriyarı, dövmeli adamı görünce kalakaldım.

Artık Vancouver Vipers'ın süper yıldız defansı, NHL'in en azılı oyuncularından biri, ciddi bir çapkın ve Adam'm en yakın arkadaşlarından biri olduğunu bildiğim Jaxon Riley gülümsedi. "Selam, Rosie."

Yumak aniden başını çevirdi ve galakside yankılanan bir miyav sesiyle göğsümden Jaxon'a atladı. Jaxon gülerek onu yakalamak için eğildi. Bu manzarayı görünce içime tatlı bir sıcaklık yayıldı. Yumak, kabarık tüylerle kaplı beyaz turuncu başını Jaxon'ın adeta onun için tasarlanan boynunun kenarına yasladı.

"Selam, Yumak," diye fısıldadı Jaxon tüylerinin arasına. "Evine gidiyorsun, tatlım."

Yumak onun gömleğinden yukarı tırmanıp geniş omuzlarına serildiğinde, gülmemek için kendimi tuttum. "Gömleğinde *Kedi Babası* mı yazıyor?"

Jaxon gözünü bile kırpmadı. "Tabii ki öyle yazıyor. *Sürtük Kedi Babası* olsa daha iyi olurdu ama Adam izin vermedi. Bazen çok sıkıcı oluyor."

Öksürüp sahiplenme evraklarını gözden geçirdim. "Bıyığınla seni neredeyse tanıyamayacaktım."

Onunla ilk karşılaştığımda o korkunç bıyığı taktığı noktayı ovuştururken gururla gülümsedi. Geride sadece kirli sakalı kalmıştı. "Gerçek bir bıyık bırakmayı düşünüyorum. Bana gider, değil mi? Gerçi Garrett'a hiç yakışmamıştı. Değil mi? Benimki daha iyiydi."

"Gizlice kim olduğumu görmek için buraya geldiğinizde hanginizin sahte bıyığının daha iyi olduğu konusunda yarışıyor muydunuz?"

"Garrett'la aramdaki her şey bir yarıştır. Ayrıca, seni gizli gizli görmeye gelmemiştik." Muzip bir gülümsemeyle gözlerimi devirince güldü. "Tamam, tamam, gizlice kim olduğuna bakmak için gelmiştik ama bunun tek nedeni Adam'ın sürekli senden söz etmesiydi. Seni bizimle tanıştırmasını beklemekten sıkılmıştık."

Bu sözleri kötü niyetle söylememişti ama yine de keyfim kaçtı. Elimdeki klipsli defteri sıkıca tuttum. "Evet, Yumak'ı eve götürmek için bir taşıma çantası getirmişsin, harika."

"Rosie."

"Seni bu kadar sevdiğine bakılacak olursa, bir sorun yaşamayacaktır..."

"Rosie."

"... ama kısa bir alışma süresi geçirebilir, evde bir yerlere gizlenebilir ve..."

"*Rosie.*" Jaxon'ın göğsü görüş alanıma girdi ve Yumak patisini uzatıp omzuma koydu. "Öyle demek istememiştim. Adam seni bizden gizlemiyordu."

"Öyle mi?"

"Evet. Bu tür şeyler tarzı değildir." Birden güldü ve kirli sakalını kaşıdı. "Aslında, bunu sırf senin gözünü korkutacağımızdan korktuğu için yapabilirdi. Biraz garip bir grubuz. Kocaman, işlevsiz bir aile gibi. Kocaman, işlevsiz ama çok sevgi dolu bir aile," dedi imalı bir ifadeyle.

"Sana inanıyorum," dedim alçak sesle. Yanından geçip getirdiği taşıma çantasına baktım.

"Sahi mi?"

"Elbette. Medya ilişkinize bayılıyor."

İnternette gördüğüm haberler genel olarak canımı sıkmıştı ama Adam'ın takım arkadaşlarının birkaçıyla ve partnerleriyle oluşturduğu bu küçük aile beni gülümsetmişti. Gece dışarı çıktıklarında her fotoğrafları çekildiğinde birlikteydiler. Medya, sosyal medya hesaplarından, özellikle de otobüs durağında gördüğüm iç çamaşırı reklamındaki manken ve takım kaptanı olan Carter Beckett'ınkinden sık sık söz ediyordu. *Instagram* hesabı ailesinin fotoğraflarıyla doluydu: kızı, karısı ve en yakın arkadaşları hep bir aradaydı.

"Medya her şeyi bilmiyor," dedi Jaxon. "Öyküleri daha ilginç hale getirmek için değiştiriyorlar."

"O zaman, Adam aslında NHL'in en gözde bekârı değil mi?"

Eliyle ağzını kapatıp gülümsediğini gizledi. "Yok, öyle aslında. Daha doğrusu, seninle tanışana dek öyleydi. Ama şimdi gözlerimin içine bak ve onun seri randevulara çıkan birisi olduğuyla ilgili o makalelerin onu çapkın göstermediğini söyle." Gülümseyen gözlerle bana baktı. "Söyleyemezsin, değil mi? Esas çapkın benim, Adam değil. Ben sadece birileriyle yatıp kalkmaya çalışıyordum, Adam ise mutluluk peşinde koşuyordu. Ama seni o piknik randevusuna çıkarana ve sırf seni tekrar görebilmek için bir nedeni olsun diye şapkanı çalana kadar hüsrana uğradı."

Kalbim hızla atmaya başladı ve mutluluk hissi yüzüme tırmanıp dudaklarımın kenarlarından çekiştirdi. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Dedim ya, hep senden söz ediyor. Connor'dan da."

Yumak'ı ondan alıp son kez sarıldım. "Sırf zamanında mezun olabileyim diye okulumda yeni bir burs başlattığını biliyor muydun?"

"Anonim kalacağını sanıyordum." Gülümsediğimi görünce yüzü asıldı. "*Lanet olsun.*" Parmağını bana salladı. "Seni kurnaz şey. Adam beni gebertecek."

Adam'ı, yaptığı tüm iyilikleri, verdiği desteği düşünmek bana acı veriyordu. Kendisini benden gizlemek gibi bencilce bir karar verdiği için ona kızmak istiyordum ama yaptığım tüm araştırmalarda, internetteki yazılarda okuduğum tüm satır aralarında onu anlıyordum. Hoşuma gitmiyordu ama anlıyordum. Tekrar tekrar kalbi kırılmıştı ve yine incineceğinden korktuğu için onu suçlayamazdım.

Hepimiz kalp kırıklığından korkmuyor muyduk? Kalp kırıklığı birçok farklı şekilde, en ummadığınız insanlardan geliyordu ve canımızı asla daha az yakmıyordu.

Fakat Adam kalbini korumaya çalışırken sonuç olarak ikimizinkini de kırmıştı. Her gün *Baba* nerede diye soran Connor'ın kalbini de kırmıştı ve bu yüzden her gün kalbim yeniden kırılıyordu.

Mırlayan Yumak'ı göğsüme bastırıp gözlerimi yumdum. "Seni özleyeceğim, ufaklık ama senin için çok mutlu oldum." Yumuşak başını benimkine yasladı ve onu taşıma çantasına koymadan önce minik bir öpücük kondurdum.

"Belki bir ara gelir, onu ziyaret edersin." Jaxon taşıma çantasını alıp peşimden resepsiyona çıktı. "Bir kral gibi yaşayacak."

"Bundan eminim."

Masada duraksayıp dikkatle bana baktı. "İyi misin?"

"İyiyim."

"Buna şaşırabilirsin ama senelerce çapkınlık yapmış birisi olarak, bir kadın iyiyim dediğinde asla iyi olmadığını öğrendim."

Gülmeye çalıştım, yorgun gözlerimi ovuşturdum.

"Cidden, sorun ne? Her an yere yıkılacakmış gibi görünüyorsun."

"Son haftalar zor geçti. Bir sorun yok." Burnumu çektim. "İyiyim."

Başını sallayıp yeni en iyi arkadaşıyla gitmesini bekledim ama kıpırdamadı. Bana bakmaya devam etti. Bekledi.

"Dün bir köpek kaybettim," dedim birden. "Okulda. İsmi Pepper'dı ve hâlâ bebek sayılırdı. Son nefesini verirken patisini tutum, sonra annesine..." Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ve bu anı boğazımı tıkadı. "Annesine onun eve geri dönemeyeceğini söylemek zorunda kaldım. İçimden sadece Adam'a gitmek geçti çünkü o sadece beni dinler, düzeltmesi imkânsız olan şeyleri düzeltmeye çalışmaz. Ne hissetmeye ihtiyaç duyuyorsam buna izin verir, bu arada beni güvende hissettirir. Ama hâlâ *çok* kırgınım. Adam güvenli yerimdi ama ben onun için öyle olamadım." Yanaklarımı sildim. Tabii ki yine ağlıyordum. Son iki haftadır başka bir şey yapmamış gibiydim. "Onun gurur duyacağı birisi olmak istedim ama sanki ilk seçimi yerine kirli sırrı oldum."

Bunu duyan Jaxon taşıma kafesini masaya kodu ve bana sarılıp kendisine çekti. Ben geri çekilene, gözyaşlarım kuruyana kadar beni öylece tuttu. Beni bıraktığında ona bakamadım.

Gözümün ucuyla masanın diğer tarafına dolandığını, bilgisayarı açmak için fareyi salladığını ve klavyede bir şeyler yazdığını gördüm. Ardından bana tekrar sarıldı. Çenesini başımın üstünde hissettim ve bir an için kendimi şefkatine teslim ettim.

"Şu anda sana öyle gelmediğini biliyorum ama her şey yoluna girecek." Beni bıraktı, Yumak'ı aldı ve kapıda durup bana döndü. "Sen asla onun kirli sırrı değildin, Rosie. Sen onun dünyasısın ve sen gittiğinden beri o dünyanın dönmeyi kestiğinden eminim."

Jaxon arabasına atlayıp uzaklaşmasını izlerken aklım Adam'la doluydu. Ayak sesleri yaklaştı ve Archie birden durmadan önce tanıdık ıslık sesini duydum.

"Rosie? Bu ne?"

Archie masaya eğilmiş bilgisayara bakıyordu. Başıyla yanına gitmemi işaret etti ve ekrandaki videoyu ve üstündeki başlığı görünce kalbim duracak gibi oldu.

Adam Lockwood herkesin kalbini kırdı: Artık bir sevgilisi var!

Video ileri sarılmış, ortalara doğru durdurulmuştu. Adam üstünde onu son gördüğüm günkü kıyafetiyle bir taburede oturuyordu.

Archie fareye uzandı ama bunu hemen elinden kaptım.

"Tanrım," diye homurdandı ben oynat düğmesine tıkladığımda. "Ben de aynı şeyi yapacaktım, otoriter kız."

"Yeteri kadar hızlı davranmadın."

Video başladığında vücudumdaki her şey yavaşladı. Ekranda Adam'ın tatlı gülümsemesini, masmavi gözlerini gördüm, Vancouver'daki hayatından söz ederken sesinin kalın tınısını duydum. Muhabir kısa bir süre önce Vancouver'la anlaşmasını yenilediğini hatırlatınca, biz tanışmadan hemen önce bunu yapmasaydı onunla hiç tanışmamış olabileceğimi fark ettim ve midemin düğümlendiğini hissettim.

Ondan önce kocaman bir hayat yaşamış olabilirdim ama artık onsuz bir hayat yaşama fikri içimi acıtıyordu. Çünkü Adam kame-

raya bakıp kalbinin Vancouver'da olduğunu söylediğinde, ben de kalbimin oraya ait olduğunu biliyordum.

"Ama özellikle de NHL'in seri randevulara çıkan oyuncusu son zamanlarda randevulaşma sahnesinden kaybolduğu için herkesin merak ettiği soruyu sormazsam, bir sürü kadın bana çok kızacak," dedi muhabir. "Evet, Bay Lockwood, herkes şunu bilmek istiyor... Hayatınızda özel bir kadın var mı?"

Archie'nin bir bana bir videoya baktığını, etrafımdaki her şeyin silinip yavaşladığını fazlasıyla hissedebiliyordum. En sonunda, sadece kalp atışlarımla kan akışımın kulaklarımdaki uğultusunu duyar hale geldim. Ellerim titremeye başladı ve tam bilgisayarı kapatacağım sırada Adam'ın gözleri parıldadı. Derin bir sevgiyi yansıtan tanıdık bir parıltı, yüzüne yayılan kocaman bir gülümseme gördüm.

"Evet, özel birisi var. Hatta iki özel kişi var."

Muhabir kaşlarını kaldırdı. "İki mi?"

Adam güldü. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama onun küçük bir oğlu var."

"*Üvey baba Adam!*" diye bağırdı birisi arkadan. Tezahüratlar ve ıslık sesleri duyuldu. Adam'ın yanakları kızardı, gülümsediğini gizlemek için başını yana çevirdi.

"Çok mutlu görünüyorsunuz," dedi muhabir. "Sizi böyle görmek güzel."

"Yine bu kadar mutlu olabileceğimden emin değildim." Adam ensesini ovuşturup omzunu silkti. "Olabileceğim en iyi versiyonum olmamı sağlıyorlar."

"Demek ciddi bir ilişki? Bu kadın ve oğlu."

"Hokey kadar ciddiye aldığım tek şey onlar."

"Takım kaptanınızın adımlarından gitmeyi düşünüyor musunuz?"

"Normalde, Carter ne yaparsa tersini yapmaya çalışırım," dedi Adam gülerek. "Ama evlenmekten, bir aile kurmaktan söz ediyorsunuz sanırım."

"Evet."

Adam bir süre parmaklarını dizine vurdu ve gülümsedi. "Evli olma fikrini her zaman sevmişimdir. Hayat planımın önemli bir parçası çünkü annemle baban birbirini seven ve hayatın zorluklarını birlikte aşan iki insana dair muhteşem bir örnek. Bunu tek başınıza yapmak zorunda olmadığınızın kamtı onlar ve tek başıma yapmak istemiyorum. Yanımda doğru kişiyle tüm zorlukları aşmak istiyorum.

"Bu yüzden, onunla bir hayat geçirmeyi düşünüyor muyum diye soruyorsanız, evet, gerçekten de düşünüyorum. Bir aile kurmak mı?" Adam doğrudan kameraya baktı ve bir an için bana bakıyormuş gibi hissettim. "Bir aile olduk bile ama genişletmek için can atıyorum."

~

İki ayı aşkın bir süredir ilk kez oraya yalnız gitmiştim.

Temmuz ayında ona rastladığımda Adam yanımdaydı. Adam olmadan oraya bir türlü geri dönememiştim.

Fakat orası benim alammdı. Adam'dan önce kendimi orada güvende hissediyordum. Bu yemyeşil, taptaze, hayatın ve yenilenmiş enerjinin kaynağı olan bu yerde ayaklarınızın altında toprağı hissetmenin çok rahatlatıcı bir yanı vardı. Dağ havasını her içinizde çektiğinizde netlik sahibi oluyordunuz.

Netlik. İki haftadır eksik olan şey oydu ve o sırada bir tek buna ihtiyacım vardı.

"Bana öyle bakmayı kes, bilmiş kız," dedim Piglet'e ormanda yürürken çünkü belki yüzünce kere başını çevirip keyifsizce bana bakmıştı. "Anlıyorum; Adam ve Bear olmadan hiçbir şey eğlenceli değil. Ben yeteri kadar heyecan verici değilim."

Başını yana eğdi, güzel kahverengi gözlerini yüzüne dikti. Sonra tıpış tıpış yanıma geldi ve yanımda yürümeye başlamadan önce burnuyla elimi dürttü. Kontrolden çıkan düşüncelerimi yatıştırıyor, bana kendime yüklenmememi hatırlatıyordu. Belki de

bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyorduk. Birbirimize ihtiyaç duyduğumuz sabrı ve sevgiyi verebiliyorduk.

"Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum," diye mırıldandım ağaçların arasında yürürken. Babamın on üç sene önce, ben on bir yaşındayken o ağaca kazıdığı harfleri bulmaya çalışmaktan çoktan vazgeçmiştim. Vancouver'a taşındığımdan beri belki yüz kere onu aramıştım. Aptalcaydı ama harfleri Adam bulduğunda, belki de annemle babam orada olduklarını, Adam'ı onayladıklarını anlatıyorlardır diye düşünmüştüm.

Sanırım, buraya bir türlü geri dönemememin nedenlerinden biri de buydu. Çünkü o ağacı en ihtiyaç duyduğum sırada bulamadığım takdirde düşünmeye başlayacaktım. Zihnim o nefret ettiğim *acaba* bölgesine kayacaktı ve her şeyden şüphe edecektim. Fakat bunu yapmaktan usanmıştım. Sadece emin olmak istiyordum. Kendim için doğru kararı verdiğimden emin bir şekilde yoluma devam etmek istiyordum. Sonunda ne olursa olsun kendime inandığımı, sevgiye gerçek bir şans tanıdığımı, beni sadece iyi hissettiren birisiyle sonsuza dek mutlu yaşamaya bir fırsat verdiğimi bilmek istiyordum.

Ancak o ağacı bulamazsam, beynim kalbimi bunun bir işaret olduğuna inandıramazsa... Ya o sesle savaşacak kadar güçlü değilsem? Ya sesler beni ele geçirirse ve vazgeçme baskısına boyun eğersem?

Kendime aslında ağacı aramadığımı, bulursam sürpriz olacağını söyledim. Ancak beş dakika on dakikaya dönüştüğünde ve kırk beş dakika daireler çizdiğimde, göğsümün sıkıştığını hissettim.

"Burada," dedim Piglet'e "Burada bir yerde olduğunu biliyorum. Öyle olmalı."

Fakat ağacı aradıkça, kendime olan inancım da azalıyordu. Kendimden şüphe ettikçe, annemle babamın kollarına sığınmayı, koşulsuz sevgiyle kuşatılmanın, korunmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamayı daha çok istiyordum.

Dolayısıyla, kalbim ağırlaşınca ve sesler galip gelmek için direnince kendimi hırpalamamaya karar verdim. Rasgele bir ağaç seçtim ve dibine çöktüm. Piglet hemen başını kucağıma koydu. Ben bakışlarımı ağacın dalları arasından görünen mavi göğe dikip zihnimi boşaltmak için içime tekrar tekrar derin nefesler çekmeye başladığımda parmaklarımı yaladı.

"Zihnimdeki bana zayıf olduğumu söyleyen seslerden daha güçlüyüm," dedim. "Kendime ve aileme öncelik veriyorum, kendi iyiliğimi göz önüne alarak kararlar alıyorum." İçime derin bir nefes çekip kendimi o ana teslim ettim, ellerimi zemine dayadım. Kulak kesildiğimde, sesleri duyabildiğimi hissettim. Kahkahalarım ağaçların arasında yankılanıyordu, annem fazla uzaklaşmamamı söylüyordu ve babam derede yüzmeyi teklif ediyordu. Dereye girdiğimizde suyun nasıl etrafa sıçradığını duyabiliyor, ayaklarımı saran soğuk suyu ve onları hissedebiliyordum. Elimi hızla atan kalbimin üstüne koydum. "Onları göremiyorum ama annemle babam her daim yanımda," dedim kararlılıkla.

Piglet ve ben orada yarım saat kadar oturduk. Sonunda kalktığımda zihnimi boşaltmıştım. Artık bana ne yapıp yapamayacağımı söyleyen sesler yoktu. Her şey dengeliydi. Kesindi. Nereye gittiğimi biliyordum ve bunun getirdiği rahatlamayla özgürlük hissi sarsıcıydı.

Son iki haftadır, beni bomboş hissettiren korkunç bir sızıyla başa çıkmaya çalışıyordum. Oysa içim asla boş değildi ve kendime bunu hatırlatmam gerekmişti. Connor vardı, küçük ailemiz yeterliydi. Her zaman yeterli olacaktı. Connor çatlaklarından gün ışığı sızan camın yapıştırılmış parçalarıydı; her boş alanı ışıkla dolduruyordu.

İşin aslı, o kırık parçalardan bazıları gevşediğinde ve bunları yerine yerleştirmeye çalıştığımda, Adam bunları oldukları yerde, açıkta bırakmanın da sorun olmadığını fark etmemi sağlamıştı. Bunları ellerine almış, bazı şeylerden vazgeçip hayatı akışına bıraktığımda daha da çok gün ışığı sızdığını göstermişti.

Sanırım, Connor'la inşa ettiğimiz, ikimizin de istediğini düşündüğüm ailemizle ihtiyaç duyduğum her şeye sahip olmama rağmen... o aileye Adam da dahildi.

Çünkü yanımda olmadığında bile her yerde o vardı.

Belki de bu yüzden ormanın ortasındaki o upuzun çam ağacının üstüne kazınan kalbi görünce şaşırmadım. Bakışlarım harflerin ve ailemle orada geçirdiğim zamana işaret eden rakamların üstünde gezindi. En sonunda, gözlerim aşağı kaydı. Ağacın gövdesinin toprakla birleştiği yere baktım.

Etrafındaki parlak pembe şakayıklar, ağacın yerini açıkça belli ediyordu.

Çünkü yanımda olmadığında bile her yerde o var.

Ve başka bir yerde olmasını istemiyordum.

26

ANNEMİ ARIYORLAR

Adam

Kalp kırıklığının fiziksel açıdan ne kadar yorucu bir şey olduğunu unutmuştum.

Gece geç saatlere kadar telefonunuza bakmak, eski mesajları yeniden okumak ve fotoğraflara gülümsemekti. Yüz tane yeni mesaj yazmak ama sonra şüpheye kapılıp hepsini silmekti. Kalp kırıklığı yemek yemeyi unutmak, hiç uyuyamamak ya da çok fazla uyumaktı. Beyin pusu ve karın ağrıları çekmek, sabah egzersizini atlamak, planlar yaptığınızı unutmaktı.

Kalbinizin özlediği kişi Rosie olduğunda, kalp kırıklığı bin misli daha kötüydü.

Keşke dizlerimin üstüne çöküp yalvarmak kadar kolay olsaydı ama İkinci Şans Evi'nin ana oturma odasındaki koltuğa çöktüğümde, öyle olmadığını biliyordum. Rosie'ye, bana hayatında değerli olan her konuda güvenmiş bir insana yalan söylemiştim. Bana öfkelenmek, bağırmak, beni affetmeyeceğini söylemek yerine, beni teselli etmişti. Hissettiğim acıyı ellerine alıp beni rahatlatmıştı. Bana alan vermiş, sabırlı davranmıştı. O zaman da ona söylediğim gibi, istediği her şeyi yapabilirdim.

Hafif bir hışırtı duyunca başımı kaldırdım ve Lily'nin koltuğun diğer ucuna oturmuş, ellerini kucağında kavuşturmuş, başını önüne eğmiş olduğunu gördüm.

"Selam, Lily."

"Selam, Adam." Ayağını yere sürttü, iri kahverengi gözlerini

bir an bana çevirdi ama sonra yine yere dikti. "Yanına oturabilir miyim?"

Hafifçe yanıma vurdum. "Her zaman oturabilirsin, canım."

Yanıma kaydı ama arada biraz boşluk bıraktı. "Kötü bir şey mi yaptım?"

"Kötü bir şey mi?"

Gözlerini kucağındaki ellerinden ayırmadan başını salladı. "Bazen evde babam beni görmek istemediğini söylerdi. Kötü bir şey yaptığım için görmek istemediğini söylerdi ama asla ne yaptığımı bilemezdim. Beni bir süreliğine odama kilitlerdi."

Çenemdeki kaslardan biri seğirmeye başladı. "Bir süreliğine mi?"

"Evet. Dışarı çıkmam, televizyon izlemek için aşağı kata inmem ya da oyuncaklarımla oynamam yasak olurdu. Babam uyurken annem bana sandviçler getirir, benimle oyun oynardı." Tekrar tekrar elbisenin etek ucunu çekiştirdi ve elleri bembeyaz kesildi. "Bu yüzden, kötü bir şey yaptığımı, beni artık görmek istemediğini sandım."

Beynime kan sıçradı ve kendimi yumruklarımı açmaya zorladım. Lily'nin öyküsünü bilmiyordum ama babası gibi birisi olmak istemiyordum. Son iki haftadır kendi sorunlarıma boğulmuş bir halde, istemeden ona istenmediğini hissettirdiğim için kendimi çok kötü hissettim.

Aramızdaki boşluktan elimi uzattım, serçeparmağımı onunkine doladım. "Özür dilerim, Lily-bug. Son birkaç gün biraz zor geçti ama ortadan kaybolmamalıydım. Seni korkuttuğum ve sana bunun seninle ilgili olduğunu hissettirdiğim için özür dilerim. Benim için özelsin ve asla kasıtlı olarak duygularını incitmem."

Yavaşça, küçük eliyle elimi tuttu. "Neden bana Lily-bug dedin?"

"Emin değilim. Ama neşeli bir lakap değil mi? Senin yanındayken mutlu hissediyorum. Kalbimin gülümsediğini hissediyorum."

Kulakları kızardı ve gülümsediğini gizlemek için ağzını büküp burnunu kırıştırdı. "Eskiden annem bana Lily-bug derdi. Babam onu cennete yollamadan önce."

Kahretsin. "İstemezsen bir daha sana öyle demem. Sadece annenle paylaştığın özel bir isim olarak kalabilir."

Lily bir süre bir şey demedi, bana biraz daha yaklaştı, kenetlenmiş ellerimizi kucağında çevirdi ve parmaklarından birini elimin üstünde gezdirdi. "Bugün neden üzgünsün?"

"Gizlemeyi başaramadım, değil mi?"

Burnunu kırıştırdı. "Belki hokeyde daha başarılısındır."

"Umarım," diye güldüm, sonra iç çektim. "Birisinin duygularını incittim. Benim için özel olan bir kişi. Ona aptalca bir konuda yalan söyledim ve onu çok üzdüm."

"Neden böyle bir şey yaptın?"

"Ben de incinmekten korkuyordum ve onu kaybetmek istemedim. Belki hokey oynadığımı bilmezse beni daha çok sever diye düşündüm."

Lily başını yana eğdi. "Ama neden? Ben seni hokey oynamana rağmen seviyorum."

"Öyle mi?" Elini sıktım. "Beni neden seviyorsun?"

"Çünkü bana iyi davranıyorsun, güldürüyorsun, benimle bilezikler yapıyorsun ve seninle oyun oynarken neden üzgün olduğumu unutuyorum."

İçime tatlı bir his yayıldı ve bu küçük kıza sıkı sıkı sarılmamak için kendimi tuttum. "Kendimi çok özel hissettim, Lily. Teşekkür ederim."

"Sen özelsin, Adam." Bakışlarındaki şefkat parıltısı beni iliklerime kadar sarstı. Onun bana Rosie'yi ne kadar çok hatırlattığını fark ettim. "İstersen sana sarılabilirim. Annem sarılışlarımın sihirli olduğunu söylerdi. Üzgün olduğunda onu mutlu ederdi. O yüzden, istersen..." Omzunu silkti. "Sana sarılabilirim."

"Sihirli bir sarılış harika olurdu."

Dikkatle minik kollarını boynuma doladı. Ben de elimi sırtına götürdüm, nazikçe tuttum ve Lily bana sokulurken her şey yoluna girecekmiş gibi hissettim. Sanırım, Lily'nin sarılışı gerçekten de sihirliydi.

"Adam? Bence bana Lily-bug demelisin. Tıpkı annem gibi."

"Sadece annenle paylaştığın bir şeyi seninle paylaşmak, beni gerçekten de çok özel hissettirir."

"Bence bu annemin de hoşuna giderdi." Başını koluma yasladı, hafifçe iç çekti. "Annem gibi sen de beni güvende hissettiriyorsun."

~

Annemi aramışlardı.

Babamı da aramışlardı ama babam sadece sırtımı sıvazlamış, arkadaşlarımla birlikte arka bahçeye çıkarken ve beni vahşi bir sırtlan sürüsüyle baş başa bırakırken, "Bol şans," diye mırıldanmıştı.

"Açıkçası," dedi annem. "Kızlar gecesine davet edilme vaktim gelmişti çünkü *birisi* telefonlarıma çıkmıyor."

Ayağımla yeri eşeledim. "Biraz meşguldüm."

"Kendine acımakla meşguldün," dedi Cara gözlerini devirerek.

"Rosie'yi özlemekle," diye araya girdi Olivia, Cara'ya ters bir bakış fırlatıp.

"Tekrar mastürbasyon yapmaya geri döndüğü için erkenden başlayan artritiyle uğraşıyordu," diye homurdanan Jennie tırnaklarını incelemeye koyuldu.

Yüzümü ovuşturdum. "*Nasıl?*"

"Ne nasıl?" dedi Cara.

"Nasıl oluyor da en iyi seçeneklerim sizsiniz?"

"Hey!" Olivia ellerini beline dayadı. "Buna alınırım işte! Genellikle normal *ve* olgunumdur!"

Dirseklerimi dizlerime dayadım, başımı ellerimin arasına alıp parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Belki bugünlük bu

kadar yeter." Bear'ın kulaklarını kaşıdığımda uykulu gözlerinden birini araladı, kucağımdan bana baktı. "Ne dersin, dostum? Ben umutsuz bir vaka mıyım?"

"Adam." Olivia bana yaklaştı. "Sen umutsuz bir vaka değilsin."

"İnsanın kendisinden vazgeçmesinin ne kadar kolay olduğunu biliyorum," dedi Jennie yumuşak bir sesle. "Ama bunu yapmana izin vermeyeceğiz."

"Onu çok özlüyorum." Göğsümü ovdum, oradaki sızıyı hafifletmeye çalıştım. "Ona istediği zamanı ve alanı vermek giderek kolaylaşmıyor. Onsuz geçirdiğim her gün daha da büyük bir öfkeye kapılıyorum."

"Courtney'den nefret ediyorum," diye mırıldandı annem.

"Bev'le aynı fikirdeyim," dedi Cara bacak bacak üstüne atarak. "Onu arabamla ezmek için yaptığım orijinal plana geri dönmek için hâlâ çok geç değil."

"Kimseyi ezmeyeceğiz," dedi Olivia. "Ama birisi onu yanlışlıkla bir yerden iterse..." Elini kaldırdı, susup başını iki yana salladı. "Courtney'nin yaptığı onca korkunç şey arasında, en kötüsü seni -şu anda olduğu gibi- birisinin sevgisine layık olmadığına inanacağın kadar yerle bir etmiş olması."

Başımı önüme eğdim. "Artık kim olduğumu bile bilmiyorum."

"Biz kim olduğunu biliyoruz, Adam," dedi Jennie ısrarla. "Sen her daim umutlusundur. Her zaman başkalarının iyi yönlerini görmeye çalışan bir insansın."

"Herkesi desteklersin ve her zaman arkadaşlarının yanında olursun," dedi Olivia.

"Kendilerini savunmayan küçüklerin savunucusu olursun," dedi Cara. "O çocuklardan bazılarının sen hayatlarına girene kadar gülümsemek için bir nedeni yoktu."

"Tanıdığım en kocaman yürekli adamsın," dedi Garrett arkamdan. Arkama baktığımda arkadaşlarımla babamın veranda kapısına dizildiklerini gördüm.

"Kendimi başarısız hissettiğimde sana gelirim," dedi Emmett. "Moralimi düzeltirsin, bana ne kadar geliştiğimi hatırlatırsın."

"Daha iyi bir insan olmayı istememi sağlıyorsun," diye mırıldandı Jaxon. Bir bana bir yere baktı. "Sanırım oldum bile çünkü senin adımlarından gidiyorum."

Carter kollarında kızıyla kapıya yaslandı. "Kimse bana inanmadığında, sen bana inanırsın."

Gülmeye çalıştım. "Bunun çok pahalı bir özelliğim olduğu kanıtlanmış durumda."

"Dahası, bana en güzel sen sarılıyorsun," dedi bebek sesiyle. Ireland'ın kollarını oynatarak onu güldürdü. "Kesinlikle en yakışıklı ve güçlü amcam sensin. Hani neredeyse babam kadar yakışıklı ve güçlüsün."

Odada kahkahalar yankılandı ve Carter gülümseyen kızını bana verdi. "Cidden, dostum, kendini göremiyorsun. Seni anlıyoruz. Yaşadığın şeylerden sonra bunu nasıl yapabilirsin? Ama bu odada etrafına bakarsan, seni seven bir sürü insan görürsün." Omzunu silkti. "Fakat senin de kendini sevmen gerek. Özellikle de Rosie'nin seni sevmesini istiyorsan."

"Neden onu hak etmediğini düşünüyorsun?" diye sordu babam.

"Böyle bir şey demedim."

"Sözcüklerle dememiş olabilirsin. Ama davranışların bunu söylemiyor mu? Kim olduğunu gizledin çünkü o kişinin sevgisine layık olmadığını hissettin."

Rosie bu dünyada güzel ve ışıl ışıl olan her şeydi. Tertemiz, sıcacık gün ışığından yapılmış bir kalbi vardı. Merhametle iyiliğin vücut bulmuş haliydi, hayatımda tanıdığım en iyi yürekli insandı, en ihtiyaç duyduğu zamanda kimseden göremediği anlayışı başkalarına göstermeye çalışırdı. Sürekli kendisini geliştirmeye çalışır, oğluna hak ettiği hayatı sunabilmek için zor adımlar atardı. Her zaman en iyi versiyonu olmaya çalışırdı ama tek bir şeyi bile değiştirmesi gerektiğini düşünmüyordum. Azmi ve kalbi her yaptığı işte en doğru şekilde davranmasını sağlıyordu zaten.

"Ya ona hayatı boyunca aradığı şeyleri veremezsem?" diye fısıldadım. "Bu kadar sık seyahat ederken, her gün yanında bulunan bir partner olamam. Yaş günlerini ve yıl dönümlerini kaçıracağım, en zor zamanlarından bazılarında elini tutamayacağım. Nasıl hak ettiği partner olabilirim? Onun ve Connor'ın ihtiyaç duyduğu aile nasıl olabilirim?" Gerçekler boğazımı sıkıştırdı, başımı iki yana salladım. "Olamam."

"Ah," dedi annem. "Demek bu yüzden onu sadece kalbinin yarısıyla seçmişsin."

Kızların hepsi başlarını sallıyorlardı ama ben öylece oturuyordum. Kafam o kadar karışmıştı ki, neyin yanlış neyin doğru olduğunu bilemiyordum.

"Karşında hayatını başkaları tarafından seçilmeden yaşamış olan güzel bir kadın var. Senden sadece onu görmeni, onu ve oğlunu seçecek kadar sevmeni istemiş. Ve sen onu seçtin, Adam, gerçekten de seçtin. Ama kendini seçmedin. Onun tamamını aldın ama ona yarını verdin. Ona bütün parçalarını vermediğin sürece, o kırık parçalar bir bütünü oluşturamaz."

Bunca zamandır, birisinin hokeyle tanımlanmayan parçalarımı sevmesini istemiştim. Beni bu sporun ve bana getirdiklerinin dışında görmesini, o parçaları da istemesini istemiştim. Çünkü çok uzun zamandır bundan ibarettim. Ama işin aslı... hokey de bir parçamdı. Hayatımın o noktasında beni iyisiyle kötüsüyle ben yapan şeydi. Sadık ve destekçi bir insandım çünkü bir takımın bir parçası olmayı biliyordum. Empati sahibiydim çünkü kaybetmenin, başarılı olmak için kendime büyük bir baskı uygulamanın ve hak etmediği düşündüğümde insanların beni her adımda desteklemesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Tüm benliğimle seviyordum çünkü insanlar da beni öyle sevmişlerdi.

Ve insanlar beni yerle bir ettiği için ve asla onlar gibi olmak istemiyorum.

Rosie'yi bulmuştum. *Nihayet, onu buldum.* Beni bir *birey* gibi

hissettiriyordu. Onunlayken unutuyordum. Yerle bir olduğumu. Rol yapmayı. Net değerimi unutuyordum ama o yanımdayken kendimi *paha biçilmez* hissediyordum. Yerimi doldurulamaz birisi gibi. Rosie'yle birlikteyken, hayatta olan kimsenin onu benim gibi, bana izin verdiği müddetçe onu sevmeye söz verdiğim gibi sevebileceğini sanmıyordum.

Ama yalnız kaldığımda hatırlıyordum.

Sevdiğim bir insan tarafından yerime başka birisinin koyulduğunu hatırlıyordum. Dolar işaretlerinden, güzel bir evden ve yakışıklı bir yüzden başka bir şey olmadığımı hatırlıyordum. Rosie'nin benimle ilgili olarak sevdiği, kendimle ilgili olarak sevdiğim şeyleri unutuyordum ve geriye kalan şeylere odaklanıyordum.

Beni söylediğim yalanın daha da derinliklerine, Rosie'ye her şeyi verme olasılığıyla yüzleşemeyeceğim bir noktaya çeken şeylere.

"Ya ona bütün parçalarımı verirsem ve istemediğine karar verirse?" Sesim boğuk, hatta çatlak ve çok çaresiz çıkmıştı. "Ona verecek başka bir şeyim kalmaz."

Olivia elini elimin üstüne koydu. "Ne verebiliyorsan onu vereceksin, Adam. Rosie bunları istemezse onun kaybı olur ve çok büyük bir kayıp olur. Ama onun bütün parçalarını sevmeyeceğine inanmıyorum. Ona verdiğin şey sensin; hokey sadece bir uzantın. Kalbinle ilgili tek bir şeyi değiştirmiyor. Rosie'nin bunu göstermen için sana bir şans vermesi gerek ve bu şansı verecek çünkü sana karşı başından beri çok sabırlı davrandı, görüldüğünü hissettirmekte çok başarılı oldu. Senin de ona tüm bu parçaları vermeye, bu konuda ona güvenmeye hazır olman gerek."

"Korkmakta bir sorun yok, Adam," dedi Jennie. "Çünkü kırık parçalarını sevmekte zorlandığında, hiçbir şey bunları başka birisine vermekten daha korkutucu değildir." Şöyle bir Garrett'a baktı ve bakışları yumuşadı. "Ama bazen o insanlar sana o kırık parçalarını nasıl seveceğini gösterirler. Onların gözünde bütünsündür."

Annemin odanın karşısından hafifçe gülümsedi. "Şimdi, gidip Rosie'ye sadece sen sen olduğun, o da o olduğu için onu ne kadar iyi sevebileceğini göster. Onun ve Connor'ın seçtiğin aile olduklarını çünkü birbirinize kusursuz bir şekilde uyduğunuzu göster. Âşık olduğu ve kısa önce tanıdığı hokey oyuncusunun aynı kişi olduğunu göster. Onu sevdiğini göster, Adam çünkü biz onu sevdiğini biliyoruz. Bence aslında o da biliyor."

Cara burnunu çekerek gözünden akan bir damla gözyaşını sildi. "Anneni çağırmanın en güzel fikrim olduğunu biliyordum zaten. Bakalım bu fikri nasıl aşacağım."

Olivia arkama gelip omzumu tuttu. "Belki iki hafta kenarda beklemek için yeterli bir süredir. Sabırlı davrandın ve bu harika bir şey. Ama belki artık Rosie harekete geçmeni, hâlâ burada olduğunu ve hiçbir yere gitmeyeceğini hatırlatmanı bekliyordur. Hazır olduğunda yanında olacağını, onunla hayatına devam etmeye hazır olduğunu söylemeni bekliyordur."

"Ollie," dedi Carter kaşlarını oynatarak. "En başından beri beni istiyordu ama istemiyormuş gibi rol..."

"Carter."

"Tamam," diye homurdanan Carter kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama konuyla ilişkiliydi."

Annem arkamdan bana sarılıp şakağımı öptü. "Seninle gurur duyuyorum, canım. Senin de kendinle gurur duymanı istiyorum." Ireland'ın alnına düşen buklelerinden birini yana attı. "Tanrım, Carter, bu kadar güzel ve saf bir şeyin yaratılmasında bir payın olduğuna inanamıyorum. O muhteşem karına şükürler olsun." Doğrulup omzuma hafifçe vurdu. "Garrett, senin için bir kutu atıştırmalık..."

"Başka bir şey demenize gerek yok," diyen Garrett hemen koridora fırladı.

Endişelerimin bu sözlerden sonra hafiflemeye başlaması inanılmazdı. Sanırım, insanın ailesi bunun için vardı: çıkış yolunu

göremeyecek kadar dibe vurduğunuzda sizi oradan kurtarmak için. Ailem etrafımda olduğunda, en zor şeyler bile bana daha başa çıkılabilir geliyordu.

Böylece, gecenin geri kalanını verandada yazın son demlerinin keyfini çıkararak, bira içerek ve barbekü yaparak geçirirken kendimi mutlu hissettim. İki haftadır ilk kez huzurlu bir uyku çektim ve sabah yüzüme vuran gün ışığıyla uyandığımda kendimi iyimser hissediyordum.

Telefonuma baktığımda saatin dokuzu geçtiğini gördüm. Bear bu yüzden yanımda değil diye düşündüm. Saat yediye kadar karnını doyurmadığımda, onu günlerdir aç bırakmışım gibi mutfakta mama kabının yanında beni beklerken bulurdum.

Aşağı kata inerken annemin mutfaktan gelen Fransız tostunun kokusu midemin guruldamasına neden oldu. Onu yanağından öptüm, servis tabağından bir parça domuz pastırması yürüttüm.

"Günaydın, canım. Bear'a mama verdim ama yemedi." Bahçeyi işaret etti. "Arka tarafta güneşleniyor. Bugün biraz ağır hareket ediyormuş gibi geldi."

"Teşekkürler, anne." Bear'ın mama kabını alıp dışarı çıktım ve bir ıslık çaldım. Başını bir meşe ağacının altında yattığı gölgelik yerden kaldırıp bana baktı ama ben yanına giderken heyecanla kuyruğunu sallaması dışında kıpırdamadı. "N'aber dostum?" Mama kabını karşısına koydum, sarkık kulaklarını kaşıyıp gözlerinin arasını öptüm. Başını tekrar yere koyunca, kaşlarımı çatıp karnını okşadım. Kabarık tüylerinden anlamak zordu ama karnı şişmiş, genişlemiş gibiydi. "Kamın mı ağrıyor, koca adam?"

İri kahverengi gözlerini yüzüme çevirdi, kuyruğunu hafifçe çimlere vurdu ama kahvaltısını ellemedi.

"Babaannen domuz pastırması pişiriyor," dedim. Daha hızlı kuyruk sallamaya başladı ve ayağa kalktı. "Aferin, oğlum. Gel, koca adam. Odun ateşinde tütsülenmiş, akçaağaç aromalı."

Benden önce mutlu mutlu eve koşmaya başladı ama sonra bir anda durdu. Başını çevirip bana baktığında bir an için ona yetişmemi beklediğini sandım.

Fakat sonra o kocaman köpek küt diye verandada yere yığıldı.

DAHA KAÇ SORUN YAŞAYACAĞIZ?

Rosie

Netliğin sizi bir sürü helyum balonuna bağlıymışsınız, gökyüzünde dünyanızın üstünde süzülürken en net manzarayı görebiliyormuşsunuz, bütün yanıtlar açık bir kitap gibi önünüze serilmiş gibi hissettirmeye dair komik bir yanı vardı. Duraksamakla, geleceğinizi bir katiyet hissiyle seçebilmeniz için önceliklerinize odaklanmaya vakit ayırmakla gelen bir netlik.

Connor her şeyimdi. Geçmişimdi, şimdiki zamanımdı ve geleceğimdi. Ama Adam *ikimizin* de geleceğiydi. İşte, netlik bana bu tür bir bilgi vermiş, önceki gece *Google*'da *Vancouver Vipers eğitim kampı tarihlerini* ve *Vancouver Vipers sezon öncesi maç takvimini* aramama neden olmuştu. *Google*'a göre, Adam ertesi gün ilk sezon öncesi maçı için Edmonton'a gidecekti. Yani, onunla konuşmak istiyorsam -ki istiyordum- bunu bugün yapmam gerekiyordu.

İşte, bu yüzden sabahki acil nöbet saatlerimde yüzümde bir gülümsemeyle, omuzlarımda zerre kadar gerginlik olmadan çalışabiliyordum.

Evet, bu sabah buzlu vanilyalı *latte*'me eklediğim ekstra *espresso shot*'ının hakkını da yememeliydim. Evet, acil durumlarla karşılaşmamamız da faydalı olmuştu doğrusu. Bu sabahı eski röntgen filmlerine, ilişkili klinik notlara göz atarak ve Dr. Holmes'a hayvanların durumunu rapor ederek geçirmiştik. Hepsini kolaylıkla anlatmıştım; bu yüzden de kayıtları yerlerine koymak için resepsiyona doğru giderken daha bir hafiflemiş durumdaydım.

"Cuma günü gibi günlerden sonra buna inanmak zor ama burada iyi günlerimiz de olur," dedi Dr. Holmes. "Keyfini çıkar."

Aklıma ön kapıdan gizlice dışarıya çıktığım, parktaki boş yuvasına geri götürdüğümüz yavru tavşanı üçüncü kere kontrol etmeye ve annesinin gerçekten de geri döndüğünden emin olmaya gitmeye kalkıştığım ılık yaz gecesi geldi. Babam beni garaj yolunun sonunda yakalamıştı ve parka birlikte yürümüştük. Ona ilk kez o gece onun gibi bir veteriner olmak istediğimi söylemiştim, o da bana Dr. Holmes'la aynı şeyi söylemişti: İçimden sadece ağlamak geçen, işi bırakmak istediğim zor günlere rağmen, bir sürü iyi gün de olacaktı.

İyi günler her zaman kolay günler olmaz, demişti. Haklıydı. Bazen mesaiyi zor tamamladığınız, bu kadar üzücü olabilecek bir işi neden seçtiğinizi düşündüğünüz zamanlar da oluyordu ama sonra gözlerini yeniden açacağından emin olmadığınız tüylü bir dostun gözlerini açtığını, insanlarının size bir anda sarıldığını, sıkı sıkı sarılırken teşekkür ettiğini görüyordunuz.

Bunlar geriye dönüp bir fark yarattığını anladığın günlerdir, demişti babam. *Bunlar bu işi yapmaya değer kılan günlerdir.*

Zor günler olacağını biliyordum. Bir başka kişinin en zor gününü kolaylaştıran, taşıdığı yükü hafifleten bir insan olmak istiyordum.

O sırada bir motor sesi duyuldu ve bir araç otoparka hızla girip tiz lastik sesleri arasında durdu. İş arkadaşlarım ilk acil vakamıza göz atmak için ön pencerelere koşarken etrafımda mırıltılar yükseldi.

"Rahat geçen günümüz bölündüğü için üzgünüm, millet," dedi Dr. Holmes. Göz göze geldik. "Hazır mısın?"

Başımı salladım, cebimden stetoskobumu çıkarıp boynuma astım. Hızla kapılara gittim ve koyu mavi renkli bir kamyonet kapının önünde kayarak durunca, az kalsın ayaklarıma takılıp düşecektim. Yolcu kapısı açıldığında kalbim duracak gibi oldu.

"Adam Lockwood mu bu?" diye bağırdı birisi. Adam kucağında altmış üç kiloluk kıpırtısız köpekle yolcu koltuğundan dışarı fırladığında, kapıyı çoktan açmış ona doğru koşmaya başlamıştım bile.

"Rosie!" diye bağırdı Adam. Profesörler ve öğrenciler etrafını sardı, Bear'a uzandılar. "Rosie'yi görmem gerek!" Bear'ı hızla inip kalkan göğsüne bastırdı, otoparkta etrafına bakınıp beni bulmaya çalıştı. "Hayır! Onu alamazsınız. Ona sadece Rosie dokunabilir!"

Kalabalığı yarıp yanına gittim, yüzünü tuttum ve çaresiz bir ifadeyle yanan gözlerini yüzüme çevirdim. "Nefes al, Adam. Nefes al, bebeğim. Buradayım."

Safir rengi kızarmış gözlerini gözlerime diktiğinde panik içinde olduğunu gördüm. "Onu alamazlar," diye fısıldadı. "Onlara güvenmiyorum. Be-ben... sana güveniyorum."

Adam'ın titreyen elini, Bear'ın tüylerinin arasında kalan parmaklarını tuttum. "Bear'a göz atacağım, tamam mı? Ama buradaki herkese güvenebileceğini bil. Yardımcı olmak istiyorlar."

"Onu sen mi muayene edeceksin?" Umutla bana baktı. "Sen mi? Çünkü seni tanıyor. O-o... seni seviyor."

"Ben de onu seviyorum. Hem de çok."

Adam'ın sürücü koltuğundan yakışıklı, geniş omuzlu, koyu kahverengi tenli bir adam çıktı, yanına gelip omzunu sıktı. Bu adamı Adam'ın merdiveninin yanındaki duvarda asılı olan mutlu fotoğraflardan tanıyordum ama Adam'ın babası Deacon Lockwood'un emekli bir NFL* oyuncusu olduğunu daha yeni *Google*'dan öğrenmiştim. Bir oyun kurucuydu ve sanırım bu önemli bir şeydi.

Babası endişeli görünmesine rağmen, gözleri şefkatle parıldıyordu. "Selam, Rosie."

"Merhaba, Bay Lockwood." Birbirimize gülümsedikten son-

* Amerika Birleşik Devletleri'nde 32 profesyonel takımın mücadele ettiği, ülkenin en üst düzey Amerikan futbolu ligi. (e.n.)

ra, parmaklarımı Adam'm yumuşak dalgalı saçlarının arasında gezdirip yanağını tuttum. "Bear'ı hemen muayene edebilmemiz için içeri almamız gerekiyor, tamam mı?"

Çenesi titredi, gözyaşları koyu renkli kirpiklerinde toplandı. Gözlerini kırpıştırdığında, gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Onu kaybedemem, Rosie. Ka-kaybedemem. En iyi arkadaşım o."

"Onun için elimizden geleni yapacağız. Söz veriyorum."

"Bay Lockwood, Ben Dr. Holmes, Rosie'nin profesörüyüm ve buradaki acil cerrahi bölümünün başkanıyım." Adam'la babasını içeri götürdü. "Konuşurken bir yandan da yürüyelim ki Bear'ı muayene edip hemen stabil hale getirelim. Bize neler olduğunu anlatır mısınız?"

"Bilmiyorum." Adam, Bear'ı muayene masasma yatırdı. "Dün gece iyiydi. Arkadaşıyla arka bahçede oynuyordu. Rosie akşamları onun nasıl uyuduğunu biliyorsun, her zamanki gibi sere serpe yatakta yattı. Bu sabah kahvaltı etmedi ve yemek yemeyi ne kadar sevdiğini bilirsin. Sonra da...„düştü. Yürüyordu ve bir anda yere yığıldı."

Kesik kesik nefes alan köpeğe gülümsedim ve iri ön patisini kaldırıp stetoskobumu göğsüne dayadım. "Hiç kustu mu?"

Adam gözlerini sımsıkı yumdu, kaşlarını çattı "Ben... hatırlayamıyorum." Babasma baktı. "Baba?"

"Evet," dedi Deacon. "Arka bahçede üç kere kustu."

"Selam, Bear," diye burnunu okşadım. "Seni özledim. Nasıl olur da kahvaltı etmezsin? Sen yemeği hiç es geçmezsin." İri yarı köpek acı acı mızıldandı, burnunu elime sürttü. Duyduğum güçsüz nabız sesi boğazımın tıkanmasına neden oldu. "Biraz daha rahat nefes alıp vermeni sağlayacağım, tamam mı koca adam?" dedim. Yüzüne bir oksijen maskesi taktım. Ellerimi göğüs kafesinden nazikçe karnına indirdim. Karnının şiş olduğunu fark edince içime bir dehşet hissi çöktü. Dr. Holmes'la bakıştığımızda, onun da durumun farkında olduğunu gördüm.

Bu kadar kısa sürede aynı şey olamazdı ve Bear'ımızın başına gelmezdi.

Bileğimle alnımı silip ellerimi sıktım, panik hissini bastırmak için tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. "Bear'a derhal serum takarak başlamak istiyorum. Şok geçiriyor, serum onu rahatlatır. Ayrıca, bir röntgen de çekmek istiyorum."

"Ne için? Sence bir yeri mi kırık?"

"Röntgen durumu daha iyi anlamamızı sağlar. Karnı şişmiş ve bükülmüş olabilir."

"Bu ne anlama geliyor? Düzeltmek mümkün mü?"

Kolunu sıktım ve dokunuşum onu rahatlatırken omuzlarını gevşetti. "İçeriye girelim de neler olduğunu anlayalım. Sen ve baban röntgen çekilirken yanında kalabilirsiniz. Sonra, Dr. Holmes'la ben durum değerlendirmesi yapacağız, yanınıza gelip eylem planımızı anlatacağız. Kulağa iyi geliyor mu?"

Adam tamam dedi ve Bear serum takılıp stabil hale getirildikten sonra bir röntgen teknisyeni onu ayrı bir odaya götürdü.

Adam elini Bear'ın karnına koydu, panik içinde bana baktı. "Rosie? Bunu senin yapmanı istiyorum."

Elimi elinin üstüne koyduğumda, vücudum onu özlemiş ve sadece onun için canlanmış gibi içime bir sıcaklık yayıldı. "Bu, Maribel'in görevi, işinde çok iyidir. Onun da bir Tibet Mastifi var, biliyor muydun?"

Maribel gülümsedi. "İnanmayacaksınız ama Bear'dan da büyük."

Adam köpeğine baktı ama elini sıkıp bana bakmasını sağladım. "Maribel'in ona ne kadar nazik davranacağını görmen için sabırsızlanıyorum. Bear ona bayılacak. Belki benden de çok sever."

Adam buna inanmıyormuş gibi bana baktı. "Böyle bir şey mümkün değil," diye mırıldandı ve Maribel'e hafifçe gülümsedi. "Tamam. Biz hazırız."

Kendime hemen sonuçlara varmamamı söyledim. Dr. Hol-

mes'a umutlu olduğumu, röntgenlerin midesinin ne durumda olduğunu göstereceğini ve biriken gazı hızla ve kolaylıkla alabileceğimizi söyledim.

Kendime her şeyin yolunda olduğunu söyledim ama on beş dakika sonra röntgenlere baktığımda ve lanet olasıca kanıtı gördüğümde, hepsini elimden düşürdüm. Dr. Holmes yere baktı.

"Bear'ın midesi bükülmüş. Bağırsakları düğümlenmiş."

~

"Anlamıyorum." Adam'ın şaşkın, çaresiz sesi adeta göğsümü delip geçti. Bear'a baktı, başını gövdesine yasladı. "Yanlış bir şey mi yaptım? Benim hatam mı?"

"Bağırsak düğümlenmesinin belirli bir nedeni yok," dedim. Daha üç güç önce Bayan Greene'e de aynı açıklamayı yapmıştım ama bu sefer kalbimdeki sızıyı gideremedim. "Bear gibi daha iri türlerin göğüsleri daha geniştir ve daha yüksek bir risk altındadırlar ama her köpeğin, hatta kedilerin bile başına gelebilir. Bu sorun, mide gaz yüzünden şiştiğinde ve döndüğünde ya da büküldüğünde ve giriş çıkış kapattığında meydana gelir."

"Yani, gazın gidecek bir yeri kalmıyor," diye mırıldandı Adam. Bear'ı korumak istermiş gibi avucunu karnına dayadı. "Ne sıklıkta görülen bir sorun?"

"Bear boyutlarında bir köpeğin bağırsak düğümlenmesi geçirdiğinde yaşama ihtimali yüzde yirmi ila yirmi dörttür."

"Kahretsin. Hiç bu sorunu olan bir köpeği tedavi ettiniz mi?"

Dr. Holmes'a baktım. Başını sallayıp devam etmemi işaret etti. "Geçen cuma günü aynı sorunla gelen bir *St. Bernard* vardı."

"Ne oldu?"

Adam'ın bir umut kırıntısına tutunan ama hızla donuklaşan mavi gözlerini görünce dilim tutuldu.

"Rosie," diye fısıldadı. "Ne oldu?"

"Pepper..." Boğazımın tıkanıp yandığını, sesimin çatladığını

hissettim. "Pepper ameliyat sırasında öldü. Midesi baskıya daha fazla dayanamadı ve biz gazı boşaltamadan yırtıldı." Gözümün ucundan bir damla gözyaşı akınca, burnumu çekip yüzümü sildim. "Ameliyat konusunda neden tereddütlü olabileceğini anlıyorum ama tek seçenek bu. Gazı boşaltıp Bear'ın midesini normal pozisyonuna getirebiliriz, sonra da gelecekte aynı sorun yaşanmasın diye midesini karın duvarına diktiğimiz bir gastropeksi yaparız." Duraksadım. "Adam, Bear ameliyat olmazsa ölür. Bunun başka bir sonucu olmaz."

İçine ani bir nefes çekti, Bear'ın karnını okşadı. "Tamam."

"Tamam mı?"

"Sana güveniyorum, Rosie. Ameliyata ihtiyacı var diyorsan, yapalım bunu."

Güven. Bazen iki tarafı keskin bir kılıç olabiliyordu, değil mi? Bunu istiyordum. Bana güvendiği için şeref duyuyordum. Ancak istemeden bile olsa güvenini yerle bir eden kişi olmaktan ödüm kopuyordu.

O yüzden sadece başımı salladım, o gün güvenini yerle bir etmemek için dua etmeye başladım ve ameliyat odasını hazırlamam gerektiğini söyleyerek müsaade istedim.

Dr. Holmes koridorda beni yakaladı. "Bunu yapabilecek kadar iyi hissediyor musun? Geri adım atmak utanılacak bir şey değildir. Bu tür durumlar her zaman zordur ama bir hayvanla aranda özel bir bağ olduğunda..."

"Bear'ın yanında olmak istiyorum. Lütfen ameliyata girmeme izin verin."

"Ama kontrolü kaybettiğini hissedecek olursan bana söyle. Yerine başkası girer."

"Teşekkür ederim ama kontrolü kaybetmeyeceğim." Yarı doğru sayılırdı, ameliyat sona erene kadar kendime hâkim olacaktım.

Ameliyat odası hazırlandıktan sonra, Adam'm Bear ve babasıyla beklediği muayene odasına geri döndüm. Deacon bana gülümseyerek ayağa kalktı.

"Annen de geliyor. Ben gidip kapıda onu karşılayayım." Adam'm sırtını sıvazladı, başım öptü ve Bear'ın yüzünü tuttu. "Koca adam. Seni daha sonra göreceğimi biliyorum. Bunu üstüne oturmayı o çok sevdiğim ayaklarımın parmaklarına kadar her yerimde hissediyorum." Onun burnunu öptü, Bear da Deacon'm yüzünü azıcık yalayarak sevgisini belli etti. "Çok uslu bir çocuksun, Bear."

Deacon çıkarken yanımda durdu. "Oğullarıma iyi baktığın için teşekkürler, Rosie. Seni ne kadar çok sevdiklerini biliyorum."

Deacon giderken bu sözler havada asılı kaldı ve Adam duygulandığım için kızaran yanaklarıma bakakaldı.

"Bear için hazırız," dedim. "Dr. Holmes ameliyatı yapacak ve..."

"Ama sen..."

"Ameliyatı ben yapamam, Adam. Benim görevim onu izleyerek öğrenirken aletleri vermek ve Bear'ı gözlemlemek."

Altdudağını ısırdı. "Yanından ayrılmayacaksın, değil mi?"

"Asla. Söz veriyorum."

"İyileşecek, değil mi Rosie?" Adam'm sesi de mavi gözlerindeki yürek sızlatan ifade kadar çaresizdi. Veremeyeceğimi bildiğim bir söz vermem için yalvarıyordu.

"Sevgiyle kuşatılmış olacak, Adam. Sana bunun sözünü verebilirim."

"Evet," diye mırıldandı, Bear'ın yanında birbirine değecek kadar yakın duran ellerimize baktı. "Biliyorum. Sen sevginin en güzelini sergilersin." Burnunu çekti, gözlerimin içine baktı ve güven dolu bakışı kalbimi sızlattı. "Teşekkür ederim, Rosie."

Adam eğilip Bear'ın yüzünü tuttu. Alnını köpeğinin alnına dayamadan önce, o güzel gözleri doldu. Gözümden akıp yanağımdan süzülen kocaman bir damla gözyaşını silmek için arkama döndüm.

"Seni seviyorum, Bear," diye fısıldadı Adam. "Dünyanın en iyi köpeğisin ve en iyi arkadaşımsın." Bear'ın başım son bir kez

öptü ve kapıya gitmeden önce parmaklarını parmaklarıma dolayıp elimi sıktı.

Adam resepsiyon alanına giderken, boğazımı sıkan bir korku hissine kapılmadan edemedim. Dakikalar sonra, o iri kahverengi gözler kapanmadan önce bana çevrildiğinde ve sedasyon devreye girdiğinde, korku amansız sivri tırnaklarını daha da derinlere geçirdi.

Bear ameliyattan sağ çıkmadığı takdirde, Adam beni affetmezse ne olacaktı? Ya o gün ikisini de kaybedersem?

Adam

Durumun daha kötüye gidebileceği aklıma gelmemişti. Bütün sorunları yaşadığımızı düşünürken sadece Rosie ile Connor'ı değil, Bear'ımı da kaybetme ihtimaliyle karşı karşıya kalmıştım.

Daha kaç sorun yaşayacağız?

Tek tesellim ailemin yanımda olmasıydı. Babam resepsiyon alanında volta atıyordu, Carter küçük bir bölmenin önüne çömelmiş Ireland'a yavru kedileri gösterirken, Jaxon hepsini teker teker seviyordu. Jennie Garrett'ın yanına oturmuş başını onun omzuna dayamıştı ve ben başımı ellerimin arasma almış beklerken Olivia ve annem iki yanımda teselli sözcükleri fısıldıyorlardı.

Oturduğum anda bağırsak düğümlenmesini araştırmaya başlamak gibi bir hata yapmıştım. Peş peşe okuduğum makaleler bana birden köpeğimi bir daha göremeyeceğimi düşündürmeye başlamıştı çünkü en ileri seviye semptomlardan bazıları Bear'da vardı. Arkamda kliniğin kapıları açılana ve arkadaşlarım içeri girene kadar bunları okumaya devam etmiştim. Sonra Carter telefonumu elimden almış, bana birkaç sözcükle neden takım kaptanımız olduğunu, doğuştan bir lider olduğunu hatırlatmıştı.

Bunu yapmayacağız. Moral bozucu rakamlara odaklanmayacağız. Burada hep birlikte oturacağız çünkü ancak bu şekilde

birbirimiz için güçlü olabiliriz. Bear'ın emin ellerde olduğunu bilerek sakin olmaya ve umutlu olmaya çalışacağız. Bunu yapacağız, tamam mı?

Böylece, son bir saati oturduğum yerde Bear'ın hayatıma kattığı güzellikleri düşünerek geçirmiştim. Sadakatini, arkadaşlığını. Kalbim paramparça olduktan sonra yatakta nasıl yanımda yattığını, evde beni izlerken, arkadaşlık ederken patilerinin yerde çıkardığı sesleri nasıl duyduğumu. Oyun oynarken beni nasıl güldürdüğünü, karnını nasıl ovduğumu ve o kocaman yüreğini.

Bir de Rosie'yi düşündüm.

Bear bana Rosie'yi, Rosie de Connor'ı getirmişti.

Biri olmadan diğeri olamazdı ve üçü de olmadan ailem tamamlanmış gibi hissetmiyordum.

Odaya sessizlik çökt*üğünde* Olivia elimi hafifçe sıktı. Ona baktım ve başımı kaldırıp bakışlarını izledim.

Rosie kapıda duruyordu ve yorgun yeşil gözleriyle etrafa bakıp beni görmeye çalışıyordu. Küçük ellerini iki yanında yumruk yaptı ve ben yerimden kalkarken bana doğru yürümeye başladı. Kısacık boyuyla odanın ortasında karşımda durduğunda, gamzeli çenesinin titrediğini fark ettim.

"Sorun değil," dedim alçak sesle. "O... başaramadıysa..." Bear'ı bu kadar erken kaybetmiş olabileceğimi ve o olmadan geçecek bir hayatı düşünürken nefesim kesildi, güçlükle yutkundum. "Bana söyleyebilirsin."

Gözleri doldu ve hafifçe gülümsedi. "Bear gayet iyi dayandı."

"O... Ne?"

"Ameliyat başarılı geçti. Dr. Holmes sıkışan gazı boşalttı ve midesini karın duvarıyla birleştirdi. Komplikasyon yaşanmadı."

Kalbim bir anda göğüs kafesimi zorlayarak atmaya başladı. "İyileşecek mi?"

Rosie ellerimi sıkı sıkı tuttu. "İyileşecek."

Odada tezahüratlar koptu ve ailem bir anda etrafımı kuşa-

tıp bana sarılırken derin bir oh çektim. Öylesine güçlü, elle tutulur bir hisli ki, içimdeki hava adeta boşaldı ve bacaklarım titredi. Kendimi etrafımı saran sevgiye, bulduğum için çok şanslı olduğum aileme bıraktım.

Gözlerimi açtığımda, Rosie'nin sessizce kliniğin kapısından dışarı çıktığını, hızla otoparka doğru gittiğini gördüm.

"Hemen dönerim," diye mırıldanıp ailemin ve arkadaşlarımın kollarından sıyrıldım, sonra kalbimi ellerine alıp giden kadının peşinden koşturdum.

"Rosie! Bekle."

Başını çevirip beni geçiştirdi. "İyiyim, Adam. Beni merak etme."

Bileğini yakalayıp onu kendime çevirdim. "Hey, dur."

Yeşil gözleri dolu dolu olmuştu ve kesik kesik nefes alıyordu. "İyiyim," dedi yine ama yalan söylediği o kadar belliydi ki neredeyse gülecektim. "Ailenin yanında olmalısın. Bear birazdan kendisine gelir. Benim kısa bir işim var."

"Ailem burada ve Bear uyandığı anda yanına gideceğim. Bana ne işin olduğunu söyle de yardım edeyim."

Elimden kurtulmaya çalışarak başını iki yana salladı. "Benim sadece... bir şey yapmam gerek," diye bağırdı. Göğsü hızla inip kalkarken ağlamaklı oldu. "Lütfen."

"Rosie." Ellerimi kollarında gezdirdim, omuzlarını sıktım. "Bitti artık, canım. Rahatla biraz."

Altdudağı titreyince içimden başparmağımı üstünde gezdirmek, dudaklarımın arasına almak geçti. Acılarını, endişelerini ve güvenini istiyordum. Kontrolü bırakmasını, hepsini bana vermesini istiyordum. Onunla ilgilenmek istiyordum.

"Çok korktum," diye fısıldadı en sonunda. Sesi çatlak ve zayıf çıkıyordu. "Bear'ı kaybedeceğimizden çok korktum. Bu yüzden beni asla affetmeyeceğinden de *çok* korktum. İkinizi de sonsuza dek kaybedebileceğimi düşündüm ve..." Boğazından yükselen

bir hıçkırık vücudunu sarstı. "Bir sürü şey atlattım ama bu kaybı nasıl atlatırdım bilmiyorum."

Hissettiği acı boğazıma bir el gibi sarıldı, nefes alamadığımı hissettim. Yanaklarından yeni bir gözyaşı dalgası süzülmeye başladı, geri çekilip elleriyle yüzünü kapattı. Rosie ağlamaya devam ederken onu kendime çektim. Bu sefer onu bırakmadım.

"Beni asla kaybetmeyeceksin, Rosie. Beni burada istediğin sürece, gideceğim başka bir yer yok." Rosie gömleğime tutunurken şakağını şefkatle öptüm. "Söz veriyorum."

28

BÖYLE OLACAĞI BELLİYDİ

Adam

"Ne yapıyorsun?"

Okuma gözlüğümü burnumdan yukarı itip sayfayı çevirdim. "Okuyorum."

"Bunu biliyorum," diye homurdandı Garrett. "Ama ne okuyorsun?"

"Bir kitap."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve uçaktaki koltuğuna çöktü. "Bazen çok gıcık oluyorsun, sersem."

Kitabımdaki bir paragrafı mavi bir etiketle işaretlerken, kendi kendime gülümsedim. Garrett'ı gıcık etmek çok eğlenceliydi. Birçoğunu benim gibi onu gıcık etmeye bayılan Jennie'den öğrendiği garip, renkli küfürler sıralamaya koyuldu. Ama Jennie'nin nedeni benimkinden farklıydı. El kolyeleri ve bilmemeyi tercih edeceğim diğer şeyler gibi.

"Ne yapıyorsun?" Jaxon kitaba yapıştırdığım etiketleri işaret etti. "Neden etiket yapıştırıyorsun?"

"Buna işaretleme deniyor," dedi Carter benim adıma. Çantasından bir kutu *Oreo* kurabiyesi çıkardı. "Ahhh, çikolata sosuna batırılmış olanlardan. Süpersin, Ollie." Paketi açıp bir tanesini ağzına attı. "Avvie de okuduu seksi kitapları işaetler." Normal bir yetişkin gibi konuşabilmek için lokmasını yuttu. "Ollie de hoşuna giden seksi kısımları işaretler, sonra bunları deneriz. Şu göz bağını denediğimiz..."

"Hayır." Elimi kaldırdım. "Sus. Seks hayatınız hakkında bu kadar çok şey bilmekten nefret ediyorum."

Jaxon kaşlarını çattı. "Rosie'yle denemek için seksi şeyleri mi işaretliyorsun yani?"

"Hayır, ben..."

"Cara da hoşuna giden pornolara yer işareti koyuyor," dedi Emmett. "Biraz bir kitaptaki kısımları işaretlemeye benziyor ama onun film versiyonu gibi."

"Ne? Hayır, bu kesinlikle aynı şey de..."

Dalgın dalgın gülümsedi. "Geçen hafta, banyodan üstünde deri bir..."

"Lanet olsun, hiçbirinizin seks hayatı hakkında bir şey duymak istemiyorum!"

"Hay aksi," diye homurdandı Garrett gözlerini iri iri açarak. "Birisi bugün çok alıngan."

Carter yeni bir kurabiyenin kremasını yaladı. "Çünkü kendisi yapamıyor."

"Bir gecede bütün prezervatiflerimi tüketti ve üç haftadır seks yapmadı," dedi Jaxon gereksiz yere.

Emmett hafifçe omzuma vurdu. "Hepimiz bu durumda olurduk."

"Yeter artık." Kitabımı kaldırdım; belli ki okumaya devam edemeyecektim. *MacBook*'umu ve *AirPods* kulaklıklarımı alıp kalktım, sıranın ilerisindeki boş bir koltuğu işaret ettim. "Gidip bir film izleyeceğim."

"Rosie'nin fotoğraflarına bakarken bol keyif," diye seslendi Garrett arkamdan.

Edmonton'daki ve Calgary'deki ilk iki sezon öncesi maçımız için üç gündür yollardaydık ve Garrett talihsiz oda arkadaşımdı.

Hayır, bir dakika. Talihsiz oda arkadaşı olan *bendim*. Bir gece odaya gelmişti ve Rosie'nin yolladığı kendisinin ve okul kliniğinde ameliyattan sonra iyileşen Bear'ın fotoğraflarına bakarken yakalamıştı. Ben bir gece odaya girdiğimde, Jennie *FaceTime*'da ona kıkır kıkır gülerken, Garrett'ı da halıya bulaşmış *bir şeyi*

telaşla silerken yakalamıştım. Sadece bir gösteri maçı olmasına rağmen, bağırarak bir sayı yaptığını ve biraz deşarj olmayı hak ettiğini söylemişti. Siz geri döndüğünüzde hangi manzarayla karşılaşmayı tercih ederdiniz?

Kulaklarımı takıp dizüstü bilgisayarımı ve Rosie'yle sohbet mesaj dizimizi açtım. Sezon öncesi dönem Bear'ın ameliyatından bir gün sonra başlamıştı ama Rosie'nin her gün orada olacağını ve onu sevgiye boğacağım bilmek, uçağa binmemi kolaylaştırmıştı. Sık sık yolladığı fotoğraflarla videolar da çok faydalı olmuştu.

O sabah yolladığı en favorim olan videoyu açtım.

Rosie tatlı bir ifadeyle kameraya gülümsüyordu. "Bakalım Bear uyanmış mı?"

Döner kapılardan geçti ve Bear yatağından başını kaldırdı. Yavaşça ayağa kalktı, kuyruğunu ileri geri sallayarak devasa bölmenin duvarına vurdu.

"Ne durumdasın, koca adam?" dedi Rosie tatlı bir sesle. Dizlerinin üstüne çöküp onu okşarken telefonunu kaldırdı. Bear hiç vakit kaybetmeden yüzünü yalamaya başlaymca Rosie kıkırdayıp ona sıkı sıkı sarıldı. "Babana onu ne kadar özlediğini söylemek istiyor musun?" Kamerayı işaret ettiğinde Bear cılız bir sesle havladı. "Hadi, 'Seni seviyorum, babacığım,' de." Bear yine havladı. "Aferin, yakışıklı oğlum."

Ekranda bir mesaj belirdi ve menajerimden geldiğini görünce ofladım.

Angie: Bugün beni üç kere aradı, Adam.

İsim vermesine gerek yoktu çünkü bundan mümkün olduğunca kaçınmaya çalıştığımı biliyordu.

Telefon numarasını bir kere değil, iki kere bloke ettikten ve beni bir daha aramamasını söyledikten sonra beni rahat bırakacağını sanmıştım ama Courtney beni Rosie'nin dairesine gittiğim

gece, o karmaşanın ortasında aradıktan sonra çareyi Angie'yi aramakta bulmuştu.

Bir seneden uzun bir süre önce, o kadını -ve becerdiği adamı- evimden kovduğumdan beri hayatıma girmemişti ama birden sohbet etmek istemişti. Ona ayıracak bir saniyem bile yoktu ve kesinlikle karşılaşmak istemiyordum. Hâlâ o temmuz sabahı onu üstünde sadece tişörtümle gördüğüm, oraya aitmiş gibi davrandığı ve önceki gece partime geldiğini iddia ettiği anı düşündükçe fena oluyordum.

Sarhoş Adam her zaman en parlak kararları vermezdi ama Sarhoş Adam asla bu kadar büyük bir hata yapmazdı.

Ben: Onunla konuşmak istemiyorum.

Angie: Bunu ona söyledim. 25,000 kere falan. Adam, cidden bu kadınla nasıl birlikte olduğunu aklım almıyor. Kusura bakma.

Courtney'nin on yedi yaşındayken böyle olmadığına yemin edebilirdim ama geçmişi düşündükçe daha önceden görmediğim işaretleri görmeye başlamıştım. Yine de kötü günlerimde bazen acaba buna ben mi neden oldum, onu gerektiği gibi sevemedim mi, hokey ondan fazla uzak kalmamam mı neden oldu diye düşünmeden edemiyordum. Zaten bu korkular beni mahvetmiş, Rosie'ye yalan söylememe yol açmıştı.

Angie: Bence onunla konuşmalısın. Beni dinle.

Ben: Hayatta olmaz.

Angie: Biliyorum, biliyorum. Ama duymak isteyeceğin bir şey söyleyeceğini söyledi.

Ben: Çok saçma. Duymak isteyebileceğim ne söyleyebilir ki?

Angie: Haklısın ama hokeyle ya da bağış toplamakla ilgili olmayan durumlarda medyadan uzak durmak istediğini biliyorum ve senden bu kadar ilgi bekliyorsa, bu tür bir şey yapabileceğini düşünüyorum. O yüzden, bence onunla dışarıda bir yerde buluşalım, konuşma kısmını ben üstlenirim, ona sadece beş dakika veririz.

Courtney beni medyada yeteri kadar rezil etmişti ama hiçbir şey bunun yarattığı incinme hissi, yaşadığımız onca şeyden, ona adadığım senelerden sonra beni elinden geldiğince yerle bir edecek kadar hiç sayması kadar kötü değildi. Sanki uğruna bu kadar çaba sarf ettiğim her şeyi, hak ettiğim bu hayatı elimden almak istiyordu.

Bu yüzden, o cumartesi günü sadece ama sadece beş dakika görüşmeyi kabul ettim. Artık bu konunun kapanmasını istiyordum.

Omuzlarım o kadar gerildi ki öne eğilmek zorunda kaldım. Boynumu yuvarladım ama kaslarım çoktan tutulmuştu. Parmaklarım kendi kendine harekete geçti, görüntülü arama düğmesine bastı ve telefonun bağlanmasını beklerken endişeyle dizimi sallamaya başladım.

Ekranda Rosie'nin yüzü belirince resmen koltuğa çöktüm.

"Selam," dedi alçak sesle. Gözlerinde belli belirsiz bir tereddüt ifadesi vardı. Bear ameliyattan çıktığından beri mesajlaşmamıza rağmen, hiç yüz yüze görüşmemiştik.

"Çok geç bir saatte aradığım için özür dilerim."

"Sorun değil. Daha iki dakika önce yatağa girdim." Ekranının ışığında, yüzünün etrafına yayılmış pembe dalgalı saçlarıyla, narin omuzlarından birinden yana kaymış olan bol tişörtüyle bir melek gibiydi. "Şey için tebrik ederim... Tanrım, bu çok utanç verici olacak. Yanlış söyleyeceğimi biliyorum ama yakın bir şey sanırım. Berabere kaldığınız için tebrikler?"

Bir kahkaha attım ve yüzü en sevdiğim renge büründü. "*Golsüz* biten maç demek daha doğru olur."

"Sana utanç verici olacağını söylemiştim. Ama yine de bana mantıklı geldi. Skor eşitse berabere kalmışsınız denebilir diye düşündüm."

"Elbette. Nasıl istersen öyle diyebiliriz."

"Sadece beni utandırmamak için böyle dediğini biliyorum, Adam Lockwood."

"Ben de sen ya da annem tam ismimi söylediğinizde başımın belada olduğunu biliyorum." Kıkırdadığını görünce gülümsedim. "Maçı izledin mi?"

Başını salladı, perçemini geriye attı. "İkisini de izledim. Carter Beckett gerçekten de çok hızlı. Jaxon da kavga etmeyi seviyor ama bir kediye ilk görüşte âşık olduğu, ona Yumak ismini verip sahiplendiği için buna şaşırdım doğrusu."

"Yumuşak yanını dövmeleriyle yumruklarının arkasına gizliyor."

"Sen, sen çok..." Nefesini dışarı verdi, gözleri irileşti. "*Kocamandın*. Daha iri görünebileceğini düşünmezdim ama gerçekten de dev gibiydin. Bir de şey... esnektin. Elbette, öyle olduğunu biliyorum." Gözleri daha da irileşti. "Tanrım. Bu... bu..." Elini salladı. "Böyle dediğimi unut."

O kadar şirindi ki onu o anda kollarıma almak için her şeyi yapabilirdim. "Ben şey için aramıştım... Sana..." *Seni sevdiğimi söylemek ve senden ayrı kaldığım her dakikadan nefret ettiğimi söylemek için.* "Teşekkür etmek istedim. Bear'la ilgilendiğin için."

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok, Adam. Bear sayesinde okul daha güzel gidiyor, ne zaman istersem ona sarılıp öpebiliyorum."

"Demek yolladığın fotoğraflarda bu yüzden bu kadar mutlu."

"Ona hayır diyemediğimi biliyorsun. Hem ilgi çok hoşuna gitti. Kızların hepsini patisinde oynatıyor." Bir hışırtı bakışları-

nı ekrandan ayırmasına neden oldu ve telefonuyla birlikte yatak örtüsünün altına girdi. "Ah, az kalsın Connor'ı uyandıracaktım. Kapatsam iyi olacak."

"Sabah görüşürüz, değil mi? Bear'ı almaya geldiğimde."

"Orada olacağım, Adam. Seni göreceğimiz için çok heyecanlıyız."

Heyecanlıyız. Bu tek sözcük aptal kalbimin dolu dizgin atmasına neden oldu, uçuşun geri kalanında ve iki saat sonra yatakta gözüme uyku girmeden yatarken hâlâ aklımdaydı. Ertesi sabah kahvaltıdan sonra kliniğe yürürken, anahtarlığımı parmağımda çevirip ıslık çalarken, son iki cümlesi aklımda dönüp duruyordu.

"Bay Lockwood," dedi resepsiyonist beni görünce. "Mutlu, sağlıklı bir köpeği evine götürmek için çok güzel bir gün."

"Hem de nasıl." Masaya bir kutu çörek bıraktım. "Bunlar buradaki herkes için."

"Çöreklere bayılırız. Geldiğinizi haber vereyim."

Bir dakika sonra, arka taraftan bir kadın geldi ama kesinlikle pembe saçlı değildi. "Benimle arka tarafa gelin. Size Bear'ın evdeki iyileşme sürecinin nasıl olacağını anlatayım."

"Rosie burada mı? Bu sabah vakit bulamamış olabilir diye ona kahvaltı getirmiştim. Bazen unutur."

"Rosie yirmi dakika kadar önce gelen acil bir vakayla ilgileniyor. Sizi göremediğine üzülecek ama getirdiklerinizi ben ona verebilirim." Kadın buzlu *latte*'yi, içinde üstünden dumanlar tüten domuz pastırması, *Gouda peyniri*, yumurtalı bir kruvasanla ılık ve çıtır çıtır zencefilli pekmezli bir kurabiye olan pakete uzandı.

Ben ne yaptım? Paketi göğsüme dayadım çünkü belli ki hâlâ küçük bir çocuk gibi davranabiliyordum.

"Bunları kendisine vereceğim, Bay Lockwood," dedi kadın beni ikna etmeye çalışarak. "Onun kahvaltısını yemem, söz."

"Ah." Elimdeki pakete baktım, yavaşça ona uzattım. "Tamam. Teşekkür ederim."

Mideme kötü bir his çöktü. Bear eve döneceği için Rosie'nin beni aramasına gerek kalmayacaktı. Klinikte doktorun peşinden giderken beynim çoktan aşırı çalışmaya başlamış, *tesadüfen* ona nasıl rastlayabileceğimle ilgili yüz tane plan yapıyordu bile. O şapkayı bulabilirsem, beni *görmek* zorunda kalırdı.

"Rosie bu sabah Bear'ı hazırlamak için erkenden geldi," dedi doktor. "Onu kampüste kısa bir yürüyüşe çıkardı ve onun güneşe çıktığı için çok mutlu olduğunu söyledi." Beni ufak bir muayene odasına aldı. Bear beni görünce arka ayaklarının üstüne kalkıp ön patilerini karnıma dayadı.

"Selam, dostum." Eğilip yüzümü, kalın, ipeksi tüylerinin arasına daldırdığım ellerimi yalamasma izin verdim. Derin bir oh çektim, köpeğime sıkı sıkı sarılırken boğazımın tıkandığını hissettim. "Seni seviyorum, Bear," diye mırıldandım sarkık kulağına. Ellerimi yumuşak tüylerinde gezdirdim ve geri çekilip boynundaki bandanaya baktım. "Bu nedir?"

"Rosie size sürpriz yapmak istemişti. Gördüğünüz gibi, Bear yeni bandanasıyla çok yakışıklı oldu."

Mavi bandananın üstünde Vipers logosu ve takım numaram olan 40 rakamı vardı. Ama ortasında mı? Benim ve en yakın tüylü dostumun bir resmi ve altında *Babasının en büyük hayranı* sözcükleri vardı.

Bilmem gerekirdi. Her şeyin, kaleci maskesinin, korkuların ve güvensizliklerin ötesini görebilecek birisi varsa, bu kişinin Rosie olduğunu bilmem gerekirdi.

Başından beri oydu.

Rosie

Memelerinle değil beyninle düşün. Memelerinle değil beyninle düşün.

Bu sözcükleri ne kadar tekrar etsem de görebildiğim tek şey kaslardı. Kilometrelerce devam eden kaslar. Özenle yontulmuş gibi görünen, bal rengi, eylül ayının ılık bir cumartesi sabahının

güneşinde esnek bir şekilde hareket eden kaslar, parlak mavi gözlerinin üstüne düşen simsiyah dalgalı saçlar. Böylesi daha iyiydi çünkü bunları gördüğümde neler olacağını biliyordum.

Boğulacaktım. Kendimi o gözlerde, yansıttıkları derin sevgide, şefkatte ve sabırda kaybedecektim. Onunla konuşmak, bu noktadan sonra ne yapacağımızı anlayabilmek için oradaydım ama ona baktığımda aklımdan sadece *seni seviyorum* sözcükleri geçiyordu.

Kıvrılarak ilerleyen garaj yolunda ancak üç adım atmıştım ki kalbim resmen mideme çöktü, ayaklarım bir anda kıpırtısız kaldı. Garaj yolunun ucuna vardığım anda Adam'ın çalıştığı rengârenk bahçe netleşti. Ön bahçesindeki gökkuşağı renklerindeki canlı yapraklar beni oraya çekti, içimi orasının yuvam olduğu hissiyle kapladı.

"Ne yapıyorsun?"

Adam bana baktı, terli ve büyük bir kısmı açıkta olan kaslarla kaplı iri vücuduyla ayağa fırladı. "Rosie."

Bear verandadaki minderinden kalktı, acıklı sesler çıkararak koşmaya başladı ve hemen yanıma geldi.

Adam alnındaki terleri sildiğinde kaşının üstüne bir parça toprak bulaştı. "Geldin."

Ben geniş göğsünün, kusursuz kaslarının ortasından süzülen bir ter damlasına bakarken Adam eldivenlerini çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum yine. Daha önceden orada olmayan çalılıklar ekildiğini fark etmiştim.

Eldivenlerini sıktı, bir bana bir çalılıklara baktı.

"Adam..." Yumuşak pembe yaprakları okşadım ve bir anda gözlerim doldu. "Bunlar şakayık çalılıkları. Ön tarafa bir şakayık bahçesi ekiyorsun."

Başını salladı.

"Neden?" diye fısıldadım. Kan akışım kulaklarımda uğuldu-yordu.

Gözlerindeki dalgın ifade dağıldı ve savunmasız bir şekilde bana baktı. "Çünkü bana geri dönmeye karar verirsen, kendini rahat hissetmeni istiyorum."

Aramızda çok fazla mesafe vardı. *Çok* fazla mesafe vardı ve yapılabilecek tek mantıklı şey, kendimi göğsüne fırlatmam, geriye bir şey kalmayana dek her santimimi etrafına dolamamdı.

Adam hafifçe güldü, elini sırtımda gezdirdi.

"Bunun ne kadar güzel bir his olduğunu unutmuşum," diye ağlamaya başladım. İç çekti, bana daha da sıkı sıkı sarılırken vücudu gevşedi.

"Seni çok özledim, Rosie."

Vücudundan aşağı kayarken, yanaklarımdan süzülen hain gözyaşlarını sildim. "Bear'ı kontrol etmek için geldim ama bir yandan da durumumuzu konuşabilir miyiz diye sormayı planlıyordum. Üstüne atlamayı planlamamıştım."

Adam yine güldü ve dünyada bundan daha güzel bir ses olamayacağını hissettim.

"Bil diye söylüyorum, üstüme atlamanın hiçbir sakıncası yok." Garaj yoluna fırlattığım çantamı ve ayaklarımın dibinde zıplayan köpeğini işaret etti. "Bear'ı kontrol etmek ve konuşabilir miyiz diye burada mı sormak istersin, yoksa içeri mi gitsek?" Yüzünü buruşturup saatine baktı. "Kahretsin, yarım saate birisiyle buluşmam gerektiğini unuttum. Önemli bir konu. Menajerim orada olmam gerektiğini söyledi."

"Ah. Sorun değil." Hayal kırıklığıyla omuzlarımı sarkıttım, Adam da ensesini ovuşturdu.

"Öne alabilirim? Evet, öyle yapacağım. Böylece konuşmak için bol bol vaktimiz olur."

"Sorun değil. Aramadan gelmemeliydim. Connor'ı Brandon'a bıraktım ve eve gitmek yerine buraya geldim."

"Uzun sürmez. İstersen burada Bear'la bekleyebilirsin, sonra hemen eve dönerim."

"Tamam, olur." Bear'ın kulaklarını kaşıdım, mutlu köpeğe gülümsedim. "İçeri girelim de seni muayene edebilmem için koltuğa uzan, olur mu yakışıklı?"

Adam içeride bahçe aletlerini koridora bıraktı ve ben çantamdaki malzemeleri çıkarırken duş almak için yukarı kata çıktı.

"Tüh," diye mırıldandım. Connor'ın peluş kedisi çantamda kalmıştı. O yazı Adam'la geçirdiğimde oğlumun düşündüğümden daha uyumlu olduğunu görmüştüm ama olmazsa olmazı nerede uyursa uyusun her gece yanında olmasını istediği kediciğiydi. Pek çok kere Connor telefonun diğer ucunda çığlıklar atarken, oyuncağını Brandon'ın evine götürmek zorunda kalmıştım.

Bear'ı güzelce muayene ettikten ve iyileşme sürecinin iyi gittiğinden emin olduktan sonra, koltukta yanma oturup başını kucağıma yaslayıp Brandon'ı aradım. Telefonun üçüncü çalışında yanıt verdi.

"Ne var?"

"Connor'ın kediciğini bırakmayı unutmuşum."

"Siktir, Rosie." Arkadan gelen gürültü arasma derin derin ofladığını duyar gibi oldum. "Ne kadar salaksın."

Bu sözcüğü bu kadar rahat bir şekilde söyleyebilmesi canımı sıktı. "Daha sonra bırakabilirim."

"Evet, iyi olur," diye mırıldandı dalgın dalgın. "Off, saçmalık bu! Beze değmişti! Güvendeydi!" Yine iç çekti. "Birkaç saate evde olurum. Saat dörtten sonra bırak."

"Dışarı mı çıktınız? İyi olmuş." Bir beyzbol maçı izlerken oğlumuzu bir bara mı götürdü diye sormamak için kendimi tuttum.

"Yok, Connor evde."

"Ah. Yanında kim var? Dışarı çıkmak istediğini bilseydim, onu daha sonra bırakırdım."

Güldü. "Sonra onunla daha fazla vakit geçirmediğim için dırdır ederdin. Connor gayet iyi. Çıkmadan alarmı kurdum."

"Ne... yaptın?"

"Alarmı kurdum."

Şakaklarımda başlayan ağrıyı gidermek için yüzümü ovuştururken ve ne demek istediğini anlamaya çalışırken, merdivenlerden inen Adam'ın ayak sesleri hızla atan kalbimin seslerine karıştı. "Connor'a kim bakıyor?" diye sordum tekrar.

"Alarmı kurdum," dedi yine.

"Connor'a kim bakıyor dedim, Brandon."

"Sakin ol," dedi sesini alçaltarak. "Onu şekerleme yapması için oyun parkına koydum ve çıkarken alarmı kurdum. Sadece alt kattaki bara geldim."

"*Küçük oğlumuzu* evde bırakıp sarhoş olmak ve lanet olasıca bir *beyzbol* maçı izlemek için dışarı mı çıktın?" Sabrımın son damlası da taştı. Ona bağırırken ayağa fırladım ve içimi feci bir öfke dalgasının kapladığını hissettim. "Oğlunun hayatını hiç mi önemsemiyorsun?"

Saçma mazeretini dinlemedim. Telefonumu çantama tıktım ve hızla koridora gittim. Spor ayakkabılarımı giymeye çalışırken, öfkeli gözyaşları yanaklarımdan süzülmeye başladı.

"Affedersin," dedim, Adam beni basamağa oturmaya zorlayıp ayakkabılarımı giydirirken. "Gitmem gerek. Bunu nasıl... Onu hiç mi sevmiyor? Lanet olsun, onun babası." Yumruklarımı sıktım, tırnaklarımı avuçlarıma batırdım ve Adam kalkmama yardım ederken, kapıyı açıp peşimden dışarı çıkarken bir teşekkür mırıldandım.

"Rosie," diye seslendi ben garaj yoluna fırladığımda.

"Seni sonra ararım, Adam."

"*Rosie*."

Durup arkama baktım. Kamyonetinin yanında durmuş, yolcu tarafının kapısını açmıştı. Köşeli çenesindeki kaslardan bir seğirmeye başlamıştı ve anahtarlarını sıkı sıkı tutarken kolundaki damarlar kabarmıştı. Her yanından öfke yayılıyordu.

"Kamyonete bin."

"Birisiyle görüşmen gerekiyor. Önemli olduğunu söyledin. Menajerin..."

"İptal oldu. Kamyonete bin."

"Ama..."

"Connor milyon kat daha önemli. Benim için senden ve o küçük çocuktan daha önemli kimse yok. O yüzden, Tanrı aşkına ben seni içeri tıkmadan önce kamyonete bin, Rosie."

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Ben ona doğru yürürken Adam gözlerini benden ayırmadı ve kamyonete binmeme yardım edip kapıyı kapattı. Yol boyunca hiç konuşmadı, sessizce alçak ve panik dolu bir sesle verdiğim yol talimatlarımı dinledi. Kamyoneti park ettiği anda dışarı fırladı, beni indirdiği gibi binaya sokup ve lobiden geçirip asansöre götürdü.

Kapılar açılır açılmaz, apartmanın koridorunda Connor'ın canhıraş çığlığını duydum.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Adam. Ben dairenin kapısına koşarken hızla peşime takıldı.

"Kilitli," diye bağırdım kapı kolunu yokladıktan sonra.

"*Annneeee*," diye bağıran Connor, gözlerimden sıcacık gözyaşlarının fışkırmasına neden oldu. Adam beni nazikçe kenara çekip kilidi kurcaladı.

"Bir şey yok, bebeğim!" Boğazımı tıkayan panik hissine engel olmaya çalıştım. "Annen burada!"

"Seni almaya geliyoruz, dostum tamam mı?" dedi Adam. "Dayan biraz."

"Ne yapsak? Gidip Brandon'ı mı bulmaya çalışsam? Anahtarlarını mı alsam?"

"Ben hallederim," diye mırıldandı Adam.

"İyi de içeri nasıl..." Adam omzunu kapıya indirince olduğum yerde kalakaldım. "Adam, bu çelik bir kapı. Bunu açman mümkün..."

Kapıya ikinci kere omuz attı ve kapı üst menteşesinden çıktı.

Adam gücünü toplayıp iki kere daha kapıya çullandıktan sonra açmayı başardı ve düşmemek için kapı çerçevesine tutundu. Tam o sırada, asansörün kapıları da açıldı.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Brandon. "Kapıma ne yaptınız?"

"Kapını önemsediğin kadar aileni de önemsiyor musun?" Adam kolunu girişe dayadı, ben hızla içeri daldığımda peşimden gelmesini engelledi. "Sakın peşinden gitme."

Connor'ın gözyaşları içinde kalmış yüzünü, zemin ile devrilmiş olan oyun parkının arasında gördüm. Minik ellerini bana uzattı, korku dolu gözlerini yüzüme çevirdi ve oyun parkını bir hamlede üstünden atıp onu kollarıma aldım. Dudaklarımı alnındaki ufak sıyırığa dayadım.

"Buradayım, bebeğim," diye saçlarının arasına ağlarken, Connor yüzünü boynuma dayadı. "Her şey yoluna girecek, annen burada." Çantasını yerden kaptım. Adam çantayı benden alıp elini sırtıma koydu, beni kafası karışmış ve biraz sarhoş olan Brandon'ın yanından geçirip kapıya yönlendirdi. "Oyun parkının altına sıkışmıştı."

"O... O..." Brandon oturma odasındaki dağınıklığa, Connor'ın alnından akan ince kan çizgisine baktı. "Dışarı çıkmaya çalışıp devirmiş olmalı. Bir kazaydı. Değil mi? Sadece bir kazayı, dostum. Bir şeyin yok."

Connor'ı almak istermiş gibi ellerini uzatınca onu ittim.

"Dokunma ona," dedim öfkeyle. "Bir daha asla dokunmayacaksın. Bugüne kadar çok şansın oldu. *Çok fazla şansın oldu* ve sırf Connor'ın bir ailesi olmasını istediğim için salak gibi sana şans üstüne şans tanıdım. Ama sen onun ailesi değilsin, değil mi? Kendinden başka kimseyi umursamıyorsun."

"Doğru değil bu," dedi süklüm püklüm. Adam'a baktı. "Ben... onu seviyorum."

"Sevginin ne olduğuna dair en ufak bir fikrin yok."

Gözlerini devirdi ve rol yapmayı kesti. "Ya sen biliyor musun?"

"Böyle bir şey olmadığını biliyorum. Sevgi dediğin bu toksik, bencil saçmalık insanlara zarar vermekten başka bir işe yaramıyor. Artık onu incitmene izin vermeyeceğim."

"Nasıl yani? Benimle işiniz biti mi?"

"Doğum belgesinde ismin bile yazmıyor."

Alaycı bir tavırla güldü, arkamı dönerken başını iki yana salladı. "Çok umurumdaydı. Aman ne büyük kayıp. Lanet olasıca bir bakıcı olmaktan sıkılmıştım zaten."

Hızla arkama döndüm, söylemek istediklerim dilimin ucuna kadar geldi ama Adam benden önce davrandı.

"Sorun bu, öyle değil mi?" Brandon'ın tepesine dikildi, onun korku içinde geri geri gidişini izledi. "Sen bir bakıcı değil, onun babasısın ama yaptığın son şey öyle davranmak."

"Kim olduğunu sanıyorsun be?" Brandon bana baktı, boğazından acı bir kahkaha yükseldi. "Görüştüğün kişi bu mu? Lanet olasıca Adam Lockwood mu? Bu adamın bacaklarının arasına girmekten başka bir şeyi önemsediğini sanıyorsan, aklını yitirmiş olmalısın." Adam'a baktı. "Hâlâ sana gerçek yüzünü göstermemiş olmalı. Aksi takdirde, buna değmeyeceğini anlamış olurdun."

"Çık," dedi Adam fısıldar gibi. Bu tek sözcük sırtımın buz kesmesine neden oldu. "Rosie, çık buradan. Hemen."

"Ben..."

"Ne o, yeni hayır projen mi oldu yoksa? O beş para etmez, Lockwood. Ama bunu biliyor olmalısın. Birlikte tek bir fotoğrafınızı bile görmedim. Ondan utanıyorsun."

"Çık," dedi Adam yine. Gözlerini Brandon'dan ayırmadan bana çıkmamı işaret etti. "Connor'ı al ve kamyonete bin."

"Sırf hamile kalabilmek için prezervatifi deldi," diye yalan söyledi Brandon. Oradan uzaklaşmaya çalışırken prezervatifin nasıl tam ortadan ikiye ayrıldığını hatırlıyordum. "Çünkü bir aile-

si olması için yanıp tutuşuyordu. Birisinin onu *istemesi* mümkün değil. Senin gibi zengin ve şöhretli bir adamm mı? Seni tuzağa düşürmek için ne yapacak sence?"

Kapı o kadar sert ve şiddetli bir şekilde yüzüme kapandı ki geriye doğru bir adım atmak zorunda kaldım. Ama nefesimi hayretle içime çekmeme neden olan şey bu değildi.

Adam'ın sert yumruklarının sesiydi.

Bir kere.

İki kere.

Üç kere.

Fısıldayarak savurduğu tehditleri hayal meyal duyabiliyordum ve sözcükler kapıdan dışarı süzülüp kulaklarıma dolarken yerime mıhlanmış gibiydim.

"Kapat şu pis ağzını ve o ikisinin bu kapıdan çıkması ve asla geriye dönüp bakmaması başına gelecek en korkunç şey değilmiş gibi davranmayı kes. Çünkü inan ki öyle. İnsana hayatta bir kere bu armağan verilir ve sen kıymet bilmezsen, başka birisi çantada keklik gördüğün bu güzel aileyi takdir eder ve sever."

"Kim?" diye sordu Brandon güçlükle. "Sen mi?"

"Evet. Ben."

Kapı açıldı ve arkaya doğru sendelediğimde, Adam beni kolumdan tutup yakaladı. Hiç tereddüt etmeden ağlayan oğlumu kucağına aldı ve Connor hemen başım onun boynuna yaslayıp *Baba* demeye başladı. Adam elini kolumdan indirip elimi tuttuğunda elinin şiştiğini, kan içinde kaldığını fark ettim.

Beni asansöre bindirirken göğsü hızla inip kalkıyordu, kesik kesik nefes alıp veriyordu ve gözlerinden adeta alevler fışkırıyordu. "Sanırım, sıcak çikolata soslu dondurmaya ihtiyacımız var."

BATMAN HER ZAMAN KIZI KAPAR

Rosie

"Bunda çok başarılısın."

Tanrım, yanımda oturmuş sohbet etmeye çalışırken çok tatlıydı. Yoksa bir dördüncü sınıf veterinerlik öğrencisi ve anne olarak yara bakımı konusunda başarılı olduğuma neden şaşıracaktı? On dakika önce oraya vardığımızdan beri bir sürü şey söylemişti ve bunlar iltifattan çok genel gözlemlerdi. *Bugün saçlarını örmüşsün. Mor saç tokanı beğendim. Yanlış mı görüyorum, yoksa bu çimler gerçekten de yeşil mi?*

En sevdiğim an hangisi miydi? Bana bakıp yutkunması, '*Bu parkta tam otuz altı ağaç var. Saydım,*' diye fısıldamasıydı.

Adam'ın yara bere içinde kalan ellerini temizlemeyi bitirip parmaklarının arasına merhem sürdüm. "Connor'ınki gibi bir Batman yara bandı ister misin?"

Connor alnındaki yara bandını gösterdi. "Ba-man." Adam'ın eline vurdu. "Baba, ba-man."

"Sence bana mı Batman diyor?" diye fısıldadı Adam, ben eline bir yara bandı yapıştırırken.

"Onun özel Batman'i olabilirsin."

Göğsü gururla kabarınca, içimden gülmeden edemedim. Bu adamın bir süper kahramandan aşağı kalır yanı yoktu. Brandon'ın dairesinden hışımla çıktığında bunu düşünmüştüm. Yaralı elini Connor'ın bacağına dolamış, diğer elinde bir tepsi dondurmayla ve omuzlarında oğlumla dondurmacından çıktığından beri de

aklımda bu düşünce vardı. Nedense bu manzara beni etkiledi ve zihnimde beyin/meme mantramı tekrarlamaya geri döndüm.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Çimlerde oyun oynayan Connor'la Bear'ı izliyorduk. "Beni ve Connor'ı savunduğun için."

"Seni her zaman kollayacağım, Rosie." Elini elimin üstüne koydu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Açıkçası, biraz korkuyorum. Şimdilik Brandon'ı Connor'm hayatından çıkarmanın doğru karar olduğunu biliyorum. Zaten Connor doğduğundan beri bir ayağı dışarıda ve onu tehlikeye atması affedilecek bir şey değil. Ama artık her şeyi tek başıma yapacak olmam beni biraz korkutuyor."

"Yalnız değilsin ki. Archie ve Marco var. Ben varım."

Didiklediğim kâğıt peçeteye odaklandım. "Kimse bizden sorumlu değil."

"Doğru, değil. Biz senin aileniz." Tereddütle çenemi kaldırdı, perçemimi geriye attı. "Davranışlarım seni sen ve Connor bir öncelik değilmişsiniz gibi hissettirdiği için özür dilerim. Hayatımda pişman olduğum her şey arasında, sana kim olduğumla ilgili yalan söylemem bir numaraya yerleşti. İşin aslı, ben kendimi seçmedim, Rosie. Kalbim başmdan beri seni seçmişti."

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

Kollarını dizlerine dayadı, gözlerini Connor'la Bear'a dikti. "Mesele her zaman hokeydi. Bear'ı aldığımızda da öyleydi çünkü Courtney evde tek başına sıkıldığını söylüyordu. Bear üç aylıkken, onu evde olmayacağım zamanlarda Carter'ın annesine bırakmak zorunda kalmam da hokeyle ilgiliydi çünkü Courtney onunla ilgilenmekten sıkılmıştı." Yerden bir ot parçası koparıp parmaklarının arasında çevirdi. "Bir seyahatten döndüğümde, Courtney'yi başka bir erkekle yatakta yakaladığımda da sorun hokeydi, o zamandan beri randevulaştığım her kadın için de hokeydi."

Sakin, dalgın bir ifadeyle bana baktı. "İronik, değil mi? Courtney ona yeteri kadar ilgi göstermediğim için beni aldattığını söy-

ledi ama beni terk etmedi çünkü hokey yaşam tarzını destekliyordu. Randevuya çıktığım her kadın sözleşmelerle ve maaşlarla, tatil evleriyle, garajımda kaç araba olduğuyla ilgili sorular sordu. Mesele *her zaman* hokeydi, Rosie ve bu olmadan birisi için yeterli olmamak çok yorucuydu."

Bakışlarını yere çevirip omzunu silkti. "İşler öyle bir noktaya vardı ki, içimden sadece her şeyi bir kenara atmak geçiyordu. Sonra seninle tanıştım ve kim olduğumu bilmiyordun. Beni, kimsenin görmeye tenezzül etmediği parçaları yine de sevdin. Karşıma bir fırsat çıktı diye düşündüm, bunu kullanmak istedim. Bununla gurur duymuyorum ama sana yalan söyleyemem: Seninle geçirdiğim bu yaz, şöhretli versiyonumla gelen o boktan şeyleri unutmak... Hayatımın en güzel yazıydı. Benimle ve seninle, Connor'la, birlikte geçirdiğimiz zamanla ve inşa ettiğimiz şeyle ilgiliydi. Seni incittiğimi biliyorum, bu bir mazeret de değil ama senin beni seçmiş olman... içimdeki bir şeyi onardı, Rosie. Çok uzun süredir ilk kez kendimi değerli hissettim."

Onu böyle içine kapanmış görmek, hiçbir parçasını hak etmemiş insanlar yüzünden ne kadar muhteşem olduğunun ve neler sunduğunun farkında olmaması kalbimi sızlattı. Düşüncesiz insanların böylesine iyi yürekli bir adamı yerle bir etmesine, birisi ona bir şans versin diye bu kadar önemli bir şeyi gizlemesi gerektiğini hissettiği bir noktaya getirmiş olması beni çok üzdü.

Elimi elinin üstüne koyarak parmaklarını tuttum. "Sen de benim için aynı şeyi yaptın. İçimdeki bir şeyi onardın. O kadar uzun süredir kırıktı ki, bir daha onarılması imkânsız diye düşünüyordum. Aslında, senden önce kendi değerimin farkına hiç varmadım. Ne bir anne ne bir arkadaş ne de bir partner olarak potansiyelimin. Ama artık bundan eminim."

Mavi gözlerini gururla gözlerime dikti. "Bunu ben mi yaptım?"

"Sen yaptın. İnsanlar hokeyin ötesinde ne kadar harika bir adam olduğunu anlamadığı için üzgünüm. Ama bu onların kay-

bı." Connor'ın piknik battaniyesinde emekleyerek Adam'ın kucağına oturuşunu, göğsüne dayayışını ve arkasından Bear'ın başını ikisinin bacaklarına yaslayışını izledim. "Ve bizim kazancımız."

"Ya hokey yönümü sevmezsen?"

İşin aslı, bunu çoktan sevdiğimi biliyordum. Son iki haftamı onu izleyerek geçirmiştim. Maçlarla ilgili öyküler, maç sonrası röportajlar, sezon öncesi maçlar. Net olarak gördüğüm tek şey, onun buz üstünde de aynı kişi olduğuydu. Hayat doluydu. Baskındı. Tüm zaferlerini kutluyordu ve zor durumlarda takım arkadaşlarına moral veriyordu. Arkadaşları ona izin vermediği halde, her şeyi omuzlamaya çalışıyordu. Ailesini koruduğu gibi, takımını da kalpten koruyordu.

Onu gördüğümü ona nasıl açıklayabilirdim?

"İlk karşılaştığımız gün, benimle ilgili olarak ilk fark ettiğin şey neydi?" diye sordum.

Adam o anı gözlerinin önünde canlanmış gibi kocaman bir gülümsemeyle bana baktı. "Gülümsemeni. Kocaman, içten bir gülümsemeydi ve o sırada altmış küsur kiloluk köpeğim kucağında oturuyordu. Sonra güldün ve gülümsemen kadar güzel, mutlu ve bağımlılık yaratan bir gülüştü. Kalbinin de öyle olduğunu hemen anladım." Gözlerindeki gülümseme dudaklarımın şeklini izledi, başparmağını çenemdeki gamzenin üstünde gezdirdi. "Bunlar seninle ilgili ilk fark ettiğim şeylerdi."

"Saçlarımı annem yüzünden pembeye boyadığımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Ona ektiğiniz pembe şakayıkları hatırlatıyordun. Taze ve büyüleyici." Başını yana eğip gülümsedi. "Sana dair en sevdiğim betimlemelerden biri."

Bu adamın beni her zaman duyduğunu, her zaman çok daha fazlasını gördüğünü teyit edince kalbim duracak gibi oldu. "Nedenin yarısı bu. Diğer yarısı, fark edilmek istemem. Birisinin dikkatini çekmeyi çok istiyordum. Koruyucu aile sisteminde, sene-

lerce kimsenin dikkatini çekememiştim. Birisi saçlarım yüzünden beni fark ederse, yeteri kadar meraklanırsa ve benimle konuşmak için vakit ayırırsa... Belki başka şeyleri de fark eder diye düşündüm. Belki bana bir şans verirse, hoşuna giden başka şeyler de görür dedim. Aslında, çoğu zaman işe yaradı ama benim umut ettiğim şekilde değil. Her zaman insanların benimle ilgili olarak fark ettiğim ilk şey oldu ama sen ilk bunu fark etmedin. Daha ilk başından, çok daha fazlasını gördün. Doğru nedenler yüzünden görüldüğümü hissettirdin."

Battaniyenin üstünden uzanıp parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim. Elleri her zamanki gibi sıcacıktı ve bu güven veren dokunuşunun yanında bütün dağlar ufacık kalırdı. Hayatımda hiç elini tuttuğum zamanki kadar özgüvenli hissetmemiştim.

"Seni her zaman gördüm, Adam. Dahası, gördüğüm her şeyi sevdim. Bu yanını bir nedeni olduğu için gizlediğini biliyorum ama bunu da seveceğimden eminim."

Kucağımda uyuyan oğluma baktı, parmaklarını sarı saçlarının arasında dolaştırdı. "Ben sadece ikiniz için kusursuz olmak istiyorum."

"Kusursuzluğa ihtiyacım yok. Dağınıklığa, kaosa, korkularına ve güvensizliklerine ihtiyacım var. Ben sana bunları verdim ve sen hepsini aşmamı sağladın. Şimdi izin ver de ben seni kendi karmaşandan kurtarayım."

"Ya sana fazla gelirse? Ayrı geçirilen zamanlar, maçlar, medya. Ya çok zor olursa?"

"Ama hayat böyle değil mi? İşler zorlaştığında çözmeye çalışmak, değil mi? Bu şekilde gelişiriz. Senelerce tek başıma geliştim. Artık başka birisiyle gelişmek istiyorum."

Gözlerinde bir umut parıltısı belirdi ve vücudunun bir anda canlandığına yemin edebilirdim. "Benimle mi?"

"Seninle, Adam."

Ellerimize bakıp gülümsedi, başparmağını tenimde gezdirdi.

Yüzüme baktığında, gözlerinde bir sabır ifadesi vardı ve bu adamın en derin parçalarımı bile anladığını hatırlatıyordu. "Sanırım, ağırdan almamı istiyorsun."

"Evet, iyi olabilir diye düşünüyorum," dedim tepkisini merak ederek. Ama sadece gülümsedi.

"Benim ihtiyacım olan şey de bu olabilir. Dünyama ait olduğundan adım gibi eminim ama bu işi doğru yapmak istiyorum, Rosie. Sana bütün parçalarımı, tüm bunlara dilediğin hızda alışabilmen için gerekli zamanı vermek istiyorum." Elimi dudaklarına götürdü, tüy gibi bir öpücük kondurdu. "Acele etmek yok, tamam mı? Çünkü sen hazır olduğunda, bir daha gitmene izin vermeyeceğim."

~

Sessizliği her zaman sevmiştim. Her şeyin rahat olduğu iyi türden sessizlik. Huzurla, her şeyi açıkça anlatmakla, sorunları birlikte çözmekle ve sonunda birlikte, yan yana yürüyebileceğiniz yolu bulmakla gelen sessizlik. Deneyimlemekten mutlu olduğunuz türden sessizlikti ve ikimiz asansörle daireme çıkarken bunu yaşıyordum.

Kapı, birileri bizi gözetleme deliğinden izliyormuş gibi önünde durduğumuz anda açıldı. Archie temkinli bir ifadeyle bir Adam'a bir bana baktı ve Adam elini uzattı.

"Resmi olarak tanışmadık. Ben Adam."

Marco'nun yüzü Archie'nin arkasında belirdi. "Tanrım. Gelmiş. Adam, araştırma yapıyordum da acaba gömleğini kaldırabilir misin? Rosie sekizli karın kasların olduğunu söyledi ama Archie onun abarttığını düşünüyor. Bu konuda bahse girdik ve..." Elini göğsüne götürdü. "Elbette, ben *sana* bahis oynadım, o yüzden..."

Archie elini onun yüzüne dayayarak onu susturdu. "Lütfen gömleğini çıkarma. Marco sınırlar üstüne çalışıyor ama seninle resmi olarak tanıştığıma memnun oldum." Eğilip Bear'ın kulaklarını kaşıdı. "Selam, koca adam. Rosie'nin dediği kadar yakı-

şıklıymışsın." Dikkatle bana baktı. Gülümsediğimi görünce o da gülümsedi. "Connor, annen Adam'a iyi geceler derken trenle oynayalım mı?"

Connor bağırarak içeri koştu, sonra birden durdu. Bize geri koştu, kollarını Bear'ın kalın boynuna doladı. "Bay bay, büyük köpek. Seni seviyom." Sonra Adam'ın bacaklarına sarıldı. "Bay bay, Baba. Seni seviyom."

Adam onu kucakladı. "Bay bay, dostum. Ben de seni seviyorum."

Kapı Connor'ın arkasından kapandığında kendimizi koridorda yalnız bulduk. "Bunu özlemişim," dedi alçak sesle. "*Baba.* Bunun şey anlamına gelmediğini biliyorum ama..."

Başını iki yana salladı, ellerini ceplerine soktu. "Sadece onun için özel olduğumu hissediyorum, o kadar."

"Öylesin zaten, Adam. İkimiz için de özelsin." Başını sallayan, gözlerini yere diken, özgüven ve utangaçlık karışımı çok tatlı bir ifadeye bürünen ve tertemiz bir kalbi olan bu adama baktım. "Nereden bildin?"

"Neyi?"

"Stardust Sokağı." Çocukluğumun geçtiği sokağın ismini söyledim. Bursumu kaybettikten sonra, bir anda ortaya çıkan bursun ismini.

Adam'ın yanakları kızardı, gergin bir sesle güldü. "Bunu benim yaptığımı anladın demek? Ben... seni *Google*'da arattım."

Bir kahkaha patlattım. "*Seni Google*'da aratsaydım, bu karmaşanın hiçbirini yaşamayacaktık sanırım."

Adam ikimizden birini seçmeyi reddediyormuş gibi tam ortamızda oturan köpeğine baktı. "Bear beni sana getirdi. O gün dağlarda seni yere devirmemiş olsaydı, seni ve Connor'ı asla tanıyamazdım. Bear'ı ameliyata aldığınızda bunu düşündüm."

Bana bir adım yaklaştığında kalbim duracak gibi oldu. "Ama annenle babana da teşekkür etmem gerek. Seni buraya getirme-

selerdi ve sen burayı çok sevmeseydin, asla Vancouver'a yerleşmezdin. Baban olmasaydı ya da ebeveynlerin sana bu inanılmaz, empati dolu kalbi vermeselerdi, bir veteriner olmayı düşünmeyebilirdin. Sarf ettiğim tün bu çabalardan sonra, öylece oturup hayalini askıya almana seyirci kalamazdım. Okul ücretini ödememi istemediğini biliyordum, Rosie ama sana bunu vermek... paramı harcadığım en iyi şeylerden biri. Stardust Sokağı'na gelince... Hayatında ve geleceğinde ebeveynlerinin oynadığı rolü onurlandırmak istedim. Çünkü her adımda kızlarıyla çok gurur duyarak yanında olduklarını biliyorum."

Sinsi gözyaşları gözlerimi yakmaya başladığında elimle yüzümü yelpazeleyerek burnumu çektim. "Neden beni hep böyle duygulandırıyorsun?"

Adam hafifçe güldü, yüzümden akan bir damla gözyaşını sildi. "Kalbini seviyorum, Rosie. Harika bir veteriner olmanı sağlayacak olan şey bu. Seni *sen* yapan şey."

"Bana inandığın için teşekkür ederim, Adam."

"Ben de bana ikinci bir şans verdiğin için teşekkür ederim. Ama üçüncüye ihtiyacım olmayacak. Söz."

Verdiği söz, içime yanağımı kavrayan eli kadar sıcak bir his yaydı ve kendimi bu iki şeye teslim ettim. "Artık sırlar yok, tamam mı?"

"Tamam." Elini geri çekti. Gözü seğirdi, parmaklarını esnetip yumruklarını sıktı. "Meyveli buz dondurmaya bayılırım," dedi. "Sadece sağlıklı şeyler yiyormuşum gibi göründüğünü biliyorum ama meyveli buz dondurmayı o kadar çok seviyorum ki buzluğumda tam sekiz kutu var. Yememeye çalıştım ama becerememedim." Uzun uzun, sesli bir şekilde nefesini dışarı verdi ve bunu yaparken elini karnına dayadı. "Vay canına, hafiflediğimi hissediyorum."

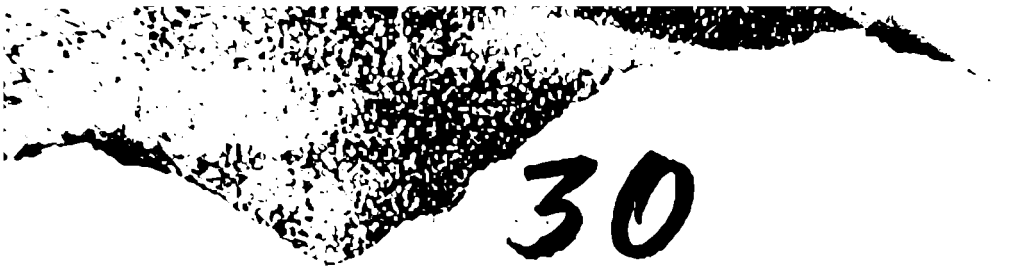
En kötü sırlarından birinin bu olması, onun nasıl bir insan olduğunu anlatıyordu. Güldüğümü görünce sırıttı.

Elimi tuttu, parmaklarını yavaşça parmaklarımın arasından geçirdi. "Son iki haftanın büyük bir kısmını mutfakta dolaplarına bakarak geçirdim çünkü gözlerinin rengini unutmak istemedim." Yüzüme baktığında o yoğun ifadesi kalbimin dörtnala koşmaya başlamasına neden oldu. "Bil diye söylüyorum, asla pes etmeyecektim. Şu anda, sen kendini hazır hissedene dek ne yapmamı istiyorsan yapmaya hazırım. İstediğin kadar ağırdan alacağım. Sabırlı olacağım."

"Günlerini bir kadını bekleyerek geçirmeye razısın demek."

"Sen o kadınsan mı? Kesinlikle." Yanağımı öptü, yumuşak dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve fısıldadı. "Ne de olsa, günün birinde seninle evleneceğim. Batman her zaman kızı kapar."

Yüzünde gururlu bir gülümsemeyle geri geri gitti ve asansöre bindi. Kapılar kapanmadan önce muzip bir ifadeyle parıldayan gözlerini gözlerime dikip göz kırptı. "İyi geceler, baş belası."

30

EN İYİSİNİ GÖMLEKSİZ BABALAR YAPAR

Adam

"Ona mesaj yazar mısın artık? Mesajlarını açıp dikkatle bakmandan ve tekrar kapatmandan sıkıldım!"

"Tanrım," diye mırıldandım Jaxon'a dik bir bakış fırlatıp. "Birisi yatağın ters tarafından kalkmış galiba."

"Sabah kalktığımda Yumak aletimi oyuncak sandı, ben kendimi koruyamadan sivri tırnaklarıyla tırmaladı." Bir eliyle bacaklarının arasını tuttu, diğer kolunu yana savurdu. "Tabii ki aksiyim!"

"Belki *hayalarını* korusaydın, bu kadar *sinirli* olmazdın*," dedi Carter. Kaşlarını oynattı, beşlik çakmak için elini havaya kaldırdı. "Eee? Anladınız mı? Kafiyeli..."

"Tamam, anladık," dedim.

"Ah." Kaşlarını çatarak eline baktı. "Hiçbiriniz beşlik çakmadınız da." Paten kaydıktan sonra aldığı *smoothie*'sini başına dikti ve bir *Oreo* kurabiyesini ikiye ayırdı. Sanırım, buna denge deniyordu. "Neden Rosie'ye mesaj atmıyorsun?"

"Daha saat sabahın yedisi."

"Bir çocuğu ve okulu var," dedi Emmett. O ve Garrett birkaç dilim kızarmış ekmeğe avokado püresi sürüyorlardı. "Kesinlikle kalkmıştır."

"Ağırdan alıyolar," dedi Garrett lokmasını yutmadan.

Jaxon şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?"

"Ağırdan alıyorlar," dedi Garrett. "Sabahın yedisinde mesaj atmak ağırdan almak olmayacağı için ona bir şey yazamıyor."

* İngilizcede "*testes*" (testisler) ve "*testy*" (sinirli) ifadeleriyle kelime oyunu yapılmıştır. (e.n.)

Carter güldü, kollarını kaldırıp esnetti. "Evet, bu oyunu biliyorum. Ollie ve ben ağırdan almayı hiç beceremedik. O daha çok zorlandı. Ağırdan almaya karar vermiştik ama Cara ve Em'in nişan partisinden sonra limuzinde üstüme tırmandı. Ona karşı koymak zorunda kaldım."

Olivia, üstünden buharlar tüten bir fincan çayla yanından geçerken başına bir fiske attı. "Hiç de öyle olmadı." Bana gülümsedi. "Bir süre ağırdan almanız çok şirin. Bir zararı olmaz. Ve evet, ona mesaj atabilirsin. Kadınlar sabah bir erkeğin aklından geçen ilk şey olduklarını bilmekten hoşlanırlar."

"O zaman, benim..."

"Evet."

"*Tamam.*" Hemen telefonumu çıkarıp bir mesaj yazmaya koyuldum. Arkadaşlarımın bana gülmesini de umursamadım.

Günaydın. İyi uyudun mu?

Hayır. Çok sıradandı. *Sil.*

Merhaba, Rosie. Bugün nasılsın?

Bu daha da kötü olmuştu. *Sil.*

Günaydın, güzelim. Dün gece yatakta seni düşündüm.

Tanrım, Adam, neyin var senin? *Tekrar sil.*

Olivia arkamdan telefona baktı. "*İyi günler* dilemek gibi basit ifade mucizeler yaratır, Kazanova. Fazla düşünme."

Ben: Günaydın, baş belası. Umarım güzel bir gün geçirirsin.

Baş Belası: Teşekkürler, Adam. Ne yazık ki güne çok iyi başlamadık.

Ağlamaklı bir Connor'ın kollarını boynuna doladığı bir fotoğraf geldi.

Baş Belası: Connor midesini üşüttü.

Lanet olsun. Zavallı çocuk. Fotoğrafa, Connor'ın mahmur gözleriyle bembeyaz görünen tenine zumladım. Rosie'nin yorgun, stresli gözlerini görünce hemen arama tuşuna bastım, sessizce Carter'ın verandasından arka bahçeye çıktım.

"Selam," dedi Rosie.

"Connor'ın hastalanmasına üzüldüm, Rosie. Sen iyi misin?"

"Evet, sadece..." İç çekti. "Zamanlama kötü. Onu kreşe yollayamıyorum ve artık Brandon bir seçenek değil." Burnunu çektiğini duyunca kalbim sızladı. "Özür dilerim, saat ikiden beri ayakta olduğum için sinirlerim bozuk, çok yorgunum. Bu da beni duygusallaştırdı. İki saate ameliyata girmem gerek ama kaçıracağım sanırım."

"Ona ben bakarım. Sen okuldayken ben Connor'ı alabilirim."

"Senden bunu isteyemem."

"İstemiyorsun, ben teklif ediyorum. Çocuklarla egzersizimi yaptım bile. Günün geri kalanı boş."

"Kolay bir gün olmayacak. Connor hasta olduğunda çok ilgi bekler ve duygusallaşır."

"Tamam, bunlar hoşuma giden şeyler."

"Adam..."

"Bırak da yardım edeyim, Rosie. Bana güvenebilirsin. Hem onu çok özledim. Bugün bana güven."

Tereddüt etti ve o anda altdudağını ısırdığını, uzun uzadıya ne yapacağını düşünürken gözlerinin arasında ince bir çizgi oluştuğunu hayal ettim. "Emin misin?"

"Hem de çok." Tekrar eve girdim. "Yirmi dakikaya oradayım."

Carter kollarını havaya savurup peşinden ön kapıya geldi. "Bugün benimle *TikTok* yapacağına söz vermiştin!"

"Hayır, söz vermedim."

"Offf. Ama kızlar dans etmene bayılıyor."

"Hayır, Carter." Kapıyı açıp üstünde yaşlı, seksi erkek anlamına gelen DILF harflerinin olduğu tişörtüne baktım. "Senin gömleksiz baba içeriklerine bayılıyorlar."

"*Sen de gömleksiz bir baba olabilirsin!*" diye seslendi ben kamyonetime binerken.

O sırada bana *Baba* demesini istediğim tek kişi Connor'dı.

Zavallı çocuk *gerçekten* de hastaydı; ağlamaktan gözleri kızarmış, burnu tıkanmıştı ve yüzü hem bembeyaz olmuş hem de ter içinde kalmıştı.

"İdare edeceğiz," dedim Rosie'ye kırk dakika sonra onu okula bıraktığımda. *İyi olmayabiliriz.* "Her şey kontrol altında." *Hiçbir şey kontrol altında değil.* Connor'a gülümsedim. Titrek bir gülümseme olunca *B* planını uyguladım ve iki başparmağımı havaya kaldırdım. "Değil mi, dostum?"

Connor öğürdü ve tam kusmadan önce Rosie'yi torbayı ağzına götürmeyi başardı.

"Ah, bebeğim." Oğlunun yüzünü sildi ve endişeli bakışlarını bana çevirdi. "Bilemiyorum, Adam. Belki de yanında kalmalıyım."

"Rosie." Omuzlarını tutup hafifçe sıktım. "Korkmanın nedeni, bu durumu kontrol edememen. Ama evde kalsan bile hasta olmasını kontrol edemeyeceksin. Onun yanında olmak, onunla ilgilenmek istediğini biliyorum ama inan ki ona çok iyi bakacağım. Evde benimle ve Bear'la birlikte vakit geçirmeye bayılacak. Öyle değil mi, dostum?"

Connor burnunu çekerek gözyaşlarını sildi. "Baba, Bear?"

Rosie hafifçe gülümsedi, alnına yapışan saçlarını yana attı.

"Bana güveniyor musun?" diye fısıldadım.

Birkaç saniye yüzüme baktı ve başını salladı. "Sana güveniyorum, Adam."

"Siktir, evet. Bana güveniyorsun."

"Siktir, evet," dedi Connor alçak sesle. Gülümsemem anında silindi.

"Kahretsin. Hayır. Siktir." Rosie'ye baktım. "*Rosie.*"

Connor ağır ağır gülümsedi, yüzünde haylaz bir ifade belirdi ve minik kaşlarını oynattı.

"Kayyetsin. *Kayyetsin! Kayyetsin!*"

Rosie'nin sırt çantasını aldım, kayışlarını omuzlarına geçirdim ve *Starbucks*'tan aldığım kahveyi ellerine tutuşturdum. "Bir şeye ihtiyacım olursa seni arayacağım ve yemin ederim ki küfretmeyeceğim!" Onu binanın girişine doğru -*nazikçe*- ittim. "Harika bir gün olsun, seni seviyoruz!" Durup elimi belime dayadım, kaşlarımı çatıp son iki sözcüğü düşündüm. "Hayır, ben, şey..." Rosie'yle göz göze geldim. Elinde kahvaltısıyla orada durmuş sırıtıyordu. "*Tamam, bay bay!*" arkama dönüp hızla kamyonetime bindim ve bir daha dönüp ona bakmadan hızla otoparktan çıktım. "Kahretsin. Ağzımdan kaçırdım, değil mi?"

Connor dikiz aynasından bana gülümsedi. "Kayyetsin."

Lanet olsun.

Baş Belası: Nasıl gidiyor?

Ben: Harika!

Baş Belası: Yalan mı söylüyorsun?

Ben: Azıcık!

Baş Belası: *gülme emojisi* Sana minnettarım, Adam.

Rosie iki buçuk saat mesaj atmamaya dayanmıştı. Etkilenmiştim doğrusu, sabahtan beri parmaklarının mesaj atmak için kendini yiyip bitirdiğini biliyordum.

Fakat gayet güzel idare ediyorduk. Zor bir gün oluyordu ama üstesinden geliyorduk. Connor neredeyse iki saattir kusmamıştı

ve bir parça krakerle suyu midesinde tutmayı başarmıştı. Sadece üç kere onu yatırmaya çalıştığımda huysuzlanmıştı. Ben mi? İyiydim. *Kesinlikle* iyiydim.

"Yardıma ihtiyacım var."

"Beş dakikaya geliyorum," dedi Carter.

Ne düşündüğünüzü biliyorum: *Tavsiye almak için Carter'ı mı aradın?* Yapacağımı düşündüğüm son şeydi ama itiraf edeyim ki çok iyi bir babaydı.

Carter geldiğinde, ön verandada kucağımda ağlayan, parmaklarını saçlarıma dolamış olan Connor'la onu bekliyordum.

"Bu da ne?" diye sordum Carter bize doğru yürürken.

"Ne, bu mu?" Başındaki şapkaya dokundu. "Seksi yaşlı erkek şapkam."

"Okuyabiliyorum, Carter. Şapkanda ne yazdığını görebiliyorum. Üstünde aynı yazı olan bir tişört varken şapkaya ne gerek var?"

"Mesajı iyice vermek için gerekli." Elindeki şeyi gösterdi. Bir tür... sırt çantasına benziyordu. "Ireland zor bir gün geçirdiğinde, sadece kucakta olmak ister. Onu göğsüme bağlaymca keyfi bir anda yerine gelir." Beni dikkatle süzdü. "Ama bunu ayarlamak gerekecek, benden daha ufak yapılısın."

Carter kimin daha iriyarı olduğunu gayet iyi bildiği için çaktırmadan bel kayışlarını gevşetirken gözlerimi devirdim.

"Seni bir dakika oturtacağım, tamam mı dostum?" Connor'ı verandadaki sandalyelerden birine oturttum ve anında çığlık atmaya başlayıp gömleğimi tutmak istedi.

"*Hayır*! Otuymak yok! Al! *Al!*" Apar topar kalktı, pantolonuma yapışıp bağırmaya başladı. "Al, Baba, *al!*"

"Hey," dedim tatlı bir sesle. Eğilip sırtını ovdum. "Keyifsiz olduğunu biliyorum. Şimdi, arkadaşım Carter bunu takmama yardım edecek. Sonra seni hemen alacağım, tamam mı?"

"Elimi çabuk tutacağım, küçük adam. Söz." Carter hemen ana

kucağını belime bağladı. "Sana gömleksiz bir baba olabileceğini söylemiştim."

"Gömleksiz bir baba olmak istemiyorum. Gömleğimin üstümde kalmasını istiyorum." Connor'ı hemen kucakladım ve Carter onu nasıl ana kucağına oturtacağımı gösterdikten sonra omuz kayışlarını bağladı. Connor minik yumruklarıyla gözlerini ovuşturdu, hıçkırdı ve başını köprücükkemiğime yasladı. "Ne diyorsun, dostum? Hoşuna gitti mi?"

"Otobüs," diye fısıldadı sokağın ilerisini işaret ederek.

"Gidip otobüsleri mi izlemek istiyorsun?" Carter'a baktım. "Hastayken dışarı çıkabilir miyiz?"

"Hava almak iyi gelebilir." Gülümseyerek Connor'm sırtım okşadı. "Memnun oldum, küçük adam. Yakında Ireland'la bir oyun günü ayarlayalım, olur mu?"

Connor iri, yaşlı gözleriyle onu süzdü. "Ire-lan?"

"Bravo!" Carter sırtıma bir şaplak indirdi. "Bunu yapabilirsin, Babacık."

"Lütfen, bana babacık deme."

Bana göz kırpıp arabasına bindi. "Sen bana Babacık diyebilirsin."

Tanrım. Zavallı Olivia.

Bear'a kayışını taktım, birkaç atıştırmalık kaptım ve üçümüz dışarı çıktık. İlk başlarda, Connor sessizdi, benim kamyonetleri ve kuşları işaret edişimi izliyordu ama Bear bir ağaca tırmanan bir sincabı kovalaymca biraz gülümsemeye başladı.

"Kırmızı araba," diye fısıldadı, kırmızı ışıkta duran bir arabayı işaret ederek.

"Evet! Kırmızı araba!" Mavi bir arabayı işaret ettim. "Bu ne renk?"

Connor gülümsedi ve ufak ayaklarını salladı "Kırmızı araba!"

"Mavi araba!"

"*Kırrmızı* araba!"

"Yeteri kadar yakın! Şuna bak, dostum!" Sokaktan geçen otobüsü gösterdim. "Bak!"

"*Düt-düt-düt! Otobüs!* Büyük otobüs!" Otobüs yanımızdan geçerken Connor çılgınlar gibi el salladı. "Selam, otobüs! Selam, büyük otobüs!" Otobüs şoförü de bize el sallayıp korna çalınca, Connor sevinçten deliye döndü. "Düt-düt, otobüs! Düt-düt!"

Wildheart'a uğrayıp Piglet'i kısa bir yürüyüşe çıkardık. Rosie yanımızda olmadığı için biraz şaşırdı ama yine de çok sevindi, her zamanki gibi poposunu havaya kaldırdı, aşağı inerken Bear'ın yüzüne çarptı. Eve geri döndüğümüzde herkes bir şekerleme yapmaya hazırdı.

Connor öğle yemeği olarak fıstıklı ve muzlu sandviçinin yarısını yedi, diğer yarısını benim ağzıma tıktı. Açılış maçından önce mide virüsü kapmayacağımı umdum.

"Şekerleme yapmaya hazır mısın?" dedim onu yukarı kata çıkarırken.

"Hayır," diye yanıt verdi.

"Ben hazırım. Uykum geldi."

Parmağını yüzüme doğrulttu. "Baba uyku?"

"Evet, dostum. Babanın uykusu geldi. Bugün beni epey meşgul ettin." Misafir odasına girdim, Connor'ı yere bıraktım ve önceki hafta ortaya koyduğum kutuları kenara itip boya tenekelerini dolaba tıktım.

Doğrulduğumda Connor orada değildi.

"Connor?" Hızla koridora koştum ama onu orada da göremeyince paniğe kapıldım. "Connor! Neredesin, dostum?"

Koridordan bir kıkırdama sesi geldi ve sesi takip edip yatak odama gittim. Connor yatağın ucundaydı ve Bear onu yukarı kaldırmaya çalışıyormuş gibi başıyla poposunun altından yukarı itiyordu.

"Baba, uyku?" Connor yatağı işaret etti, kollarını kaldırdı. "Connor uyku."

Derin bir oh çektim. "Beni korkuttun. Bir an için kaybolduğunu sandım." Onu kollarıma aldım. "Şimdi, seni oyun parkına yatıracağım."

"Hayır," diye bağırıp omuzlarıma yapıştı, kendisini yukarı çekmeye çalıştı. "Pak yok, pak yok!" Alnına, önceki cumartesi günü Brandon'ın evinde oyun parkı devrildiğinde kalan sıyrık izine vurdu. "Uf."

İç çekip onu tekrar göğsüme dayadım. "Korkuyorsun. Biliyorum, dostum. Özür dilerim." Onu iki yana sallamaya başladığımda yanağını omzuma dayadı, başparmağını emmeye başladı. "Ne yapalım?" Yine yatağımı işaret edip esnedi. "Baba, Bear, Conna, uyku."

"Yanına mı uzanmamı istiyorsun?"

Mahmur mahmur gülümsedi. Onu yatağın ortasına yatırdım, Bear da yanına uzandı. Dolaptan birkaç yastık daha alıp ikisinin etrafına yerleştirdim.

Yanlarına uzanıp iç çekerken tam beş saniye esnedim. Connor yanıma, Bear onun arkasına kıvrılırken yanan gözlerimi ovuşturdum ve başımı yastığa dayadım. "Sen uyuyana kadar yanında uzanacağım, tamam mı dostum?"

Minik eliyle elimi tuttu, gözleri kapanırken ona gülümsedim. Alnına düşen sarı saçlarına, burnunun iki yanındaki minik çillerine baktım. Çenesindeki gamze Rosie'ninkinin aynısıydı. Bu minik çocuğun ne kadar kusursuz olduğuna ve ne kadar *şanslı* olduğuma inanamadım. Connor'a sarılırken tek düşündüğüm buydu. Gözlerim onunla ve annesiyle ilgili düşünceler arasında kapandı.

Rüyalarımda Rosie'nin sesi aynıydı. Yumuşak, tatlı bir sesle bana sesleniyor, hafifçe kıkırdıyordu. Hatta ellerinin nazikçe kollarımdan yukarı ilerleyişi, çenemi okşayıp yanağımı tutuşu bile aynıydı.

"Adam," diye fısıldadı yine ve başparmağıyla altdudağımı okşadığında, birden gözlerimi açtım. Gülümseyerek bana baktığını gördüm.

"Lanet olsun, uyuyakalmışım. Lanet olsun, uyuyakalmışım!" Hızla doğruldum, yüzümü yüzüne çarptım. Kollarını yakalayıp onu tuttum ve hâlâ yanımda mışıl mışıl uyuyan Connor'a baktım. "Seni almayı unuttum mu? Ah, Rosie, çok özür dilerim. Connor oyun parkında uyumak ve yanımdan ayrılmak istemeyince, buraya uzandık. Çok yorgundu, ben de *çok* yorulmuştum ve o sadece, o sadece..." Connor'ı işaret ettim. "Ufacık bir top gibi kıvrılıp yanıma uzandı. Yanında olmamı istedi, uyuyakaldı ve ben ona *bakarken*, ne kadar tatlı, kusursuz diye düşünürken... Uyuyakalmış olmalıyım."

Rosie gülümsediğinde o kadar inanılmaz, o kadar çarpıcı bir manzara oluştu ki o anda ayaklarının dibine kapanmak istedim. "Öğretmenim ameliyattan sonra çıkmama izin verdi. Sen yanıt vermeyince kendim içeri girdim ve ikinizi tahmin ettiğim yerde buldum." Parmaklarını dağınık saçlarımın arasından geçirdi. "Bütün gün küçük bir insanla uğraşmak yorucudur. Özellikle de hasta olan küçük bir insanla." Ayaklarının dibinde mutlu mutlu oturan Bear'ı işaret etti. "Bear'la yemek hazırlarken sizi uyandırmak istemedik."

"Yemek mi yaptın? Neden?"

"Sana teşekkür etmek için. Sabah aynı anda iki yerde birden olamayacağım için stresliydim ve hasta olduğunda Connor'ın yanında ayrılmak hiç hoşuma gitmiyor. Bütün gün telefonuma bakacağımı, neler oluyor diye soracağımı sanıyordum ama sen oğlumla birlikte o otoparktan çıktığın anda huzurlu hissettim. Yanında güvende olacağını biliyordum, Adam."

Yüzümü tuttu, sıcak yanağıma bir öpücük kondurabilmek için beni kendisine çekti. "Her gün, bana seni seveceğim yeni bir şey veriyorsun. Bana şükredeceğim bu kadar çok şey veren birisini bulduğum için çok şanslıyım."

~

"Anlamsız bir şey bu."

Park ettiğimiz ıssız kasaba yolunda, kamyonetin yanında ileri geri volta atan Rosie'ye baktım. Sürekli düşünmek için duruyor, sonra kollarını havaya savurup, "Anlamsız bir şey bu," diyerek yeniden volta atmaya başlıyordu.

"Neden anlamsız?"

"Çünkü bir arabam bile yok, Adam! Bütçem bir araba almaya uygun değil ve bir araba kullanacak değilim. O yüzden, neden şimdi araba kullanmayı *öğreneyim* ki?" Çenesini yumruğuna yasladı, bana baktı ama başını sallarken beni bile görmediğini bilmiyordum. "Evet, bu konu kapanmıştır. Boş veriyoruz." Kamyonete doğru gitti, başıyla gelmemi işaret etti ve bagaj kapağına iki kere vurdu. "Bugün araba kullanma dersi falan yok! Hadi, millet! Gidelim!"

"Bunu sık sık yapıyor mu?" diye sordum kollarımı göğsümde kavuşturup. Ben kapıları kilitlediğim anda Rosie kapıyı açmaya çalıştı.

"Bu dramatik yürüyüşü mü diyorsun?" Archie onun kapı kolunu zorlayışını izledi.

"Hı-hı."

"İster inan ister inanma, benden bile daha dramatiktir," dedi Marco.

"Tamam," diye güldü Archie gözlerini devirerek. "O kadar ileri gitmezdim. Kimse senin kadar dramatik olamaz."

"Ah, benim de dramatik bir arkadaşım var." Sırf eğlenmek için kilidi açtım ve Rosie yine kapı koluna uzanırken gözleri parıldadı. Kapıyı yine kilitledim. "Bazen onu yeni şeyler denemeye ne zaman zorlamam ne zaman rahat bırakmam gerektiğinden emin olamıyorum. Onu hazır olmadığı bir şeye zorlamak istemiyorum."

Archie hemfikir olduğunu anlatan bir sesle başını salladı. "Evet, bunun zor olduğunu biliyorum. Ama onun bir şey için *gerçekten* de hazır olmadığını anlarsın. Tamamıyla içine kapanır

kalbin sana durmanı, ona sarılmanı söyler. Sen onu iyi anlıyorsun. Seninle asla acele ettiğini hissetmez. Ama bir sürü şey için ikna etmek gerekiyor."

"Peki ikna etmek yerine biraz *emrivaki* yapmamn daha çok işe yarayabileceğini düşünen olmadı mı hiç?"

Marco bana bakıp kaşlarını oynattı. "Bir dene istersen."

Connor Marco'nun sırtında oturduğu yerden öne uzandı, eliyle ağzını kapattı. İyi bir şey yapmış olabilirdi. "Anne, kamyon?"

"Sanmıyorum, canım," dedi Rosie. Yanımıza geldi, ellerini beline dayadı ve ofladı. "Bugün olmaz." Kamyoneti işaret etti. "Adam, kapılarda bir sorun var."

"Sahi mi?"

"Evet, sürekli bir açılıyor bir kilitleniyor."

"Çok garip."

"Garip çünkü sanki tam kapı koluna uzandığımda..." Susup kaşlarını çattı. Seni hadım edeceğim dermiş gibi yüzüme baktı. "Seni pisl..."

"A-a. Masum kulakların yanında ne dediğine dikkat et."

"Seni kandırıkçı." Gözlerini kıstı, kalçasını yana atıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Bakışlarım dekoltesine kayınca -*tüh*- hemen üst düğmesini ilikleyip güzel manzarayı örttü. "Aklından bile geçirme."

"Başladık," diye homurdandı Archie.

"Bir de dramatik değil mi demiştin?" diye fısıldadı Marco.

"Hayır, *senin* kadar dramatik değil demiştim."

"Ben buradayım!"

"Bunu çok iyi biliyoruz, Rosie."

Güldüm ama Rosie bana dik bir bakış fırlatınca öksürmüş gibi yaptım. "Hadi gel, baş belası. Kamyonette konuşalım."

Onu üç kez ayarlamak zorunda kaldığımız sürücü koltuğuna oturttuğum sırada, "Ne yaptığını biliyorum," dedi Rosie. "Bana o bakışı fırlatacaksın ve..."

"Hangi bakışı?" deyip acıklı bir ifadeyle ona baktım.

"İşte, bu bakışı!" Emniyet kemerini takmama ses çıkarmadı. "Sonra bana sana her şeyi anlatmamı istememe neden olan o tatlı sesle neden korktuğumu soracaksın ve pes edeceğim!"

Yolcu koltuğuna oturdum ve elimi aramıza kaldırdım. Tam üç kere bir elime bir bana baktıktan sonra elini uzattı ve parmaklarımız kenetlendi. Bunu, her şeyi sıcak, parlak ve eksiksiz hissettiren bu duyguyu çok özlemiştim. "Araba kullanmaktan neden korkuyorsun?"

Rosie inleyince güldüm.

"Ciddiyim. Bugün araba kullanma dersi yapacağımız için heyecanlıydın. Ben de bu yüzden bunu *istediğini* sandım."

Dudağını ısırdı. "İstiyorum."

"Ama korkuyorsun."

Başını önüne eğdi. "Basit şeylerden korkmaktan usandım."

"Korkmakta bir sorun yok, Rosie. Araba kullanmak bazı insanlar için basit diye herkes için basit sayılmaz. Sana yardımcı olabileceğim bir konu mu peki?"

"Sanmıyorum."

"Denemek ister misin? Hiç belli olmaz."

"Ölmekten korkuyorum," dedi birden. Ardından durdu ve ne tepki vereceğime baktı. Ben bir şey yapmayınca devam etti. "Aslında, ölümden değil de beklenmedik bir ölümden sonra neler olduğundan korkuyorum. Connor'ı bir daha görememe, büyüdüğünü görememe düşüncesi beni mahvediyor. Ona kimin bakacağını düşünmek de öyle. Aile büyükleri yok. Babası bile..." Sustu, söyleyeceği şeyden vazgeçip burnunu kırıştırdı. "Ebeveynlerimin bir araba kazasında ölmediğini biliyorum. İnsanlar her gün araba kazalarında ölüyor, yangınlar daha nadir meydana geliyor ama yine de benim ailem bir yangında öldü.

"Onlar öldükten sonra, beklenmedik ölüm konusu beni çok kaygılandırmaya başladı ve Connor doğduktan sonra da kaygı

seviyem on katına çıktı. Birden, her şeyi bana bağlı olan küçücük bir bebeğim olmuştu. Düşünebildiğim tek şey, beni bir daha görmeyeceklerini, yalnız olacağımı bilerek annemle babamın son anlarını nasıl yaşadıklarıydı. İnsanlar hep, '*Tahmin edebiliyorum,*' derler ama bunun saçma olduğunu düşünüyorum çünkü tahmin edebilmeleri imkânsız. Ama ben bunu o kadar uzun zamandır düşünüyorum ki... artık tükendim. Bunu başka bir şekilde anlatmanın yolu yok. Sanki vücudum beni boş veriyor. Korku beynimi ele geçiriyor ve oturup en kötü senaryoyu düşünmekten başka bir şey yapamıyorum. Düşüncelerimde o kadar kayboluyorum ki, bazen beni diri diri yediklerini hissediyorum, Adam."

Burnunu çekti ve o kadar sesli bir şekilde yutkundu ki benim boğazım acıdı. Yanağından bir damla gözyaşı süzülünce başparmağımla hemen yakaladım. "Sadece hayal ettiğimi biliyorum ama bu neredeyse daha zor. Çünkü bunu sırf hayal etmek bu kadar üzücüyse... Tanrım, annemle babamın o anlarda sonlarının geldiğini bilerek deneyimledikleri acıyı düşünemiyorum."

Kendi acısını geçiştirmek istermiş gibi elini sallayarak gülmeye çalıştı. "Evet, araba kullanmayı çok istediğim halde bu yüzden korkuyorum. Aptalca, değil mi?"

"Hayır."

Bana baktı. "Ne?"

"Hiç de aptalca değil. Korkuların gerçek ve geçerli. Acını hissedebiliyorum, Rosie, benim de içim acıyor. Ama aklıma bir şey geldi. Connor'a veda etme, onu geride bırakma korkusu yaşıyorsun ve bu başlı başına korkutucu bir şey... peki ya ebeveynlerinin acısına da tutunuyorsan? Ya seni geride bıraktıklarında hissettikleri, seni terk ettiklerini düşündükleri için hissettikleri acıyı sen üstleniyorsan?"

Bakışlarını yere indirdi, içine derin bir nefes çekerken dediklerimi düşündü. Ellerini tutup sıktım. "Bir şey deneyebilir misin? Benim için gözlerini yum." Gülümsedim, Rosie gözlerini kapa-

ürken saçlarını yana attım. "Zor olduğunu biliyorum ama annenle babanın yanında oturduklarını hayal et." Gözünden bir damla yaş aktı, sonra bir damla daha aktı, altdudağını ısırırken çenesi titremeye başladı. "Onlara hissettikleri acıyı gördüğünü söyle." Başını iki yana salladı ve gözyaşları daha hızlı akmaya başladı.

"Rosie," diye fısıldadım yüzünü tutarak. "Lütfen. Söyle onlara."

"Hissettiğiniz acıyı görüyorum," dedi gözyaşları arasında.

"Aferin," dedim gözyaşlarını silerken. "Şimdi, onlara bu acıyı senin üstlenemeyeceğini söyle."

Bu sözleri de güçlükle söyledikten sonra, orta konsolun üstünden kendisini göğsüme attı. Sırtını ovdum, gözyaşları boynuma akarken ona sıkı sıkı sarıldım.

"Ne dediler?"

Gözyaşlarıyla parıldayan, korkularından biraz olsun arındığı için berraklaşan yeşil gözleriyle bana baktı. "Bana, '*Bunu üstlenmeni istemiyoruz*,' dediler."

"Buna inanıyorum. Bu acıyı senin de yaşamam istemiyorlar. Ne acıyı ne de korkuları. Sevgiyi hatırlamanı istiyorlar." Ben kirpiklerinde biriken gözyaşlarını silerken, kalbimi sızlatan bir gülümsemeyle bana baktı. "Sana sevgilerini en güzel şekilde gösterdiklerinden eminim, Rosie. Tıpkı senin gibi."

Rosie boynuma atıldı, bana sıkı sıkı sarıldı. "Teşekkür ederim, Adam. Çok teşekkür ederim."

Sonraki birkaç dakikayı aynaları kontrol ederek, fren pedalına basmayı ve *azıcık* gaz vermeyi pratik ederek geçirdik. Rosie kendisini hazır hissettiğinde, içine derin bir nefes çekip direksiyonu tuttu.

"El frenini çek," dedim. Bunu yapışını izledim. "Güzel. Şimdi, trafiğe çıkacağını anlatmak için sola sinyal ver." Arkamdaki hayali trafiğe baktığımda, bizi yolun kenarından izlemekte olan Archie ve Marco başparmaklarını kaldırdılar. Connor da Marco'nun başına vurdu. "Hazır olduğunda, ayağını frenden çek."

Gözlerini sıkıca yumdu ve içine derin bir nefes çekip, "Bana güzel bir şey söyle," dedi. "Hayır kurumundan söz et. Aile Projesi. Bunu neden yapıyorsun?"

Gülümsedim. "Bunu ait olabilecekleri, güvende ve sevildiklerini hissedebilecekleri bir yer arayan çocuklar için yapıyorum."

Rosie gözlerini araladı. Yavaşça ayağını frenden çekti ve kamyonet ağır ağır ilerlemeye başladı.

"Bunu pes etmek isteyen çocuklar için yapıyorum çünkü onlara biraz daha dayanınca neler olduğunu göstermek istiyorum."

Azıcık gaza bastığında kamyonet biraz daha hızlı gitti.

"Bunu dışarıda bir yerde her zaman onları seven, destekleyen birisi olduğunu bilmeleri için yapıyorum. Zaman alabilir ama doğru insanları bulacaklar. Bunu Rosieler için yapıyorum."

Mutlulukla ışıldadığında o kadar güzeldi ki. Köşede durup kamyoneti park ettikten sonra, Archie ve Marco yanlarında Connor'la bağırıp tezahüratlar yaparak yanımıza geldiler. Rosie'nin gözlerinden okunan gurur ifadesi eşsizdi ve hayatımın sonuna kadar unutmayacaktım.

"Başardım, Adam. İlk kez bir sokakta araba kullandım!"

31

ESAS BAY HARİKA KİMMİŞ BAKALIM?

Rosie

"Gergin misin?"

"Ben? Gergin olmak mı? Hah. Beni *hiç* gergin gördün mü?"

Kaldırımda birlikte yürürken ve Connor'ı Adam'ın garajında buluverdiği yepyeni şık bir bebek arabasıyla iterken Adam yan yan bana baktı. Connor'ın yanında kim mi vardı? Bear. Evet, bu bebek arabası o kadar muhteşemdi ki, altmış küsur kiloluk bir köpeği bile rahatlıkla taşıyordu. "Her zaman."

"Merak ediyorsan, tam da yalan söylenecek bir andı bu." Adam ona yeni arkadaşı Ireland'la tanışmaya gittiğimizi söylediği için tekrar tekrar *Ire-lan* diyen, yeni arabasında sevinçle ellerini çırpan Connor'a baktım. Sonra dört kere değiştirdiğim kıyafetime, Archie popomu çok iyi kavradığını söyleyerek ısrar ettiği için seçtiğim ve diğer her şeyi bir kenara atıp giydiğim bol kazağa baktım. "Sadece arkadaşlarının beni sevmesini istiyorum."

"Seni seviyorlar zaten, Rosie."

"Bunu bilemezsin, Adam. Sen sadece beni daha iyi hissettirmeye çalışıyorsun."

"Kesinlikle biliyorum. Üç aydır senden söz ediyoruz. Telefonuma bakıp beni gülümseten kızla tanışmayı dört gözle bekliyorlar."

Yanaklarımın yandığını hissettim ve gülümsediğimi belli etmemeye çalıştım. Adam'la işleri ağırdan almaya karar verdiğimizden beri aradan iki hafta geçmişti ve Adam bir anda yine hayatımın demirbaşlarından biri olmuştu ama bu sefer fiziksel şeyler olmadan bile daha iyiydi.

Önceki hafta sezon öncesi maçları sona ermişti. Eğitim, antrenmanlar ve ameliyatlar arasında, birbirimizi her gün görmüştük. Bazen *Starbucks* siparişimi teyit etmek için aradığında uyanıyordum ve otuz dakika sonra kapımda bitiyor, ben kahvemin keyfini çıkarırken Connor'ı kreş için hazırlamama yardım ediyordu. Bazen okula gitmek için dışarı çıktığımda onu kamyonetine yaslanmış, o muhteşem gülümsemesi ve yanında mutlu yüzünde şapşal bir gülümseme olan Bear'la beni beklerken buluyordum. Bazen de -favorim buydu- akşamları çayla çörek getiriyor, Connor'ın banyosuna yardım ediyor, ona en sevdiği kitapları okuyup yatırıyordu. Sonra da Archie, Marco ve benimle koltuğa uzanıyor, *Jeopardy!** yarışmasını izliyordu.

Hayatımın her girintisine sızmıştı ve her şey o kadar tatmin ediciydi ki mutluluktan içim içime sığmıyordu.

"En azından bazılarıyla tanıştım," dediğim sırada kıvrılarak ilerleyen uzun garaj yoluna girmiştik.

"Bear'ın ameliyatından sonra kliniğe geldiklerinde mi?"

"Hayır, Wildheart'a geldiklerinde."

"Ne?"

"Garrett ve Jaxon? Beni görmek için Wildheart'a geldikleri günü diyorum."

Adam kaşını kaldırdı. "Ne dedin?"

"Evet, yüzlerinde... takma bıyıklar vardı. Bundan haberin yok muydu?"

Adam kendi ayaklarına takılıp tökezleyince, nasıl olduysa ayakkabılarından biri ayağından fırladı. "*Takma bıyıklar mı?*"

"Bir dakika." Durdum, Adam'ın ayakkabısını giymesini bekledim. "Beni gizli gizli görmeye geldiklerini bilmiyorsan, Jaxon'ın Yumak'ı nereden aldığını düşündün?"

Kollarını havaya savurdu. "Bana apartmanının dışındaki otoparkta, çöp tenekesinin arkasından miyavlama sesleri geldiğini

* Merv Griffin tarafından yaratılmış, Amerika'nın en ünlü bilgi yarışmalarından biridir. (e.n.)

söyledi. Sonra çöp tenekesine bakınca Yumak'ı bulmuş! Eski bir çorabın ve kırışmış bir *Doritos* paketinin yanında çekilmiş bir fotoğrafını yolladı, '*Bak, çöpte ne buldum!*' yazdı.

"İnanılmaz. Cidden sağlam bir yalanmış. Çok etkilendim."

Adam şaşkın şaşkın bana baktı. "*Takma bıyıklar mı?*" dedi tekrar.

"Garrett'ınki düştü, bir telefon gelmiş gibi koşarak kaçtı."

Adam elini ağır ağır yüzünde gezdirdi. İç çekerek karşımızdaki devasa evi gösterdi. "Eh, o zaman seni diğerleriyle de tanıştırayım."

Bebek arabasını ön verandaya bırakıp Connor'ın elini tuttu. Ön kapıyı açtığında, çok tatlı bir *Golden Retriever* sırtüstü yatıp yuvarlanarak bizi karşıladı. Bear onun yanına gidince Connor da eğlenceye katılmak için kahkahalar arasında yere çöktü. O sırada, o gece tanışacağım herkesle el mi sıkışsam, sarılsam mı, yoksa dostane bir ifadeyle el mi sallasam diye düşünüyordum. Tam bunu Adam'a soracağım sırada, merdivenlerden Garrett Andersen indi ve beni görünce gülümsedi.

"Rosie! Carter'ın Aşk Sarayı'na hoş geldin." Elimi uzatacakken beni kendisine çekip sarıldı. "Bizler sarılan tipleriz."

"Bir keresinde merhaba niyetine suratımıza bir vibratör sallamıştın." Jaxon Riley arkasında belirdi, kolunu omzuma attı. "Ah, sana Yumak'ın fotoğraflarını göstermek için can atıyorum." Arkamda duran Adam'a baktı. "Şey, yani sokak kedisinin... Hani çöpte bulduğum." Bana göz kırptı, kaşlarını çatarak Adam'a baktı. "Neden öyle bakıyorsun?"

"*Takma bıyıklar mı?*"

Jaxon yüzünü buruşturdu. "Ah..."

Garrett çenesini sıktı. "Demek bunu duydun?" Birden gözleri irileşti ve elini kulağının yanına dayadı. "Ne dedin, Jennie? *Geliyorum!*" Işık hızında koridorda gözden kayboldu ve Jaxon bize bakakaldı.

"Evet, yalnız kaldık sanırım. Şey, ben..." Kaçarken neredeyse Garrett kadar hızlıydı ama koridorun sonunda ayağı kaydı ve duvara tosladı. "Ahhh."

"Hak ettin bunu," dedi çok güzel bir kadın, uzun sarı saçlarını omzundan geriye savurdu. Jaxon yardım etsin diye elini uzatırken kadın elini ayağıyla itti. "Sana yardım edeceğimi düşünmen çok şirin. Cara Brodie hiçbir erkek için dizlerinin üstüne çökmez." Bana göz kırptı ve dilini yanağının iç kısmına götürdü. "Kocam dışında."

Connor ayağa kalktı, Cara bana sarılırken onu işaret etti. "Güzel."

"Ah, ne tatlı bir çocuksun sen." Cara onu kucağına aldı. "Çok zevkli olduğunu biliyor muydun?"

Connor büyülenmiş gibi onun saçlarını okşadı. "Çok güzel."

"Onunla tanıştığım gece ben de aynı şeyi yapmıştım," dedi Emmett Brodie, yanıma gelip beni hafifçe dürtüklerken. Bana gülümsedi ve olabilecek en tatlı şekilde sıkıca sarıldı. "Şanslı koca benim."

Adam elini belime attı, beni kendisine çekip kulağıma fısıldadı. "İyi misin?"

"İnanmıyorum." Alnıma vurdum. "Daha tek kelime bile etmedim, değil mi? Ben Rosie." Elimi uzattım ama hemen geri çektim. "Doğru ya. Sarıldık." Avuçlarımı kotuma sildim. "Gerginim."

"Gerginliğe ne iyi gelir, biliyor musun?" dedi Cara. Connor'ı kalçasına oturtup koluma girdi. "Donmuş margaritalar." Bana sokulup koridora çıkardığında... birilerinin *şarkı* söylediğini duyar gibi oldum. "En azından beş tane içmen gerekecek."

Oturması odasındaki manzara, en hafif ifadeyle ilginçti. Carter Beckett ve kız kardeşi Jennie'nin "*I Just Can't Wait to Be King*" şarkısının karaoke versiyonunu söyledikleri muhteşem gösterilerini izlerken, Adam'ın ailesiyle tanışmakla ilgili tüm endişelerim silinmeye başladı.

"İnanılmaz."

"Evet," diye fısıldadı Cara. "Bunun ne kadar sık tekrarlandığını duysan inanmazsın."

Garrett yanımıza geldi, elindeki vişneli gazlı içecekten bir yudum aldı. "O kotun içinde Jennie'nin poposu muhteşem görünüyor, değil mi?"

"*Kes* sesini, Garrett!" diye bağıran Carter hızla bize döndü. Beni görünce sustu, mikrofonu arkasına fırlattı. "*Ollie!* Rosie geldi!"

Ayak sesleri duyuldu ve bir saniye sonra kucağında minik kopyasıyla ufak tefek, kahverengi saçlı güzel bir kadın içeri girdi. "Aman Tanrım." Gördüğüm şey... gözyaşları mıydı? "*Nihayet.*"

Jennie heyecanla yanıma geldi ve aniden önümde durduğunda gamzelerini ortaya çıkaran kocaman bir gülümsemeyle bana baktı. "Selam. Ben Beckett kardeşlerin daha komik, daha güzel ve daha olgun olanıyım. Sana sarılabilir miyim?"

"Tabii ki," dedim. Jennie bana sıkıca sarıldığında etrafım gün ışığıyla kuşatılmış gibi hissederken duygulanıp yutkunmaya çalıştım. Herkes *çok* tatlıydı ve o gün onlarla tanışacağım için tam üç anksiyete atağı geçirmiştim.

Carter salına salına yanımıza gelirken bacaklarının arasına bakmamak için elimden geleni yaptım. Otobüs durağında milyon kere yakından gördüğüm için çoktan arkadaş olmuşuz gibi hissediyordum.

"NHL kaptanı, Calvin Klein iç çamaşırı modeli, GQ En Seksi Erkeği ve Bir Numaralı Yaşlı Seksi Erkek." Gururla göğsünü şişirip omzunu silkti. Gerçekten de her yanından mütevazılık akıyordu. "Bazıları bana Bay Harika der."

"Tanrı aşkına, Carter." Olivia gözlerini devirip iç çekti. "Özür dilerim. O... Şey, hep böyledir. Ben Olivia ve hayatımın sonuna dek ona mahkûmum." Kızını Carter'a verip bana sımsıkı sarıldı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Rosie."

Carter dünyalar tatlısı kızını bana çevirdi. "*Ben de babacığımın en büyük hayranı, gurur ve mutluluğu olan Ireland'ım.*"

"Selam, Ireland," diye güldüm minik elini sıkarak. "Sen kusursuz bir kızsın."

"Ire-lan!" diye bağıran Connor, Carter'ın paçalarını çekiştirdi ve Carter kızını onun önüne bıraktı. "Aaaa," dedi Connor. Eğilip ellerini dizlerini dayayıp hayretle ona baktı. Ona el salladıktan sonra da kabarık kahverengi buklelerini okşadı. "Selam, Ire-lan. Selam, bebek." Gözleri mutlulukla parıldadı ve göğsünü işaret etti. "Conna, Ire-lan, sarıl?"

"*Olivia!*" diye cıyaklayan Carter ellerini sallamaya başladı. "Kamerayı getir! Oluyor!" Olivia video kamerasını getirince Carter hemen ellerinden kaptı ve karın üstü yere uzanıp, mutlu mutlu oğlumun küçük tatlı kıza sarılışını kaydetmeye koyuldu. "*İlk arkadaşı.*" Ayağa kalktı, iç çekerek elini göğsünden aşağı indirdi ve o anda üstündeki tişörtü fark ettim. Üstünde *Babacık* yazan, kızıyla birlikte çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Connor kıkırdayan küçük kızı bıraktığında Ireland'a baktım ve üstündeki tulumu görünce dudaklarımı birbirine bastırdım.

Çünkü üstündeki fotoğraf aynıydı ve üstünde... *Babacığının Prensesi* yazıyordu.

Adam elime bir donmuş margarita tutuşturdu. "Herkesle tanıştın, Beckett kardeşlerin karaoke yaptığını gördün ve Carter'ın tişörtlerine maruz kaldın. Bu arada, o tişörtlerden bir gardırop dolusu var. Bunu hak ettin. Cara içine ekstra tekila koydu."

Ekstra tekila da Cara'nın sonradan hazırladığı çilekli *daiquri* kokteyl de harikaydı ama o gecenin rahat akmasını sağlayan şey insanlardı. Burada onların yanında, kendim gibi davranabiliyordum. Connor'ı ailelerine kabul edişleri, oturma odasında onunla danslar etmeleri ve onunla tıpkı Ireland'la yaptıkları gibi konuşmaları. Onlarla arada bir fark yoktu. Aile gerçekten de her yerde aileydi.

Bize onlardanmışız gibi davranıyorlar.

"Her sabah hayalarıma pati atıyor. Kalktığım anda başlıyor."

"İç çamaşırıyla uyumayı denesen?" dedim her gün Yumak'ın saldırısına uğradığını anlatan Jaxon'a.

Tiksintiyle bana baktı. "Hayatta olmaz. Ben özgür olmayı severim. Benim çocuklar serbest olmayı severler."

"Tamam da yataktan kalkmadan önce iç çamaşırını giyebilirsin."

"Sabah çişine gitmek için iki saniye sonra çıkarayım diye mi? Yok, kalsın."

"O zaman, aklıma başka seçenek gelmiyor, Jaxon. Ya hayalarını güvene alırsın ya da Yumak hayalarını pati atma pratiği için kullanmaya devam eder."

Jaxon ofladı, koltukta geriye yaslandı ama telefonunun ekranına bakıp gülümsedi. Erkanda Yumak'la yüzlerinin yan yana olduğu bir fotoğraf vardı. "Bu kadar şirin olduğu için şanslı."

Odaya göz attığımda, bütün öğleden sonra izlediğim insanları gördüm. Adam, Connor'dan üç adımdan fazla uzaklaşmamıştı ve gözlerini ondan sadece bana bakmak için ayırıyordu. O sırada yerde Connor, Ireland, Garrett, Carter ve Emmett'la oturuyordu ve komiklik yapıp çocukları güldürüyorlardı.

"Çocuklu erkeklerin çok çekici bir yanı var, değil mi?" dedi Olivia iç çekip kocasına bakarak.

Connor ve Ireland'ın tiz gülüşme sesleri odanın her santimini doldurana dek, bağıra bağıra "Otobüsün Tekerlekleri" şarkısını söylediler ve Adam oğlumu kucaklayıp ona sıkı sıkı sarıldıktan sonra yanağına bir öpücük kondurunca, midemde havai fişekler patladı. "Hem de *çok*."

Olivia bana dönüp sırıttı.

"Ne oldu?"

"Bunu hak ediyor doğrusu. Seni. Seni hak ediyor. Onu olduğu gibi gören ve daha fazlasını istemeyen birisini. Hassas kalbini seven, kendisi de hassas bir kalbe sahip olan birisini. Ona senin gibi bakan birisini."

Tam o sırada Adam'la göz göze geldik. Masmavi gözlerinde içimi eriten yumuşak bir ifade, altın rengi gün ışığı benekleri gibi parıldayan bir sevgi vardı ve gülümsediğinde tüm dünyam dengeye oturdu.

"Onun sana baktığı gibi bakan birisini."

Gözlerimin dolmasına neden olan, ağırdan alma fikrini çöpe atmamamı ve kaldığımız yerden devam etmemizi talep eden duyguları bastırmak için elimi salladım. Dilimin ucuna gelen, sadece ona söylemek istediğim iki küçük sözcükle. "Henüz bunu bilmiyorsun ama ben çok duygusalımdır."

"Aman Tanrım, ben de! Özellikle de Ireland doğduktan sonra."

"Doğum sonrası hormonları çok feci. Bir bebeğim olmadan önce de yeteri kadar sulu gözlüydüm. Yavru köpeklerin olduğu reklamlara bile ağlardım. O reklamları hatırlıyor musun? Hani Hayvanlara Zulmü Engelleme Derneği'nin çektiği reklamlar, şarkıyı da şey söylüyordu..."

"Sarah McLachlan! Evet! Carter'la tanıştığım gece, o reklamlardan birine ağlamamak için dilimi ısırmak zorunda kalmıştım!"

"Yani, o şarkıyı koymaları gerekli miydi? İnsanı daha da duygusallaştırıyordu."

"Ben de her seferinde mahvoluyordum." Olivia elimi tutup beni öne çekti. "Gel. Bir içki daha hazırlayalım."

Olivia mutfakta dolanıp karıştırıcıya malzemeleri atarken, mutfak adasının üstünde duran atıştırmalıklara göz attım. Adam'ın bebek arabasına beş kutu pestil koyarken açıkladığı gibi EFAG -En Favori Atıştırmalığınızı Getirin- gecesiydi. Ada tezgâhta birkaç farklı tür *Oreo* kurabiyesinden, *Dunkaroo* kurabiyelerinden, turtalardan, türlü türlü meyveli ve mısır gevrekli ürünlerden oluşan atıştırmalar, bir çocuğun yaş günü partisi kutlanıyormuş izlenimi veriyordu ama belli ki sezonun başlangıcını böyle kutluyorlardı ve ertesi gün açılış maçları vardı.

"Pestil yerine bir *Oreo* seçersen, Carter bunu hayat boyu Adam'ın başına kakar," dedi Olivia.

Güldüm, bir pestil paketini açtım. Adam'ın odanın karşısından bana gülümsediğini gördüm. Göz kırptı, dudaklarını sessizce oynatarak, *İyi seçim, baş belası*, dedi ve içim eridi.

"Nedir bu?" diye sordum, yiyeceklerin arasında bir anı defteri görünce. Kapağında hokey ekipmanlarının arasında, kucağında gülümseyen Ireland'ı tutan Carter'ın bir fotoğrafı vardı ve en üstte *Babacık Hokey Oynamaya Gidiyor* yazıyordu.

"Carter bütün yaz bunun üstünde çalıştı. Oğlanlar maçlar için şehir dışına çıktıklarında Ireland'ın bakması için hazırladı. İstersen bakabilirsin."

Derin bir sevgiyle hazırlanmış defterin sayfalarını çevirdim, arka arkaya dizilmiş aile fotoğraflarına, Carter'ın buz pistinde olduğu ve Olivia ile Ireland'ın tribünlerden onu izlediği fotoğraflara baktım. Günlük rutinlerine, sabah telaşlarına ve aceleyle edilen kahvaltılarına, otoparkta yaptıkları yürüyüşlere, köpek öpücüklerine, yatmadan yapılan köpüklü banyolara ait fotoğraflar vardı. Carter'ın bir uçağa binerken hokey maçı için uzak bir yere gideceğini ama evini düşüneceğini ve yakında yine ailesiyle birlikte olacağını açıkladığı bir fotoğraf vardı.

Son sayfada, Carter Ireland'ı dirseğinin iç kısmına oturttuğu, yanındaki Olivia'yı kendisine çektiği bir fotoğraf vardı. Bakışlarındaki yoğun sevgi çarpıcıydı ama esas fotoğrafın altındaki sözler beni çok etkiledi.

Babacık hokeye gidiyor ama sevgisi burada kalıyor.

Carter yanıma geldi, arkamdan anı defterine bakıp gülümsedi. "Ondan sık sık ayrı kalacağım için ne yapacağımı bilemiyorum."

"Onu çok özleyeceksin ha?"

"Evet. Onu biraz *takıntı* haline getirdim sanırım."

Üstündeki *Babacık* tişörtüne baktım. "Yok canım."

"Ya beni unutursa? Ya neye benzediğimi hatırlamazsa?"

Garrett'ın kucağında oturan, üstündeki tişörtte babasının resmi olan Ireland'a baktım. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Haklısın, Rosie. Bizim için daha çok tişört yaptırmalıydım. Haftanın her günü için ayrı birer tişört. Harika fikirdi, teşekkürler."

"Ne? Ben böyle bir şey..."

"Ollie! Rosie kendim ve Ireland için daha çok tişört yaptırmamı söyledi!"

"Carter, sokağın ilerisinde oturan o zavallı kıza tam zamanlı olarak sana tişört yapma işi verdin ve kız daha on dört yaşında. Ona biraz nefes aldırmalısın."

"Tamam." Carter bana göz kırptı. "Bunu kesinlikle yapacağım." İki kere daha göz kırptı.

"Çok kötüsün," diye fısıldadım ona.

"Neler yapabileceğime dair en ufak bir fikrin yok, Rosie."

Kızlar beni dışarı götürdüler. Hep birlikte bir ateş çukurun etrafına oturup *s'mores** eritirken bir yandan da içkilerimizi yudumladık.

"O beşini çocuklarla yalnız bıraktığımıza inanamıyorum," dedi Jennie, marşmelov şişlerimizi kömürlerin üstünde çevirirken.

"Dalga mı geçiyorsun? İki gün önce, garajda kocaman bir rulo patpatlı naylon buldum. Carter'a bunu ne yapacak diye sorduğumda, Ireland yürümeye başladığında kullanacağımızı söyledi. Şaka yaptığını sandım ama güldüğümde, "Kızımızın güvenliği gülünecek bir konu değil, Olivia," dedi."

Cara hayretler içinde ona baktı. "Sana Olivia mı dedi?"

Olivia ciddi ciddi başını salladı. "Bence Connor ve Ireland içeride *fazlasıyla* güvendeler."

Jennie bana erimiş bir *s'more* verdi ve buna bakarken boğazıma kocaman bir yumru oturdu.

"İyi misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Ah, evet. Affedersin. Bunlar çok güzel. Bana annemle babamı hatırlatıyor. Her yaz birkaç kere farklı zamanlarda kampa giderdik ve bu tatlı babamın uzmanlık dalıydı. Uzun zamandır bunlardan yememiştim."

* Sıcak marşmelovların bisküvilerin arasına koyulduğu bir tatlı türüdür. (e.n.)

Jennie gülümseyip kolumu sıktı. "Babamı on altı yaşındayken kaybettim. Garip, değil mi? Eskiden yaptığımız şeyleri şimdi yapmak yani. Güzel, nostaljik bir yanı var ve babam yanımdaymış gibi hissediyorum. Ama hâlâ zor. Çünkü bazen onu o kadar yoğun hissediyorum ki ona bir şey söylemek için başımı çeviriyorum ve..."

"Orada olmadığını görüyorsun."

"Evet. Bir an için nefes almayı unutuyorum."

"O hissi çok iyi biliyorum." Elini sıktım. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Dördümüz tatlı tatlı sohbet etmeye koyulduk ve oğlanlar çocukları yatıracaklarını söylemek için dışarı geldiklerinde, Olivia ve Cara bir sonraki sürahiye *azıcık daha* tekila koymaya karar verdiler."

"Ben şiddet sergileyen bir insan değilim..."

Olivia alaycı bir kahkahayla Cara'nın monoloğunu böldü.

"... bir odada onunla beş dakika yalnız kalacak olsam..."

Ben sırıtınca, Cara parmağını bana doğrulttu.

"Gülüyorsun ama çok ciddiyim. Courtney bir uçurumun kenarında duruyor olsa, dirseğim kesinlikle yanlışlıkla *tam kararında* kaburgalarını dürterdi ve bir daha onun ismini ağzımıza almazdık."

"Gerçekten de o kadar kötü müydü?" diye sordum. Üçü bana dikkatle baktıklarında yüzümü buruşturdum. "Medyanın biraz abarttığını düşünmüştüm."

"Abartı hiçbir şey yok," diye iç çekti Olivia. "Onu gösterdikleri kadar korkunç bir kadın. Açıkçası, Adam'ın hayatından çıkmasından dolayı hepimiz mutluyuz. Adam her zaman çok daha fazlasını hak etti. Courtney asla bu ailenin parçası olamadı."

O sözcüğü duyunca ve bunun benden yarattığı hasreti hissedince kucağıma baktım. Ama Cara devam edince başımı kaldırdım."

"Senin gibi değildi, Rosie."

"Nasıl yani?"

"Biz bir aileyiz. Senin ve Connor'ın bu aileye katılmasını istiyoruz."

O anda bir şey oldu. Çok ufacık ama devasa bir etki yaratan bir değişim hissettim. Sanki son parça çoktan oradaydı ama biraz eğri duruyordu ve birisi bunu fark etmeyeceğim kadar hafifçe itmişti. Fakat sonunda yerine oturmuş, doldurulmayı bekleyen boşluk bu kusursuz hamleyle doldurulmuş, birden her şey olması gerektiği gibi olmuştu.

Kalbim deli gibi hızla atmaya başladı; duygularımın yerinden kıpırdatmadığı boğazımdaki kocaman yumruya direnmeye çalıştım. Hayatımda asla birileri beni bu kadar kısa sürede sevmemiş, sorgusuz sualsiz ve tereddütsüz kabul etmemişti. Korkutucu, güzel ve... inanılmaz bir şeydi. Her zaman istediğim her şeydi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Sesimin çatladığını duyunca, bu üç harika kadın boynuma atıldılar ve içimi sevgiyle doldurdular.

İçeride Carter'ın tiz bir çığlık attığını duyunca, dördümüz de donakaldık.

"*Ollie!* Çabuk buraya gel! Acil bir durum!"

Hızla içeri girdik ama oğlanların mutfakta olduklarını, önlerinde bir sürü pestil ambalaj kâğıdı ve ellerinde yarısına kadar yenmiş pestillerle durduklarını görünce derin bir oh çektik.

Carter gökkuşağı renklerindeki pestilini kaldırdı ve heyecanla bize gösterdi. "Bunlar dil dövmesi yapıyor!"

"Jennie!" diye bağıran Garrett onun yanına koştu. Dilini çıkardı. "Divime vaksana!"

Carter hemen Olivia'nın yanına gitti, dilini sarkıtıp üstündeki kocaman pestil dilimini gösterdi. "Vak! Hazır mısın? İzle!" Pestili çıkardı ve gururla dilindeki mavi Yoda resmini gösterdi. "Woda!"

Bakışlarım Adam'a kaydığında utangaç bir ifadeyle bana gülümserken yanaklarının pembeleştiğini fark ettim. Yavaşça dilini

çıkarıp üstünde beliren tek boynuzlu at resmini gösterdi. O kadar saçma bir durumdu ki, aklımdan sadece onu bir banyoya tıkıp üstüne çıkmak geçiyordu.

~

"Eğlendin mi diye sormak istiyorum ama sürekli gülümsüyorsun ve sokakta sekerek yürüyorsun: Sanırım yanıtı biliyorum." Serin gece havasmda arkama dönüp dans ederek Adam'ın yanına gittim. Adam bebek arabasındaki Connor ile Bear'ı iterken kolunu tuttum. "Çok eğlendim."

"Seni korkutmadılar mı?"

"Azıcık bile korkutmadılar."

"Alkol yüzünden böyle demiyorsun, değil mi?"

Kıkırdayıp içime temiz, taze havayı çektim. "Bu kokuya bayılmıyor musun? Tanrım, temiz hava kokusu beni çok mutlu ediyor. Küçüklüğünde çamaşır ipiniz var mıydı? Bizim vardı. İlkbahar ve yaz aylarında, annem çarşafları kurumak için dışarı asardı, sonra gece o çarşafların üstüne uzanıp uyumak dünyanın en güzel hissiydi."

Adam telefonunu çıkardı, ekranda birkaç yere tıkladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Bir çamaşır ipi asmak için kendime hatırlatma yazıyorum."

"Neden?"

"Böylece, her gece yatağa girdiğinde bu kadar mutlu olacaksın. Mutlu eş, mutlu hayat hikâyesi."

O garip sesi çıkararak güldüm ama çakır keyif olduğum için bunu umursamadım. "Gerçekten de günün birinde benimle evleneceğini mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle."

"Ya hayır dersem?"

"Demezsin."

"Seni ukala," diye mırıldandım. Bu arada, Adam garaj kapısını açtı, Connor'ı bebek arabasından alıp Bear'ı ve beni içeri soktu.

"Hayır. Sadece ikimiz konusunda kendimden eminim."

Sistemimde dolaşan alkole rağmen bu sözleri duymak, birisinin geleceğindeki yerinizden bu kadar emin olduğunu bilmek garip, harika bir histi ve merdivenlerden yukarı kata çıkana dek gözlerini benden ayırmadığı için yanaklarımın kızarmasını engelleyemedim.

"Bu gece burada uyumak zorundasın," dedi misafir odalarından birini gösterip. "Connor'ın odasındaki yatağı çıkardım."

"Connor'ın odası mı?"

"Evet." Oyun parkının olduğu odanın kapısını açtığında ve içeri adım attığımda, kalbim duracak gibi oldu.

Daha önce açık kahve olan duvarlar artık buğulu griydi, üst kısımlarında beyaz bulut ve siyah kuş resimleri, alt kısımlarında zirveleri karla kaplı dağlar ve gece yarısı rengi her daim yeşil bitkiler vardı. Bir duvarın önünde bir tuvalet masası, yanında çok şık bir kitaplık ve odanın diğer tarafında bir ev biçiminde, tepesinde şeffaf bir perdesi olan tahta direkli bir yatak duruyordu. Tavanda, tıpkı kalbimin göğsümde dans ettiği yüzlerce karanlıkta parlayan yıldız dans ediyordu.

"Bir yer yatağı," dedi Adam. "Şilte yerde olduğu için, Connor bir yerini incitemez. Oyun parkında uyumaktan korktuğu için bu tür bir şeyin hoşuna gidebileceğini düşündüm.

"Tüm bunları ne zaman yaptın?"

"Bu hafta. Hoşuna gitti mi?"

Gözlerim yanıyordu çünkü ister inanın ister inanmayın, alkol beni yüz misli daha duygusal yapıyordu ama o gece ağlamamaya kararlıydım. "Bunu onun için mi yaptın?"

"İkiniz için yaptım, Rosie. Buraya geldiğinde kendinize ait bir yeriniz olduğunu hissetmenizi istiyorum. Kendi..."

"Evimizdeymişiz gibi."

"Evet. Evinizdeymişsiniz gibi."

Connor kollarında kıpırdandı, yumruklarıyla mahmur gözleri-

ni ovuşturdu. "Baba," diye fısıldadı, ona gülümsedi. Odada etrafına bakındığında, gözleri irileşti ve Adam onu yere bırakana kadar debelendi. "Aaaa! Kuş!"

Adam onun peşinden duvara gitti. "Ağaçlar ve dağlar da var."

"Da?"

"Evet, dostum."

Connor yatağı gördü, koşup üstüne tırmandı. "Yatak! Büyük yatak! Aaaa, büyük yatak!"

"Bence beğendi," dedi Adam bana bakarak. Yanaklarımdan gözyaşlarının sessizce süzüldüğünü görünce hafifçe gülümsedi. "Connor, annene sıkıca sarılıp iyi uykular de. Sonra, sana bir kitap okuyayım, olur mu?"

Connor minik kollarını boynuma doladı, şap diye dudaklarımdan öptü. "Seni seviyom, anne," dedi ve ben gözyaşlarımı silerken geçici odama giderken kitaplığa koşup bir kitap seçti.

Adam'ın ona birkaç öykü okuyuşunu, ona iyi geceler dileyişini ve onu sevdiğini söyleyişini dinledim. Ardından yatak odasının kapısı yavaşça kapandı ve gölgesinin benim kapımın altından sızan ışığın önünde durduğunu gördüm. Yatağa yattığımda, kesik kesik alıp verdiğim nefes seslerimi, sevdiğim adamın kollarında olmaktan başka bir şey istemeyen kalbimin çılgınca atışlarını dinledim.

Ev sessizleşip karanlıklaştığında, gözüme uyku girmediği için sessizce aşağı kata indim ve mutfağa gittim. Ay ışığı veranda kapısından içeri sızıyordu ve Adam'ın kilerinde en sevdiğim çayı ararken bir yandan su ısıtıcısında su kaynatıyordum.

Parmak uçlarıma yükselip bir tanesini yere düşürmeme ramak kalan fincanlara erişmeye çalışırken serin hava çıplak bacaklarımı okşadı ve Adam'ın boyunun o kadar uzun olmasına lanet okudum.

Birden, serin hava yerini üstümdeki ince tişörtten tenimi yakan kavurucu bir sıcağa bıraktı ve arkamda birisinin olduğunu, ılık nefesinin kulağıma dediğini hissettim. Adam güçlü eliyle

kalçamı kavradı, beni kendi vücuduyla tezgâhın arasına mıhlayıp yukarıdaki dolaptan bir fincan aldı.

"Boyun biraz daha uzun olsaydı, bana gecenin bir yarısı çay fincanı indirmekten başka şeyler için ihtiyacın olurdu," diye fısıldadı Adam boğuk bir sesle.

Yüce Tanrım.

Beni bıraktı, fincanıma kaynar su koyup daldırma çayı içine atarken loş mutfakta lacivert görünen gözlerinde tutkulu bir ifadeyle bana baktı. Odaklanabildiğim tek şey, üstünde sadece iç çamaşırı olduğu, o kusursuz kol kasları ve içeriyi azıcık aydınlatan ay ışığı altında ağzımı sulandıran bacaklarıydı. "Ayakta ne işin var, Rosie?"

"Be-be-ben... Uyuyamadım."

"Neden?"

"Şeyi düşünüyordum... Carter neden kendisine Bay Harika diyor?" *Aferin, Rosie. Sessizce odasına girmeyi ve sen bayılana kadar seninle sevişmesini istemeyi düşündüğünü söylemeden bin kat daha iyi.*

"Çünkü en büyük penisin kendisinde olduğunu sanıyor."

İşte, bu noktada alkol başımı derde soktu çünkü kafamı sallamak yerine yanıt verdim.

"Tamam, tüm hatlarını gördüm -*herkes* gördü- ve penisi büyük mü? Elbette. Evet, tabii. Ama seninki vücudumun içindeydi -birden fazla yerde- bu yüzden de daha büyük olduğunu biliyorum. *Esas* Bay Harika kimmiş bakalım?"

Adam midemin dibine çöken, bacaklarımın arasında titreşen boğuk bir sesle güldü. "Çakır keyif olman hoşuma gidiyor."

"Her halim hoşuna gidiyor."

"Doğru." Ağır adımlarla bana yaklaştı ve sırtım tezgâha dayanırken gözlerim aşağıya, izinsiz bir şekilde iç çamaşırının önündeki kabarıklığa takıldı. "Seni üstünde veteriner önlüğün varken seviyorum. İkinci yürüyüşümüzde poponu sıkıca saran mor taytı-

nı seviyorum." Belimi kavrayıp beni tezgâha oturttu, bacaklarımı iki yana açıp aralarına girdi ve sıcak ellerini dizlerime dayadı. "Üstünde tişörtümden başka bir şey yokken, bacakların çıplakken ve kalçaların elimi altlarına kaydırıp onları kavramam için yalvarırken seviyorum."

Beynim durdu ve Adam sert avuçlarını bacaklarımda gezdirip parmağı tişörtümü yukarı sıyırırken, kalp atışlarımı onu arzulayan, bir nabız gibi atan klitorisimde hissettim. Tutkulu bakışlarını gözlerime dikti, tişörtü kalçalarımın etrafında toplanana kadar yukarı çekmeye devam etti. Nefesim çıkacak bir yer bulamadan boğazımda kaldı. Hava bacaklarımın arasındaki sıcak, ıslak noktayı öperken oraya baktı ve derin derin inledi.

"Biliyordum," dedi dilini şaklatarak. Başparmaklarını kalçalarımdan yukarı götürdü, oraya çok yaklaştı ama değmedi. Islaklığımı kenarlara yayarken, ellerime yaslamp tutkuyla inledim. "Buraya girdiğin anda kokusunu hissettim."

"Nasıl kokuyorum?" diye fısıldadım. Başparmaklarında birini ağzına soktu, ıslaklığımı emerek aklımı başımdan aldı.

Başını eğip köprücükkemiğimin ortasını öptü, dudaklarını boynumdan yukarı ilerleterek kulağıma doğru götürdü. "Baş belası gibi kokuyorsun, tadın da öyle. Şimdi ben başımı büyük bir belaya sokmadan hemen yatağına geri dön."

Geriye gitti, apar topar tezgâhtan inişimi izledi.

Tutkulu sözleri beni mutfaktan tam çıkacağım sırada durdurdu.

"Bu arada," dedi. "Bir daha seni gecenin bir vakti mutfakta yakalarsam, seni derhal tezgâhın üstünde beceririm."

32

GÜNLERDEN ÜÇ EKİM

Adam

"Seninle *TikTok* yapmayacağım, Carter."

O soyunma odasmda, bu dört sözcüğün kaç kere tekrarlandığına inanamazdınız. Takım kaptanlarının genellikle açılış maçından önce hiper odaklanmış, hatta takım arkadaşlarının kalbine Tanrı korkusu saldığını düşünebilirdiniz ama Carter öyle değildi. Hayır, kaptanımız o gece kızının maçı izleyeceğine o kadar heyecanlanmıştı ki durmadan "My Girl" şarkısını söylüyor, poposunu dolabına doğru sallayıp *TikTok* sayfası için bir sürü içerik çekiyordu. Son on dakikadır, birisini *Kötü Kızlar* filminden ilham almış bir video çekmek için ikna etmeye çalışıyordu ama kimsenin oralı olduğu yoktu.

"Neden olmaz?" diye sordu Garrett'a aksi bir tavırla.

"Çünkü maçımıza hazırlanmaya çalışıyorum."

"Maçtan sonra?"

"Hayır."

"Ama bugün *Kötü Kızlar* günü! Bak, bu seferki çok kolay olacak. Yapman gereken tek şey kameraya bakıp tarihi söylemek." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Videoyu yapmazsan, kız kardeşimle evlenmene izin vermem."

"Kız kardeşinle evlenmek için izin alacağım tek kişi kız kardeşin. Hem Jennie'yi bu kadar mutlu ettiğim için beni seve seve kayınbiraderin olarak kabul edeceğini söylemiştin."

"*Şşt!*" Carter etrafına bakındı. "Sana bunu gizlice söylemiştim!"

"Ireland'a arkasında *Babacık* yazan bir forma aldığını biliyorsun, değil mi?" diye fısıldadı Jaxon bana. "Olivia'ya da üstünde takım numarası ve Bayan Beckett yazan deri bir ceket aldı. Adam takıntılı."

"Biliyor musun, Jaxon, Olivia'yla tanışmadan önce Carter sana çok benziyordu. Belki daha da kötüydü."

"Yani?"

Omzumu silktim. "Doğru kadın karşına çıktığında, senin de ne kadar takıntılı olacağını görmek için can atıyorum."

Jaxon dikkatle bana baktı, tiksintiyle dudaklarını kıvırdı. "İğrenç. Bir kadına üstünde *Bayan Riley* yazan bir ceketi isteyerek alacak olursam, beni hemen öldür. Aklımı yitirdiğim anlamına gelir."

Kaleci omuzluklarımın bağcıklarını bağlarken gülmeden edemedim.

"Hey, Adam?" diye seslendi Carter.

"Efendim?"

"Günlerden ne?"

"3 Ekim."

Soyunma odasında herkes bir ağızdan inledi ama Carter yumruğunu havaya savurarak telefonunu bana çevirdi. "Yaptın işte!"

Jaxon'a baktım. "Az önce *Kötü Kızlar* şeyini mi yaptım?"

"Az önce Cady Heron *oldun, dostum."

"Lanet olsun."

Açıkçası, o sırada keşke Carter kadar rahat olabilseydim diye düşünüyordum. Gergindim ve günün büyük bir kısmını o halde geçirmiştim. Sabah paten seansımızla takım toplantımız olduğundan, kahvaltıdan sonra Rosie ile Connor'ı evlerine bıraktığımdan beri Rosie'yle konuşamamıştım. Dilimin ucuna kadar gelen soruyu yudumladığım kahveyle birlikte yutmuştum ve tam on beş

* Tina Fey'in yazdığı *Mean Girls* (2004) filminde Lindsay Lohan tarafından canlandırılan baş karakterdir. (e.n.)

kere mesaj yazmış, o akşamki maça gelmek ister mi diye sormuş, onlar için iki biletim olduğunu söylemiştim. Ama her seferinde hayır, bu çok büyük bir istek, çok hızlı gidiyorsun diyeceğinden korktuğum için yollamaktan vazgeçmiştim. Hayır dese onu suçlamazdım ama şunu söylemek zorundaydım:

Bu işi ağırdan almaktan usanmıştım.

Onun için *açtım* ve içimdeki tok sızı bana bu açığı gidermem için yalvarıyordu.

Önceki gece, parmaklarımı bacaklarının arasına götürmemek, mutfak tezgâhının kenarına çekip ikimize de beni nasıl güzel içine aldığını hatırlatmamak için kendimi zor tutmuştum. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek, kalçalarının kalkıp indiğini, her hareketime karşılık verdiğini hissetmek istiyordum.

Ama bunun ötesinde, ona karşı neler hissettiğimi bilmesini istiyordum.

Ona ne kadar adandığımı.

Ona ne kadar sırılsıklam âşık olduğumu.

Vücudum vücudunu tanımıştı ve onu artık her daim onu istiyordu.

Ama ağırdan alabilirdim. Kalbi bana ait olduğu sürece tutkumu dizginleyebilirdim.

Dolabımdaki telefonum çaldı. Elime aldığımda ekranda gördüğüm isim beni gülümsetti.

Baş Belası: Bu akşam iyi eğlenceler, Adam. Muhteşem olacaksın! Çok iriyarı ve esnek olacaksın.

Mesajı, bana yedek kulübesinin arkasındaki iki boş koltukla yüzleşmem için gereken cesareti verecekti. Oyuncu tüneline doğru giderken maça odaklanmaya çalıştım.

İlerideki makineden tünele sis doldu, arenanın ışıkları söndü ve başımda kaleci kaskımla ilerleyip gergin sinirlerimi yatıştır-

maya çalışırken kulakları sağır eden tezahüratlar koptu. Ringin üstüne yeşil ve mavi spot ışıkları vurdu ve Carter bir anda şapşal halinden sıyrılıp takım kaptanına dönüştü.

"Başlıyoruz, çocuklar! Kim bu ringin sahibi?"

"Vipers!"

"Kim bizden daha çok çalışıyor?"

"Kimse!"

"Bu akşam kim galip gelecek?"

"Biz!"

"Aynen öyle, çocuklar! Şimdi, ringe çıkın ve onlara kim olduğumuzu gösterin!"

Müzik başladı, spiker hoparlörlerden geriye sadece Carter'la kalana kadar ringe çıkan oyuncuları teker teker tanıttı.

Carter başımı tutup alnımı alnına dayadı. "Başaracaksın bu işi, dostum." İsmi okunurken popoma bir şaplak attı ve izleyicilerin yeri göğü inleten tezahüratları arasında kayarak ringe çıktı.

"*Bayanlar ve baylar, son olarak gurur kaynağımız, kırk numaralı oyuncumuz, Vancouver Vipers kalecisi Adammm Lockwoooood için ayağa kalkalım!*"

İsmim müziği bastırırken ringe çıkıp sopamı kaldırdım. O mavi-yeşil denize, sırf bana tezahürat etmek için gelen insanlara bakmak gerçeküstü bir histi. İşte, hokeyin sevdiğim yanı buydu: herkesin birbirine destek olması, yanınızda olması ve size inanmasıydı. Bu destek ve sevgi bağımlılık yaratan bir histi ama ısınma süremiz için ışıklar tekrar yanarken yedek kulübesinin oraya bakmamaya çalıştım.

Kim bilir kaç maçta doğrudan oraya, arkasındaki noktaya bakmış, takım arkadaşlarımın eşlerini, kız arkadaşlarını ve ailelerini görmüştüm. Herkesin ortasında Courtney'nin doldurmaya tenezzül etmediği boş bir koltuk olurdu ve bana hiçbir zaman neden gelmediğiyle ilgili bir açıklama yapmamıştı. Yine de salak gibi her maç için aynı bileti almaya devam etmiştim.

Bunun benim suçum olduğunu biliyordum. Rosie'ye o akşam gelmesi için bir şans bile vermemiştim. Fakat oraya bakamıyordum çünkü o boş koltukla ilgili acı anıları, Rosie gibi iyi yürekli birisiyle ilişkilendirme düşüncesine katlanamıyordum. Bundan çok daha fazlasını hak ediyordu.

Kaskımı ağların üstüne koydum, sonra da kimsenin bana bulaşmadığı güvenli bir köşeye geçtim. Planladığım gibi esneme hareketlerine başlamaya fırsat bulamadan, müzik değişti ve "Cha-Cha Slide" şarkısı çalmaya başlayınca iç çektim.

"İnanmıyorum!" diye bağırdı Carter yanıma gelip. "Şimdi ne vakti olduğunu biliyor musun, Woody?"

Yine iç çektim çünkü ne vakti olduğunu çok iyi biliyordum. "Ça-ça vakti." Garrett ve Emmett yanımıza gelirken, bize sırıtan Jaxon'ı işaret ettim. "Bu sene Riley de yapmazsa yapmıyorum!"

"Hayatta olmaz. Bu sizin geleneğiniz. Siz bunu başlattığınızda ben takımda değildim."

"Sen bu ailenin bir parçasısın," dedi Carter ona alçak sesle. Onu üniformasından yakalayıp çekiştirdi. "Ve bu aile ça-ça vaktine katılır." Telefonlarını bize çevirmiş olan kalabalığı işaret etti. Bunu yapmalarının nedeni, Carter ilk maçımızda sinirlerimi yatıştırmak ve kusmamı engellemek için bunu zorla bir gelenek haline getirdiğinden artık izleyicilerin bu şarkı her çaldığında ça-ça gösteresini beklemesiydi. "İnsanlar süper ça-ça yapmamızı bekliyorlar, Riley ve beklentilerini karşılamamız gerekiyor."

"Onun yanımda durmasını istemiyorum," diye homurdandı Garrett. "Yanlış bir şey yaparsa, beni de mahveder. Jennie popomu sallamamı izlemeye bayılıyor."

Carter, Jaxon'ı aramıza çekti ve geri kalanımız şarkının talimatlarına uyarak sola kayarken, Jaxon bir heykel gibi kıpırdamadan durdu.

"Hemen sola kay," diye kükredim. Omzumla sol tarafı işaret ettim. "Şimdi sağa kay."

"Çapraz adım!"

Hokey patenlerimle zıpladım, ayaklarımı çapraz pozisyona getirdim ve gözlerimi kısarak ona baktım.

"*Tamam*," diye hırladı, ayaklarını bir kere, sonra ikinci kere çapraz yaptı. Şarkının ve kalabalığın en azından dörtte üçünün ritmine uygun bir şekilde ellerini çırptı ve sıra ça-ça'yı düzgün bir şekilde yapmaya gelince, bütün adımları kusursuz bir şekilde yaptı, sanki... pratik yapmış gibi kalçalarını çevirerek kendi etrafında döndü.

Ağzımı açtığım anda parmağını tehditkâr bir şekilde yüzüme doğrulttu. "Ne diyeceğini biliyorum ama sus. Sakın. Ağzını. *Açma*."

Ben sırıtarak dans adımlarına odaklanırken Jaxon yanımda her birini kusursuz bir şekilde yaptı. Şarkı sona erdikten sonra sırtına bir şaplak indirdim. "Bence Carter'a hoşuna gitmeyecek kadar benziyorsun."

"Bu akşam kaleni korumamı istiyorsan, beni rahat bırak."

Kıs kıs gülerek bacaklarımı iki yana attım, buzun üstünde açabildiğim kadar açtım ve diz arkası kirişlerimi güzelce esnettim.

Garrett da yanımda dizlerinin üstüne çöküp bacaklarını esnetti. "Bacaklarını nasıl öyle ayırabildiğini hiç anlamıyorum."

"Kaleci numaraları."

"Jennie bunu yaptığımda buzu beceriyormuş gibi göründüğümü söylüyor," dedi ağırlığını bacaklarına verip kalkarken. Yukarı baktı, kaşlarını oynattı. Onun kaşlarını Jennie'ye oynattığını biliyordum.

Öne eğildim, göğsümü mümkün olduğunca buza yaklaştırdım. "Sence Rosie televizyonda maçı izleyecek mi?"

"Sanmam."

Gözlerimi kıstım. "Teşekkürler, gerzek. Beni rahatlatmak için evet diyebilirdin."

Garrett güldü, benimle aynı anda ayağa kalktı. "Televizyonda

izlemeyecek." Sopasının ucuyla bir pak aldı, havaya atıp yakaladı. Sonra da yedek kulübesinin arka tarafını işaret etti. "Tam şuradan izleyecek."

Bakışlarım boş olacağından emin olduğum koltuklara kaydı ve ailem dediğim kişilerin arasında en favori iki insanımı görünce yüreğim kabardı.

İstesem bile yüzümdeki gülümsemeyi silmem mümkün değildi. Rosie ve Connor'a doğru kayarken gülümsemem kulaklarıma varıyordu. Connor takım formamın ufak bir versiyonunu giymişti, kulaklarında kocaman kulaklıklar vardı ve Rosie ona beni gösterdiğinde, bir anda yüzü aydınlandı.

Yedek kulübesinin önünde durduğumda cama vurdu. "Baba! Selam, Baba!"

Gülümseyip eldivenli elimi camın diğer tarafına yasladım. "Selam, dostum. Burada olduğuna çok sevindim."

"Hokey!" Sopamı işaret etti. "Baba... hokey?"

Rosie üstünde formamla o kadar nefes kesici görünüyordu ki Cara'nın Connor'ın bana *baba* demesine sevinçten çıldırdığını bile hayal meyal duyabiliyordum.

"Kendi etrafında dön." Bunu sessiz bir yalvarış gibi söylemiştim. Rosie güldüğünde, Connor'ı kollarına alıp ağır ağır kendi etrafında döndüğünde ve bana sırtındaki soyadımı gösterdiğinde kalbim duracak gibiydi.

Resmen kusursuz.

Sonra bana gülümsedi; gülümsemesi ışıl ışıl, sarsıcı ve sevdiğim her şeydi. "Daha çok pembe rengi seven bir kızım ama mavi ve yeşil de çok yakıştı."

Kaleci eldivenimi çıkarıp elimi cama dayadım. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Bakışları yumuşadı ve elini camın diğer tarafına dayadı. "En favori insanımızı desteklemek için gelmekten başka ne yapabilirdik ki?

Bu sözleri beni gururlandırdı ve yirmi beş dakika sonra milli marşların çalınmasının arkasından kalede yerimi aldığımda, ben de onları gururlandırmaya kararlıydım.

Rosie ilk yarıyı ne kadar izleyebildiğinden emin değildim. Ne zaman ona baksam, bana bakıp gülüyor, yanakları kızarıyordu ve ben daha da büyük bir gülümsemeyle karşılık veriyordum. İkinci yarıda, gözleri maçı izliyordu. Pak, Emmett'tan Garrett'a ve sonra Carter'a geçtiğinde ve Carter pakı Philly'nin kalecisinin omzunun üstünden ağlara yolladığında, kızların geri kalanıyla birlikte havaya bile sıçradı. Connor'ın neler olduğuna dair en ufak bir fikri olmadığını biliyordum ama herkes sevinçle bağırınca o da bağırmaya başladı.

Carter pistinde ortasında dönerek durdu ve sopasını karısına ve kızına doğrulttu. "Prenseslerim için!"

Carter bunu yaptığında Olivia ellerini yüzünden çekti ama yanakları yine de kıpkırmızı oldu. Ama Carter yedek kulübesine gidip ellerini ve alnını cama, Ireland'ın tam karşısına dayadığında, yanaklarındaki kırmızılık silinmeye başladı.

İnanılmaz bir performans sergiliyor, bütün atışları engelliyordum ama savunma oyuncularım da pakın bana yaklaşmasını engellemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Maçın bitmesine sadece bir buçuk dakika kaldığında ve rakip takım maçı skorsuz bitecekmiş gibi göründüğünde, Philly kalecisini değiştirdi ve bu oyunu berabere bitirmeye kararlı bir şekilde farklı bir oyuncuyu devreye soktu.

Oyun kötü bir çizgi değişiminde değişti ve Jaxon yedek kulübesinden fırlayarak hızla, son sürat üstüme gelen orta oyuncuya yetişmeye çalıştı. Eğilip yavaş yavaş kaleden çıkarken pakı izledim ve rakip takımın oyuncusu tam bir vuruş yapmak üzereyken, Jaxon pakı ondan kurtardı. Sopamla pakı yakaladım ve ileri savurdum. Tam Garrett pakı yakaladığında, ringin kenarına hapsoldu.

Pak ileri fırladı ve Philly'nin sağ açık oyuncusu hızla bana doğru gelmeye başladı. Sopasını geriye çekip öne savurduğunda sağa atlayıp eldivenimle pakı engelledim. Bir başka oyuncu pakı yakaladı, ben daha ayağa kalkamadan paka vurdu ve Jaxon onu ringin kenarına sıkıştırdığı anda diğer tarafa sıçrayıp yine pakı eldivenimle yakaladım.

Düdük çaldığında kaskımı çıkarıp ağdan su şişemi aldım ve önce bol bol ağzıma sıkıp ter içinde kalan yüzümü yıkadım. Rosie'nin ağzı açık beni izlediğini görünce göz kırptım ve kaskımı indirirken yüzünün kızardığını fark ettim.

Maçın sona ermesine on saniye kala, pak solumdaki halkaya düştü. Tam karşımda serbest kaldığını, doğrudan Philly'nin boş sahasına fırlatabileceğimi fark ettiğimde, rakip takıma sayı yaptırmamaya kararlıydım. Belki biraz gösteriş de yapmak istedim.

Pakı sopamla ileri geri oynatarak biraz öne çıktım ve Carter önümdeki tek savunma oyuncusunu kenara çekmeyi başardı. Sopamı geriye atıp öne savurdum ve pakı boş kaleye fırlattım.

Süre sona ermeden bir saniye önce düdük çaldı ve Rosie'yle Connor'ın ayakta tezahüratlar ettiklerini gördüm.

Takım arkadaşlarım sevinçle üstüme çullanmadan önce kalbime iki kere vurdum ve sahibi olan iki kişiyi işaret ettim.

~

Hayatımda hiç formamı o kadar büyük bir hızla çıkarıp duşa atlamamıştım. İyice sabunlandıktan sonra takım elbisemi giydim, yüzüme yapışan ıslak saçlarıma, yanaklarımdan süzülen su damlacıklarına aldırış etmedim.

Kravatımı taktım ama düğümü fazla gevşekti ve sola kaymıştı. Buna da aldırış etmedim.

"Adam, sen..."

"Gidiyorum. Hoşça kalın."

Arkamda kahkahalar, bağırışlar ve tezahüratlar koparken hız-

la soyunma odasından çıktım. Çocuklar o gece Aşk Kasabası'na gideceğimle, orada kendimi unutup otuz altı saat sonraki Washington uçağını kaçırmayayım diye beni ertesi gün arayacaklarıyla ilgili bir şeyler söylediler.

Sanki otuz altı saati Rosie'nin içinde geçirecektim.

Kimi kandırıyordum? Otuz altı saati Rosie'nin içinde geçirecektim.

Soyunma odasından çıktığımda, fotoğraf makineleriyle kameralar yüzüme çevrildi. Yanlarından geçip el salladım çünkü sohbet etmek için kalmayı düşünmüyordum.

Rosie Connor'ın elinden tutmuş, yanında arkadaşlarımla koridorun sonunda beni bekliyordu. Ben arkamda kameralarla hızla ona doğru yürürken, yanakları kızarmış, ne yapacağımı bekliyordu.

"Baba!" diye bağırdı Connor beni gördüğünde. Paytak paytak bana koştu ve onu kolundan tuttuğum gibi kucakladım.

"Selam, küçük baş belası."

Rosie'yi işaret etti. "Büyük bas bela."

"Adam," diye fısıldadı Rosie karşısında durduğumda. "Ben..."

Söylemek üzere olduğu bütün sözcükleri yuttum. Ne diyeceğini bile dinlemeden onu öperek susturdum. Çok tatlıydı. Sıcak çikolata ve tarçın, sonbaharın ilk tadı gibiydi. Dudaklarım her şeyini hatırlıyordu. Hayatım boyunca sadece bunun hayalini kurmuşum gibi onu tutkuyla öptüm.

Dahası, onu eve götürecek ve tapacaktım.

Azıcık geriye çekildiğimde, Rosie titreyen parmaklarını yüzümde gezdirdi, saçlarıma doladı.

"Selam, baş belası," dediğimde sırıttı.

"Selam."

33

KENDİMİ AŞIYORUM

Adam

Bunu beklemiyordum.

Bunu *gerçekten de* beklemiyordum.

Odamda deliler gibi koşturdum, kirli giysileri sepete attım, banyonun aynasını sildim, maç için çıkmadan dişlerimi fırçalarken musluk haznesine bulaşan bir parça diş macununu temizledim. Koridorun sonunda Rosie'nin Connor'a son kez iyi geceler dediğini, yatak odasının kapısının kapandığını duydum ve kendimi yatağıma atıp düzgün görünsün diye örtüleri çekiştirdim.

Tam da geç kaldığım ve evden çıkmadan önce ortalığı toparlayamadığım gün Rosie'nin benimle eve gelmesi gerekmişti.

Yatak odamın kapısı açıldığında, yastıklardan birini bir karate vuruşuyla kabartmaya çalışıyordum. Rosie'yle göz göze gelince durdum. Yastıkları yavaşça kabarttım, yana döndüm, dirseğimi yatağa, yanağımı elime yasladım.

"Selam."

"Ne yapıyorsun?" dedi. Bana doğru attığı her adımla kalbim daha da hızlanıyordu.

"Hiç... sadece biraz ortalığı toparlıyordum," dedim iç çekerek. Yatağa yayılarak çarşafı düzelttim ve kalkıp tuvalet masasının orada duran Rosie'nin yanına gittim. "Evden çıkmadan önce temizlik yapacak vaktim olmadı, dağınık olduğumu düşünmeni istemedim."

"Adam, esas *ben* çok dağınığım."

"Evet ama seninki düzenli kaos. Benimki sadece..." Tuvalet

masasındaki dağınıklığı elimle iterken doğru sözcüğü bulmaya çalıştım ama komodindeki şeyi görünce tüm umudumu yitirdim. "Kahretsin."

Rosie bakışlarımı takip etti ve masanın önüne geçmeye çalıştığımda beni kenara itti. "Bu ne?"

"Neyi diyorsun?"

Komodinimde duran kitabı gösterdi. "Bunu diyorum."

Beni diri diri yemek üzere olan gerginliğimi yutkunarak gidermeye çalıştım. Oysa daha yarım saat önce kendimi gayet rahat hissediyordum. "Hafif bir şeyler okuyordum."

"Hafif bir şeyler mi?" Elindeki kitaba baktı. "*Üvey Ebeveynlik Değil Ortak Ebeveynlik: Etiketleri Bir Kenara Atmak ve Olabileceğiniz En İyi Ortak Ebeveyn Olabilmek için Partnerinize Destek Vermek.*"

"Tamam ama başlığı yüksek sesle okumana gerek yoktu." *Tanrım.*

"Bu kitabı ne zaman aldın?"

Ensemi ovuşturdum. "Kısa bir süre önce. Bana ikinci bir şans tanırsan, ikiniz için kusursuz olmak istedim."

Uzunca bir süre yüzüme baktı, sonra güçlükle yutkundu. Komodinimde duran renkli etiketlere ve sarı keçeli kaleme baktı. "Ya bunlar?"

Hafifçe öksürdüm. "Ben, şey... Önemli kısımları işaretliyordum. Daha sonra geri dönebilmek için."

"İyi bir partner ve üvey baba olmakla ilgili bir kitabın belirli bölümlerini mi işaretliyorsun?"

"Evet, öyle sanırım. Yani, kitapta en önemli şeylerden birinin üvey ebeveyn etiketini bir kenara atmak olduğunu söylüyor. Çocuğu öz çocuğun gibi sevmen gerekiyor. Ama zaten bu çok kolay çünkü Connor'ı kendi çocuğum gibi seviyorum."

Rosie'nin gözleri dolunca paniğe kapıldım. Gözyaşlarını durdurmak istediğim için çekmecemden kalemimle not defterimi çıkardım.

"Ufak bir defter aldım. Bazen kitabı okurken aklıma sorular geliyor. Bunları sana sorabilmek için not ediyorum." Boynumun kızarmaya başladığını hissedince, defteri göğsüme dayayarak bunu gizlemeye çalıştım. "Çok garip. Bunu yüksek sesle söyleyince kulağa ne kadar garip geldiğini fark ediyorum. Bana ikinci bir şans vermeyebilirdin. Ama verecek olsaydın..."

"Veriyorum."

Yine yutkundum. "Çocuk yetiştirme konusunda bu kadar dahil olmamı istemeyebilirsin. İkiniz zaten bir ailesiniz. Sen bana benim sana ihtiyaç duyduğum gibi ihtiyaç duymayabilirsin."

Rosie ne dediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. Gözlerini yumdu, başını hafifçe iki yana salladı. Ardından öne adım attı, defteri elimden aldı ve elimi tuttu. "Bizim sana ihtiyacımız var."

"Var mı?"

"Elbette. Ama sana ihtiyaç duymanın ötesinde, seni *istiyoruz*, Adam."

Göğsümün çılgınlar gibi atan kalbim yüzünden yarılacakmış gibi gerildiğini hissettim. "Sahi mi? Çünkü hiçbir şeyi seni ve Connor'ı istediğim gibi istemedim, Rosie. Hiçbir şeyi, hatta hokeyi bile. Senin partnerin olmak, her şeyi birlikte yapmak istiyorum. Maceracı şeyleri ve daha ufak, basit şeyleri. Mutlu şeyleri ve seninle yaptığım sürece hüzünlü ve zor şeyleri de. Connor'ı şu anda sevdiğim gibi, öz çocuğummuş, *ikimizin* çocuğuymuş gibi sevmeye devam etmek istiyorum çünkü onu öz çocuğum gibi düşünüyorum. O çocuk kalbimi çaldı ve *Baba* sözcüğünü sadece bir dönemden geçtiği için değil, her daim yanında olduğuna güvenebileceği kişi olduğum için söylediği sözcük olmasını umut etmediğim tek bir gün bile yok."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Rosie. "Seni seviyorum."

Gümbür gümbür atan kalbim tekledi. "Ne dedin?"

Gözleri irileşti ve ellerimi bıraktı. Geri adım atınca, ben öne

adım attım. "Be-ben... Duşa girmem gerek!" Hızla arkasına dönüp banyoya girdi ve kapıyı küt diye kapattı.

Üç saniye kadar kapıya bakakaldım ve hemen peşinden gittim.

Rosie içeride gözlerini yummuş, parmaklarını şakaklarına bastırmış volta atıyordu. Duş başlığından akan suyun ve mırıldandığı sözcükler yüzünden içeri girdiğimi duyduğunu bile sanmıyordum.

"Memelerinle değil beyninle düşün. Memelerinle değil beyninle düşün." Kollarını havaya savurdu. "Cidden, Rosie, o kadar da zor değil!"

"Neden?"

Cıyaklayarak bana döndü. "Adam. Dediklerimi duydun."

"Neden?" dedim yine. Sırtı musluk haznesine dayanana kadar ona yaklaştım.

Gözlerime baktı, benden başka tutunacak bir yer aradı. "Ne neden?"

"Beni neden seviyorsun?"

"Ah, *o* konu mu?" Önemli bir şey değilmiş gibi elini salladı, gergin bir sesle güldü. "Off, öylesine söyledim. Seni seviyorum mu? Evet, bunu her zaman söylerim. Otobüs şoförüne bile. '*Yolculuk için teşekkürler, dostum. Seni seviyorum!*' Marketteki kasiyere. '*Ürünleri torbalara koyduğun için teşekkürler! Seni seviyorum!*" Yine tiz bir sesle kıkırdadı ve bu telaşlı halinin ne kadar *şirin* olduğunu düşünmeden edemedim.

"Neden?" Elimi kotuna götürdüm ve belini kavradığında karnının kıpırdadığını hissettim. "Nedenlerini söyle," diye mırıldandım. Düğmesini açtım, yavaşça dolgun kalçalarından, enfes bacaklarından aşağı indirdim. Koyu gül pembesi iç çamaşırının ortasındaki ıslak leke, adeta tadına bakmam, dilimi içine sokup onu bir güzel yalamam için bana yalvarıyordu.

Ve öyle yapmayı planlıyordum.

Bu akşam, onu geri alacaktım

Bu akşam, artık *ağırdan* alma işine son verecektim.

Avuçlarımı iki yanında, kalçalarında ve sırtındaki gamzede gezdirdim, gömleğini yukarı çekip kollarını yukarı kaldırdım. Çıkarmama izin verdi. Arkasına uzanıp sutyeninin kopçasını açtım ve kusursuz, dolgun göğüsleri serbest kaldığında genzimden bir inleme sesi yükseldi.

Göz göze kaldığımızda, başparmaklarımı sertleşen göğüs uçlarında gezdirdim. Rosie kesik kesik nefes alıp vermeye başladı.

"Nedenler, Rosie. Hemen."

"Artık yalnız hissetmiyorum," dedi birden. Parmaklarımın karnına doğru ilerleyişini izlerken dudaklarını yaladı. Tekrar gözlerime baktı. "Mesele hayatımda birisinin olması değil. Hayatımda *senin* olman. Sadece yanımdaki sıcak bir vücut değil partnerim olduğunu bilmek. Tatlı sabah mesajları okumak, hava yağmurlu olduğu için otobüs durağında seni görmek. Benim için küveti doldurman ve sen Connor'la vakit geçirirken rahatlamamı sağlaman. Hava serinlediği için buzlu değil de sıcak bir şeyler içer miyim diye *Starbucks* siparişimi iki kere teyit etmen. Dolabında en sevdiğim çayı bulundurman, yatarken giyebilmem için tertemiz bir tişört vermen. Oğlumu öz çocuğun gibi sevmen ve ikimizi de tereddütsüz kabul etmen." Kirpiklerini kırpıştırarak sesini alçalttı. "Büyüdüğüm sokağın ismini bursa vermen, ebeveynlerimin ağacının altına ve ön bahçene şakayıklar ekip her daim yanımda olduklarını hissettirmen. Çünkü yanımda olmadığında bile, her yerde seni hissediyorum, Adam."

Gözlerinde bir an için hevesimi dizginleyen bir tereddüt parıltısı belirdi.

Alnımı alnına dayadım. "Neden korkuyorsun, Rosie?"

"Seni kaybetmekten," diye fısıldadı. "Kendime saklayabildiğim tek sevgi Connor'ınki oldu."

"Benimkini de saklayabilirsin. Çünkü sana ait."

"Söz mü?"

"Söz." Onu banyo tezgâhına kaldırdım, çamaşırını çıkardım ve bacaklarını iki yana açıp iki parmağımı ıslak notasında gezdirerek inlemesine neden oldum. "Benim için bu kadar ıslanmana bayılıyorum," dedim, parmaklarımla ıslaklığını klitorisinin üstüne yaydım. Elimi saçlarına daldırıp gözlerime bakmasını sağladım. "Şimdi bana tekrar söyle ama otobüs şoförüne söylediğin gibi olmasın."

Yüzümü tuttu ve adaçayı yeşili gözlerinden yayılan sevgi başımı döndürdü. "Seni seviyorum, Adam. Her şeyinle."

Bu sözleri tenime sızarken, içime bir sıcaklık yayılırken gözlerimi yumdum.

Bu hissi biliyordum. Annemle babam onlarla eve gitmeyi, ailelerinin bir parçası olmayı ister miyim diye sorduklarında aynı şeyi hissetmiştim. Beni sonsuza dek seveceklerine söz verdiklerinde ve ben bir hata yaptığımda bunu bana kanıtladıklarında hissetmiştim. Sevgilerini hak etmek için hiçbir şey yapmak zorunda kalmamıştım. Sadece her daim beni seçmişlerdi.

Rosie de bunu yapıyordu. Beni seçiyordu.

Her şeyimi seçiyordu.

"Teşekkür ederim," dedim güçlükle.

"Ne için?"

"Beni sevdiğin için."

"Adam." Başparmağını gözümün altında gezdirdi, sevgi dolu gözlerimi kendisine çevirdi. "Seni sevmek bana doğal gelen bir şey, sevgimi bunca senedir senin için saklamışım gibi hissediyorum. Hayatıma girdiğinde, yapmak istediğim tek şey sana kalbimi vermekti ve senin kabul etmendi. O yüzden, lütfen beni öp çünkü sana her şeyimi vermeye hazırım."

Bunun için, hayatımı paylaşacağım bir partner ve kazanmak zorunda kalmadığım, sadece hal ettiğim bir sevgiyi çok uzun süre beklemiştim. Çünkü hepimiz koşulsuz sevilmeyi hak ediyorduk.

Dudaklarımız buluştu, dişlerimle nazikçe dudaklarını ısırıp

bana izin vermesi için yalvardım. Dilimi yavaşça dilinin üstünde gezdirdim, telaş etmeden tadına baktım. İki parmağımı ağır ağır içine soktuğumda sırtını gerdi ve altımdaki güzelliğin, çıkardığı seslerin, sırf benim için çıkardığı seslerin keyfini çıkardım.

"Sana o ilk gün âşık oldum. Bir mecburiyetin olmadığı halde bir köpekle ilgileniyordun. Kontrolü elden bırakmaya, birisine güvenmeye korkuyordun ama bunu yine de daha yeni tanıştığın birisine vermeye hazırdın. Her şeyden önce, o gülümseyen gözlerini gördüm. Tanrım, Rosie, sonra da âşık olmaya devam ettim. Her gün devam ettim, gidecek bir yerim kalmayana dek sana daha çok âşık oldum."

Rosie beni izlerken parmaklarımı çıkarıp tekrar tekrar daha derinlere soktum. Başparmağım klitorisinin üstünde daireler çizerken altın rengi teni kızarmaya ve kesik kesik nefes almaya başladı.

"Seni o küçük çocukla gördüğüm anda kalbimin sana ait olduğunu biliyordum. Sen aradığım her şeysin. İyi yürekli ve şefkatlisin, için sevgi dolu. İstediği hayat için çaba sarf eden, direnmeden pes etmeyecek birisin. Çok sıkıntı çektin, Rosie. Çok sıkıntı çektiğin halde, bir kere bile arkanı dönüp gitmedin. Gidebileceğini düşündüğümde bile. Gitmemen için dua ettiğimde bile. Beni artık istemeyeceğinden ödüm koptuğunda. Kaldın, Rosie. Ve beni seçtin. Senin sayende görülmenin, her parçamın sevilmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Biliyorum çünkü bunu bana her gün veriyorsun ve inanılmaz bir his, Rosie."

Yanağını tuttum, onu doruk noktasına yaklaştırmaya başladığım için güçlükle nefes alıp verirken başparmağımı altdudağında gezdirdim.

"İşte, seni bu yüzden seviyorum, Rosie. Seni seviyorum, çok uzun zamandan beri seviyorum."

"Adam," diye bağırdı. Kasları parmaklarımın etrafını sıkı sıkı sardı ve boşalırken pelvisini avucuma sürttü.

"Benim için boşalmana bayılıyorum," diye mırıldandım. Onu musluk haznesinden üstünden buharlar yükselen duşakabine doğru çektim. Tişörtümü çıkarıp pantolonumu indirdim. Çenemle duşu işaret ederken aletim gururla havaya dikildi. "Şimdi, gir oraya."

Tereddüt ettiğini görünce dilimi şaklatarak gülümsedim.

"Demek bu akşam kötü bir kız olmak istiyorsun. Tamam. Her zaman iyi olmak hoşuma gitmiyor."

Eğilip onu dizlerinin arkasından yakaladım ve omzuma attım.

"*Adam*," diye cıyakladı, popoma bir şaplak atıp beni güldürdü. "Yere bırak beni!"

Hızla cam duşakabinin kanadını açtım, onu sıcak suyun altına koyup karo kaplı duvara yasladım. Parmaklarımı bal ve gül rengi ıslak dalgalı saçlarına doladım, dudaklarımı boynuna, aletimi beline dayadım.

"Şimdi dinlemeye hazır mısın?"

"Hayır," diye fısıldadı.

"Neden?"

"Çünkü beni içimde olabileceğin o kayıp zamanı bana unuttura bileceğin kadar sert becermeni istiyorum."

Başımı boynuna dayayıp gülümsedim. "Aletimin izini en derinlerinde bırakmamı istiyor musun, baş belası?"

Çilli omzunun üstünden şuh, baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle bana baktı. "Ne istersen yapabilirsin, Adam. Yeter ki sen bunu yaparken boşalayım."

Onu arkasına çevirdim, ellerini başının iki yanına kaldırdım ve bileklerini sıkıca tuttum. Burnumu burnuna sürttüm, dudaklarını bulup bir öpücük aldım. "Yine söyle," diye fısıldadım.

"Seni seviyorum."

"Tanrım, kulağa çok güzel geliyor." Dizlerini kaldırıp bacaklarını belime dolardım. Kollarını boynuma attı. "Hiç prezervatifim yok, Rosie. Bu akşam böyle bir şey yapmayı beklemiyordum."

Dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Sana güveniyorum."

Başımı salladım, çenesindeki minik gamzeyi öptüm. "Seni seviyorum."

"Biliyorum."

"Ve şimdi sana seni sevdiğimi kanıtlayacağım. Ama önce... dün gece mutfak tezgâhında yapamadığımız şeyi yapacağım."

Ağzını açtı ama onu doğrudan aletimin üstüne oturtup tamamen içine girdiğimde ne söyleyeceğini unutup bağırdı.

"*Tanrım,*" diye inledim. Rosie nefes nefese tırnaklarını sırtımda gezdirirken poposunu sıkı sıkı tuttum.

"Çok büyüksün," diye bağırdığında güldüm.

"Ah, zavallı egom."

"Kes sesini."

"Tekrar söyle, bebeğim. İnan ki daha güzel olacak."

Gözleri alev alev yandı. "Kes. Sesini."

"Aferin kızım." Bir elimi duvara yasladım, diğer elimle poposunu tutarak kalçamı öne attım. Tekrar tekrar, giderek daha sert hareketlerle hızlanarak devam ettim. En sonunda, Rosie boğuk sesler çıkarmaya, inlemeye başladı ve gözlerimi resmen yutmak istediğim o muhteşem, zıplayan memelerine diktim. Başımı eğip gül rengi göğüs uçlarından birini ağzıma aldığımda, Rosie inleyip sırtını gerdi.

"Tanrım. Adam. Ben... *ahhhh*. Evet. Eveeeeeet."

"Ne dediğini anlamıyorum, canım."

"Boşalmak üzereyim," diye bağırdı, topuklarını popoma batırdı ve tırnakları kollarımdan aşağı ilerledi. Gözleri geriye gitti, ıslak saçları boynuna yayıldı. Saçlarını kavradım ve gözlerini yüzüme çevirdim.

"Boşalırken bana bak."

"Lanet olsun, Adam." Kasları aletimi sıktı ve son damlasına kadar boşalana dek durmadım. Kollarımda gevşediğinde onu indirip omzuma attım, suyu kapatıp yatak odasına girdim.

Onu yatağa yatırdım. Poposuna bir şaplak indirip aletimi tuttum. "Ellerinle dizlerinin üstüne çök, Rosie."

Ağır hareketlerle dediğimi yaptı. Kalçalarını tutup onu tam istediğim yere, yatağın kenarına çektim. Parmağımın ucunu omurgasında gezdirdim, sonra dudaklarımla okşadım.

"Benim için yine boşalacak mısın?"

"Evet, Adam."

"Kaç kere?"

"Kaç kere istersen."

"Nereye boşalmak istiyorsun?"

İç çekti, ben dilimi içine sokup tatlı ıslaklığının keyfini çıkarırken çarşafları sıkıca kavradı. "Aletine, lütfen."

"Dünyalar güzeli sevgilim." Dilimi klitorisinde gezdirdim ve üstüne eğilmeden önce onu yalayabildiğim kadar yaladım. Sonra eğilip dudaklarını öptüm, tadının ne kadar güzel olduğunu hissetmesini sağladım.

Arkasına geçerek her muhteşem santimini, belinin ortasındaki minik gamzeleri, dolgun, parmaklarımı geçirebileceğim kadar yumuşak kalçalarını izledim. Omurgasının sırtının alt kısmındaki, o kusursuz yuvarlak poposunun üstünde kalan gamzelere uzanan kıvrımına baktım.

"Bunlara bayılıyorum," diye mırıldandım, avuçlarımı gamzelerine indirip başparmaklarımı yumuşak poposuna geçirdim. Aletimi poposuna sürtüp inledim, kontrollü gitmeye çalışıyorken onu kıpırdatmadan tutmaya çalıştım. "Sen resmen bir tanrıçasın, Rosie. Vücudun beni... *vahşileştiriyor.*"

"Vahşileştiriyor mu?" diye fısıldadı. Poposunu kaldırıp bana sürttüğünde, kontrolümden geriye kalan kırıntılar da silindi.

Kalçalarını kendime çektiğimde, ayak tabanları yere dayandı, göğsü dümdüz yatağın üstünde kaldı ve bacaklarını iki yana açıp sert bir şekilde içine girdim. Sırtını gerdi, yatak örtüsünü kavrayıp sıktı.

"Tanrım." İçine hızlı bir şekilde girip çıkarken bir elimle kalçasını tuttum, diğer elimi sırtından yukarı götürüp ıslak saçlarını kavradım. "Lanet olsun, seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Ama en çok..." Eğildim, yüzünü yana çevirip daha da derine girdim. "Seni sevmeyi seviyorum."

Dudaklarımız birleşirken boşalmaya giderek yaklaştığımı hissediyordum kalçalarım poposuna çarparken Rosie ismimi haykırdı. Aletimin etrafında gerildiğini, kaslarının beni sıktığını hissettim ve elimi altına indirip klitorisini okşadığımda bir anda patladı, çığlığı duyulmasın diye yüzünü çarşafların arasına gömdü.

İçinden çıktım, onu sırtüstü çevirdim. Başım yastıklara dayayıp sürünerek üstüne çıktım.

"Bir kere daha, bebeğim," diye yalvardım. Bacaklarını açıp birini omzuma attım ve göğsümü göğsüne dayadım. "Bir kere daha."

Ben hızla içine girip bitiş çizgisine yaklaşırken Rosie başını iki yana salladı, gözlerini sımsıkı yumdu. Çoktan boşalmaya, aletimi sıkmaya başlamıştı ya da orgazmı hiç kesilmemişti. Bunu bilemiyordum ama kalçalarını kaldırıp dudaklarımı dudaklarına çektiğinde, bir kere daha beni sevdiğini söylediğinde daha fazla dayanamadım. İçimdeki her şeyi içine boşalttım, boynuna karşı ismini haykırdım ve ter içinde, nefes nefese, derin bir mutlulukla sarmaş dolaş kaldık.

İki dakika sonra sırf onu ezmekten korktuğum için üstünden kalktım.

"İnanılmazdı. Başka bir dünyaya gidip gelmiş gibiyim. Sanırım kendimi aştım."

Başını çevirdi, yorgun gözlerle bana baktı. "Cidden, Adam, bunu nasıl aşacağını bilemiyorum."

"Hayatımın geri kalanını bunu deneyerek geçireceğim."

"Hayat hedeflerinden biri mi bu?"

"Bu hayattaki tek hedefim, senin hayatının geri kalanını kesin bir şekilde senin ve Connor'ın ne kadar sevildiğini bilerek yaşa-

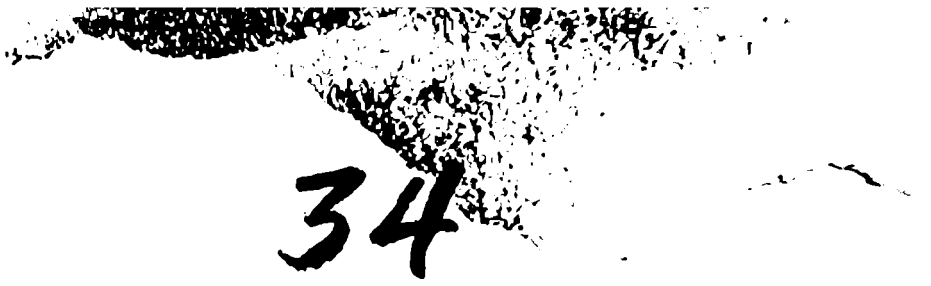
man." Onu yanıma çektim, başparmağımı gamzesinde gezdirdim. "Başarılı olursam, bu hayatı doğru yaşadığıma ikna olurum."

Gülümsedi, dudaklarıma bir öpücük kondurmadan önce saçlarımı okşadı. "Bizim için kusursuzsun, Adam."

Rosie'yi bulduğum için ne kadar şanslı olduğunu biliyordum. Rosie olmasaydı, gerçekten kendim olabilecek, her parçamı bir başka insana verebilecek cesareti asla bulamayabilirdim. Bütün hayatımı reddedilmekten, sahte aşklardan, yanlış niyetlerden korkarak geçirebilirdim. Artık hayatımı birisinin her şeyimi gördüğünü ve yine de beni seçtiğini bilerek yaşama şansım vardı.

Bu kişi Rosie'ydi.

İçimdeki bütün düğümleri çözmüştü ve yeniden birleştirdiğinde, eskisinden de iyiydim. Sonunda bütündüm ve daha önce asla bir bütün olmamıştım.

34

BOŞALMASIZ KASIM

Adam

"En sevdiğim renk pembe."

"Benimki de." Dört ay öncesine kadar öyle değildi ama artık pembe rengi düşündüğümde aklıma ışıl ışıl, taze ve büyüleyici olan her şey geliyordu. Rosie'yi hatırlatıyordu.

Fakat bu küçük kıza, bugün daha önceden bana sunulan tüm seçenekler arasında pembe pastel boya kostümü giymeyi tercih etmemin nedeninin olarak bu rengin bana bu sabah Rosie aletimi alabildiği kadar ağzına alırken elimde kalan saç telleri olduğunu söyleyemeyeceğim için, "Çünkü beni mutlu ediyor," dedim.

Ben resmimi elinden alıp keçeli kalemimin kapağını açarken küçük kız güldü. "İsmim Skylar."

"Skylar," diye tekrar ettim, ismini yazıp resmin üstüne imzamı attım ve takım numaramı da ekledim. "İşte, oldu Skylar." Plastik balkabağı sepetine bir avuç şeker attım. "Mutlu Cadılar Bayramı."

"Teşekkürler!" Jaxon'a baktı, yüzünde bir tiksinti ifadesiyle onu süzdü. "Yeşili *sevmem*. Bana kusmuğu hatırlatır."

Jaxon kollarını yeşil göğsünde kavuşturdu ve yeşil pastel boya biçimindeki şapkası kaşlarından birinin üstüne kaydı. "Eh, ben de kelebek kraliçeleri sevmem. *Onlar* da bana kusmuğu hatırlatır."

Skylar hayretler içinde kaldı, hızla arkasına dönüp giderken uzun kelebek kanatları Jaxon'ın çenesine çarptı.

"Çocuklarla aran berbat," dedim. Küçük kız son bir kez başını çevirip ona pis bir bakış fırlatınca Jaxon da aynı şekilde karşılık verdi.

"Ireland'la iyi anlaşıyorum. Kucağımdayken o sürenin sadece yüzde otuzunda ağlıyor ve yanaklarına agucuklar yaptığımda gülüyor. Dahası Connor en yakın arkadaşım."

Doğruydu ama bu biraz da bizi her ziyarete geldiğinde yanında getirdiği o tombul kediyle ilgiliydi sanırım. Jaxon Yumak'a öğrettiği bütün numaraları sergilemeye bayılıyordu, Connor da Yumak ile Bear'la yerlerde yuvarlanmaya bayılıyordu. Hatta artık peluş kediciğine Yumak diye hitap ediyordu.

"Neden bir pastel boya kostümü giydim?" diye homurdanan Jaxon, ufak bir *Kit-Kat* çikolatanın ambalajını açmaya çalıştı. "Neden kostümümle pantolon giymesine izin verilmeyen tek kişi benim?"

Bunun nedenini bilemiyordum ama yeşil pastel boya elbisesiyle, pastel boya kenarlı şapkasıyla ve çıplak kıllı bacaklarıyla çok komik görünüyordu. "Carter'ın dünyası işte; bizler sadece orada yaşıyoruz."

"Sana bu akşam şeker mi şaka mı için hangi kostümleri giyeceğimizi söyledi mi?"

"Bir sürpriz olacağını söyledi."

"Bana da aynı şeyi söyledi, sonra o gıcık tiz sesiyle kıkırdadı, çok '*acayip*' olacağını söyledi ve kaçtı."

Ben de herkes kadar korkuyordum. Beş senedir Cadılar Bayramı'nda evde olduğumuz, maç oynamadığımız bir dönem olmamıştı. Beş sene önceki Cadılar Bayramı'nda Carter hepimizi *Britney Spears* kılığına sokmuştu. Hâlâ o liseli kız kostümüyle kâbuslarıma giriyordu. Bana kırmızı lateks bir elbise, Garrett'a seksi hostes kostümü düşmüştü ve Garrett boynunun etrafında peluş bir yılanla yarı çıplak haldeydi.

Fakat o akşam, En İyi Grup Kostümü ödülünü kazanmıştık.

"*Britney Spears* meselesini duydum," diye fısıldadı Jaxon. Korku dolu gözlerini yüzüme dikti. "Ama bu sene daha iyi olur, değil mi? Çünkü artık bir çocuğu var. O yüzden, o kadar... Carter tarzında davranmaz herhalde."

Yanıt vermeme fırsat kalmadan bir mikrofon öttü. Jaxon ve ben başımızı kaldırdık, Carter'ın -mor bir pastel boya kostümü giymişti ve aynı kostümün daha ufak bir versiyonunu giyen kızı ana kucağında göğsüne bağlıydı- arenanın kapılarının önüne kurulan sahneye adım attığım gördük.

"Hayır," diye mırıldandı Jaxon, Carter'ın arkasında bir perde aşağı inerken.

"Gerçekten de yapacak," diye fısıldadım.

"Şaka yaptığını sanıyordum," dedi solumda beliren Garrett.

"Birisi Olivia'yı arasın," dedi Emmett Jaxon'ın sağından. "Birisinin onu durdurması gerek."

"*Herkes Vipers Karaokesi için hazır mı?*" diye bağırdı Carter toplanan kalabalığa. Herkes sevinçle bağırınca dehşet içinde kaldık. "Yirmi dolara seçtiğiniz bir şarkıyla ve bir Vipers oyuncusuyla sahneye çıkabileceksiniz..."

"Ne?" dedi Jaxon şaşkınlıkla.

"Ben böyle bir şeyi kabul *etmemiştim*," diye kükredi Garrett.

"Olamaz," diye inledi Emmett.

"Lanet olsun," diye iç çektim.

"... ve toplanan paranın tamamı imkânları az olan gençlere yönelik spor programlarını desteklemek amacıyla topluma sunulacaktır. Dolayısıyla, birden fazla şarkı seçmeniz hem mümkün hem de sizi bu açıdan *teşvik* ediyoruz."

Jaxon kollarını göğsünde kavuşturdu. "Umarım kimse beni seçmez çünkü şarkı söylemem."

Bol bir eteği olan ışıltılı pembe bir elbise giymiş, başına taç takmış küçük bir kız Jaxon'a yaklaştı, eldivenli elleriyle onun pastel boya elbisesini çekiştirip mavi gözlerini kırpıştırdı. "Affedersiniz, Bay Riley. İsmim Mia ve ben bir prensesim. Sizinle bir prenses şarkısı söylemek istiyorum."

Jaxon ona baktığında ifadesi yumuşadı ve küçük kız ellerini

önünde kavuşturup başını önüne eğince ofladı. Küçük kızın elini tuttu, Carter'ın sinsi bir gülümsemeyle beklediği sahneye çıktı.

"Gel, Prenses Mia. Gidip bir prenses şarkısı seçelim."

~

On üç. Jaxon o öğleden sonra tam on üç şarkı söyledi.

"Bizden biri değilmiş gibi davranıyor," dedi Carter, Jaxon'ın üstünde *Moana* kostümü olan bir kızla "How Far I'll Go" şarkısını söyleyişini izlerken. "Ama bir sene önce Nashville'den gelen uçaktan indiği anda onun bir Buz Hokeyi Sürtüğü olduğunu anlamıştım."

Garrett mavi pastel boyayla boyanmış şapkasını çıkarıp saçlarını karıştırdı. "Ne zaman eve gidebiliriz? Şeker mi Şaka mı faslına başlamadan, Carter'ın banyosunda Jennie'yle şipşak Aşk Kasabası'na gitmek istiyorum."

Carter onun böğrüne bir dirsek attı.

"*Ahh!* Bunu ona söyleyeceğim!"

"Banyomda kız kardeşime dokunursan sikini keserim."

"Kesemezsin." Garrett'ın yüzünde ağır ağır bilmiş bir ifade belirdi ve sarsılarak kendi esprisine gülmeye başladı. "Aşk Kasabası'nda yüzüme sürtünmek kadar beni içine almayı da seviyor."

Jaxon yanımıza geldiğinde başparmağıyla Garrett'ı işaret etti. "Geçen seneden beri bu kadar cesaretlenmesinin nedeni ne?"

"Jennie," dedim Emmett'la bir ağızdan.

"Kostümüyle çok seksi olacağını biliyorum. Ona karşı koyamam."

Kaşımı kaldırıp telefonumdaki fotoğrafa baktım. Rosie bunu yarım saat önce Carter ile Olivia'nın evine gittikten sonra yollamıştı. Kızların ve Connor'ın bir grup fotoğrafıydı ve hepsi farklı hayvanlar ve böcekler gibi giyinmişlerdi.

Garrett'a fotoğrafı gösterdim. "Bir kelebek olmuş."

"*Seksi* bir kelebek."

"Sen Jennie'yi üstünde bir çuval olsa bile becerebilirsin."

"Sanki sen Rosie'yle aynı şeyi yapmazsın."

Haklıydı. "Üstünde bu pastel boya elbisesi varken, Jennie sana dokunmak istemez."

Abartılı bir hareketle kendisini işaret etti, ellerini elbisesinin üstünden kalçalarında gezdirdi. "Jennie buna *bayılacak.*"

"Eminim."

Parmağım göğsüme bastırdı. "Bekle de gör. Benim için yalvaracak. Ben de ona hayır demek zorunda kalacağım."

Jaxon kendisini tutamayıp güldü. "Sanki ona hayır demeyi başarabilirsin."

Carter göğsünü şişirdi. "Evet, benim Ollie'ye sürekli hayır demem gerekiyor."

Carter dışında herkes güldü.

"Ne? Doğruyu söylüyorum!" Kaşlarını çatıp ellerini beline dayadı. "Daha doğrusu, isteseydim hayır diyebilirdim. Ama asla istemiyorum."

"Ona *asla* hayır diyemezsin," dedi Emmett. "Birisi para verse bile diyemezsin."

"Bahse girmek ister misin?" Carter cüzdanından para çıkardı. "Beş yüz dolarına bahse girerim ki diyebilirim."

"O zaman bahsi *kabul* ediyorum." Garrett da para çıkardı.

Emmett kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şartlar ne?"

Carter biraz düşündü. "Boşalmasız Kasım."

"Boşalmasız..." Ellerimle yüzümü kapattım. "Ne?"

"Şartlar basit. Herkes beş yüz dolar koyacak ve kendimize bahis oynayacağız. Seks yok, mastürbasyon yok, boşalmak yok. Bu kadar. Yarın 1 Kasım'da başlıyoruz. Kim daha uzun dayanırsa parayı alır. İki bin beş yüz dolar."

En sonunda yavaşça ellerimi indirdim. "Üstümüzde pastel boya kostümleriyle bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum."

"Pantolonum olmadığına inanamıyorum," dedi Jaxon. "Ben varım."

"*Sen* mi?"

"Ne? Bir ilişkim yok ki?"

"En az bizim kadar seks yapıyorsun," dedi Garrett.

Jaxon gururla göğsünü okşadı. "Evet, bana karşı koymak zordur."

"Ben kesinlikle yokum," dedim.

"Oyunbozanlık yapma," diye sızlandı Carter.

"Daha bir ay önce düzenli olarak seks yapmaya başladım. Bundan vazgeçecek değilim." Ayrıca, Rosie'den biraz korkuyordum. Büyük bir ameliyattan ya da önemli bir sınavdan önceki gece uyuyana kadar seks yapmaktan hoşlanıyordu. Kafasını böyle boşaltabiliyordu; aksi takdirde, bütün gece gözüne uyku girmiyordu. Dahası sabah seksini, duşta seks yapmayı da seviyordu ve önceki öğleden sonra Connor yukarıda uyurken mutfak tezgâhında seks yapmıştık. Bunu elinden alamazdım.

"O zaman sırf bana bahse gir," dedi Carter çok... mantıklı bir şey söylüyormuş gibi. Kesinlikle mantıklı değildi. O yüzden, hayretle bir kahkaha attım. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Adam, söz veriyorum. Hem kasım ayında on dört gün yollarda olacağız. Yani, Olivia'ya sadece on altı gün direnmem gerekecek. Bunu yapabilirim. Evet, yapabilirim."

Kendinden o kadar emindi ki hem komik hem de acıklı bir manzaraydı. Bunca sene sonra, Carter onu tanımadığımı sanıyordu. Bunca sene sonra, Carter kendisini tanımıyordu.

"Hayır."

"Bana bahis oynamayın," dedi Emmett. "Bunu Cara'ya söylediğimde, neler olacağını çok iyi biliyorum. İpucu: Hiç iyi olmayacak." Başını iki yana salladı. "Lanet olsun, karımı seviyorum ama ondan *ödüm* kopuyor."

"Bana bahis oynayabilirsin," dedi Garrett. "Merak etme, Jennie patronum değil."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ben paramı Jaxon'a yatırıyorum."

"Evet!"

Carter kollarını kaldırıp gerindi. "Kızlar bu akşam için bize seçtiğim kostümleri görene kadar bekleyin. Dizlerinin üstüne çöküp bize yalvaracaklar."

~

"Sen..."

"Evet."

"Adam." Rosie dudaklarını birbirine bastırdı ama gülmemeyi başaramadı. Beni tepeden tırnağa süzerken, bütün vücudu sarsılmaya başladı. Sonra, bakışları tekrar ayaklarımdan yukarı doğru ilerledi. Tekrar aşağı indi ve en sonunda bir kahkaha patlattı. "Bununla başa çıkmayacağım," diye bağırıp elleriyle yüzünü kapattı. Şunu söylememem gerek: Kesinlikle dizlerinin üstüne çöküp yalvarmadı.

Uğur böceği kostümüyle çok şirin görünüyordu ve ben... Ben... Tanrım, sözcükleri bile söyleyemiyordum.

Nasıl olduysa, Carter Britney kostümlerini aşmanın bir yolunu bulmuştu. Aşağıdaki banyoda kalın sesi birisi çığlık attığında, Jaxon'ın da kostümünü keşfettiğini anladım.

"Bunu *hayatta* giymem!"

"Giymen gerek!"

"Saçımı boyamayacağım!"

"Sadece renkli saç jölesi! Yıkadığında çıkacak!"

Rosie ve ben göz göze geldik. "Ginger."

Rosie arkasına baktı, sonra bana yaklaştı ve beni az önce çıktığım banyoya itti. "Biliyor musun," dedi elini üstümdeki turuncu kısa tişörtte, açıkta kalan karın kaslarımda gezdirerek. "Turuncu senin rengin olabilir."

"Donacağım."

Rosie gülümsedi, vücudunu vücuduma dayadı ve dudaklarımı okşar gibi öptü. "Sonra seni ısıtırım."

"Aklıma gelmişken Carter, Boşalmasız Kasım bahsi başlattı. Tam bir ay seks yok."

"Ama pazartesi günü yeni bir rotasyona başlayacağım. Uyumamı sağlamazsan bütün akşam bunu düşünebilirim. Yani hayır."

Gülerek sarkıttığı kırmızı dudaklarını öptüm. "Bana bu saçma kostümü giydirmeyi başarmış olabilir ama bütün ayı sensiz geçirmeye ikna edemez." Gözlerim aynadaki aksime kaydı ve turuncu renge bakıp iç çektim. Pastel boya kostümünü tercih ederdim. "İyi görünüyor muyum?"

Rosie dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı. "Hı-hı."

"Pek inandırıcı bir yanıt değil."

"Olsun, seni yine de seviyorum." İnce parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip beni banyodan çıkardı.

Herkes bana baktı ve şeffaf, siyah dantel bir kısmı olan mor bir elbise giyen Carter kollarını iki yana açtı. "Heyyy! İşte, geldi."

Kızlar kahkahalara boğulunca, Rosie de dayanamadı.

"Aa, yapmayın ama!" Garrett kollarını havaya savurdu. Sarı saçları başının iki yanında yukarıdan örülmüştü ve üstünde daracık pembe bir elbise, spor ayakkabılar ve dizlere kadar uzanan çoraplar vardı. Son dokunuş olarak da boynunda üstünde *BABY* yazan altın renkli bir tasma kolye vardı. "Adam Sportmen Spice ama ben aptal gibi Bebek Spice mı olacağım?"

Emmett üstündeki altın rengi daracık tulumu işaret etti. "Siktir git. Ben Korkutucu Baharat kızım. Üstümde lanet olasıca *streç* bir tulum var." İmalı bir ifadeyle kasığına bakıp sesini alçalttı. "Her şey *belli* oluyor."

Cara onun göğsünü ovdu. "Biz de buna bayıldık, bebeğim."

Connor Ireland'la oyun oynadığı minderden sevinçle bize baktı. "Aaaaa! Baba! Turuncu Baba!" Kalkıp yanıma geldi, elini turuncu kargo pantolonumda gezdirip gülümsedi. "Seni seviyorum, turuncu baba."

"Ben de seni seviyorum, Yumak." Yumak demiştim çünkü bir kedi kostümü giymişti ve isminin Yumak olduğunu söyleyerek ortalıkta dolanıyordu.

Bodrum katının kapısı yana kayarak açıldı ama kimse gelmedi. Bir dakika sonra, önce bir spor ayakkabı, sonra bir İngiliz Bayrağı motifli bir çorap ve uzun, kıllı bir bacak belirdi. Jaxon, üstünde kırmızı kısacık bir şort ve göbeğini açıkta bırakan aynı renk bir tişörtle koridora adım attı. Kahverengi saçları parlak kırmızıydı.

"Kimse bir şey demesin," diye homurdanarak başını eğdi ve çıt çıkmayan mutfağa girdi. "*Tek* kelime bile."

Herkes onu izlerken, ayakkabıları mutfak zemininde gıcır gıcır sesler çıkardı. Dolaptan bir bira çıkarıp başına diktiğinde, etraftan boğuk, garip sesler yükselmeye başladı.

Jaxon gözlerini yumdu ve etrafında kahkahalar patlarken inleyerek başını geriye attı. "Lanet olsun, umurumda değil. Çok güzel görünüyorum. Hem herkes Kızıl Spice'ın grubun en seksi kızı olduğunu bilir."

"Bir dakika," dedim kendimi işaret ederek. "Sportmen Spice en seksi grup üyesi."

"Kesinlikle değil," dedi Garrett. Ufak saç örgülerinden birini parmağına sardı ve elinde pembe bir çubuklu şekerle belini yana attı. "En seksi grup üyesi Bebek Spice."

Emmett telaşla üstünü işaret etti. "Üstümde. *Streç*. Bir. Tulum var."

"Hepiniz yanılıyorsunuz," dedi Carter. "En seksi olan Sosyetik Spice'tı. O yüzden, ben onun gibi giyindim." Spor ayakkabılarını işaret ettiğinde, bir süs gibi baldırlarına doladığı siyah ipler olduğunu fark ettim. Baldırlarından birini gerince, siyah ip koptu. "Ah, tüh. *Ollie!* Kaslı baldırlarım ipi yine kopardı!"

"O zaman, kaslarını esnetme!"

"Ama bunu yapmadan duramıyorum." Başını iki yana salladı, dünyanın en sevimli yavru köpeği gibi giyinen Ireland'ı kucağına aldı. "Gel, miniğim. Sana da Sosyetik Spice kostümünü giydirelim."

Olivia ellerini beline dayadı. "Yavru köpek kostümüyle gayet mutlu."

"Ama Babacığıyla ikiz gibi olmak istiyor. Öyle değil mi, minik prensesim? Babacığın sen üşüme diye sana deri bir ceket bile buldu." Olivia'nın itirazlarına rağmen, "Spice Up your Life" şarkısını söyleyerek Ireland'la koridora çıktı ve birkaç dakika sonra Sosyetik Spice ikiziyle geri döndü ama Ireland'ın yavru köpek kulakları hâlâ duruyordu.

Onu Olivia'ya uzattı. "Ödün vereceğiz." Başını bana yaklaştırdı, eliyle ağzını kapatarak fısıldadı. "Tek bir gecem varsa, bunu iyi kullanacağım."

Tek bir gecesi falan yoktu ve bunu Olivia dahil hepimiz kadar iyi biliyordu. Olivia gözlerini devirdi, kulağına bir şey fısıldadı ve hepimiz ön kapıya doğru giderken Carter'ın gözleri iyileşti.

Bir fotoğraf çekmek için ön verandada durduk -daha doğrusu, Carter tatmin olana kadar birkaç fotoğraf çektik- sonra da asla halkın arasına karışmaması gereken ürkütücü bir grup olarak sokağa çıktık.

Fakat arkadaşlarıma, herkesin bu gruptaki yerini nasıl kabullendiği, bunun ne kadar kalıcı olduğuna baktığımda, hayatta istediğim her şeyin bu olduğunu fark ettim. Bir doksan küsur boyunda, bir Spice Girl olarak giyinmiş, salak gibi görünen bir adam olsanız da her gün yanınızda olmayı seçen bir aile.

Sokakta yürürken bir eliyle benim, diğer eliyle annesinin elini tutan minik çocuğa baktım ve bu dünyada her şey *gayet* yolundaymış gibi hissettim.

Rosie bana baktı, yüzümdeki şapşal gülümsemeyi görünce yanakları kızardı. "Ne oldu?"

"Ailemize bayılıyorum."

Rosie de etrafımıza bakındı ve en tatlı gülümsemesiyle bana döndü. "Connor ve ben bu ailenin parçası olduğumuz için çok şanslıyız."

Cara arkasından başını uzattı. "Siz ikiniz bu ailenin bir parçası olduğunuz için *biz* de çok şanslıyız."

Ben: Herkes nerede?

Tam on beş dakikadır paten ringinde sabah seansımız için bekliyordum ama dört arkadaşım da ortada yoktu. Mazeretlerini duymak istiyordum doğrusu çünkü *karım/kız arkadaşım/spor salonunda sabah tanıştığım kız* gibi şeyler mazeret olamazdı. Boşalmasız Kasım dokuz saat önce başlamıştı. Kadınının içinde olmaya hakkı olan tek kişi bendim.

Evet, bunu yapmıştım. Rosie ve ben güneş doğarken uyanmıştık ve balkonda kahve içelim derken... balkonda seks yapmıştık. Eh, muhteşem bir dağ ve gün doğumu manzarasından faydalandığım için kimse beni suçlayamazdı.

Soyunma odasının kapısı açıldı ve Jaxon saçları dağılmış, güneş gözlüğünü takmış, elinde bir *Starbucks* bardağıyla içeri girdi.

İç çekerek yanıma oturdu, bacaklarını önüne uzattı ve ayaklarından birini diğerinin üstüne attı. "Geç kaldığım için özür dilerim. Geç kalktım. Harika bir his. Belki de ihtiyacım olan şey sekse biraz ara vermektir."

"Aradan sadece dokuz saat geçti. Henüz böyle bir sonuca varabileceğini sanmıyorum."

"Bence varabilirim." Kahvesinden bir yudum alıp bana baktı. "Sen vaktini seks yaparak geçirmişsin. Şanslı sersem seni."

Yanıt vermeme fırsat kalmadan, kapı o kadar sert bir şekilde açıldı ki duvara çarptı. Carter fermuarı azıcık açık kalmış, gömleği dışarı taşmış bir halde içeri girdi. Cebinden para çıkarıp yanımdaki banka koydu.

"Ben yokum."

"Yok musun?" Kollarımı iki yana savurdum. "Daha dokuz saat oldu!"

"Ollie bu sabah yabanarısı kostümünü tekrar giydi ama bu sefer belinden yukarısı çıplaktı ve tütüsünün altında bir şey yoktu." Güldü ve eliyle ağzını sildi. "Bir oyun oyandık ve..."

Kapı bir anda açıldı ve Garrett ıslık çala çala içeri girdi. Kâğıt paraları banka fırlattığında Jaxon hayretler içinde kaldı. "Sen de mi?"

"Jennie yeni bir oyuncak almış. Artık bana ihtiyacı olmadığını söyledi." Omzunu silkti. "Ben de bana ihtiyacı olduğunu göstermek zorunda kaldım."

Bu sefer, kapı yavaşça aralandı. Emmett başını içeri uzattı, sonra içeri girip elini dağınık sarı saçlarının arasından geçirdi. "Evet... Boşalmasız Kasım nasıl geçiyor?"

"Carter ve Garrett çoktan pes ettiler."

"Ah, *şükürler* olsun." Parasını çıkarıp diğer paraların üstüne ekledi. "Şey, her şey Cara'nın gece yarısı üstümden inmeyi reddetmesiyle başladı. Sonra bunun sayılmayacağını, gece yarısından önce başladığımızı, *teknik* olarak Cadılar Bayramı seksi sayıldığını söyledim. Bana, 'Emmett, *teknik* olarak boşalmak için *sana* ihtiyacım yok,' dedi." Gözlerinde dalgın bir ifade belirdi. "Dinledikleri şu sesli kitabı açtı ve şey yapmaya başladı... şey... bacaklarını iki yana açtı ve ben... Ben... denedim. Gerçekten de denedim."

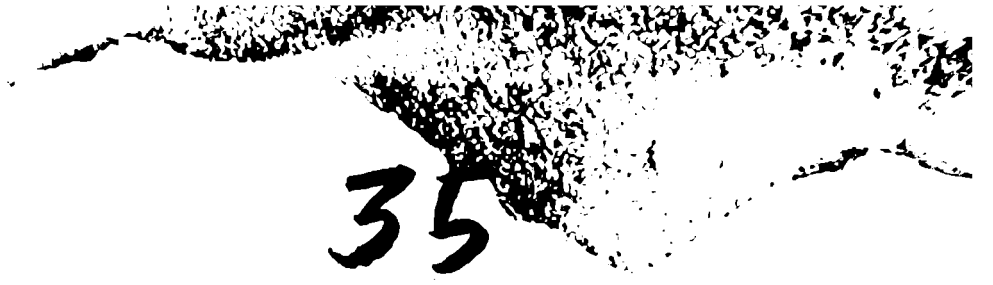
Garrett onun omzunu sıktı. "Biliyorum, dostum. Biliyorum."

Jaxon ayağa fırladı, kollarını bıkkınlıkla havaya savurdu. "Dalga mı geçiyorsunuz? Bunu bir tek ben mi ciddiye aldım yani?" Paraları toparladı, hışımla cebine tıktı ve parmağını teker teker onlara doğrulttu. "Siktir git. Siktir git. Ve siktir git." Parmağını bana çevirdi. "Bana inandığın için teşekkürler ama sen de siktir git çünkü sen seks yaptın, ben yapamadım."

"Tamam. Beni dinleyin." Carter ellerini kaldırdı ve heyecanla gülümsedi. "Onu Sikinle Mahvet Aralık'ı."

Anlık bir sessizlik oldu. Sonra, Jaxon'ın az önce paraları aldığı boş alan bir anda bir sürü parayla doldu.

"Ben varım."

35

YİRMİ BEŞ YAŞINDA NİHAYET ARABA KULLANABİLİYORUM

Rosie

"Hayır."

"Rosie, bunu yapabilirsin."

Ön camdan karşımızdaki binaya baktım. Vancouver Ehliyet Sınavı. Kesinlikle yapamayacaktım. Kollarımı göğsünde kavuşturup başımı iki yana salladım. "Hayır, Adam. Bunu yapamam. Be-ben... henüz hazır değilim. Sınavı geçemem."

"Ne zaman bir şeyde başarısız oldun ki?" Adam koltuğunda yana döndü, ellerimi tuttu. "Rosie, bir sürü pratik yaptın. Harika gidiyorsun ve bunun da ötesinde inanılmaz derece temkinli bir sürücüsün."

Tercümesi: takıntılı. Takıntılı bir sürücüydüm ve bunu ikimiz de biliyorduk. Adam bana tatlı bir sesle bana hız limitin birazcık üstüne çıksam bile güvende olacağımı hatırlatmıştı ama ben kendi bildiğim gibi sürmeye devam etmiştim; ayağımı gaz pedalından çekmiş, limiti birazcık aştığımda yavaş gitmiştim.

"Öğretmenin hız limitini hiç aşmamandan etkileneceğinden eminim."

Gözlerimi kısıp yüzündeki muzip ifadeye baktım. "İçinden bana güldüğünü biliyorum, Adam."

Adam güldü, elimi dudaklarına götürüp tatlı bir öpücük kondurdu. "Asla sana gülmem. Sadece seninle gülerim."

"Şu anda gülmüyorum," dedim. Piglet arka koltuktan dilini kulağıma sokunca omzumu kaldırıp onu ittim. Bu sefer şakağımı

yalamaya başladı. "Pig'i bu yüzden mi aldık? Bear bu yüzden mi yanımızda? Herkes sınavdan kaldığımı görsün diye mi? Hem de yaş günümde."

"Connor, annene başarısız olmayacağını söyle."

"Anne, başa-sız omaz!" diye bağırdı Connor arka koltuktan.

Kim bilir kaç kere içimden keşke Adam ile Connor'ın bana güvendiği kadar kendime güvenebilseydim diye geçirmiştim. Bana olan inançları o kadar kolay ve doğaldı ki. Kendisinden asla şüphe etmeyen bir insanın zihninde bir gün geçirmeyi çok isterdim.

Adam gamzemi okşadı. "Kes şunu."

"Neyi?"

"Aşırı düşünmeyi. Ne kadar muhteşem olduğunu, her gün daha iyiye gitmek için ne kadar mesafe kat ettiğini unutmayı. İster benimle ister Archie ya da Marco'yla her gün pratik yaptın. İster iki saat çalıştık ister sadece Starbucks'a gittik. Sürekli olarak adımlar attın ve hedeflerinle korkuların üstünde çalıştın. Bana her gün ilham veriyorsun, Rosie. Zor günlerinde bile."

"Her gün uyanıp kendine, 'Acaba Rosie'ye bugün ne söylesem de bana daha çok âşık olsa?' diye mi soruyorsun?"

"Öyle sayılır. Günün birinde soyadını değiştirmeyi umut ediyorsam, bana sırılsıklam âşık olman gerek. Her gün uyanıyorum ve kendime bu hedefe nasıl bir adım daha yaklaşabiliriz diye soruyorum."

"Kes sesini," dedim ve garip bir ses çıkarak gülünce boynumun kızardığını hissettim. Bakışlarımı kamyonette yere çevirdim. "Bana söylemediğine inanamıyorum."

"Rosie, üç hafta önce sana ehliyet sınavının bugün olduğunu söyleseydim, ne yapardın?"

"En azından üç gece ters gidebilecek her şeyi büyüterek üç gece uykusuz kalırdım, pek çok kere anksiyete atağı geçirirdim ve bu sabah kesin kusardım."

Hafifçe gülümsedi, perçemimi arkaya attı. "Strese girme ve

haftalarca bunu düşünüp durma diye bir sürpriz olmasını istedim. Son iki aydır ne kadar çok şey öğrendiğinden şüphe etmek için uzun bir zaman olurdu." Çenemi tutup dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Hazır değilsen ya da bunu yapmak istemiyorsan – nedeni fark etmez, bir bahaneye ihtiyacın yok– bana söylemen yeterli. Hemen kamyoneti diğer tarafa çeviririm, gidip yaş günü kapkekleri alırız. Bunu yapman gerekiyor diye bir kural yok. Ama bunu yapabilirsin, Rosie. Bugün bir deneme yapmadan gidersek de sorun olmaz. Sen yapabileceğini bildiğin sürece sorun değil." Beni bir kere daha öptü ve bu öpücük tamamıyla Adam öpücüğüydü. Tatlı, yumuşacık, kalbimi ardına kadar açan hafif bir güç uyguladığı türden bir öpücüktü. "Sana inanıyorum."

Arka koltukta ona tüm dünyalarıymış gibi bakan köpeklerle konuşan oğluma baktım. Kazağının üstünde Annem bir süper kahraman yazıyordu ve o sabah Adam üstünde o kazakla onu yatağa getirdiğinde, bunun sadece yirmi beşinci yaş günüm için tatlı bir sürpriz olduğunu düşünmüştüm.

"Gerçekten de bir süper kahraman olduğumu mu düşünüyorsun?" diye fısıldadım Adam'a.

"Öyle olduğunu biliyorum. Kendi gözlerimle gördüm. İmkânsız bir şeyi mümkün hale getiriyorsun."

İşin aslı, bu dünyadaki birçok şey, Adam'ın elini tutarken bana mümkünmüş gibi geliyordu.

Belki de bu yüzden içime derin bir nefes çekip kamyonetten indim. Belki de bu yüzden on beş dakika sonra yolcu koltuğundaki öğretmenle ve kaldırımda ellerinde Hadi, Anne, Başarabilirsin! yazan bir poster olan Adam, Connor ve köpeklerle kendimi gerçekten de bir süper kahraman olabilirmişim gibi hissettim.

Kırk beş dakika sonra kaldırıma yanaştığımda, belki de bu yüzden kamyonetten atladım, titreyen ellerle aldığım notu gösterdim ve söyleyeceğimi asla düşünmediğim cümleyi söyledim.

"Artık bir ehliyetim var!"

~

"Beş tane arabam var. Benimkilerden birini kullanabilirsin."

Nazikçe reddetmek için ağzımı açtım ama Carter elini kaldırdı.

"Bir dakika, altı. Altı tane arabam var. Çünkü Ollie Kırmızı Rhonda'dan kurtulmama izin vermiyor!"

Olivia'nın yüzü aydınlandı. "Kırmızı Rhonda'yı ödünç alabilirsin! Harika ufak bir başlangıç arabası. On yedi yaşındayken ikinci el bir araba olarak almıştım. O..."

Carter eliyle karısının ağzını kapattı, onu kendisine çekti. "Rhonda'dan söz etmeye başlarsa asla susmaz. İnan bana, Ro, bizim Rhonda'yla hiçbir yere varamaz, bir hendeğe falan saplanıp kalırsın."

Olivia kaşlarını çattı, Carter'ın elini ağzından çekti. "Bir kere oldu. Sadece yeni kar lastikleri takılması gerek, soran yepyeni olur."

Carter gözlerimin içine baktı, başını iki yana sallayıp çaktırmadan eliyle boğazının kesiyormuş gibi yaptı.

"Büyük bir ihtimalle, para biriktirirken otobüsle idare ederim. Belki de ilkbaharda mezun olduktan ve Connor'la kendi dairemizi tuttuktan sonra ilk büyük alışverişim bir araba olur."

"Yani, Adam'ın yanma taşındığınızda demek istedin herhalde," dedi Carter. Olivia omzuna hafif bir şaplak indirince omzunu tuttu. "Ah! Bana o elleri bağlatma, Ollie'ciğim."

Olivia gözlerini devirdi. "Birlikte yaşamaları onlara ait olan bir konuşma, buna sen dahil değilsin."

"Ama..."

Olivia onu sert bir bakışla susturdu.

"Tamam," diye homurdandı Carter. Ama Adam onun başka bir yerde yaşamasına izin vermez. Ona kafayı takmış durumda."

Yanımda duran Adam'a baktığımda, beni izlediğini gördüm. Göz kırptı, bu basit hareketi ve sonra içinde Connor'la Ireland'ın ve Bear'la Carter, bir de Olivia'nın Golden Retriever'ı Dublin'in

bulunduğu devasa bebek arabasını itmesi resmen başımı döndürdü. Aile babası rolüne o kadar doğal bir şekilde uyum sağlamıştı ki sanki bunu için yaratılmıştı ve bunda gerçekken de çok başarılıydı.

Brandon'ı en son iki ay önce görmüştük ve bizi bir kere bile aramamıştı. Zaten evinin kapısından dışarı adım attığımız anda, bunun bir son olduğunu biliyordum. Bunun geri dönüşü olmayacağını, onun büyük bir olasılıkla başından beri aradığı kolay yolu seçeceğini biliyordum. Fakat içimde bir parça şüphe vardıysa bile, Archie'nin işten eve geldiği, Brandon'ın apartmanının önündeki kaldırımda duran çöp tenekesinin yanında Connor'ın eşyalarını gördüğü gece buharlaşıp uçmuştu.

Gözlerimin önüne gelen manzara yüreğimi parçalamıştı ve o akşam Connor'ı yatırdıktan sonra koltuğa kıvrılmış, Archie'nin kollarında ağlamıştım. Brandon'ın Connor'dan bu kadar kolay vazgeçtiğini, çöpe atmaktan farksız olduğunu bilmek çok acıydı.

Öte yandan, Connor bir kere bile onu sormamıştı. Artık günleri hiç olmadığı kadar sevgi dolu geçiyordu, hayatının bir parçası olmak istedikleri için hayatında olan insanlarla çevriliydi ve oğlum çok mutlu gelişip büyüyordu. Bunun için teşekkür etmem gereken birçok muhteşem insan vardı ama son zamanlarda en büyük farkı yaratan kişi yanımdaki adamdı. Ben klinikteyken onu kreşten alan, seyahatteyken onu çok özlediği için onunla vakit geçiren kişiydi. Oturma odasmda onunla şarkılar söyleyen, dans eden kişiydi. En yakındaki okulun çıkış vaktinde onu sırf gelip giden otobüsleri görebilsin diye yürüyerek oraya götüren kişiydi. Birlikte kahvaltı hazırlarlarken tezgâhın altmı üstüne getirmesine izin veren kişiydi. Onunla sabun köpüğünden sakallar ve şapkalar yapan kişiydi. Gece yatağa uzanıp ona kitap okuyan, onu bir çocuğun hak ettiği gibi koşulsuzca seven kişiydi.

O serin kasım gecesi, nostalji içimi sıcacık his hisle kapladı. Bana çocukluğumu, annemle babamın beni nasıl sevdiklerini,

sevgilerini her gün nasıl gösterdiklerini hatırlattı. İstediğim tek şey, Connor'a kendi çocukluğuma benzer bir çocukluk verebilmek ve ebeveynlerim beni yerden izliyorlarsa, hayatımızdan gurur duymalarıydı.

Benimle gurur duymalarıydı.

"Affedersiniz, çocuklar. İkinize özel izin vermek isterdik ama burada bebek arabasından inmeniz gerek. Ne yazık ki köprünün tamamı açık değil."

"Köprü mü?" Başımı diğer yöne çevirince, Capilano Yolu'ndan ayrıldığımızı, bir parkın girişinde gülümseyen bir görevliyle konuştuğumuzu fark ettim. Adam'ın ve Carter'ın çocukları arabadan indirip ana kucaklarına oturtuşlarını ve göğüslerine bağlayışlarını izledim. Muhteşem bir manzaraydı ama o anda bunu yeteri kadar takdir edecek durumda değildim. "Ne köprüsü, Adam?"

"Tam zamanında geldiniz," dedi görevli. "Işıklar beş dakikaya yanacak."

"Işıklar mı? Ne ışığı? Adam, hangi ışıkları diyor?"

Adam sadece gülümsedi, elimi tutup beni çekiştirdi. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu çünkü aklıma gelen tek köprü ve ışıklar, on üç sene önce on ikinci yaş günümde ebeveynlerimin beni götürmeye söz verdikleri köprü ve ışıklardı.

"Sadece yürüyüş yapacağımızı sanıyordum," dedim telaşla. Tökezledim, elimin birden ter içinde kaldığını hissettim.

"Yaş gününü sana her zaman istediğin bir şeyi vermeden geçireceğimi sanıyordun herhalde?"

"Bunu çoktan yaptın. Bana araba kullanmayı öğrettin. Bugün ehliyetim varsa senin sayende. Yatağa kahvaltı getirdin ve bugüne kadar kimse benim için bunu yapmamıştı." Gergin olduğum, biraz da korktuğum için başımı başına yaklaştırıp fısıldadım: "Bir de dilinle yaptığın şeyi yaptın."

"Ah," dedi. "Evet, doğru. Parmaklarımı da kullandım. Sen de o yaptığın şeyi, kaç kere yaptın, üç müydü?"

"Dört," diye mırıldandım. O sabah boşalırken ismini nasıl haykırdığımı hâlâ hatırlıyordum. Canlı, çok güzel, muhteşem bir anıydı.

"Tamam, o zaman sana son bir şey daha vereceğim." Durup beni kendisine çekti, saatine baktı. 16.28'di, yani sonbaharın son günlerinde Vancouver'da günbatımı saatiydi. Adam gülümsedi. "Benim için gözlerini yummanı istiyorum."

Göğsümün sıkıştığını hissettim. Başımı iki yana salladım. "Korkuyorum."

Connor burnuma dokundu. "Anne, korkmak yok."

"Cesur mu olmalıyım?" diye sordum ona.

Başını salladı. "Anne cesur."

"Tamam, cesur davranacağım ama sırf ikiniz yanımdayken cesaret kazanabildiğim için."

Adam elimi sıkıca tuttu ve gözlerimi yummam için sıktı. Beni yavaşça öne çekti, tekrar durduğumuzda pakları yakalaması gereken -ya da gerekmeyen- elini o kadar sıktım ki parmaklarını koparacağımdan korktum; hokeyin lojistik yönlerinden hâlâ tam olarak emin değildim.

Beklerken kalbim hızlanıp düzensiz atmaya başladı; içime akın eden bir elektrik akımı ellerimin ucunda ayak parmaklarımın ucuna kadar yayıldı. İçime temiz hava çektim, tepemizde cıvıldayan kuşları, çıtırdayan ince dalları ve hışırdayan yaprakları dinledim ve zihnime yüzlerce anı doluştu. Çok uzun bir zaman öncesiyle, bunun gibi yerlerde geçirdiğim, beni her şeyden çok seven iki kişinin bana doğayı nasıl takdir etmem, sizi dengeleme, her şeyi önemsiz gösterme özelliğine minnet duymam gerektiğini öğrettikleri anlarla ilgili anılardı bunlar.

Bazen hayat size ölümün düşündüğünüz kadar kalıcı olmadığını göstermenin komik bir yolunu buluyordu. Fiziksel kanıtlar olmamasına rağmen, veda ettiğimiz kişiler asla çok uzakta değildi. Bizimle kalıyorlar, bazen en garip, en önemsiz anlarda ortaya çıkıyorlardı.

Çünkü ebeveynlerimi düşünürken gülümsediğim anda, Adam'ın dudaklarını kulağımda hissettim ve bana gözlerimi açmamı fısıldadığını duydum. Karşımda dünyanın en muhteşem, görebilmek için hayatımm yarısından daha uzun bir süredir beklediğim manzarası duruyordu.

Yemyeşil, şık ağaçlarla kaplı bir ormanda, sallanan dallarla birlikte canlı renkler adeta dans ediyor, aşağıda hızla akan nehirde parıldıyor, mor ve mercan rengi günbatımına karşı ışıldıyordu ve asla üstünde yürüyemeyeceğimi düşünmeye başladığım bir köprünün etrafını parıldayan sarmaşıklar gibi sarıyordu.

Adam yirmi beşinci yaş günüm için bana annemle babamın on ikinci yaş günümde vermedikleri hediyeyi veriyordu. Fakat bunun ötesinde, bana onları veriyordu. O anda ebeveynlerimin yanı başımda olduğundan, hiçbir zaman gitmediklerinden adım gibi emindim.

Dilim tutulmuş bir halde Capilano Asma Köprüsü'ne, nehre ve ağaçlara, günü ışıl ışıl kılan milyonlarca parlak ışığa baktım. Adam'ın gözlerine baktığımda sadece dans eden ışıkları değil, annemle babamın bana her daim verdiği sevgiyi de gördüm. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülürken hissettiğim şey öylesine güçlü, öylesine elle tutulurdu ki gözlerimi kapatıp kendimi buna bıraksam, içime alabilirmişim gibi hissettim.

Adam başparmağıyla gözyaşımı yakaladı. "Bunun ebeveynlerinle yapman gereken özel bir şey olduğunu biliyorum ve onların yerini dolduramam ama düşündüm ki..." Arkama bakmamı işaret etti. O yöne döndüğümde, bütün arkadaşlarımız Olivia ve Carter'ın yanma geldiler. Archie ve Marco, Garrett ve Jennie, Cara ve Emmett ve Jaxon. "Bu insanları da bir aile olarak kabul edebilirsin."

"Lütfen, evet de," diye fısıldadı Carter arkamdan. "Egom incinmeye dayanamaz."

"Egon tehlikeye girmeden önce en az yüz darbeye dayanacak kadar büyük," diye fısıldadım burnumu çekerek.

"Lanet olsun, beni şimdiden çok iyi tanıyor."

Gözyaşlarımı sildim. "Benim için mi buradasınız?"

"Başka nerede olabilirdik ki?" dedi Archie.

Cara gülümsedi. "Bir aileyiz, Rosie. Birbirimize destek oluruz."

Jennie yanaklarına vurdu. "Bilin diye söylüyorum, şu anda ağlamıyorum. Ama sen ağlıyorsun, ışıklar enfes, yaş günlerini çok severim ve... ve..." Jennie hafifçe hıçkırırken Garrett sırtını okşadı. "Alerjilerim azmış durumda."

Adam elimi tuttu. "Bu ailede birbirimizi çok sevdiğimizi söylemiştim, değil mi? Biraz daha seversek, birbirimizi boğabiliriz."

Boğmak mı? Tam tersiydi. Bu insanlar, sevgilerini bu kadar açık ve sınırsız bir şekilde sergilemeleri taze bir nefes gibiydi. Hayatım boyunca onlar gibi insanları, bu tür bir sevgiyi aramıştım ve bunu tek bir kişide değil kocaman bir grupta bulmuştum. Kendimi onların sevgisiyle sarıp sarmalamak, son anda nefese alabilmek, son anda ciğerlerinize hava dolması gibiydi.

Işıklarla aydınlatılmış patikalarda yürürken, nehrin üstünde sıcak çikolata içerken, sohbet ederken, gülerken ve her anın keyfini çıkarırken bütün gece bunu düşündüm. O gece, Adam'la yatakta yatarken yapmak istediğim tek şey teşekkür etmekti.

Parmaklarımı göğsündeki koyu renkli kıvırcık tüylerin arasında gezdirdim, ona mümkün olduğunca yakın olabilmek için bacağımı bacaklarının arasına attım. Adam hafif hafif sırtımı okşuyordu.

"Bir şey söyleyebilir miyim?" diye mırıldandım gecenin sessizliğinde.

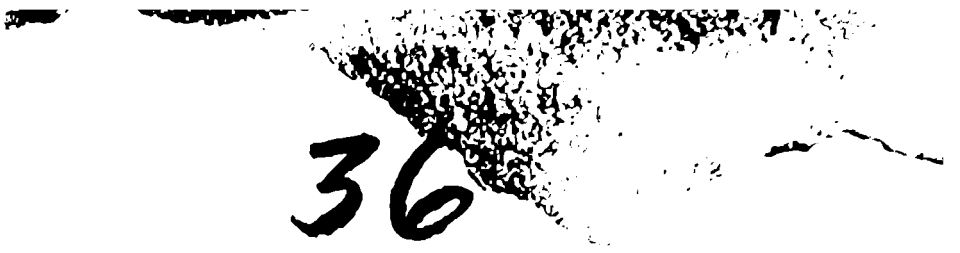
Lacivert görünen gözlerini bana çevirdi, dudaklarında çok hoş, tatlı bir gülümseme belirdi. "Ne istersen söyleyebilirsin, güzel kız."

"Bu gece bana her zaman istediğim bir şeyi vermek istediğini söyledin. Ama buna sahibim zaten, Adam. Hayatımda sen varsın. Bana kendini verdin. Seni tanımadan önce bile hep seni istedim.

Kalbim orada bir yerde olduğunu, bir gün seni bulacağımızı biliyordu." Çenesini okşadım, parmaklarımı saçlarının arasına sokup dudaklarını dudaklarıma çevirdim. "Hayallerim gerçekleştiği için nasıl bu kadar şanslı olabilirim?"

"Gerçekten de hayalin miyim?" diye fısıldadı dudaklarıma. "Sahi mi?"

"Yemin ederim."

36

KİMSE BİLMEYECEK

Adam

"Bizi çok utandırıyorsun."

"Ne? Sen ve Carter çocuklarınızı aile paten gününe getirebiliyorsunuz ama ben benimkini getiremiyor muyum?" Jaxon kollarını havaya savurdu, sonra ellerini beline dayadı. Kedisi Yumak göğsündeki *-siktir, söylemesi bile utanç verici ama-* ana kucağında miyavladı. "Çifte standart diye buna denir."

Garrett eğilip Jennie'nin patenlerinin bağcıklarını bağladığı yerden başını kaldırdı. "Kafayı sıyırmaya başladığından korkuyorum doğrusu."

Jennie yüzünü buruşturdu. "Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor, Jaxon ama bence senin bir..."

"Sakın söyleme. Sakın söyleme, Jennie."

"... kız arkadaşa ihtiyacın var."

Jaxon yine kollarını havaya savurdu. "Söyleme demiştim! Sadece Yumak biraz ayrılma kaygısı yaşıyor. Hem tam sekiz gün burada değildik." Yumak'ın patisini tutup salladı. "Yanında olmamamdan nefret ediyorsun, değil mi canım? Evet, nefret ediyorsun. Babacığın da senden ayrı olmaktan nefret ediyor."

Rosie bir kahkaha patlatınca, Jaxon gözlerini kısarak ona döndü. Rosie dudaklarını birbirine bastırdı, dudaklarının fermuarını çekiyormuş gibi yaptı ve ben Connor'ın yeni hokey patenlerinin bağcıklarını bağlarken başım bana yaklaştırdı. "Bence hepimiz ayrılık kaygısını kimin yaşadığını biliyoruz."

Gülerek ona baktığımda, Rosie'nin patenlerine baktığını, ayak-

larını hafifçe salladığını ve oturduğu sıranın kenarlarını sıkı sıkı tutarken içine derin nefesler çektiğini fark ettim. Evet, o sırada bir kediden ayrı kaldığı için ayrılık kaygısı yalamıyordu ama sevgilimin biraz gergin olduğunu biliyordum. "Nasılsın, baş belası?"

"Ben mi?" Kaşlarını kaldırdı, elini göğsüne götürdü. "İyiyim. Gayet iyiyim, Adam."

"Tekrar yanıt vermek ister misin?"

Uzun uzun iç çekti, bakışlarını yine patenlerine çevirdi. "Gerginim. Daha önce hiç kaymadım. Rezil olacağım ama burada olmaktan ve senin için çok anlamlı bir şey yapmaktan mutluyum."

Tereddütlü bakışlarını az önce kapıdan içeri dalan ve patenlerini giyebilmek için soyunma odamızda oturacak bir yer bulmaya çalışan çocuklara çevirdi. İkinci Şans Evi'ndeki çocuklar da bize bir aile paten günü için katılıyorlardı çünkü onlar Viper ailesinin bir parçasıydı.

Rosie'nin ovuşturup durduğu ellerini tuttum, gözlerini gözlerime dikene kadar çenesini kaldırdım. Son iki ay içinde, Rosie'ye hayır kurumumdan, Aile Projesi'nden ve koruyucu aile toplumuyla yaptığımız çalışmalardan söz etmiştim. Öykülerime bayılmıştı ve benimle çok gurur duymuştu ama çocuklarla tanışması için onu oraya götürmeyi çok istediğim halde ona hiç sormamıştım. Onu çocukluğunun hatırlamak istemediği dönemlerini yeniden yaşayacağı bir duruma sokmak istememiştim.

Ancak çocukları arenadaki ağacı süslememize yardım etmeleri için aile paten seansımıza davet etmek onun fikriydi.

"Fark edilmeden yaşamanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak istemiyorum," dedi alçak sesle. "İstenmemenin. Gerçi bu anı hiçbir zaman çok uzaklarda değildi ve sanırım... kendimi birisinin dünyasının merkezi olmayı hak eden küçük, kusursuz ve masum birisinde görmekten korkuyorum. Kendimi birisi onu seçsin diye kendisini nasıl değiştirebilir, nasıl daha sevilebilir hale getirebilir diye düşünmemesi gereken birisinde görmek beni korkutuyor."

Rosie'im dünyanın en kocaman kalbine sahipti ve bunu aldığı her kararda, aklından geçen her düşüncede görebiliyordunuz. B özelliğinin oğluna da geçtiğini biliyordum çünkü Connor elini uzatıp annesinin yanağını tuttu, "Conna anneyi seç," dedi.

Rosie onun avucunu öptü. "Ben de seni seçiyorum, Connor."

"Koruyucu aile sistemiyle ilgili bu kadar yoğun duygulara sahipken bu çocuklarla vakit geçirmen büyük bir cesaret örneği, Rosie. Ama her zaman cesur olman gerekmiyor. Bir şey sana ağır geldiğinde, geri adım atabilirsin, tamam mı? Sadece tek başına mı, yoksa benimle mi geri adım atmak istediğini söyle yeter. Sana istediğin desteği veririm."

Minnetle bana baktı. "Teşekkür ederim."

Tam o sırada, gözüme kestane rengi örgülü saçlar takıldı. Lily'nin bir köşede tek başına Connor'ı, Rosie'yi ve beni izlediğini fark ettim. Ona el salladığımda, kulakları kıpkırmızı oldu ve başım diğer yöne çevirdi.

"O, Lily olmalı," dedi Rosie. "Neden gidip merhaba demiyorsun? Connor'la ben diğerleriyle piste çıkar, seni bankta bekleriz." Dudaklarımdan öptü, titreyen bacaklarla ayağa kalktı ve Jaxon'ın koluna girdi. Garrett Connor'ı kucağına aldı ve onlar gözden kaybolana dek bekledim.

Lily'ye doğru giderken, küçük kız saç örgülerinden birini parmağına doladı.

"Selam, Lily-bug. Seni gördüğüme mutlu oldum."

Kahverengi gözlerini yüzüme çevirdi. "Onlar ailen miydi?"

"Evet, Rosie ile Connor. Onlarla tanışmak ister misin?"

Lily omzunu silkti. "Rahatsız etmek istemem."

"Onları rahatsız etmezsin."

"Sorun değil. Burada duracağım."

Kaşlarımı çattım. "Kaymayacak mısın?"

"Kaymayı bilmiyorum."

"Sana öğretiriz." Elimi uzattım. "Gel. Gidip o küçük ayaklarına uygun patenler bulalım."

"Elimi bırakmayacağına söz verir misin? Düşmekten korkuyorum."

İki parmağımı kaldırıp söz verdim. "Sen istemediğin sürece elini bırakmayacağmı. Bana güvenebilirsin, Lily."

Burnunu kırıştırdı ama sonra yavaşça küçük elini uzattı. "Sana güveniyorum, Adam."

Güvenini kazanmak için ne yaptığımı gerçekten de bilmiyordum ama bunu sarsacak bir şey yapmayacağımı biliyordum.

Ayaklarına bir çift paten ve başına koruyucu bir kask bulduktan sonra, el ele tutuşup tünelden geçtik ve buz ringine çıktık.

"*Adam!*" diye seslendi Rosie. Olivia ve Garrett'a tutunup onlarla kayarken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Bak! Yapıyorum! Kayıyorum!"

"*Baba!*" Buz pistinde Emmett'ın diğer tarafından tuttuğu kırmızı renkli ufak kayma desteğine tutunan Connor ufak, hızlı adımlar atarken bana el salladı. "Baba, selam! Conna hokey oynuyo!"

"İnanmıyorum, küçük baş belası! Başardın! Annen de başardı!"

"Onlar da mı yeni öğreniyorlar?" diye sordu Lily elimi çekiştirerek. "Benim gibi mi?"

"Tıpkı senin gibi, canım."

Göğsünü şişirdi. "Tamam. Deneyelim o zaman."

"Aferin sana," diye ona cesaret verip buza adım attım.

Lily son anda donakaldı, elimi bırakıp kenara tutundu. "Hayır. Bekle. Korkuyorum."

Önüne çömeldim. "Sorun değil. Bazen hayattaki en iyi şeyler biraz korkutucu olabilir. Bunları kendi hızında yapabilirsin. Acele etmene gerek yok."

Arkama baktı, buzda kayan çocuklara göz atıp tekrar bana döndü. "Belki beni tutarsan sorun olmaz. Bunu yapabilir misin?"

Sanki ona hayır diyebilirdim.

Onu kucaklayıp kalçama oturttum. Ringe adım attığımda boynuma sarıldı.

"Çok hızlı gitme," diye fısıldadı. Kendi etrafımda yavaşça döndüğümde kıkırdadı. "Eğlenceliymiş."

Carter kucağında minik bir kaskı, *Babacık* üniforması ve hayatımda gördüğüm en minik patenleri giymiş, hokey pateni biçiminde silikon bir diş kaşıma oyuncağını kemiren Ireland'la yanımıza geldi. "Selam, Lil. Benimle kaymak ister misin? Adam'dan daha hızlı kayarım."

Lily başını iki yana sallayıp bana yapıştı. "Onun yanında kalmak istiyorum. Sen çok konuşuyorsun."

"İnanmıyorum," dedi Carter ben bir kahkaha patlatırken. "Kalbime bir hançer sapladın. Ireland, bebeğim, ben çok konuşmuyorum, değil mi?"

"Kesinlikle çok konuşuyorsun," dedi Rosie'yle el ele yanımıza gelen Olivia.

"Bak sen," diye mırıldanıp Rosie'yi diğer yanıma çektim. "Garrett'tan kurtulmayı başardın ha?"

"*Üstelik* Olivia artık elini kıracak kadar sıkı tutmadığımı söyledi!"

Olivia güldü. "Cara'dan çok daha iyi bir öğrencisin. Ona kaymayı öğretmem haftalar sürdü."

"Ama yeteri kadar motive olamamıştım," dedi Cara, etrafımızda epri bir daire çizerek. "Emmett bana çoktan kafayı takmıştı. Ona üniversitede beş dakikada en çok tako yeme yarışmasını nasıl kazandığımı göstermiştim, o da dizlerinin üstüne çöküp onunla evlenmem için yalvarmıştı."

Cara, Olivia ve Carter kayarak uzaklaşırlarken, Rosie de Lily'ye gülümsedi.

"Selam, Lily. Adam bana senden çok söz etti. Ben Rosie."

Lily'nin yanakları kızardı ve bacaklarını belime biraz daha sıkıca dolayarak, "Pembe saçlarını sevdim," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim. Annemin en sevdiği renkti."

"Annen cennette mi?"

Rosie'nin gözleri doldu. "Evet."

"Benimki de."

Rosie duraksadı, sonra dikkatle elini uzattı ve Lily'nin kolunu hafifçe sıktı. "Onu çok özlüyor olmalısın."

"En çok kelebek öpücüklerini özlüyorum," diye fısıldadı Lily. Burnunu işaret etti. "Üzüldüğümde ya da korktuğumda burnumun ucunu öperdi."

Rosie hafifçe gülümsedi. "Benim annem de beni oradan öperdi."

Lily'nin yüzü aydınlandı. "Sahi mi? Bu öpücüğü biliyor musun yani?"

"Evet, biliyorum."

"Belki bana bir kelebek öpücüğü verirsen kaymaktan korkmam." Lily heyecanla bir ona bir bana baktı ama birden çekingen ifadesi geri geldi. "Tabii, istemezsen sorun değil. Mecbur değilsin. Belki bankta otursam daha iyi olur."

Rosie temkinli adımlarla öne çıktı ve Lily'nin yüzünü tuttu. Onun Lily'nin kırıştırdığı burnunun ucuna minik öpücükler konduruşunu, küçük kızın gün ışığı gibi bir gülümsemeyle tepki verişini izlerken kalbim gümbür gümbür atmaya başladı.

"Sanırım şimdi kaymayı deneyebilirim. Biraz cesaretlenmiş gibi hissediyorum." Onu buz bıraktığımda ikimizin elini tuttu ve Rosie'yle göz göze geldik. Gözlerindeki parıltı bana her şeyi anlatıyordu: Lily'ye âşık olmuştu. Zaten ikisi karşılaştığında öyle olacağını tahmin etmiştim. Ne de olsa, Lily ilk kez koltukta yanıma oturup ona kitap okumamı istediğinde aynı şey olmuştu.

"Ben de ilk seferinde adımlar atmayı denedim," dedi Rosie, Lily aramızda yürümeye çalışırken. "Ama Olivia bana ayaklarımı buzun üstünde tutmamı ve popomu ve kalçalarımı azıcık sallamamı söyledi."

"Böyle mi?" Lily kalçalarını oynattı ve yavaşça öne doğru kayarken Rosie'ye baktı.

"Aynen öyle."

"Başardım," diye fısıldadı Lily. "Kayabiliyorum! Bana bakın!"

"Harika gidiyorsun, Lily-bug." Rosie'ye gülümsedim. "İkiniz de harika gidiyorsunuz."

"*Baba!*" Emmett'ın iki yandan tuttuğu Connor, kayma desteğiyle hızla bana doğru geldi. "Baba!"

"Dostum! Harikasın!"

"Manyak hızlı gidiyor," dedi Emmett. Connor bize çarpmadan onu durdurmayı başardı. "Yani, şey gibi hızlı gidiyor... Lanet olsun." Yüzünü buruşturdu. "Bir dahaki sefere, ne dediğime dikkat edeceğim, yemin ederim." Çömelip elini kaldırdı ve Connor beşlik çakınca sırıttı. "Benimle kaydığın için teşekkürler, dostum!"

"Bay bay, dostum!"

"Aman Tanrım." Lily bizden sıyrıldı ve ellerini dizlerine dayayıp Connor'ın önünde değildi. "Selam, Connor. Çok tatlısın. Ben Lily. Lily diyebilir misin?"

"Aaaaa! Lily! Sarıl. Conna, Lily sarıl?" Connor kollarını iki yana açıp öne adım attı ve ikisi yere düşünce kıkır kıkır gülmeye başladılar.

"Beni sevdi sanırım! En yakın arkadaşın olabilirim, Connor, tamam mı?"

İkisini yerden kaldırdığımda Lily onun elini tuttu.

"Gel, Connor. Ben sana göz kulak olurum, tamam mı? Annen bana kelebek öpücükler verdi, o yüzden şimdi çok cesur davranacağım."

"Evet! Cesur!"

"Dikkatli olun," dedi Rosie. Elimi tuttu ve ikisinin patenleriyle hızlı, minik adımlar atışlarını izleyerek ağır ağır peşlerinde kaymaya başladım. "Çok hızlı gitmeyin tamam mı?"

Tatlı, yosun yeşili gözlerini yüzüme çevirdi ve o şirin, muhteşem gülümsemesiyle bana baktı. "Eyvah."

"Eyvah mı? Ne oldu?"

"Galiba âşık oldum."

~

Rosie'nin sevdiğim yanlarından biri bir şeyi öylesine sevmemesiydi. Bir şeyi sevdiğinde kalpten sever, her şeyini verirdi. Bundan o zamana kadar emin olmasaydım bile artık emindim. Çünkü aile paten gününden sonraki hafta, Rosie sürekli kalbini çalan kahverengi saçlı bir kızdan söz ediyordu.

"Çocukların ailelerle dışarı çıkmasına izin veriliyor mu?" diye sordu. Alışveriş merkezinde dolaşıyor, bir sonraki hafta düzenlenecek Noel galamda giymek üzere bir tuvalet arıyordu. Bu tür bir davet ilk kez verilecekti ve Aile Projesi isimli hayır kurumumun her sene düzenlediği ağaç süsleme törenine ek olarak planlanmıştı. Fakat bu seferkinde şık bir akşam yemeği, dans, alkol olacaktı ve çok daha pahalıya patlayacaktı. Ama gece dışarı çıkmamız için bir fırsattı ve Rosie'yi elbisesiyle görmeyi, sonra o elbiseyi çıkarmayı dört gözle bekliyordum.

"Yine Lily'yi düşünüyorsun."

"Belki bizimle ve köpeklerle dağ yürüyüşe gelmek ister. Basit bir aktivite, bir hava değişikliği olarak yani."

İlk önerisi buydu. Sonraki beş yüz önerisi peş peşe geldi ve sanırım o arada nefes bile almadı.

"Hah! Buldum! Tekrar asma köprüye gidebilir, Noel ışıklarını izleyebiliriz! Buna bayılacak!"

"Onu bir krep ve sıcak çikolata kahvaltısına götürebiliriz."

"Ya da tatlı yeriz. Herkes tatlıya bayılır!"

"Hey, yeni bir *Disney* filmi gösterime girecek. Belki yeni yılda onu sinemaya götürebiliriz."

"Stanley Park'taki trene ne dersin?"

"Sence otobüsleri Connor kadar seviyor mudur?"

"Arkadaşlık bilezikleri yapmayı sevdiğini biliyorum. Başka nelerden hoşlanır? Resim yapmayı ya da boyama kitaplarını sever mi?"

Peşinden bir mağazaya girdim, muhteşem elbiseleri heyecanla karıştırmasını ama sonra üstüne uymayacaklarını söyleyerek vaz-

geçişini izledim. Geri koyduğu her elbiseyi alıp koluma asarken Rosie, Lily'yle ilgili fikirlerini sıralamaya devam etti.

"Bir şey sorabilir miyim?" Hızla bana döndü ve kolumdaki tuvaletleri görünce kaşlarını çattı. "Adam, onları niye geri aldın?"

"Bunu mu soracaktın?"

"Hayır, ben... Onlar bana olmaz. Ben fazla... Benim fazla..."

"Gram fazlalığın yok, Rosie. Her şeyin tam kararında. Sen bu tuvaletleri beğendin, o yüzden şimdi bunları deneyeceksin. Nefret edersen, ayrı konu. Ama bir şans ver."

"Ne kadar otoritersin," diye homurdandı diğer elbiselere göz atarken. İnce askılı ve derin bir yırtmacı olan koyu kırmızı renkli saten bir elbiseyi çıkardığında gözleri parıldadı. "Affedersiniz, bunun 12 bedeni var mı acaba?" diye sordu satış elemanlarından birine.

"Elbette." Kadın elbiseleri benden aldı. "Size bir soyunma odası ayarlayayım."

Rosie perçemini yana attı. Önceki gün saç boyasını tazelemesine yardım etmiştim ve her zamanki bakıra çalan pembe rengi daha canlı, burnundaki ve elmacıkkemiklerinin üstündeki altın rengi çillere karşı daha çarpıcı görünüyordu. "Lily'nin Noel'de bize katılmasına ne dersin? Sabah gelebilir, ağacın altına hediyelerini koyabiliriz. Orada da bunları yaptıklarını biliyorum ama... bilemiyorum." Bakışlarını yere indirdi, dalgın dalgın parmaklarını parıltılı elbisenin üstünde gezdirdi. "Özle hissetmesini istiyorum. Ailem olmadan Noel'den nefret ederdim. Etrafımda bir sürü insan olmasına rağmen, kendimi çok yalnız hissederdim."

"Evet."

"Evet mi? Evet, düşüneceğim anlamında mı, yoksa..."

"Evet, onu Noel'de yanımıza alalım. Sosyal görevliyle konuşup izin alabilir miyiz ve Lily ister mi diye soracağım."

Düşünceli, şaşkın bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. Sonra, kolunu yavaşça belime attı ve parmak uçlarına kalkıp beni dudaklarımdan öptü. "Teşekkür ederim."

Tam dudaklarını aralayıp kısacık tadına bakmama izin verir mi diye dilimle ağzım yoklayacağım sırada, birisi yanımızda hafifçe öksürdü.

"Affedersiniz," dedi satış elemanı. "On iki beden kalmamış ama birkaç on beden var. Onlardan birini denemek ister miydiniz?"

"Tüh. O elbiseyi çok beğenmiştim. Şey..." Rosie parmaklarını çenesine vurdu, sonra elini salladı.

"Sorun değil. On beden olmaz zaten."

Satış elemanı elbiseyi Rosie'nin yanına tutup bana baktı. İkimiz de başımızı salladık.

Rosie umutla bize baktı. "Sahi mi? Olur mu diyorsunuz?" Yanıt vermeme fırsat vermeden elini salladı. "Hayır." Kaşlarını çattı. "Tamam, belki. Denemekten ne çıkar, değil mi?"

Satış elemanı bizi soyunma odalarına götürdü. Rosie ufak kabine girerken büyük bir sandalyeye çöktüm. O sırada mağazada gezinen en az yirmi kadın vardı ve benden başka tek diğer erkek soyunma odalarının karşı tarafında oturuyordu. Bir öbek elbisenin altına gömülmüştü ve duyabildiğim kadarıyla telefonunda spor haberlerini izliyordu. Adam bana baktı, elimi kaldırıp selam verdiğimde başını salladı ve yumruğunu iki kere göğsüne vurdu.

Dayan, kardeşim, dedi dudaklarını sessizce oynatarak.

Rosie'yi beklerken boş boş telefonuma baktım, Carter'ı arayıp Connor'ın iyi olup olmadığını kontrol ettim. Beş dakika on dakikaya ve Rosie'nin sessizliği oflamalara dönüşünce, gidip soyunma kabininin kapısını tıklattım.

"Her şey yolunda mı?"

"Şey... evet. Hayır. Galiba... bu elbise... bana göre değil."

"Bakayım."

"Şey... hayır. Teşekkürler. Bir beden büyüğü lazım."

"Nasıl rahat edeceksen."

"Ya da belki dekoltesi daha az olan bir şey."

Dekoltesi daha az olan bir şey mi? Aletim sanki hazır ola geçmesi söylenmiş gibi sertleşince kendimle gurur duymadım. İçeri girmenin yanı sıra, karşıdaki adamın bir anda ereksiyon haline geçtiğimi görmesini istemediği için kapıya biraz daha yaklaştım.

Kapıyı tekrar tıklatıp sesimi alçalttım. "İzin ver de bakayım, bebeğim. Kusursuz göründüğünden eminim."

Kapı aralandı ve Rosie kenara çekilip bana yer açarken bakışlarını yerden kaldırmadı. Kapıyı arkamdan kapattım ve o daracık minik elbisenin içindeki vücudunu süzdüm.

Rosie saçını kulağının arkasına sıkıştırıp gözlerimi alamadığım, her santimiyle saten elbiseyi kusursuz bir şekilde dolduran vücudunu işaret etti ve kan akışım doğruca sızlayan kasığıma yöneldi. "Anne vücudu laneti, değil mi?" Kendisini gülmeye zorladı, ben bir şey demeyince yüzüme baktı. Çatlak bir sesle, "Adam?" dedi. "Neden bir şey söylemiyorsun?" Arkasındaki fermuara uzandı. "Aptalca bir fikirdi. Böyle bir elbiseyi taşıyamam. Buna uygun..."

Onu duvara itip çenesini tuttuğumda nefessiz kaldı. İri yeşil gözlerini yüzüme dikti, yanakları içimde akan aynı ateşle kızardı.

"Yemin ederim ki bunu en kibar şekilde söylüyorum, Rosie ama derhal sus. Susmazsan ve *enfes* vücudunla ilgili tek bir şey daha söylersen, ikimize de bir iyilik yapacağım ve aletimi ağzına tıkıp seni susturacağım."

Elim boğazma kaydı ve başını nazikçe tutup çevirmesini engelledikten sonra, onu bir kez daha öptüm. Koyu kırmızı saten kumaş beline oturuyor, dolgun kalçalarını sıkı sıkı sarıyordu. Ön tarafındaki derin yırtmaç, elimi altına sokmam, ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu kontrol etmem için adeta yalvarıyordu. Gözlerim yukarı kaydı, derin göğüs dekoltesini, dolgun, diri göğüslerinin kıvrımını inceledim. Parmağımın ucunu yan tarafında gezdirdim, göğüslerinin ortasına götürüp göğüslerinin kıvrımının etrafında dolaştırdım. Ardından köprücükkemiğini ve omzundan kayan

ince askıyı okşadım. Parmağımı askının altına soktum, azıcık çektim ve askı bir anda yırtılınca Rosie bana çarptı.

"Benim için biraz ses çıkarmak ister misin, baş belası?"

Bakışlarını yere çevirdi. "Burada mı? Ama... *Ahh.*"

"Güzel bir başlangıç oldu, meleğim." İç çamaşırının üstünden onu okşamaya başladım. "Bunu çıkaracağım, tamam mı?"

Hızlı hızlı başını salladı, çamaşırını nazikçe çıkaracağımı düşünüyormuş gibi ayaklarından birini kaldırdı. Ama ince külotu kavradığım gibi yırttım.

"Pardon."

"Sersem," diye fısıldadı bacağını belime dolayarak. Ellerimi bacaklarından yukarı götürüp poposunu kavradım.

"Bak sen, ben de sen sessiz ol diye nazik davranıp seni ağır ağır becerecektim." Elbisesini kaçlarından yukarı çektim ve yırtıldığını duyunca sırtımın ürperdiğini hissettim. "Ama şimdi herkesin ismimi öğrenmesini sağlayacağım sanırım."

"Adam..."

"Daha yüksek sesle, bebeğim." İki parmağımı ıslak katmanlarının arasına soktum. "Kimin için ıslandığını duysunlar."

"*Tanrım.*" Ceketimi tutup sert bir şekilde çıkardı, gömleğimin düğmelerini çekiştirdi ve bacaklarının arasına götürdüğüm elime sürtünmeye başladı.

"Adam, bebeğim. Tanrı değil. Kaç kere söyleyeceğim?" Dudaklarımı dudaklarına dayadım, inlemelerini dilimle yakaladım, çenesine öpücükler kondurarak kulağına yaklaştım. "Yoksa bunu sana seni becererek mi anlatmam gerekiyor?"

"Evet," diye inledi. Kemerimi çekiştirip fermuarımı indirdi. "Lütfen."

"Bana bu vücudun ne kadar kusursuz olduğunu söyle," dedim emreder gibi. Aletimin ucuyla klitorisini okşadım. "Söylersen içine girerim."

"Lanet olsun," dedi boğuk bir sesle, bacaklarının arasındaki halime bakarak.

"*Söyle bana.*"

"Kusursuz," diye bağırdı. "Vücudum kusursuz."

"Kime ait?"

Ben içine girerken, "Sana," diye inledi nefes nefese.

"Ya bu am? Onu kim beceriyor? Sahibi kim?"

"Sensin, Adam. Tanrım, *sensin.*"

"İşte böyle, Rosie."

Parmaklarım ensesine kaydı, saçlarını kavradım ve onu duvara dayayıp devam ettim. Rosie kalçalarını kaldırıp daha derine, daha sert bir şekilde gitmem için beni yönlendirirken tırnakları omuzlarımı sıyırdı. Elimi omzuna götürüp elbisesinin ince askısını kavradım. Bunu çekip yırttığımda, muhteşem göğüslerinden biri serbest kaldı, yüzüme yaklaştı.

"Sen bir başyapıtsın, canım. Yemin ederim ki sırf benim için yaratılmışsın." Başını sıkıca tutup gözlerinin içine baktım. "Hayatımın sonuna kadar bu vücuda tapacağım."

"Lütfen, durmanı istemiyorum," diye yalvardı.

"İstesem de duramam." İçine tekrar tekrar girip çıkarken ve kapı menteşelerinden sarsılırken alnımı alnına dayadım. "Tanrım, Rosie. Daracıksın, sırılsıklamsın, beni sarıp sarmalıyorsun."

Göğsünü avuçlayıp göğüs ucunu ağzıma aldım, dilimle okşadım ve Rosie kıvranıp bağırırken, daha fazlası için yalvarırken dişlerimle hafifçe çektim.

"Boşalmak üzereyim, Adam, ben... *ahhhh*. Lütfen, Adam."

"O kadar güzel istiyorsun ki." Dudaklarımı boğazına kaydırırken omurgamın altında bir baskı oluştuğunu, hayalarımın gerildiğini hissettim. Rosie'nin dizlerini arkasından tutup bacaklarını kaldırdım, biraz daha iki yana ittim ve ismimi haykırana dek daha sert bir şekilde içine girip çıktım. "*Tanrım*, ismimi duymanın bu kadar hoşuma gideceğini hiç tahmin etmezdim."

Başını arkaya atıp yarı kapalı, kendinden geçmiş gözlerle bana baktığında aletimi sarıp sarmalayışımın, nefes nefese oluşunun keyfini çıkardım.

"Bekle," dedim, boşalmaya çok yaklaştığımı hissederek.

Başını iki yana salladı, kasları aletimi daha da sıktı.

"Bekle, Rosie."

"Be-ben... bekleyemem. *Hadi*, Adam. *Tanrım. Lütfen.*" Kalçalarını kaldırdı ve içine tekrar girdiğimde ismimi haykırarak patladı. Aynı anda, ben de onun ismini haykırıp içine boşaldım ve avucumu duvara indirdim.

"*Lanet olsun*, Rosie."

Soluklanmaya çalışarak kollarımın arasında gevşedi. Ter içinde kalmış yüzüne bakarak sırıttım, düzenli nefes alıp vermeye çalışırken şişen dudaklarını öptüm.

Beş dakika sonra giyinip... olabileceği kadar temiz bıraktığımız soyunma odasından çıktık.

Beş satış elemanı, birkaç kadın ve hâlâ bir giysi öbeğinin altında sandalyesinde oturan arkadaşım dilleri tutulmuş, ağızları açık bize bakıyorlardı.

Yırtık elbisenin asılı olduğu askıyı uzattım. "Bundan iki tane almak istiyorduk."

37

OYUNBOZAN NOEL'İ MAHVEDİYOR

Rosie

"Seni onlarla bırakmaktan korkuyorum."

Cara gözlerini devirdi, parıltılı kırmızı kokteylini yudumladı. "Bunu bir kere daha tekrarlarsan, sana gerçekten korkacağın bir şey vereceğim, Adam."

"Rosie bizden biri değilmiş gibi sürekli bunu söylüyorsun," dedi Jennie.

"Kitap kulübüne katıldı. Resmi olarak gruba sızdı. Bunun geri dönüşü yok." Olivia masanın altından Carter'ın eline bir şaplak attı ve tereyağı bıçağını kaldırdı. "Carter, bir kere daha elini elbisemin altına sokmaya çalışırsan yemin ederin ki elini keseceğim. Tanrı aşkına, çocuklar için bir bağış davetindeyiz."

Carter dudaklarını sarkıttı. Belki kız kardeşi dışında, bunu onun kadar iyi yapan birisi olmadığını görmüştüm. Belki de bunun nedeni o Beckett gamzeleriydi. "Evet ama burada çocuk yok ve o yırtmaçtan bacaklarını görüyorum."

Garrett suyunu içti. "Evet, Carter. Onu tuvalete götür. Jennie'yle ben orayı ziyaret ettik bile."

"Seni pislik." Carter öfkeden köpürdü, Olivia'nın yanından Garrett'a saldırdı ve iki yetişkin adam ya da aşırı iri iki çocuk birbirlerini tokatlamaya başladılar.

Jaxon, "*Kız kardeş beceren*," diye düzeltme yapınca Emmett ona beşlik çaktı.

Adam ayağa kalktı, peçetesini katlayıp masaya bıraktı. "İşte, bunu demek istiyordum."

"Rosie kendi başının çaresine bakabilir," dedi Carter.

Emmett kolunu omzuma attı. "Rosie'ye Woody lakabını nasıl aldığını anlatacağız."

Adam'ın gözleri irileşti. "Hayır."

"Soyadı Lockwood diye o lakabı takmadınız mı?"

"İlk şehir dışına maçında, onu otel odasında mastürbasyon yaparken yakaladıkları için," dedi Jaxon.

Adam parmağını Jaxon'ın yüzüne doğrulttu. "Sen orada bile değildin, sersem!"

Masaya sessizlik çöktü, sonra herkese kahkahalarla gülmeye başladı.

Carter elini bir pençe gibi kıvırdı. "Gırrr."

"Onu kızdırmaya bayılıyorum," dedi Garrett.

Gülerek Adam'ın tertemiz beyaz gömleğini kavradım ve onu kendime çektim. "İdare ederim. Bu insanları çok iyi tanıyorum, onları sevmeyi seçiyorum. Seni de."

"Bir hakaret miydi bu?" diye fısıldadı Carter. "Bana bir hakaretmiş gibi geldi."

Adam'ı dudaklarında öperken spikerin onu anons ettiğini duydum. "Çok yakışıklı görünüyorsun. Sen oradayken gözlerimi senden ayıramayacağım." Adam sırıttı ve onu yine kendime çekip kulağına fısıldadım. "Sonra belki *beni* tuvalete götürebilirsin."

O anda Adam'ın kalp atışlarının hızlandığını, güçlükle yutkunduğunu duyduğuma yemin edebilirdim.

Genellikle o kadar cesur muydum? Tabii ki değildim.

Adam önceki hafta beni soyunma odasında pestilim çıkana dek becerdiğinden beri birisinin bizi yakalama ihtimalinin olduğu yarı halka çık bir yerde seks yapmaya zaafım var mıydı?

~

Evet.

Artık ok yaydan çıkmıştı. Parti saat on birde bitecekti, böylece çocuklar kırk dakika sonra Tampa'ya gidecek olan uçaklarına

yetişebileceklerdi. Onu bir kere daha istiyorsam -ki istiyordum- başka şansım yoktu.

Dudağına minik bir öpücük kondurdum ve Adam takım elbisesinin düğmelerini iliklemeye çalışırken bir bana bir tuvaletlere uzanan koridora, herkesin onu beklediği sahneye bakarken ona gülümsedim.

Adam uzaklaştıktan sonra, Cara kulağıma eğildi. "Çılgın bir yanın olduğunu biliyordum."

Kaşımı kaldırdım çünkü önceki hafta Adam'ın grup sohbetine kelepçelerle ve kayıp anahtarlarla ilgili bir yardım çağrısı geldiğini biliyordum. Bu da yetmezmiş gibi, Cara kırk dakika sonra kızlar sohbetimize yazdı ve Olivia'ya Carter'la yardıma geldiklerinde *gördükleri hoşuna* gitti mi diye sormuştu.

Cara hınzır bir gülümsemeyle kaşlarını oynatınca, gözlerimi devirip tüm dikkatimi sahneye çıkan Adam'a verdim.

Adam ister tepeden tırnağa hokey giysileriyle ister kapüşonlu bir üst ve eşofman altıyla ya da ocağın başında bize Fransız tostu ve domuz pastırması pişirirken bir günlük kirli sakalıyla ve ince bir pijama altıyla, her zaman çok yakışıklıydı. Fakat bu gece normalde zapt edilmesi mümkün olmayan dalgalı saçları düzgündü, yeni traş olmuştu. Lacivert takım elbisesi onun için özel dikilmiş gibiydi ve elbisemin rengin uyan koyu kırmızı bir kravatla kusursuzdu. Her yanından özgüvenle kontrol yayılıyordu, hayattaki amacını bilen ve attığı her adımdan gurur duyan bir kişi portresi çiziyordu.

Ben de onunla gurur duyuyordum.

"Herkese iyi akşamlar ve ilk senelik Tuvalet ve Kravat Bağış Galası'nda bize katıldığınız için teşekkür ederim. İsmim Adam Lockwood ve..."

"Yürü be, Woody!"

"Soyun, bebeğim!"

"... belli ki arkadaşlarım dünyanın en destekçi, en patavatsız

kişileri." Kalabalık güldü, Adam gülümsedi. "Birçoğunuz beni Vancouver Vipers'ın kalecisi olarak tanıyorsunuz ama aynı zamanda, British Columbia'da yerel koruyucu aile kurumlarını destekleyen bir hayır kurumu olan Aile Projesi'nin de kurucusu olmaktan gurur duyuyorum. Tüm gelir doğruca toplumumuza geri gidiyor ve özellikle bu gece, düzenleyecek olduğumuz ilk spor yaz kampına destek olabilmek için bağış topluyoruz." Ensesini ovuştururken, tezahüratlarla çağırışlar arasında yanakları pembeleşirken, gülümsemesi son derece çocuksu ve şirindi. "Kendimle gurur duyuyorum ama esas bu toplumla gurur duyuyorum. Bunların hiçbiri harekete geçip her seferinde bizi destekleyen, sırf bir çocuğu gülümsetebilmek için zamanlarını -ve paraları, çok teşekkür ederiz- bağışlayan kişiler olmadan mümkün olamazdı. Bunun bu çocuklar için ne kadar anlamlı olduğunu biliyorum ama benim için ne kadar anlamlı olduğunu size anlatamam. Çünkü ben o çocuktum."

Adam bir süre bakışlarını önüne indirdi ama sonra tekrar kaldırdığında doğrudan bana baktı. Gözlerinde hem hüzünlü hem de çok şefkatli bir ifade vardı. İşte, bu ifade bana o anda ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir umut verdi. "İşin aslı, ben kalıcı ailemi bulduğum için çok şanslıydım. Onları bulamasaydım, etrafımda ailem dediğim bu bir grup insanla şu anda bulunduğum noktada olamazdım." Masamızı işaret etti. "Takım arkadaşlarım ve muhteşem eşleri. Dünyalar güzeli kız arkadaşım ve güzel oğlumuz."

Hiç düşünmeden söylemiş gibi gayet doğal bir şekilde oğlumuz dediğini duyduğumda, boğazıma bir yumru oturdu. Ellerimin titrediğini, elbisemi çekiştirdiğimi, oturduğum yerde kıpırdandığımı görünce gülümsedi.

"Tek bir çocuğun bile benim bulduğum sevgiyi bulmasına yardım edebilirsem, bir fark yarattığımdan emin olabilirim. *Hepinize* burada olduğunuz ve bir fark yarattığınız için teşekkür ederim."

Ayakta alkışlanan Adam, masaya geri dönerken elini ceketinin düğmesine götürdü. Müzik başladı, alkışları bastırdı ve Adam beni kaldırıp dans pistine götürdü.

"Neden ağlıyorsun, tatlım?" diye sordu. Beni döndürüp tekrar göğsüne çekti.

"Seninle çok gurur duyuyorum," diye burnumu çektim gözyaşları arasında. "*Oğlumuz* dedin. Connor'dan *oğlumuz* diye söz ettin. İstediğim tek şey, birisinin onu senin sevdiğin gibi sevmesiydi."

"Düşünüyordum da belki ileride..." Öksürdü, bu ani çekingenliği ve tereddüdü beni şaşırttı.

"Çıkar baklayı ağzından, Woody."

Sırıttı ve dans pistinde, herkesin gözlerinin önünde popomu çimdikledi. "Sen senin için Adam'ım ama içinde olduğumda Tanrım da diyebilirsin." Nefesini uzun uzun dışarı verirken dans pistinde yavaşça bir daire çizdi. "Düşünüyordum da ileride, evlendiğimizde..."

"Önce bana teklif etmen gerek, biliyorsun."

Gözlerini kıstı. "Banyoya gitmeyi başarabilirsek, herkes ağzından ismimin çıktığını duyacak, baş belası." Gülmemeye çalıştığımı görünce, kaşını kaldırıp devam etti. "Connor'ı evlat edinmemi ister miydin? Elbette, onunla da konuşmamız ve bunu isteyip istemediğini görmemiz gerek ama..."

Boynuna atılıp ona o kadar sıkı sarıldım ki gülmeye başladı.

"Evet mi diyorsun?"

"Resmi olarak sana baba diyebilirse, dünyanın en şanslı çocuğu olur." Elimi saçlarının arasına daldırıp onu dudaklarından öptüm. "Ama zaten sen ilk gördüğü andan beri onun için babasısın."

Nefesini yavaşça dışarı verdiğini hissettim ve Adam dans pistinde izin vermeden dans etmeye devam ederken, aklım kalbimi çalan kahverengi saçlı, patenli, küçük kızdaydı.

"Hiç koruyucu aile evindeki çocuklardan birine koruyucu aile olmayı ya da... evlat edinmeyi düşündün mü?"

Sırtımı nazikçe okşadı. "Açıkçası, en başından beri düşünüyorum."

"Sahi mi? Neden bana hiç bunu ister miyim diye sormadın?" Çünkü kısa bir süre öncesine kadar yeniden bir koruyucu aile evine adım atma düşüncesi bile beni hasta ediyordu. O seneleri geçmişte bırakmak istiyordum ama artık düşünebildiğim tek şey birisine sahip olmayı arzu etmiş olduğum çocukluğu vermekti. Kaybettiğim aile ve şimdi bulduğum aile.

Adam başparmağını çenemdeki gamzenin üstünde gezdirdi. "Çünkü bunların hiçbiri benim için aramızı bozacak bir durum değil, Rosie. Bu topluma yardım edebilmemiz için pek çok yol var. Ailemize uymadığı takdirde, bunun koruyucu aile olarak ya da evlat edinerek olması gerekmiyor. Ayrıca, koruyucu aile sisteminde ne kadar farklı deneyimler edindiğimizi, senin hâlâ duygularını anlamaya çalıştığını da biliyorum. İsteyeceğim son şey sana baskı yapmak olur."

Elini saçlarıma götürdü, taşlı tokamın üstünden geçirdi ve tokadan fırlayan ufak bir tutamı parmağına dolayıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Benim için nasıl bir aile inşa ettiğimizin önemi yok. Evimizi başkalarının doğurduğu çocuklara da açsak, beş bebek de yapsak, Connor tek çocuğumuz olarak da kalsa ve o Bear bizi oyun oynayacakları hayvanlarla dolu bir çiftlik almaya ikna da etseler bir önemi yok. Sonuç olarak, benim için önemli olan ailemin yanında olmam. Ailem, yani sen ve Connor."

Yanağımı göğsüne yaslayıp rahatlık, güven ve bana hissettirdiği koşulsuz saf sevgiyi içime çektim. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Kendin olduğun için. Bana hiçbir şekilde baskı yapmadığın için. Bu dünyayı Connor ve Lily gibi çocuklar için daha iyi bir yer yaptığın için. Günün birinde onları senin kadar umursayacak birisini bulacaklarını umut etmiş, benim on iki yaşındayken yaşadıkları deneyimleyen çocuklar için." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sen iyi bir adamsın, Adam Lockwood. Seni seviyorum."

"Öyle mi? Ne kadar?"

Kaşımı kaldırdım. "Ne kadar olmasını istiyorsun?"

Gülümseyip omzunu silkti. "Birkaç hafta önce Carter'ın yaş gününde söylediği şeyi düşünüyordum."

"Carter bir sürü şey söylüyor. Hatta hiç susmuyor."

Adam güldü. "Sen mezun olduktan sonra Connor'la yanıma taşınmanız konusunu diyorum."

Nabzımın hızlandığını hissettim. "Ah, o konu için endişelenme."

"Endişelenmiyorum."

"Süper." Başımı salladım. "Evet, ben de endişelenmiyorum." Göğüs kafesimi zorlayan kalbimin atışlarını duymasın diye aramıza çok azıcık mesafe koymaya çalıştım ama avuçlarını sırtıma dayadı, ben göğsüne çarpana dek beni kendisine çekti.

"Connor'm odası hazır bile. Senin de Archie'deki odanda çok eşyan yok. Kolaylıkla, yorulmadan taşınabilirsin."

Ağzım açık kaldı. Adam güldü, iki parmağıyla çenemi yukarı itip ağzımı kapattı.

"Buna şaşırmadın, değil mi? Carter'ın sana kafayı taktığını söylediğini duymadın mı?"

"Yani, '*İlkbaharda her şey hâlâ kusursuz olursa ve belki Adam sonsuza dek kalmamızı isterse*,' diye düşünmedim değil ama..."

"Sonsuza dek kalmanı istiyorum, Rosie. Seneye evimizde, birlikte başlayabileceğimizi düşünüyordum."

"Seneye mi? Ya-yani... bu yeni sene gibi mi? İki hafta sonraki yeni sene mi?"

"Aynen."

"Ama ama ama..." *Tanrım, Rosie.* "Çok erken."

"Saygısızlık etmek istemem ama ne kadar erken olduğu hiç umurumda değil. Neden beni bu kadar mutlu eden bir şey için bekleyeyim?" Yanağımı tutup gözlerimi gözlerine çevirdi. "Buna hazır değilsen ve çok hızlı gittiğimizi düşünüyorsan, sorun değil. Bunu bana söylersen, ağırdan alırım." Başını eğip burnunu

boynuma sürttü. "Ama ikna olmaya hazırsan ve açıksan, beni hemen tuvalete götürüp evdeki banyo tezgâhımızda her sabah neler yapabileceğimizi gösterebilirim."

"Hımm..." Kollarının arasında sallanırken Adam boğazıma öpücükler kondurdu. "Ya yatak odamızı pembeye boyamak istersem?"

"Tamam."

Aklıma ehliyetimi aldıktan sonra okula gidip gelmek için kullandığım cipi geldi. "Ya arabanla bir kaldırıma çarparsam? Ah... *Ya da* geri geri giderken kamyonetine çarparsam? Ha? O zaman ne olur?"

Başını eğdi ve omzuma karşı boğuk bir sesle güldü. "İlk olarak iyi olup olmadığını soracağımı mı duymak istiyorsun? Sonra sana bunun bir sorun olmadığını, hasar gören şeylerin sadece araba olduğunu söyleyeceğimi mi duymak istiyorsun? Yoksa ilerleyen saatlerce, ev sessizleştiğinde çok kızmış gibi rol yaparak seni bagaj kapağının üstüne eğeceği söylediğimi mi duymak istiyorsun? Çünkü ikisini de yapacağım, Rosie."

Kulağa harika geliyor. Tamam, Rosie, şimdi bu yaramaz çocuğa gününü göster.

"Ya sana söylemediğim ürkütücü bir porselen bebek koleksiyonum varsa ve herkese sergilemek istersem?"

"O durumda, *bizim* evimiz olduğu sürece evde gittiğim her yeri izlesinler diye ürkütücü bebeklerin için bir raf asarım. *Lütfen*, yanıma taşın."

"Tanrım," diye mırıldandım gülümsediğimi gizleyerek. "Yalvarmana gerek yok. Zaten evet diyecektim."

"Lanet olası, baş belası," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. Sonra, saatine baktı. "Uçağın kalkmasına hâlâ bir saatten fazla var. Sence uçağa yetişmeden önce o tuvalette kaç kere boşalmanı sağlayabilirim?"

"İğrenç," diye fısıldayarak yanımızda beliren Carter o anı

mahvetti. "Tuvalet orgazmlarınızın biraz beklemesi gerek. DJ şarkımızı çalmak üzere."

"Şarkımız mı? Ne..."

"Cha-Cha Slide" hoparlörlerden yayılmaya başladığında, Adam kaşarını çattı, dudaklarını birbirine bastırdı. Arkadaşları etrafına toplanıp alkış tutmaya başladılar ve Adam Jack'in o kapıya tutunmaya çalıştığı gibi bana yapıştı. Fakat kapımda onun için yeteri kadar yer yoktu ve bu *Titanic* batmak üzereydi. O yüzden gülümseyerek onu bıraktım.

"Beynim bunu neden gayet utanç verici ama bir yandan da çok eğlenceli bulduğumu idrak edemiyor," diye fısıldadı Olivia beni güvenli bir noktaya çekerken.

"Ah, ben buna bayılıyorum." Cara kocasının dansını izlerken, parmağın dudaklarında gezdirdi. "Emmett bazen temizlik yaparken bu şarkıyı açar. Erkeğini elinde bir *Dyson*'la muhteşem cha-cha yaptığını izlemek gibisi yok."

"Garrett'ın popo sallamasına bayılıyorum," dedi Jennie iç çekerek. "Berbat dans etmesi onu yüz misli daha şirin yapıyor."

"Adam Connor'a *Macarena* yapmayı öğretiyor. Connor buna *Macaroni* diyor, o yüzden Adam her dans ettiklerinde ellerini poposuna koyup zıplıyor, '*Heeey, Macaroni!*' diye bağırıyor. *Hayatımda* gördüğüm en seksi manzara. Connor öğleden sonra şekerlemesi için yatar yatmaz Adam'ın üstüne atladım."

"O adam baba olmak için yaratılmış," dedi Cara başını sallayarak.

Şarkı sona erdi ve çocuklar kalabalığın alkışlarına eğilerek karşılık verip masaya geri döndüler.

"Herkesten önce özel tuvalete girme hakkı kimde?" diye sordu Cara. "Çünkü ben..." Birden gözleri irileşti ve gözlerini kısarak arkamdaki bir noktaya bakarken yüzü pancar gibi oldu. "Ölüp cehenneme gittim galiba çünkü Şeytan'ın sürtüğü küllerinden canlanıp buraya gelmiş olamaz."

Adam'm yüzündeki mutlu gülümseme silindi ve yüzü kireç gibi oldu. Elimi tutup beni arkasına çekti. Ceketini tutup arkasından karmaşanın kaynağını görmeye çalıştım.

Çok yüksek sivri topuklu ayakkabılar ve kürk bir ceket giymiş göz kamaştırıcı kızıl saçlı bir kadın bize doğru yürüyordu. Karşımızda durup ceketini çıkardığında ve altındaki parıltılı koyu mavi elbiseyi sergilediğinde, gerçekten de hamile olduğunu gördüm.

Salonda hayret dolu sesler yükseldi ve Cara, Şeytan'ın dölü gibi bir şey mırıldandı.

Kızıl saçlı kadın ona bakıp sırıttı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Her zamanki gibi çok kibarsın, Cara." Çok güzel ama bir o kadar zalim mavi gözleri tiksintiyle beni süzdü ve Adam beni biraz daha kendisine çekerken midem düğümlenmeye başladı.

"Ne istiyorsun, Courtney?

"Çok basit." Ateş kırmızısı saçlarını omzundan geriye attı. "Artık sorumluluklarını üstlenmeni ve bebeğimiz için bir baba olmanı istiyorum."

Adam

"Ne dedin sen?"

Kapıyı arkamdan çarparak dışarı fırladım ama soğuk temiz hava içimi yakan ateşi dindirmedi. Olivia'nın yanında olan Rosie bir Courtney'nin karnına bir bana bakarken ne yapacağını bilemiyormuş gibiydi.

Başım çatlamak üzereymiş gibi hissediyordum.

"Hamileyim," dedi Courtney.

Güldüm. "Belli."

"Bebek senden, Adam. Sana yüz kere telefon açtığımda yanıt verseydin ya da ayarladığımız görüşmeye gelseydin, bunu daha önce öğrenmiş olurdun."

"Mümkün değil. Bir buçuk senedir birlikte değiliz."

Courtney oflayıp gözlerini devirdi. "Senin evdeki o gece hiç yaşanmamış gibi mi davranacaksın? Temmuz ayında, evde verdiğin parti gecesini diyorum."

"*Ne?* Sana dokunmadım bile! Orada olduğunu bile hatırlamıyorum!" Bakışlarım Rosie'ye kaydı ve o tarihleri düşündüğünü, hesaplama yaptığını fark edince paniğe kapıldım. "Rosie, yemin ederim ki sen hayatıma girdiğinden beri başka bir kadına *bakmadım* bile."

"İğrençsin," dedi Courtney hışımla. "Ertesi sabah uyanıp hiçbir şey olmamış gibi davrandığında ve beni eskiden *paylaştığımız* evden attığında, pişman olduğunu anlamıştım. Ama altın çocuk Adam Lockwood'un bu işle hiçbir ilgisi yokmuş gibi davrandığına inanamıyorum. Tanrı aşkına, ertesi sabah beni üstümde sadece senin tişörtünle buldun."

"Bunun hiçbir anlamı yok." Bunu ben değil Carter söylemişti. "Herkes senin sinsi, intikamcı bir cadı olduğunu biliyor. Hep iyi olan her şeyi yıkmak istiyorsun çünkü elindeki en iyi şeyi yitirdin. Yalan söylüyorsun."

"O zaman bu ne?" Courtney'nin Carter'a ve Rosie'ye çevirdiği telefonu elinden kaptım. "O gece kimin yatağında uyuduğuma dair gayet sağlam bir kanıt."

Yatağımda sızmış haldeyken çekilmiş bir fotoğraftı. Yanımda mı? Üstünde sadece benim tişörtüm olan Courtney vardı.

Başımı iki yana sallayıp düşünmeye çalıştım. Zihnim o sabahki kadar bulanıktı. "Çok içki içmiştim. Ben... Tepetaklak o bira fıçılarından içmiştim." Bir şeyler söylemesi için yalvarır gibi Jaxon'a baktım ama hüzünle bir ifadeyle çaresiz kalmış gibi başını iki yana salladı.

"O sabah sana söylemiştim, dostum. Onun geldiğini gördüğün anda havuzdan fırlayıp gittin ve seni o gece bir daha görmedim."

Saçlarımı çekiştirdim. "Hatırlamıyorum."

Courtney elini karnının üstüne koyarak öne adım attı ve kolumu tuttu. "Yine bir aile olabiliriz, Adam."

Kolumu geri çektim. "Benim bir ailem var."

"*Gerçek* bir aileden söz ediyorum. Bu kızla yeteri kadar evcilik oynamadın mı?"

"Sakın onun adını ağzına alma," diye kükreyip öfkeyle ona baktım.

"Bu bizim oğlumuz. *Bizim*, Adam. Her zaman istediğin gibi. Birlikte hayal ettiğimiz gibi."

Midem bulanmaya başlayınca kamımı tuttum. "Bir bebek aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez. Dahası, her zaman hayal ettiğim çocuğa kavuştum."

"Bu yapmacık, fedakâr üvey baba rolü bayatlamaya başladı, Adam." Hızla Rosie'ye döndü, alaycı bir sesle güldü. "Vay canına, şansın epey yaver gitmiş doğrusu. *Zavallı ben* bekâr anne rolü işe yaradığı için çok heyecanlı olmalısın. Artık hayatını garantiye aldığını düşünüyorsun, değil mi?"

"*Yeter!*" diye bağırdım. Kulaklarım uğulduyor, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. "Sakın onunla konuşma. Hatta ona *bakma*. Ondan o kadar aşağıdasın ki seni göremez bile."

Rosie yanıma koştu, titreyen eliyle elimi tuttu, diğer elini de hızla inip kalkan göğsüme dayadı. "Bu konuşma bitti," dedi Courtney'ye. "Bu gece buraya gelmemeliydin."

"Sakın benimle bu şekilde konuşma, sürtük."

"Hayır," diye bağıran Cara, Rosie ile Courtney'nin arasına girdi. "*Sen* sakın *onunla* öyle konuşma. Çeneni kapatırsan, hayat hepimiz için daha güzel olur. *Kes. Sesini.*" Kalçasını yana atıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Beş dakikalık bir şöhret uğruna, bu kadar özel bir geceyi mahvettiğin için kendinden utanmalısın. Kadın sana bu konuşmanın bittiğini söyledi. Şimdi. *Defol.* Buradan."

"Sürtük," dedi Courtney hışımla.

"Kendimle gurur duyuyorum, canım." Cara öfkeyle arkasını dönüp uzaklaşırken el salladı. "Cehennemin ateşli derinliklerine iyi yolculuklar."

Tam o sırada, takım otobüsümüz kaldırıma yanaştı, kapılar açıldı ve takımın geri kalanı sokağa fırladı.

Antrenörümüz kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Her şey yolunda mı?"

Hayır.

"Evet, koç," dedi Carter. Titreyen eliyle omzumu tuttu.

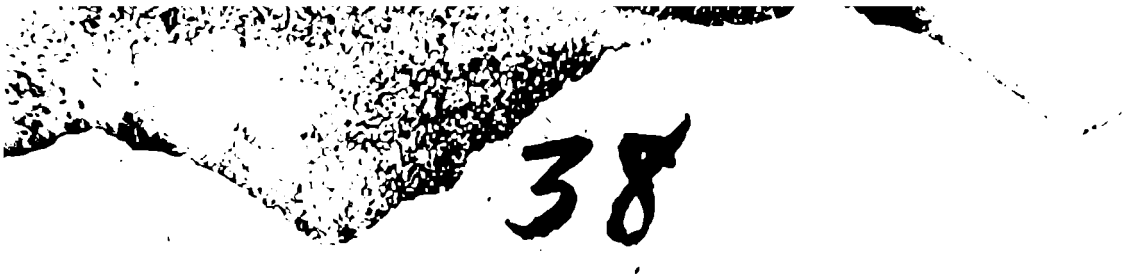
"Tamam. Herkes otobüse. Kırk dakika sonra uçak kalkıyor."

"Rosie, yemin ederim ki..."

Rosie çaresiz sözlerimi dudaklarını dudaklarıma dayayarak yarıda kesti, titreyen parmaklarıyla yüzümü tutarak beni kararlılıkla öptü. Geri çekildiğinde çenesinin titreyişi, dolu dolu olan gözleri beni yıktı. "Biz... bunun üstesinden geleceğiz, Adam. Tamam mı?"

Otobüse bindim ve pembe saçlı dünyamın geride kalışını izlerken zihnime doluşan, beynime yerleşen düşüncelere engel olamadım.

Bunun üstesinden gelebilecek miyiz?

38

KAVGA EDEMEYECEK KADAR GÜZELSİN

Adam

Duygusal bir hokey oyuncusuydum.

Sanırım, bir kaleci olmamla ilgili bir şeydi. Kayıplar zordu ve hataları üstlenmekte her zaman zorlanırdım. Daha da kötüsü, özel hayatımda önemli bir şey olduğunda -uzun süre birlikte olduğum kız arkadaşımı gizli sevgilisiyle yatağımızda basmak gibi- dikkatim dağılırdı. Düşüncelerim dört bir yana giderdi ve bu durum bazen hata yapmama neden olurdu.

Fakat bu gece değildi çünkü bu gece yıkılmış halde değildim.

Çok öfkeliyim.

Tampa'nın sol kanat oyuncusu mavi çizgide hızla savunma alanımıza doğru ilerliyor, pakı kapmaya çalışıyordu. Oyuncu paka sert bir şekilde vurdu, defans oyuncumuzun bacaklarının arasından geçirdi ve kaptan devreye girip pakı ışık hızında bana yolladı. Sağa atladım pak ağlara gömülmeden eldivenimle yakalamayı başardım. Düdük çaldı, pakı hakeme verdim ve oyuncu değişimi yapılırken suyumu aldım.

"Yüce Tanrım," diye homurdandı Carter. Etrafımda bir daire çizip başımı tuttu. "Bu akşam sayı yapmalarına kesinlikle izin vermiyorsun."

"Evet."

Dikkatle bana baktı. "İyi misin?"

"Hayır."

Rosie'yi kırk sekiz saattir görmemiştim ve birkaç mesaj dışında doğru dürüst konuşamamıştık. Önceki gün işi başından aşkın-

dı, o gün on iki saat klinikte olacaktı ve ocak ayındaki veterinerlik lisansı sınavı NAVLE için çılgınlar gibi çalışıyordu.

Arenada etrafıma bakınırken gördüğüm tek şey, stresini nasıl daha da tetiklediğimdi.

Üçüncü anne olmak için başvurumu nereye yollayayım?

Bir kere birlikte olalım yeter, başka bir şey istemeyeceğim!

Woody söz konusuysa, yatağa girmek için 2 dakika yeter!

Tanrım, ellerinde bu pankartlarla bu kızları kim içeri almıştı? O sezon ilk kez Rosie'nin maçı izlemediğini umdum.

Carter bakışlarımı takip etti. "Bu yazıları dikkate almaması gerektiğini biliyor."

"Ama onun için durumu daha da zorlaştıracağı kesin."

Su şişemi tekrar ağlarıma fırlattım, herkes maçın son dakikaları için pozisyon alırken kalemin kenarına geçtim. Düdük çaldı ve pak ringe düştü. Pak bizim tarafımızda oradan oraya giderken, sağa sola kaydım. Pakı görmemi engelleyen gıcık orta oyuncu sinirimi bozmaya başladığı için, öne kayıp onu yana ittim.

"Ağımın önünden çekil, Marchanbo."

"Bu gece asabisin galiba, Lockwood?" Koyu renkli gözlerini yedek kulübesinin camına vuran, pankartlarını gösteren kadınlara çevirdi. "Bugünlerde herkesin sayı yapmasına izin verdiğini sanıyordum."

Oyuncuların arasından geçen pakı izledim; pak ağların arka tarafına kaçınca, Garrett bir oyuncuyu ringin kenarına sıkıştırıp pakı almaya çalıştı.

"Bu yüzden iki kadından çocuğun var, değil mi?" Önüme kayınca, tam Jaxon'ın penaltı cezası bittiğinde ve yedek kulübesinden ringe fırladığında oyuncuyu ittim. "Sence daha kaç kadın var? Eminim ki kadınlar senelerdir prezervatifleri delip altın çocuktan bir parça almaya çalışıyordur."

"Siktir git."

"Pembe saçlı olanı sevdim. Cesur bir kıza benziyor. Hele o poposu! *Off.* Dolgun popolara bayılırım."

Sopamı ve eldivenlerimi yere fırlatıp üstüne atladım. Onu yakasından kavradığımda, maç etrafımızda duraksadı. "Kes o salak sesini."

"Sence çocuğu bana *Baba* der mi?"

Yumruğumu geri atıp öne savurdum. Tıpkı Rosie'ye onu ve Connor'ı zerre kadar önemsemediğini açıkça söyleyen Brandon'a indirdiğim gibi bir yumruk indirdim. Mesele şuydu: Herkes bir tür altın çocuk olduğumu, her daim uysal ve tatlı davrandığımı sanıyordu. Ama ağzınızı açıp bu dünyada her şeyden çok sevdiğim iki insana hakaret ettiğinizde, uysallıkla alakası olmayan yeni bir yüzümle karşılaşırdınız.

Marchanbo çatlayan dudaklarından akan kanı sildi, bir küfür savurdu ama yumrukların havada uçuştuğunu izlemeye bayılan kalabalığın gürültüsü sesini bastırdı. "O kadar altın çocuk değilmişsin," diye mırıldandı ve üstüme atlayıp kaskımı çıkardı.

Yumruğunu çeneme inmeden havada yakaladım. Tekrar yumruğumu savurdum ama tam o anda birisi daha Marchanbo'nun üstüne atıldı ve onu ringin kenarına fırlattı.

Marchanbo ayaklarının dibine yığılırken Jaxon'ın göğsü hızla inip kalkıyordu. "Kalecime elini sürme." Kaskımı göğsüme fırlattı. "Al şunu. Yüzün morluklar için fazla güzel."

~

Ama yine de iki gözüm birden morarmış gibi hissediyordum. Her yerim sızlıyordu, gözlerimin arkasındaki ve şakaklarımdaki zonklama, ne kadar yorgun olduğumu ele veriyor, otel odama giderken beni yavaşlatıyordu. İçimden sadece hüznümü bir kova birayla ve bir tabak kızarmış turşuyla gidermek, sonra telefon ekranımda Rosie'nin gülümseyen yüzünü görmek için otel odamda yatağa uzanmak geçiyordu. Ancak bunların hiçbiri olmadı.

Odaya girip ayakkabılarımı çıkarırken, Rosie'den gelen son iki mesaja baktım. Bunlardan birini maçtan önce yollamıştı ve Connor'ın Vipers pijamaları içindeki fotoğrafıydı. Diğeri üçüncü

setin ortalarına doğru Marchanbo'nun yüzüne yumruk indirdiğimde yollanmıştı ve bana Jaxon'ın sözlerinin aynısını yazmıştı.

Baş Belası: Sana hiç yüzünün morluklar için fazla güzel olduğunu söylemiş miydim? Yüzün morluklar için fazla güzel, Adam.

Bunu en az yirmi kere okumuştum. O gün gülümsememi sağlayan tek şeydi.

İşin aslı, Rosie'yle nasıl yüzleşeceğimi bilmiyordum ve bu durum beni kahrediyordu. Adaçayı rengi o güzel gözlerinde göreceğim şeyden korkuyordum. Yine şefkatli ve sevgi dolu ifadesini göreceğimi biliyordum. Ancak Rosie'yi Rosie yapan her şeyi gölgede bırakabilecek tereddüt ve hayal kırıklığı... İşte, bunlar beni mahvederdi.

İtibarımı hiç umursamıyordum. Medyanın gala konuşmamı çarpıtmasını, Connor'dan *oğlumuz* diye söz ettiğim için biyolojik çocuğum olduğunu varsaymalarını umursamıyordum. Courtney'nin onlara olabilecek en acıklı öyküyü anlatmasını, ilişkimizde ihanete uğrayan kişinin ben değil, *kendisini* olduğunu iddia etmesini. Rosie'yi doğum yaptıktan saatler sonra hastanede ziyaret ettiğimde, *metresimden* haberdar olduğu yalanını. Tüm bu saçmalıklar beni iğrenç bir adammışım gibi gösteriyordu ama zerre kadar umurumda değildi.

Kendi itibarım umurumda değildi fakat Rosie'nin itibarını önemsiyordum.

Yuva yıkan kadın. Ona böyle demişlerdi. Bütün Vipers hayran sayfalarında bu sözcük geçiyordu ve lanet olasıca bir süpermarketin çıkışında Connor'ı kamyonetimin arka koltuğuna koyarken çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

Benim suçumdu.

Rosie zaten karmakarışık bir olayda bana destek vermişti. Şimdi, ilkinden de karmaşık ikinci bir olayda bana destek vermesini nasıl isteyebilirdim?

Arkamdaki kapı aniden açılınca başımı çevirdim ve arkadaşlarımın kollarında kutularla sohbet ederek içeri girdiklerini gördüm.

"Ne işiniz var burada? Bara gideceğinizi sanıyordum."

Carter kollarındaki kutuları bıraktı. "Keyifsiz olduğunu söylemiştin, biz de yanına gelmeye karar verdik." Bana kocaman bir paket kızartılmış turşu uzattı. "Yüzündeki o ifadeyi silmen gerek."

"Ne gibi?"

Garrett turşularımın üstünde bir kutu meyve pestili koydu. "Tüm bu boktan olay senin suçunmuş gibi."

"Benim suçum," dedim.

Carter başını iki yana salladı. "Biliyor musun, bu olay bana eve gelip Courtney'yi yakaladığın geceyi hatırlatıyor. O zamanlar, bunun senin suçun olup olmadığını düşünmüştün. Ona daha fazla ilgi göstermen, ihtiyaç duyduğu şeyi daha fazla mı vermen gerekirdi diye düşündün. Ama şimdi de aynı hikâye yaşanıyor. Bunu önleyebilirdin. Telefonlarına çıkabilirdin ya da o görüşmeye gidebilirdin. İster oğlu için bir baba ister geçinebilecek miktarda para olsun, senden bir şey istiyor."

Jaxon bir bira açıp bana uzattı. "İkisini de istiyor ve kaderini sorgulamadan bunu kabul edecek kadar yufka yürekli olduğunu sanıyor."

Emmett atıştırmalıklarımı aldı, köşedeki ufak masaya bıraktı. Başımı iki yana salladım, oradaki sandalyeye çökerken ellerimin arasına alıp sıktım.

"Bebek benden değil. İmkânsız. Sarhoş olduğumu biliyorum. O geceyle ilgili her şeyi hatırlamadığımı da biliyorum ama... onunla yatmam mümkün değil. Kaç kadeh içmiş olursam olayım, söyleyeceği hiçbir şey ilişki statümüzden şüphe etmemi sağlayamaz."

Açıkçası, sadece bir fotoğraf çekmek için bile olsa o gece bir ara yatağıma girmesi midemi bulandırıyordu.

Telefonum çaldı ve menajerim Angie'nin aradığını gördüm.

Yanıt verirken konferans modunu açtım ve meyveli pestil paketinin içinden bir tane aldım. "Bir haber var mı?" Gözlerimi yumdum, parmaklarımı zonklayan başıma bastırdım ve pestili rulo edip ağzıma attım. "Affedersin. Selam. Nasılsın?"

Angie güldü. "Boş ver, hatır sormak için vakit yok, anlıyorum. Sahte bir *Instagram* hesabı açıp Courtney'yi takip etmeye başladım. İkiniz ayrıldığınızdan beri aynı adamla görüşüyor sanırım. Ama haziran ayından sonra birlikte tek bir fotoğrafları bile yok."

Bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım ama olanları fark edince göğsüme bir umut hissi yayıldı.

"Bence partine geldiğinde zaten hamileydi, Adam. Büyük bir olasılıkla, birlikte olduğu bu adam hamile olduğunu duyunca sırra kadem bastı ve Courtney onunla yatacağını umarak partine geldi."

"Böylece, bebek bendenmiş gibi numara yapacaktı."

"Aynen öyle."

Carter başını iki yana salladı, ağzına kocaman bir dilim pizza attı. "Bir keresinde buna benzer bir olayı Maury'de görmüştüm."

"Maury *bu* tür olaylarla ilgili zaten," dedi Emmett.

"Evet," diye fısıldadı Garrett. "Ne izlediğine dikkat et, sersem."

"*Kes* sesini," diye fısıldadı Carter. Pestillerimden birine uzandığında eline bir şaplak indirdim.

"Ne yapmalıyım?"

"Bence beklemeli, bebek doğduğunda bir babalık testi yaptırmalısın," dedi Emmett.

"Hayatta olmaz." Jaxon masaya vurdu. "Bence bunu hemen talep et. Bebek doğmadan yapabildikleri testler de var."

"Bunu *nereden* bildiğini bilmek bile istemiyorum, Jaxon," dedi Angie iç çekerek. "Ama çocuklar haklı, Adam. İki seçeneğin var. Seni rahat bırakması için ne kadar para istediğini öğrenebiliriz ya da..."

"Yok artık." Evet, ona para verecek gücüm vardı ama o parayı

harcayacak bin tane daha iyi yer de vardı. Bir sonraki sene açacağım yaz kampı, Connor'ın eğitimi, arka bahçede inşa edeceğim şakayık dolu alan, Rosie'nin parmağından asla çıkarmak istemeyeceği bir nişan yüzüğü gibi. "Benden tek bir sent bile alamaz."

"*Ya da...*" diye devam etti Angie. "Bir babalık testi talep edebilirsin. İki şekilde de sonuçlanabilir. Bundan çok daha karmaşıkmış gibi göründüğünü biliyorum ama aslında o kadar basit."

Bir konuda haklıydı. Bu mesele kesinlikle basit gibi gelmiyordu. Bir bekleme oyunuydu ve hayatımda yeteri kadar beklemiştim.

Rosie ve Connor'ı tanıdığım anda hayat başlamıştı, artık yapmak istediğim tek şey balıklama geri kalanına dalmaktı. Asla kendimi sevmeyi, beni ben yapan her şeyle gurur duymayı unutacağım bir pozisyonda kalmamış olmam gerekirdi ama bunun için onlarla tanışmam, beni sevmelerine izin vermem, bunu nasıl yapacağımı hatırlamam gerekmişti.

Courtney'nin bunları yeniden elimden almasına izin vermeyecektim.

"Ne yapıyor?" diye fısıldadı Garrett.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Jaxon. "Beşinci pestilini yiyor."

"Bence bu kadar yediğini farkında bile değil," dedi Emmett.

"Onun için endişeleniyorum," diye fısıldadı Carter. "Dil dövmelerini bile yapmıyor. Sadece... tek parça halinde ağzına atıyor."

Elimi kutuya daldırıp bir şey bulamayınca kaşlarımı çattım. "Bana bir kutudan fazla almıştınız, değil mi?"

Garrett gözlerini benden ayırmadan masadan önüme bir kutu daha itti. "Evet, koca adam, düşünüyorduk da..."

"Emmett, hemen Cara'yı ara. Onun tavsiyesine ihtiyacım var."

Emmett ayağa fırlayıp telefonunu aldı. "Bütün hayatı boyunca bunun için hazırlandı."

~

İki gün sonra, saat neredeyse sabahın birinde otobüs yolculuğun ardından yatağa girmek için can atar halde garaj yolumdan eve doğru yürüyordum. Son günler kaçırılan aramalarla, farklı zaman dilimlerinden yollanan fotoğraflarla ve fazla kafa yorulan sessiz telefon mesajlarıyla geçmişti.

Rosie'yi o kadar özlemiştim ki *Starbucks*'a gitmek, onu rahat ve neşeli hissettirecek her şeyi alabilmek, okula gitmeden kapısında bitmek için alarmımı çoktan saat altıya kurmuştum bile. Gecenin bir yarısı olmasaydı, çoktan dairesine gider, içeri girebilmek için yalvarırdım.

Ön kapıda anahtarlarımı bulabilmek için uğraşırken, verandanın ışığının yandı ve duraksamama neden oldu. Kapı açıldı ve Rosie'yi karşımda tişörtümle ve en kalın çoraplarımla görünce, hayatımda pembe gördüğüm için hiç o kadar mutlu olmadığımı hissettim.

"Buradasın."

"Başka nerede olabilirdim ki?"

İçim boşaldı, omuzlarımdaki ağrılık hafiflemeye başladı. "Bir yere gitmiyor musun?"

"Bunu neden yapalım? Evet, seninle tanışmadan önce Connor ve ben bir aileydik ama şimdi..." Başını iki yana salladı, istemediği, benim de istemediğim bir geleceği düşünerek gözlerini yumdu. *Birbirimize sahip olmadığımız bir gelecek.* "Sensiz bir şey her zaman eksik kalırdı, Adam."

Ellerimi tutup beni ılık eve çektiğinde her yanından sıcaklık yayıyordu. Nazikçe alnıma düşen saçlarımı geriye itti ve şefkatle gülümsedi.

"Seni sadece işimize yaradığında, kolay ve mutlu anlarda seçmiyoruz. Seni aralarda yaşanan tüm zor ve sıkıntılı zamanlarda da seçiyoruz. Aileler birbirlerine böyle sever, Adam. Connor'la ben mi? Her zaman yanında olacağız."

Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını silip beni dudaklarımdan öptü.

"Yanında olmaktan daha güzel bir manzara düşünemiyorum."

39

YEDİM VE GERİYE TEK BİR KIRINTI BİLE BIRAKMADIM

Rosie

Her şeyden çok birbirimize ihtiyaç duyduğumuz bir zamanda, ayrı kalmak için dört gün çok uzundu. Aşırı düşünmek, felaket senaryoları oluşturmak gibi normalde çok iyi yaptığım şeyleri yapmak için fazlasıyla uzundu. Bu durumla nasıl başa çıkacağımı düşünmek için ihtiyaç duymadığım bir zamandı çünkü sözcükler Courtney'nin ağzmdan çıktığı anda biliyordum.

Yapabileceğim ve *yapacağım* tek şey, Adam'ın yanında olmaktı.

Fakat beni onu beklerken gördüğünde yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi beni sarsmıştı. Hayatımın çok büyük bir kısmını yeterli olmadığıma inanarak geçirmiştim. Adam bana aylarca cesaret vermişti, çok arzuladığın sevgiyi vermişti. Doğru insanlar için her zaman yeterli olacağıma inandırmıştı. Ama sabahın birinde gözlerindeki o korku dolu ifade, bana *kendisinin* yeterli olduğundan emin olmadığım anlatıyordu.

Artık hayatımın geri kalanını, yanımdaki bu adamın asla kendi değerini sorgulamamasını sağlamaya adayacaktım.

Butik kafe ve fırına baktım, sinirimi yutkunarak gidermeye çalıştım. Elbette, Courtney Adam'dan eskiden en sevdikleri randevulaşma yerlerinde buluşmalarını istemişti. Adam elindeki büyük zarfı sıkı sıkı tutarken en az benim kadar sinir olmuş, midesi bulanıyormuş gibi görünüyordu.

Bu işi bu noktaya varmasından nefret ediyordu. Bu kadının ona çektirdiği tüm sıkıntılardan sonra, bana ait olduğunu hissettiğim bu adam onun hayatından sessizce çekip gitmesini yeğlerdi.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," dedim alçak sesle. "Adam, bunu istemiyorsan bebek doğana kadar bekleriz ve bir babalık testi talep ederiz. Sessizce o zamanı bekleyebiliriz."

Başını iki yana sallayarak evlindeki zarfı biraz daha sıktı. "Seni ve Connor'ı bu işe karıştırdığı anda, sessizce bekleme süresi hakkını kaybetti. Saçmalıklarına çok tahammül ettim ama buna izin vermeyeceğim." Elimi sıkı sıkı tutup gözlerime baktı. "Seni seviyorum, Rosie. Yanımda olduğun için teşekkür ederim."

Günün birinde benim için ve Connor için onun yanında olmaktan başka bir yer olmadığım anlayacağını umut ettim.

Sevgi konusunda yapmış olduğun tek şey bunu kaybetmekti.

Fakat bu sevgiyi kaybetmeyecektim. Adam'ı, birlikte inşa ettiğimiz bu hayatı kaybetmeyecektim.

Bunu kaybetmeyi reddediyordum.

İçeri girdiğimizde kapının üstündeki zil çınladı ve insanlar Adam Lockwood'u görünce şaşkınlıkla bize baktılar.

"Adam." Courtney ayağa kalktı, yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Yaptığı onca çirkin şeye rağmen gerçekten de çok güzeldi. Öyle ki bir an için içimde ufak bir güvensizlik tohumu filizlendi.

Sonra Adam elimi sıktı ve o tohumu ta derinlere atarak kök salmasını engelledim.

Courtney beni fark ettiğinde, parlak mavi gözleri donuklaştı, ikimiz onun seçtiği arka taraftaki masaya yaklaşırken çenesini sıktı. Masanın arka tarafta olması, gözlerin üstümüze çevrilmesini engellemedi. "Sadece ikimiz olacağını sanıyordum."

"Ailemin genişlemesi olasılığından söz edeceksem, var olan ailemin de burada olması mantıklı olur, değil mi?"

Courtney kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onunla aynı masada oturmam."

"Haklısın, oturmayacak zaten." Adam zarfı masaya bıraktı. "Oturmayacağız."

"Nedir bu?"

"Avukatımdan bir mektup. Posta yoluyla da bir tane yolladı. Sanırım..." Adam saatine baktı. "...iki dakika önce posta kutuna atılmıştır." Ona sadist ama muhteşem bir gülümseme fırlattı. "Bencillik diyebilirsin ama tepkini gözlerimle görmek istedim."

Courtney zarfı açıp mektubu çıkarırken ellerinin titrediğini gizleyemediğini fark ettim. Mektubu hızla okudu ve omuzlarını sarkıtırken takındığı özgüvenli tavırdan eser kalmadı.

"Bana dava mı açıyorsun?"

"İki buçuk milyon dolarlık bir tazminat davası," dedi Adam belgedeki rakamı işaret ederek.

"Ama bu-bunu... yapamazsın."

"Aslında yapabilirim. Acıklı, yalan öykülerin itibarımı zedelemekten başka bir işe yaramadı. Ben bunu umursamayabilirdim fakat bu işe sevdiğim insanları da karıştırdın. Bana çamur atarak nasıl muhteşem bir intikam alacağını düşündüğünü bilmiyorum ama zaten her zaman en doğru kararları vermezsin."

"Bu parayı veremem," dedi Courtney panik içinde. "Benim bu kadar param yok. Bir bebeğim olacak!" Gözlerini bana çevirdiğinde, artık elde edemeyeceği bir şey için hissettiği kıskançlıkla adeta alevler fışkırıyordu. "Bu kadın ne tür fikirlerle zehirliyor seni? Öz çocuğuna ve annesine bu sürtük ve oğlu için mi sırt çevireceksin? Çocuğun babası ne oğlunu ne de bu kadını istemiş."

Adam sapasağlam, gayet sakin bir şekilde yanımda durmuş, sımsıkı elimi tutuyordu. Ama bir anda öylesine büyük bir öfkeyle Courtney'nin tepesine dikildi ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Onun ismini ağzına almayacaksın," diye fısıldadı. Sesi o kadar ölümcül, zehir zemberek çıkmıştı ki Courtney şaşkınlıkla geriye çekildi, elini boğazına götürdü. "Artık bu lanet olasıca bir oyun değil, Courtney. İnsanları dilediğin gibi manipüle edebilir-

mişsin gibi hayatlarıyla oynayamazsın. Lanet olasıca piyonun olmaktan sıkıldım artık."

Öne adım attım, elimi yavaşça Adam'm sırtına koydum. Omuzlarının gevşediğini, daha sakin nefes alıp verdiğini hissettim.

Courtney bizi izlerken, gözlerinde planının yolunda gitmesini çok istediği halde gitmediğini, ayrıntılı bir şekilde düşündüğü planın parmaklarının arasından kayıp gittiğini, ayaklarının dibinde parçalandığını fark ettiğini gördüm. O çaresizlik arasında, son bir deneme yaptı, Adam'm üstüne atılıp paltosunu kavradı. "Lütfen, Adam. *Lütfen*. Bunu bana yapamazsın. *Yapamazsın*. Karşımıza bir fırsat çıktı. Bir aile olabiliriz. *Gerçek* bir aile."

"Benim bir ailem var, Courtney. Yanımda duruyor! Beni her daim seçen, olduğum gibi seven bir ailem var ama senin kimsen yok. Kimsen. *Yok*. Ne işin var burada? Neden hâlâ Vancouver'dasın? Neden Kanada'dasın? Tanrı aşkına, Courtney, *evine* geri dön artık."

Courtney başını hızlı hızlı iki yana salladı ve gözleri dolmaya başladı. En azından, sahte gözyaşları değildi ama bunun son denemesi olduğundan emindim. Adam'ı önemsemiyordu ve onu kesinlikle hak etmiyordu.

"Benden asla kurtulamayacaksın," diye fısıldadı. "Hiçbir yere gitmiyorum. Beni yeni bir kız arkadaşın var diye bir kenara atamazsın."

"Seni bir kenara atmıyorum. Sana burada, şu anda hayatımda bir yerin olmadığını söylüyorum. Hayatımın hiçbir parçası sana ait değil ve bir daha asla sana ait olmayacak. O bebek benden değil, bunu ikimiz de biliyoruz."

Courtney yaşlı gözlerle kafede etrafına bakındı ve boynundan yukarı ilerleyen kızarıklık yanaklarına yayıldı.

"Seçimlerin şunlar, Courtney," dedi Adam sakin bir ses tonuyla. "Bana bunu hemen kanıtlayabilir, bir test yaptırıp bebeğin bana ait olduğunu gösterebilirsin. Ama test benim bebeğin babası

olmadığımı gösterdiğinde, sana hakaret davası açacağım ve para doğruca şehir merkezindeki bir genç anne sığınağına gidecek. Ya da bu bebeğin benden olmadığını itiraf edebilirsin. Bir açıklama yaparak yalan söylediğini, Rosie'nin ayrılmamızda bir rolü olmadığını itiraf edebilirsin. Rosie'yle ilgili gerçeği söylediğin sürece, kimin kimi aldattığıyla ilgili yalan söyleyip söylememen umurumda değil. Bu işi öyle ya da böyle çözeceğiz ama bunların hiçbiri seninle, benimle ve ortak bir gelecekle ilgili olmayacak."

Adam parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi ve birlikte kapıya döndük. Daha ancak üç adım atmıştık ki Adam tekrar ona döndü.

"Alınma, Courtney ama siktir git. Bana ihtiyacın kalmadığını düşündüğün noktaaya kadar mutu olmak için beni kullandığın, istediğini alıp beni ellerim bomboş bıraktığın için. Sana verdiğim her şey için kaldığın, bana karşılığında hiçbir şey vermediğin için siktir git. Bana hiçbir şey vermedin. Ne sevgi ne mutluluk verdin, zerre kadar saygı duymadın. Özgüvenimi ve tüm özdeğerimi yerle bir ettin, bana beni olduğum gibi sevmeyeceğini hissettirdiğin için sevdiğim bir insanı incittim. Bunu *sen* yaptın. Ben de sana izin verdim."

Adam çenesini ovuştururken hafifçe güldü. "Biliyor musun, garip ama geriye dönebilecek olsam hiçbir şeyi değiştirmezdim. Değiştirecek olsam, o mutsuz ilişkiye devam eder, Rosie'yle ve Connor'la asla karşılaşmazdım. Onlar olmasaydı, gerçek sevgiyi, bunu deneyimlemenin, bu şekilde sevilmenin nasıl bir şey olduğunu asla öğrenemezdim. *Her daim* onları seçeceğim." Titreyen parmağını onun yüzüne salladı. "Siktir git. İstediğin kadar da alınabilirsin."

Courtney açık mavi gözlerini kırpıştırdı, burnunu çekti ve ciddi ciddi yanıt verip şansını denemeyi düşünüyormuş gibi ağzını açtı.

Ancak erkeğimle, kendisini savunmasıyla çok gurur duyuyordum çünkü bunu yapmak asla kolay değildi. O anda, ona birisi-

nin yanında olmasının nasıl bir şey olduğunu göstermek istedim. Dolayısıyla, Courtney ağzını açtığı anda parmağımı kaldırıp onu susturdum.

"Onu sevmek yerine incitmeyi seçtiğinde, onunla mutlu bir son yaşama hakkını kaybettin. Şimdi, hak ettiği mutlu sonu ona ben vereceğim. Her gün ona saygı duymayı seçeceğim. Her gün onu aşağı çekmek yerine moral vermeyi seçeceğim. Her gün yanında olmayı seçeceğim. *Her gün* onu sevmeyi seçeceğim. Her gün, Courtney, onu *seçeceğim* ve o da beni seçecek. İşte, *bizim* mutlu sonumuz bu."

~

Adam kafeden çıktığımızdan beri bana bakıyordu. Benim için kapıyı açarken, kaldırıma takılıp kamyonetinin üstüne tökezlerken bana bakıyordu. Beni yolcu koltuğuna oturturken, alnını kapının üstüne vururken... Ta eve varana kadar bana baktı, hatta az kalsın bir kırmızı ışıkta geçecekti. Girişte ayakkabılarımı çıkarıp vestiyere paltomu asarken hâlâ bana bakıyordu. Koridordan mutfağa girdiğimde, dikkatle bana baktığı halde Coutrney'yi orada bırakıp gittiğimizden beri bir şey söylemediği için dikkatimi dağıtmaya çalışarak elimden geleni yaptım.

"Hâlâ yarın Carter ile Ollie'nin evinde Noel yemeği ve içkiye var mısın? Şehrin diğer tarafındaki şu küçük markette tarçınlı kurabiye buldum. Carter için o kurabiyelerden aldım." Buzdolabını açtım, serin hava yanaklarımı okşarken gözlerimi iri iri açtım ve Adam'ın tenimi yakan dikkatli bakışlarından biraz nefes almaya çalıştım. Bir su şişesi alıp buzdolabını kapattım, tezgâha yaslanıp yarısını bir dikişte içtim. "Jaxon, Yumak'ı getireceğini söyledi, Connor çok sevinecek. Bu arada, hava durumuna göz attın mı? Kar yağacak. İnanabiliyor musun? Kar."

Suyumun geri kalanını içtim, bir süre ağzımda tutup başımı salladım. Sonra en iyi yaptığım şeyi yaptım ve ağzımı açmadan

önce suyu yutmayı unutarak rezil oldum. "Marco..." Ellerime su püskürttüm, boğulmuyormuşum, gözlerim sulanmamış gibi elimi salladım. "Marco dün odamın ölçülerini alıyordu. Güzel bir yoga stüdyosu olacağını söyledi. Ardından Archie ona iki senedir yoga yapmadığını hatırlattı. Marco gözlerini ondan ayırmadan *Lululemon**'dan yeni bir yoga minderi ve beş yeni yoga kıyafeti sipariş etti." Kendimi gülmeye zorladım ve su şişesini geri dönüşüm kutusuna atmak için garaja doğru yürümeye başladım. "Evet, onları gerçekten de öz... *ah!*"

Adam beni ensemden yakaladı. Parmakları yavaşça saçlarımın arasına girdi ve beni göğsüne çekti. Yumuşak dudakları kulağıma değdi, sıcak hızlı nefeslerinin boynumdan aşağı ilerlediğini ve göğüs uçlarımın sertleştiğini hissettim.

"Derhal soyun, baş belası."

"Soyunmak mı? Ama..."

"Derhal. Soyun. *Hemen.*"

Kapüşonlu üstümü çekiştirip çıkardım. Kotumu çıkarmaya çalışırken paçalarından biri bileğime takıldı. Adam beni duvara itti, pantolonumu çıkarırken elini kürekkemiğimin ortasına dayayıp beni orada tuttu. Avucunu yavaşça aşağı indirdi, sutyenimin kopçasını açarak askılarını kollarımdan aşağı çekti. Başparmaklarını iç çamaşırımın iki yanına geçirdi ve bana işkence eder gibi titreyen ellerle çıkardı.

Göğsünü sırtıma yasladı, bir elini göğsüme, diğer elini bacaklarımın arasına götürdü. Beni okşamaya başladığında inledim. Islaklığımı hissettiğinde, "Hımm," dedi.

"Orada ne dedin? Kafeyi diyorum?"

Gözlerimi kapattım, Courtney'yi şoka uğratan sözlerimi hatırlamaya çalıştım. Adam iki parmağını içime soktu. "Seni seçtiğimi. Her gün."

* Tam adı *Lululemon Athletica*'dır. 1998'de Kanada'nın Vancouver kentinde kurulan ve yoga, koşu, antrenman gibi aktiviteler için teknik spor giyim üreten global bir markadır. (e.n)

"Hımm. Ya son cümlen? Mutlu son?"

"Sensin. Mutlu sonum sensin."

Ürperdi, eliyle boğazımı kavradı ve boynuma ağır, ıslak öpücükler kondurmaya, dişlerini sürtmeye başladı. Ereksiyonunu sırtımın alt tarafında hissettiğimde neler olduğunu anlayınca gülümsedim. Uyarılmıştı. Onu savunduğum, onu incitmekten ve saygısızlık etmekten başka bir şey yapmamış birisine diklendiğim için uyarılmıştı.

"Seni seviyorum, Adam. Her zaman seveceğim."

Bir an için elleri hareketsiz kaldı, o anın keyfini çıkarıyormuş gibi alnını omzuma yasladı. Ardından beni kendisine çevirip omzuna attı ve mutfağa geri götürdü.

Gözlerinde aç bir ifadeyle gözlerimin içine bakarak beni ada tezgâha oturttu ve giysilerini arkasına attı. Tanrım, onu hiç öyle dimdik dururken, ereksiyonu gururla göbek deliğine dayanmış bir halde görmemiştim.

"Bacaklarını aç," dedi aletini tutarak. "Bana o kusursuz, ıslak amını göster."

Ayaklarımı tezgâha dümdüz dayayıp dediğini yaptım. Boğuk inlemesi sırtımı ürpertti ve klitorisimin sızlamaya başladığını hissetti. Ayak bileklerini sıkıca tutarak bacaklarımın arasma geçti.

"Çok güzel, meleğim. Ne kadar güzel olduğunu göstermemi ister misin?"

"Evet, lütfen."

Her yanım alev alev yanıyor, hissettiğim tek şey o olana, kendi ismimi unutana dek içimde olmasını arzuluyordum.

Beni yavaşça arkaya itip sırtüstü yatırdıktan sonra, bacağımın iç kısmına ufak öpücükler kondurdu. Masmavi gözlerini yüzüme dikti ve dilinin beni alttan üstü doğru yalayışını izlerken titreyen altdudağımı ısırdım.

"Bu muhteşem tadın aklımı başımdan alıyor," diye mırıldanarak kendisini yaptığı işe verdi.

Dilinin ve dudaklarının hareketleri istediğim her şeydi. Vahşi bir şekilde, aç kalmış gibi beni yalarken hayatta kalabilmek için bana ihtiyacı varmış gibi davranıyordu. Vücudumun her santimine tapıyormuş gibi kendisini kaybetmişti. Bacaklarımın arasını yaladı, şişmiş klitorisimi emdi, iki parmağını içime soktu ve ben kalçalarımı kaldırana, yumuşak dalgalı saçlarını çekip gözlerimin önünde benekler uçuşana dek devam etti. Ardından beni kaldırdı, tezgâhın kenarına çekerek bacaklarımı beline doladı.

Parmaklarını saçlarıma doladı, gözlerimi gözlerine çevirip saçlarımı sıkıca tuttu ve beni uzun uzun, ağır ağır öptü. İçime girdiğinde, boğuk bir sesle inlememe neden oldu. Kalçalarımı kavradığında, kendimi cennete gitmiş gibi hissediyordum.

"Ben senin mutlu sonunsam, sen de benim cennetimsin. Bu dünyada ihtiyaç duyduğum başka bir şey yok. Sonsuza dek burada, birbirimize ait olduğumuz yerde yaşayabilirim. Cennetin bu versiyonundan daha güzel bir şey olmadığını biliyorum. Bundan eminim."

40

NOEL'DE DONMUŞ PENİS HEYKELLERİ

Adam

"Noel Baba'nın köyüne hoş geldiniz. Bu sene yaramaz mıydınız, uslu muydunuz?"

Ön kapısında kafama ufak bir Noel Baba şapkası takmaya çalışan Carter'ın eline vurdum.

"Ho-ho-ho," dedi sinir bozucu bir şekilde sırıtıp şapkayı alırken. "Ollie, canım, yaramaz ya da uslu listemde Adam'ın notunu değiştir! Bu sene yaramaz bir çocuk olmuş!" Elini dudaklarının kenarına dayayıp başını bize yaklaştırdı. "Sorun değil. Ollie *çok* yaramazdı."

"*Carter!* Seni duyabiliyorum!"

"Yemin ederim ki süpersonik işitme becerisi var. Bıktım bundan. Gizli hiçbir şey yapamıyorum." Connor'ı kollarına aldı, yanaklarını şap diye öptükten sonra onu omuzlarına oturttu. "Gel, minik adam. En iyi arkadaşın seni bekliyor. Size bir örnek ren geyiği kostümleri aldım. Fotoğraf çekeceğiz."

"Tanrım," diye mırıldandım. Rosie'nin elini tutup Carter'ın peşinden oturma odasına gittim. Tavana simli teller sarılmıştı, kapının üstünden bir ökseotu sarkıyordu, devasa baston şekerler, minik ışıklar ve ışıl ışıl, pembe renkli ufak bir de Noel ağacı vardı. "Noel Baba'nın elfleri kusmuş gibi görünüyor."

"Carter, Ireland'ın ilk Noel'inin özel olmasını istedi," dedi Olivia, Rosie'ye ve bana sarılırken. "Mutlu Noeller."

Rosie'nin elindeki paket aralarına sıkışıp buruştu. Olivia'nın gözleri irileşti. "Yoksa bunlar..."

"*Zencefilli Oreo kurabiyeleri!*" diye bağıran Carter paketi Rosie'nin elinden kaptı. "Her yerde bunları arıyordum!" Rosie'yi kollarına alıp döndürdü. "Seni seviyorum, seni seviyorum, *seni seviyorum!*"

Arkamızda ön kapı açıldı ve Jennie gamzelerini sergileyen muhteşem bir gülümsemeyle içeri girip elini öne uzattı. "Biz..."

Garrett yanından geçip girişte kendi etrafında döndü. "...nişanlandık!"

"Garrett, seni şapşal." Jennie sert bakışlarını yüzüne dikti, ellerini beline dayadı. "Lafımı çaldın!"

"Ahh. Pardon, gün ışığım." Garrett onu kollarına aldı, Jennie cıyaklarken onu döndürmeye başladı. "Nişanlandık!"

Kızlar hemen yanımıza gelip ikisine sarıldılar. Jennie onların kollarından sıyrılıp ağabeyinin yanına gitti. Carter onu göğsüne çekti, sıkı sıkı sarıldı ve kulağına bir şey fısıldadı. Jennie geri çekildiğinde, Carter'ın gözünden akan bir damla gözyaşını sildiğine yemin edebilirdim.

Sonra elini Garrett'a uzattı. "Kayınbiraderim olacağın için şanslıyım." İkisi kucaklaştıklarında, odadaki bütün kadınlar ağlamaya başladılar.

Rosie yanaklarına vurdu. "Bunu kaldırabilecek kadar sağlam değilim."

Çenesini tutup başını kaldırdım, dudaklarımla gözyaşlarını sildim. "O hassas kalbine bayılıyorum."

"Güzel çünkü kalbim sana ait."

Jaxon kolunun altına sıkıştırdığı Yumak'la içeri girdi. Bir örnek Noel kazakları giymişlerdi. Etrafında manzaraya, ağlayan kızlara, ökseotunun altında öpüşen Jennie'yle Garrett'a baktı. "Nişanlandılar mı?"

Başımı salladım.

"Süper. Geriye bir tek ben kaldım. Sorun değil. Yumak'la ben birbirimizden başka kimseye ihtiyaç duymuyoruz. Öyle değil mi, canım?" Burnunu kedisinin yüzüne sürttü. "Evet, kimseye ihtiyacımız yok. Hayalarımızı bir mengeneyle sıkıştıracak zalim, korkunç bir kıza ihtiyacımız yok."

"Kedin hayalarını pati atma pratiği için kullanmaya devam ederse, mengeneyle sıkıştıracak bir şeyin kalmayacak," diye mırıldandı Rosie. Jaxon ofladı.

"Bir kere, uyurken iç çamaşırı giymeye başladım. Sorun çözüldü."

Rosie kaşlarından birini kaldırdı.

"Tamam. Neyse. Sorun çözülmedi. Yatarken iç çamaşırı giymek istemiyorum." Parmağını Rosie'ye doğrulttu. "Sakın bir şey söyleme."

Yumak onun göğsünden Rosie'nin göğsüne atladı, burnunu çenesine sürttü. Jaxon ikisini orada bırakıp uzaklaşırken dik bir bakış fırlattı, koltukta kendisine rahat rahat oturabileceği bir yer buldu. Jennie'yle Garrett nasıl nişanlandıklarını anlatırken, hep birlikte içeri geçtik. Jennie'nin iç çamaşırının rengine kadar *ayrıntılı* bir şekilde anlattılar. Carter, bu ayrıntının gerekli olmadığını söyledi ama Jennie gerekli olduğunda ısrarcıydı çünkü yüzüğünün safir taşıyla aynı renkti. Jennie evet dedikten sonra Garrett iç çamaşırlarını çıkarırken hoş bir sürpriz yaşamıştı.

"Bunun ruh eşleriyle ilgili bir şey olmadığını söyleyemezsin," dedi Garrett. "Yüzüğünün taşının rengine uyan bir çamaşır mı?"

Kulağa bir tesadüf gibi geliyordu ama Garrett o kadar etkilenmişti ki başımı sallamakla yetindim. "Ah, kesinlikle. Ruh eşi çamaşırı."

Carter'ın Connor ile Ireland'ın başlarına üstünde minik ziller olan geyik boynuzları takışını iç çekerek izledim. Bear ve Dublin'in başına da boynuz taktı. Connor Yumak'ı yakalayıp göğsüne bastırıp başını öpünce, Carter ona da ufak bir çift boynuz taktı.

Ardından yere uzandı ve fotoğraf makinesini hayatımda gördüğüm en karmaşık rengeyiği grubuna çevirdi. "Tamam, çocuklar, buraya bakın. Ireland, bebeğim, babaya bak! Connor! Connor, en sevdiğin amcana bak! Dublin!"

"Yumak," diye seslendi Jaxon. Anahtarlarını Carter'ın başının üstünde salladı. "Yumak, babaya bak! *Pisipisi!*"

Lanet olsun diye düşündüm. Onları alt edemiyorsam, onlara katılacaktım.

"Bear!" diye ellerimi çırptım. "Buraya bak, dostum! Connor, babaya bak! Peynir de!"

Connor baston şekerini gösterip gülümsedi. "*Peynir*, baba!"

"*Hayır*, Dublin, onu yeme!"

"Ireland bebeğim, Connor'ın burnu diş kaşıma oyuncağı değil."

"*Yumak!* Ağaç olmaz! Hayır... *Ağaç olmaz!*"

Pembe ağaç yana devrildi, köpekler üstünden geçti, kedi fişek gibi fırlayıp kaçtı ve pembe süsler dört yana saçıldı. Connor oturduğu yerde kahkahalarla gülerken Ireland titrek bacaklarla ayağa kalkmış, kollarını onun boynuna dolamış burnunu kemiriyordu.

İç çekip Rosie'ye baktım, etrafındaki karmaşayı izlerken sessizce yanaklarından süzülen gözyaşlarını gördüm ve kalbim duracak gibi oldu.

Olivia elini Rosie'nin elinin üstüne koydu. "İyi misin?"

Rosie burnunu çekip yüzünü sildi, başını salladı. "Noel'in nasıl olması gerektiğini unutmuşum. Hatırlattığınız için teşekkür ederim." İkisi sarılırken, unutmamın ne kadar kolay olduğunu fark ettim. Rosie'nin çok şeyi, şapşalca gelenekleri, saçma oyunları, dünyada hiçbir şeye değişmeyeceğiniz utanç verici bir aile kavramını nasıl kaçırdığını unutabiliyordum. Ben bir tatil gününde yalnız olmanın, pek çok insanın normal karşıladığı bir şeyi bu kadar çok arzulamanın nasıl bir şey olduğunu asla deneyimlememiştim.

Daha önceki hafta bile, o yoğun öfke, kafa karışıklığı ve *kırgınlık* hisleri arasında, elimdekilerden daha fazlasını istememiştim. O boktan olayı atlatmama yardımcı olacak herkes yanımdaydı ve bana sonuç ne olursa olsun, bunu tek başıma yaşamama gerek olmadığını hatırlatıyorlardı.

Rosie o güne kadar bunlara hiç sahip olmamıştı ama bu ailenin ona kaçırdığı her şeyi vereceğini biliyordum.

"Hey." Carter omzumu dürüp bana bir bira uzattı, başıyla verandanın kapısını işaret etti. "Gel, biraz temiz hava alalım." Rosie'ye bir öpücük verip takım arkadaşlarımla birlikte dışarı çıktım, Carter'ın yaktığı ufak ateşin etrafında bir yer bulup oturdum.

Bize bir paket marşmelov, birer paket baston şeker, s'more ve zencefilli *Oreo* kurabiyeleri uzattı. "Noel tatlıları?"

"Ahhh." Garrett karnını ovuşturdu. "Bunlarla sevişebilirim."

"Nasılsın?" diye sordu Emmett marşmelovlarımızı ateşte eritirken.

"İki gün önce olduğumdan daha iyiyim. Cara'nın verdiği tavsiye işe yaradı sanırım. Courtney'yi herkesin ortasında dava açmakla tehdit etmek ve belgeyi vermek işe yaradı." Üstümüze biri sürü göz çevrilmiş, bizi izlemişlerdi. Normalde medyadan kaçınmak için her şeyi yapardım. Kana susamış ve acımasızdı. Zaten bir beyni olan bir insanın Rosie'nin metresim, Connor'ın gizli bebeğimiz olduğu gibi saçma sapan bir öyküyü yaymasının tek nedeni medyaydı.

Courtney'nin önceki gün yaptığı hatayı fark ettiğinden bile emin değildim. Benim seneler önce ezip geçtiği o iyi yürekli adam olduğumu düşünerek gelmişti. Dava açma tehdidi yüzünden şok geçirmişti ve çaresizlik içinde son bir deneme yapayım derken yüzüne gözüne bulaştırmış, Connor'ın biyolojik babası olmadığımı itiraf etmişti.

Artık sadece bu itirafının yayılmasını umuyordum.

"Cara'ya tavsiyesinin işe yaradığını söylediğini söylemeyece-

ğim. Hemen hemen hiç yanılmaz. Hatta, yanılmadığı her günün hesabını tutar. Şu anki rekoru yüzde kırk yedi." Emmett bıkkınlıkla yüzünü ovuşturdu. "İnan ki bunu çok iyi biliyorum. Pembe bir rujla bunu banyodaki aynaya yazdı."

Güldüm, marşmelovum erirken biramı yudumladım. "O kadının bu şehirden ayrıldığını ve asla geri dönmediğini görmek istiyorum. Artık hayatımın bu döneminin kapanması gerek. O buradan gidene dek bunu tamamıyla geride bırakabileceğimi hissetmiyorum."

Carter birasını kaldırdı. "Courtney'yi öldürmeye." Biralarımızı kaldırmadığımızı görünce boş boş yüzümüze baktı. "Ne? Yani, tabii ki onu gerçekten... Hayır, demek istediğim... onu *nazikçe*... bu şehirden *defedeceğiz*. Tabii ki. Tabii ki bunu demek istemiştim."

Garrett'a bakıp devam etti. "Sanırım, Garrett ile Jennie'ye kadeh kaldırmamız gerekiyor. Kardeşim olduğun için çok şanslıyım, kız kardeşimle evlenmeni dört gözle bekliyorum, onu mutlu edeceğini biliyorum, vs. vs. vs. Seni seviyorum."

"Az önce beni sevdiğini söyledin," diye fısıldadı Garrett.

"Hayır, öyle bir şey demedim."

"Carter az önce Garrett'ı sevdiğini söyledi," dedim şarkı söyler gibi.

"Carter Garrett'ı seviyor, Carter Garrett'ı seviyor," dedi Jaxon.

Carter bir *Oreo* kurabiyesinin arasına erimiş bir marşmelov koydu. "Her neyse. Gerçek erkekler arkadaşlarını severler. Bir yerde bir erkeğin diğer erkeklere sergilediği sevgi ve penis büyüklüğü arasma doğrudan bir ilişki olduğunu okumuştum."

"Ah," dedi Emmett. "Sikinin neden minik olduğu anlaşıldı."

Carter donakaldı, başını yavaşça Emmett'a çevirdi. "Ne dedin?"

"Minik sikin dedim. Demek bu yüzden küçük."

Carter sandalyesinden kalktı. "Siktir. Git."

"Herkes en büyük sikin Adam'da olduğunu biliyor," dedi Garrett. Omzumu silktim ama doğru olduğunu bildiğim için başımı salladım.

"Seni pislik. Az önce seni aileme kabul ettim." Başını ona yaklaştırdı, fısıldamaya çalıştı ama beceremedi. "Seni sevdiğimi söyledim ve karşılığında bunu mu yapıyorsun?"

"Bundan emin olmanın tek yolu var." Jaxon ayağa kalkıp kemerini çözmeye koyuldu.

"Çocuklar var burada," dedim telaşla. "Burada birbirimize siklerimizi gösterecek değiliz."

"Tabii ki göstermeyeceğiz." Karlarla kaplı çimlere gitti, sırtını bize döndü ve soğuk Noel Gecesi'nde fermuarının sesi yankılandı. Başını çevirip bize gülümsedi, kollarını iki yana açıp kendisini yüzüstü karlara bıraktı.

"*Ahh, siktir!*" Hızla ayağa kalktı, ileri geri zıplarken pantolonunun fermuarını çekti. Sonra sırıtarak karları, üstündeki çarpık kar meleğini ve... aletinin yerde bıraktığı kusursuz şekli gösterdi. "Bunu geçin de görelim gerzekler."

"Hayır. Kesinlikle olmaz."

Başımı iki yana sallayarak geri çekildim.

"Yirmi altı yaşındayım. Büyüklüğünü kıyaslamak için aletimi karlara saplayacak değilim."

~

Fakat sonra aynen bunu yaptım.

Açıkçası neden yaptığımdan söz etmek istemiyordum.

"Ufaldığı belli!" diye bağırdı Carter. "Kar yüzünden. Soğuk olduğu için!"

"Seninki ufaldıysa hepimizinki ufalmış demektir!" diye bağırdı Garrett kollarını sallayarak. "Adam'ınkinin seninkinden bir buçuk santim büyük olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

"Yarım santim! Bir buçuk değil, yarım santim!"

Veranda kapısı açıldı ve dört güzel kadın ellerinde içkili sıcak çikolata bardaklarıyla endişeyle bize baktılar.

"Neler oluyor burada?" dedi Olivia. Hepimiz karlara atladığımız için tir tir titrerken dikkatle bizi süzdü.

"Bir şey yok," dedi Carter hemen. "Bir şey yok, Ollie."

Cara, Emmett'a bakıp kaşını kaldırdı ve o gerzek hemen yelkenleri suya indirdi. "Siklerimizi kara batırıp büyüklüklerini kıyasladık," dedi ve sonra derin bir oh çekti. "Adam'ınki Carter'ınkinden bir buçuk santim büyük."

"*Yarım santim!*"

Rosie gülerek bana baktı. "Adam, bunu yapmadığını söyle bana."

Aletim resmen donmuş durumda olmasına rağmen, yanaklarım utançtan yanmaya başladı. Gergin ve bir o kadar şirin olduğunu umduğum bir gülümsemeyle sağa adım attım ve ona pipi kar meleğimi gösterdim.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Cara. "Şuna bak. Rosie, nasıl ayakta duruyorsun?"

Rosie onu nasıl güzel ve saygılı bir şekilde becerdiğimi söylemek için ağzını açtı ama telefonumun tiz zil tonu konuşmayı böldü. Ekrandaki ismi görünce, kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

"Avukatım arıyor."

Rosie hemen yanıma geldi, ben telefona yanıt verirken arkadaşlarım etrafımı sardılar.

"Noel Gecesi olduğunu biliyorum, Adam ama bir şeyler öğrendiğim anda sana bildirmemi istersin diye düşündüm," dedi avukatım. "Courtney babalık testini reddetti."

"Tabii ki reddetti," diye kükredim. Rosie elimi tutup nazikçe sıktı.

"Babalık testini reddetmesinin nedeni, bebeğin senden olmaması, Adam."

"Ne?"

"O gece onunla yatmadın. Yatak odanda uyuyordun ve Courtney geceyi birlikte geçirmişsiniz gibi o fotoğrafı çekti. O zaman zaten beş haftalık hamileymiş."

Onunla yatmadığım doğrulandı.

"Ayrıca, seninle ve Rosie'yle iletişim kuramaması için bir karar çıkmasını sağladım. Bunu ihlal edecek olursa, Kanada vizesi açısından ne gibi sonuçları olacağını açıkça söyledim. Bu işi artık bitti, Adam. Emin olmak için buna dair ufak bir kanıt istiyorsan, *Twitter*'a göz atmanı öneririm. Birkaç dakika paylaşımlara bakarsan emin olacaksın."

Telefonu kapatır kapatmaz uygulamayı açtım. Kalbim çılgınlar gibi atarken içerik akışına baktım. Courtney'nin sahtekarlıklarıyla, yalanlarıyla ilgili ayrıntılı dedikodu yazılarının linklerini gördüm. Rosie'yi ve beni destekleyen, insanların ailemize iyi dileklerde bulunduğu paylaşımlar gördüm. On binlerce kere paylaşılan bir videoya tıkladım, önceki günü farklı bir gözle izledim. Ben ve Rosie birlik olmuş bir cephe gibiydik, Courtney'yse yalanları ortaya çıkmış, çaresiz bir durumdaydı.

"O görüntüyü nasıl çekebilmişler?" diye sordu Rosie.

Etrafımda arkadaşlarımla ona baktım ve ellerim titremeye başladı. "Bilmiyorum ama harika bir iş çıkarmış."

"İnanılmaz," dedi Cara. Muzip gülümsemesini içkili sıcak çikolatasının arkasına gizlemeyi başaramadı. "Sanki birisi tam saat kaçta o kafede olacağını biliyormuş ve o konuşmayı kaydedip hemen sızdırmak için o şeytanı duyabileceği bir yere oturmuş. *Hımmm.*" İçkisini yudumladı, üstdudağına bulaşan çırpılmış kremayı yaladı. "Kim olabilir acaba?"

"Sen miydin?" diye fısıldadım. "Bunu sen mi yaptın?"

"Çok kolaydı, dostum. Açıkçası, ikiniz beni fark etmediğiniz için üzüldüm. Evet, büyük güneş gözlüğümü takmıştım ve evet, boynumda Emmett'ın ona anneannesinin ördüğü, normalde hayatta takmayacağım o korkunç atkı vardı. Ama saçları bu kadar muhteşem olan tek bir kişi bile yok ve beni bir kilometre öteden fark etmiş olmanız gerekirdi."

"Bunu Adam için mi yaptın?" diye sordu Rosie. Yosun yeşili gözleri dolmuştu.

"Ailem için yaptım. Adam, Connor ve senin için. Çünkü kimse sevdiğim insanları incitemez."

Rosie birden ona sarıldı, kollarını boynuna doladı ve yüzünü sarı saçlarının arasına gömdü. Ben kıpırdayamayacak kadar şok geçiriyordum.

"Bir şey daha var," dedi Cara. "*Sınırdışıemri hashtag*'ini aratın."

Ekranıma eski kız arkadaşımın fotoğrafları doldu. Başına iyice indirdiği beyzbol kasketi, bol kazağı ve boynuna dolayıp yüzünün yarısını gizlediği atkıyla dikkatleri çekmemeye çalıştığı fotoğraf defalarca paylaşılmıştı.

Ancak kızıl saçları yine de göze çarpıyordu.

Ayaklarının dibindeki bavul da öyle.

Ya da arkasındaki pist.

Haber akışım güncellendi ve aynı *hashtag*'le yeni bir *tweet* belirdi. Bir uçağın havalandığı anda çekilmişti ve altında göreceğimi asla düşünmediğim iki sözcük vardı.

Sonunda gitti.

Telefonumu Carter'a fırlatıp Cara'ya içtenlikle sarıldım ve Rosie'nin yüzünü ellerimin arasına aldım. "Gitti mi?" diye fısıldadı. "Gerçekten mi?"

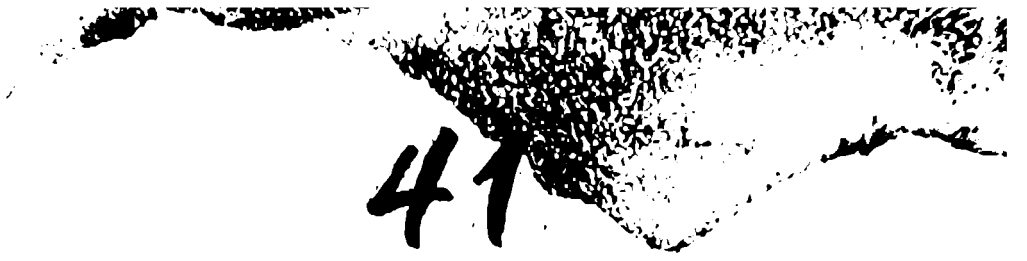
"Gerçekten de gitti."

Carter başımızın üstüne bir dal ökseotu tuttu. "Bir an önce grup sarılması yapmak istiyorum, o yüzden elinizi çabuk tutup hemen öpüşün."

Rosie burnunu beni gülümseten o şirin ifadeyle kırıştırıp kırdadı. Önce burnunu, sonra çenesindeki gamzeyi, son olarak da -*en sonunda*- dudaklarını öptüm. Yumuşak ve tatlı, telaşsız ve şefkatli bir öpücüktü, ayrıca tadı özgürlük gibiydi. Tüm benliğimle sevebilme özgürlüğüydü. Yüklerden kurtulma özgürlüğüydü. Olduğum gibi yaşayabileceğimi, her şeyimin sevileceğini kesin olarak bilme özgürlüğüydü.

Ardından arkadaşlarımız etrafımızı çevirdiler ve herkes sevgiyle birbirine sarıldı.

Nasıl bir his miydi? Ailemle birlikte olduğumu hissediyordum.

41

YAPBOZ PARÇALARI

Rosie

"Burada da Adam sekiz yaşında, kilerde uyuyakaldığı gün."

"İç çamaşırının üstünde Noel Baba resimleri mi var?" Evet, aynen öyleydi ve üstündeki *tek* şey buydu. Ayrıca, yarısı kilerin dışındaydı, en alt rafa kıvrılmıştı, yanağını yere yaslamıştı ve koru renkli dalgalı saçları yüzüne düşmüştü.

"Bunlar onun Noel Baba Pati iç çamaşırlarıydı," dedi annesi Bev. "En sevdiği çamaşırıydı. Her gün bunu giyerdi. Çamaşır makinesine atmak için zorla almak zorunda kalırdım. Çok inatçı bir çocuktu."

"Peki neden kilerdeydi?"

"Noel Baba'yı yakalamak istiyordu. Üstünde sırf o iç çamaşırının olmasının nedeni de bunu Noel Baba'ya göstermek istemesiydi."

"*Anne.*" Adam odanın karşısından ona *ne yaptığını sanıyorsun* ifadesiyle baktı. "Kim seyahate çıktığında çocuğunun çocukluk fotoğraflarını göstermek için fotoğraf albümlerini yanına alır?"

"Ben." Bev sayfayı çevirdi. "Aman Tanrım! Şu haline bak! Burada on üç yaşında ve o tatlı bıyığı çıkmaya başlamıştı."

"Yüce Tanrım." Sırık gibi olan, dağınık saçları iyi bir saç kesimine ihtiyaç duyan, diş tellerini sergileyerek kocaman gülümseyen ve yüzünde azıcık tüy çıktı diye çok gururlandığı belli olan erkek arkadaşıma baktım. Adam'ın kaşlarını çattığını fark ettiğimde, gözlerini kıstı.

"Sakın," diye fısıldadı. "Sakın bir şey deme."

"Sen..." Dudaklarımı birbirine bastırdım ama gülmemeye çalışırken omuzlarım sarsılmaya başladı. "Çok şirin görünüyorsun."

"Ben de görmek istiyorum!" Lily, Connor için yaptığı bileziği bırakıp onu alnından öptü. "Hemen geleceğim, tamam mı, Connor? Sen burada beni bekle." Sonra Bear'ın, arkasından Piglet'in başını öptü ve sıra Adam'ın babasma gelince yanakları kızardı. "Sen de bekle, tamam mı?"

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Deacon içtenlikle, Gökkuşağı Tezgâhını kaldırıp. Bileğinde çoktan birkaç tane renkli elastik bilezik vardı bile. Hâlâ ilk bileziğini tamamlamaya çalışan Adam'dan çok daha becerikliydi. "Bilezik yapımıyla ilgili çok şey öğreniyorum."

Lily bütün günü bizimle geçirmişti. Üstünde o sabah çocuk evindeki Noel ağacının altında onu bekleyen çok güzel bir kırmızı elbiseyle saat dokuzda gelmişti. Eve geldiğinde ağladığını görünce, bizim evimizde olacağı için mutlu değil mi diye endişelenmiştim ama bacaklarıma sarılmış, onunla vakit geçirmek istediğimiz için teşekkür etmişti. Önceki gece Carter'la Olivia'nın evinden çıktıktan sonra Deacon ve Bev'i havaalanından aldığımızda, Connor'ın hemen kaynaştığı gibi Lily de Bev'le hemen arkadaş olmuştu.

Deacon'a karşı biraz daha tereddütlü davranıyordu ama Adam Piglet gibi onun da erkeklerin yanında biraz gergin olduğunu anlatmıştı. Fakat iki kız da sabah saatleri ilerledikçe yavaş yavaş ona yakınlaşmışlardı. Hatta o sırada Piglet Deacon'ın kucağına serilmiş, patilerini havaya kaldırmıştı ve bu Noel barınaktan uzaklaşmaktan keyif aldığını görebiliyordum.

"Adam'ı evlat edindiğinizde kaç yaşındaydı?" diye sordu Lily Bev'e.

"Onu evlat edindiğimizde beş yaşındaydı."

Lily'nin yüzü aydınlandı. "Aaa, ben de beş yaşındayım! Belki Adam gibi beni de birisi evlat edinir."

Bev gülümseyip saçlarını okşadı. "Seni bulacak aile çok şanslı, Lily."

Boğazımın tıkandığını hissettim ve o anda Adam'la göz göze geldim. Lily'yle karşılaştığımdan beri onu düşünüyordum ve son zamanlarda günün birinde evimizi bir aileye ihtiyaç duyan birisine açmanın nasıl olabileceğine kafa yoruyordum. Hem korkutucu hem de güç veren bir düşünceydi. Koruyucu aile sisteminde, sanki gerçek bir özellikmiş gibi kendimi *evlat edinilebilir* kılmak için elimden geleni yapmıştım. Yapabileceğim hiçbir şey olmadığını kabullenme seneler sürmüştü. Bu asla bana bağlı bir şey değildi. Şimdi, kendimi birisinin hayatını olumlu yönde değiştirebileceğim inanılmaz bir pozisyonda bulmuştum.

Yine de içimde hâlâ korku vardı. Bir şey o son adımı atmamı engelliyordu. Benim doğru seçim olmayabileceğim endişesiydi.

Benim için kusursuz olan bunca insanı bulmuştum ama ben *onun* için kusursuz olmayacağımdan endişe ediyordum.

"Lanet olsun," diye homurdandı Adam oturma odasından. "*Lily!* Bileziğime yardım et, lütfen!"

"Yine mi?"

"Bunu... Yapamıyorum... parmaklarım çok büyük!"

"O zaman, baban nasıl yapabiliyor?" diye seslendi Lily. Sonra kollarını belime dolayıp bana sıkı sıkı sarıldı ve sekerek oturma odasına döndü. "Kendine inanman gerek, Adam. Yapamayacağım dersen asla yapamazsın." Adam'ın yanına oturdu ve Adam ona nefes almasının birkaç nedeninden biriymiş gibi baktı. "Merak etme, senden umudumu kesmeyeceğim."

"Yapboz parçaları," diye mırıldandı Bev yanımda.

"Efendim?"

"Hep insanların yapboz parçaları gibi olduğunu düşünmüşümdür. Hayatımızı, tam bize göre şekillendirilmiş birisini arayarak geçirdiğimizi. Birbirini bulursun, ona yaklaştıkça, hakkında daha çok şey öğrendikçe midene garip, heyecan verici bir his çöker. Ardından birden bir şey yerine kayar, orayı sırf onun için ayırmışsın gibi tam yerine. Parça oraya yerleştiğinde, yapbozunun tamamlandığını hissedersin."

Gülümseyerek bu sabah Connor'la Lily'nin açtıkları oyuncakları kenara itip mini hokey setini kuran, çocuklara hokey sopalarını nasıl tutacaklarını öğreten kocasıyla oğlunu izledi.

"Deac ve ben üniversitede tanıştığımızda, bütün parçalarımızı bulduğumuzu sanmıştım. Sonra, Adam'ı bulduk ve onun için yeni bir yer açıldı. İşte, o zaman yapbozun *gerçekten* tamamlandığını hissettim."

Son altı aydır sadece yeni parçalar bulmuş, hayatımı bir sürü harika insanla doldurmuştum. Ama daha fazla yerim var mıydı? Bir kişi için daha yer var mıydı? Bunu nasıl anlayacaktım? En mantıklı soruyla başladım.

"Hep evlat edinmeyi mi düşünmüştünüz?"

"Hayır. Hatta çocuk yapmayı bile düşünmüyorduk."

"Adam'ı evlat edinmeye nasıl karar verdiniz?"

Yumuşak ifadeli kahverengi gözlerini, ellerini hokey sopasını tutan Connor'ın ellerinin üstüne koyan, ona pakı nasıl fırlatacağını ve Adam'a gol atacağını öğreten Deacon'a dikmişti. "Çünkü Deacon'ın kalbi de Adam'ınki kadar kocaman. Çok fazla parası vardı ama harcayacak bir şey bulamıyordu. Takımıyla birkaç bağış gecesine katıldıktan sonra, birkaç evsiz gençler programında gönüllü olarak çalıştı. Sonra kendi bağış organizasyonlarını düzenledi, bu çocuklara onları sevecek aileler bulmaya çalıştı. Bir gün o kocaman mavi gözleri, kıvır kıvır saçlarıyla utangaç Adam geldi. Deacon her fırsatta koruyucu eve gitmeye başladı. O minik çocuğu görebilmek için her türlü mazereti uyduruyordu. Adam hüzünlü olmasına rağmen, birisi yanına oturup ilgi gösterdiğinde gözlerinin ışıl ışıl olduğunu söylüyordu."

Elimi göğsüme götürdüm, sadece birisinin onu sevmesini istemiş o küçük çocuk için sızlayan kalbimi yatıştırmaya çalıştım. Deneyimlerimiz farklıydı ama düşündüğümden daha çok ortak noktamız vardı. Fakat bu bağlantı içimi yine de umduğum kadar yatıştırmadı; çocukluğunda onun da aynı şeyleri hissetmiş olduğunu bilmek beni çok üzdü.

Adam gol yediğinde pes etmiş gibi kendisini yere atınca kahkahalarla gülmeye başlayan Lily'yi izleyen Bev hafifçe güldü. "O çocuk kalbimi çaldı ve bunun için çaba bile harcamadı. Bir gün, Deacon parkta sade bir aktivite düzenledi, çocukları potansiyel ailelerle tanıştırmak istedi. Adam bizden başka kimseyle konuşmadı. Ufak bir köpük top getirdi ve bize ev işlerinden kazandığı tüm harçlığı biriktirip o topu aldığını çünkü Deacon'ın televizyonda fırlattığı gibi top fırlatmayı öğrenmek istediğini söyledi. İşte, beni ilk kez o gün ağlattı. İkinci sefer de yirmi dakika sonra düşüp dizini sıyırdığındaydı. Dizini temizleyip bantladım ve çabuk iyileşsin diye öptüm. Dolu dolu olan gözlerinde derin bir sevgi ifadesiyle bana baktı, elini elimin üstüne koydu ve dünyanın en şanslı çocuğu için muhteşem bir anne olacağımı söyledi. Ertesi gün evlat edinme işlemlerine başladık." Gözyaşlarım sessizce akarken Bev kendi gözyaşlarını sildi.

"Bazen sonsuza dek yanında olacak ailende dünyaya gelmezsin. Bazen o ailede dünyaya gelirsin ve bir trajedi sizi bir daha bir araya gelene dek ayırır. Bazen de her şeye rağmen aileni bulursun. Her gün, tekrar tekrar birbirinizi seçersiniz. Hayatına giren ve tamamlayan insanları bulduğunda, sakın tereddüt etme, Rosie. Kaybetmeden onlara sahip çık çünkü onlar olmadan hayat yaşamak anlamına gelmez. Sadece var olursun."

"Ağladığım için özür dilerim," dedim. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını silmeye çalıştım.

Bev güldü ve bana sarıldı. Sarılışı Lockwood olan her şeydi; sıcak, parlak, istikrarlı ve dünyanın en güvenli yeri gibiydi. "O gün oğlumuzun karşısına seni çıkardıkları için her gün annenle babana teşekkür ediyorum. Yanımızda kalmana izin verdikleri için. Ailemizi tamamladığın için teşekkür ederim, Rosie."

Çılgıncaydı, değil mi? İnsan senelerini sevgiyi, kabullenilmeyi arayarak geçirdikten ve bunları bulamayacağını kabullendikten sonra, birisi ortaya çıkıp sizi bunlara boğabiliyordu. Sanki Adam kalbime şöyle bir bakmış, "Bunu mu istiyorsun? Sana daha fazla-

sını vereyim," demişti. Bana sadece kendisini vermemişti, bunca senedir aradığım aileyi de vermişti.

Ufak bir el elimi çekiştirdi ve endişeli kahverengi gözler dikkatle beni süzdü. "İyi misin, Rosie?" diye sordu Lily. "Ağladığını gördüm."

Karşısına çömelip perçemini yana attım.

"İyiyim, tatlım."

"Cennetteki annenle babanı mı düşünüyordun?"

"Evet, onları düşünüyordum."

"Seni daha iyi hissettirmek için bir şey verebilir miyim?"

"Çok sevinirim."

İki minik el nazikçe yanaklarımı tuttu ve gözlerimi kapattığımda Lily burnuma tüy gibi öpücükler kondurdu. "İşte, oldu," diye fısıldadı. "Kelebek öpücükleri." Gidecek oldu ama duraksadı ve başını çevirip bana gülümsedi. "Bence Connor dünyanın en şanslı çocuğu. Dünyanın en iyi annesine sahip."

Bana birkaç özel öpücük vermiş, yirmi bir sene önce beş yaşındaki Adam'ın sözlerini tekrarlamış beş yaşındaki küçük bir kız boğazıma bir yumru oturmasına neden oldu.

Adam yanıma geldi, Noel manzaramızı izlerken beni kendisine çekti.

"İstediğin her şey oldu mu?"

Lily'ye baktım ve Connor'ın koltuğa çıkmasına yardım eden, onunla, Deacon ve Bev'le ve köpeklerle yanına oturan küçük kız kalbimin çılgınlar gibi atmasına neden oldu.

Kusursuz bir tabloydu.

Adam elini belime götürdü, yukarı doğru ilerledi ve başparmağıyla ensemi okşadı. "Ne düşünüyordum biliyor musun?"

"Ne?"

"Beş yatak odamız var ve sadece ikisini kullanıyoruz."

Göğsüm hızlı hızlı inip kalkmaya başladı. "Gerçekten mi?"

Lily'ye baktı ve bize sırıttığını görünce o da sırıttı. "Gerçekten "

~

"İnanamıyorum, Marco, daha gitmedim!"

Yatak odamın kapısında ellerimi belime dayadım. Pardon... Marco'nun Zen Sığınağı'nda. Buraya o ismi vermişti. Sanırım, yumuşak bir ışık veren beyaz tombul ampullerimi daha sıcak kehribar rengi bir ışık saçan ampullerle bu yüzden değiştirmiş, köşedeki büyük seramik bir vazoya bambu dalları yerleştirmişti ve o sırada prize bir difüzör takıyordu.

Yüzüne doğru esen buharı yelpazeledi, içine derin bir nefes çektikten sonra dönüp bana göz kırptı. "Kötü enerjiyi dağıtsın diye," dedi.

"Kötü enerji falan yok! Connor'la benim kötü enerjimiz yok!" Evet, anlaşılan o daireye ve o ufacık odaya düşündüğümden de çok bağlanmıştım. Her şeyimi toplayıp oradan ayrılmam, resmi olarak yeni seneye yeni evimde başlamam kolay olmalıydı. Aslında, kolaydı ama dairenin benim için ne kadar önemli olduğunu hafife almıştım.

Burası yuvamızdı. Hamile olduğumu burada öğrenmiştim. Oturma odasındaki koltukta Archie bana sarılmış, harika bir anne olacağımı söylemişti. Connor'ı hastaneden getirdiğimde uyuduğu, bütün gece onu izlediğim, bu kadar *kusursuz* bir şey yarattığıma inanamadığım oda burasıydı. Bana ilk kez gülümsediği yer burasıydı ve gülüşünü ben kimseciklerle paylaşmadan önce bu duvarlar duymuştu. Bu dairede emeklemeyi, yürümeyi ve sevmeyi öğrenmişti.

"Kahretsin. Olsun. *Archie!* İmdat! Onu ağlattım!" Marco koşarak yanıma geldi ve beni kendisine çekip sarıldı. "Kötü enerjiyle ilgili şaka yapıyordum, Ro. Sen dünyanın en iyi enerjisine sahipsin. Kimse Rosie -yakında Lockwood- Wells kadar iyi bir enerjiye sahip değildir. *Kimse.*"

"Ne yaptın yine?" diye oflayan Archie odaya girdi.

"Bir şey yapmadı," dedim hıçkırıklar arasında yüzümü yelpazeleyerek. "Sadece..." Hıçkırdım. "Sizi çok özleyeceğim."

"Ah, Rosie." Archie bana sıkı sıkı sarıldı, Marco ikimize birden sarıldı. "Hiçbir yere girmiyoruz."

"İkiniz çok uzun süre bildiğim tek aile oldunuz. Bunu kaybetmek istemiyorum."

Archie gözlerinden akan yaşları sildi. "Her zaman aile olacağız, Ro. Seninle çok gurur duyuyoruz ve kendi aileni inşa ettiğini görmek bizi çok mutlu ediyor. Bu dünyadaki tüm güzellikleri hak ediyorsun."

"Hayatımda bulduğum en iyi iki şeysiniz," diye mırıldandım.

"Bunu çok duyarız," diye fısıldadı Marco ve gözyaşları arasında o garip ses çıkararak güldüm.

Yirmi dakika sonra, son eşyalarımı da sırt çantama koymuştum. Oradan alacağım sadece bir çanta dolusu eşya kalmıştı çünkü önceki gün Adam ve Archie her şeyi Adam'ın evine -*ikimizin evine*- götürmüşlerdi.

"Bir dakika." Archie beşinci vedamdan sonra beni girişte durdurdu ve bir banka dosyası uzattı. "Bunu da al."

"Nedir bu?"

"Connor için bir tasarruf hesabı. Sen hamile olduğunu öğrendiğinde açmıştım." Ensesini ovuşturup omzunu silkti. "Eğitimi için her ay ödediğin kiranın yarısını koydum."

Göğsüm ikiye yarılmış, kalbim ayaklarımın dibine düşmüş gibi hissettim. Çok fazla şey hisseden, hepsini doğru dürüst ifade etmeyi asla öğrenmemiş bir kıza uygun bir şekilde ona bunun benim için ne kadar anlamlı olduğunu anlatabileceğim sözcükleri bulamadım ve boynuna atlayıp ağlamaya başladım.

Sırtımı ovdu, hafifçe hıçkırdı. "On saniyede gitmezsen, ben de ağlamaya başlayacağım ama ağlamak istemiyorum."

"Seni seviyorum, Arch. En iyi arkadaşım olduğun için teşekkür ederim."

"Ben de seni seviyorum, Rosie. Haydi, evine git artık."

Eve dönmek için sabırsızlanıyordum ama yılbaşı günüydü ve en sevdiğim kızlardan birinin tek başına kutlama yapmasına izin veremeyeceğim için, yolda Wildheart'a uğradım. İçeri girdiğimde, tatil döneminde nöbetçi olan veteriner bana kedilerin bölmesinin oradan el salladı.

"Selam, Rosie." Birisinin otoyolun kenarında bulduğu on haftalık yavru kedilerden biriyle peşinden köpeklerin bölmesine geldi. "Bugün burada ne işin var?"

"Sadece Piglet'i görmek istedim." Noel Günü onu geri getirdiğimizden beri onu görmemiştim ve hiçbir zaman ondan o kadar ayrı kalmamıştım. "Onu kısa bir yürüyüşe çıkarmak istiyordum."

"Piglet'i mı? Sana söyleyen olmadı mı?"

"Neyi?" Piglet'in duvarda asılı olan kayışını aldım ve bölmesine yaklaşırken cebimdeki en sevdiği atıştırmalığı çıkardım. Ayaklarım bir anda durdu ve dizlerim beni dik tutmayı unutmuş gibi titremeye başladı. Ardından Piglet'in kafesinin üstündeki yazıyı okudum. İş arkadaşım da aynı sözcükleri fısıldayınca kalbim paramparça oldu.

"Piglet sahiplenildi."

~

Direksiyonun başına geçebilecek kadar toparlanmam bir saat sürdü.

O bir saat boyunca, kendimi Piglet'im için bunu istediğime ikna etmeye çalıştım. Bir yuva. Onu koşulsuz sevecek ve iyi davranacak bir aile. Onu hayatının sonuna dek seçecek bir aile.

Kalıcı bir aile bulmayı hak ediyordu. Tıpkı benim bulduğum gibi.

Sanırım, kendi kalıcı ailemin onun da kalıcı ailesi olabileceğini umut etmiştim.

Artık resmi olarak benim de evim olan eve bu şekilde, hıçkıra hıçkıra ağlayarak ve burnumu çekerek geri döneceğimi hayal etmemiştim. Ben arabadan inerken beni ön verandadan izleyen Adam da o halde geri dönmemi beklemiyormuş gibiydi.

Hava ılıktı ve Connor yürüyüş yolunda yeni bisikletine binerken, önceki gün yağmış sulu kar parlak güneşin altında erimeye başlamıştı. Adam ön basamaklardan bana baktığında, gözlerindeki heyecan parıltısı yerini endişeye bıraktı.

Connor bisikleti ayaklarıyla durdurdu, indi ve bana doğru koş-

maya başladı. "Anne!" Sıkı sıkı bacaklarıma sarılırken büyük, yeşil kaskı bacaklarıma çarptı. "Seni seviyom, anne."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim." Sesim çatlak çıktı ve Adam elimi tutup bana sarıldığında, gözyaşları yeniden akmaya başladı.

"Sorun ne?" diye fısıldadı beni iki yana sallayarak. "Fikrini mi değiştirdin yoksa? Ama bunu yapamazsın. Kapıları kilitler, çıkmanı engellerim."

Gözyaşları arasında boğuk bir sele güldüm, sonra biraz daha ağladım. "İyiyim. Kesin bir şekilde, yüzde yüz iyiyim."

"Hı-hı. Bunu bir daha söylemek ister misin?"

"Yolda Pi-Piglet'e uğradım, onu kısa bir yürüyüşe çıkarayım dedim ama orada değildi. O-o-o..." Avucumun içiyle burnumu sildim. "Sahiplenilmiş! Muhteşem, değil mi? Harika bir şey. *Süper* bir şey. O kendisine bi-bir..." Feci bir hıçkırıkla sarsılınca yüzümü Adam'ın göğsüne dayadım. "Bir aile bulmuş!"

Adam elini kazağımın altına soktu ve soğuk avucunun sırtımda gidip geldiğini hissettim. Hiçbir şey demedi, sadece ben ona sarılırken beni kollarının arasında tuttu. Sonra çantamı aldı ve beni ön basamaklara çekti.

"Gel, Connör. Annene bugün evimizi nasıl doldurduğumuzu gösterelim."

Connor ön kapıya koşarken kızaran gözlerimi sildim. "Doldurmak da ne demek?"

Adam gülümsedi. İsterik bir halde olmama rağmen, ne kadar enfes bir gülümseme olduğunu gözden kaçırmadım.

Yuva bir his ise ben bunu onun gülümsemesinde görüyordum.

Adam kapıyı açtığında bizi havlama sesleri karşıladı ve Bear bizi öpücüklere boğup kırık kalbimi onarmaya çalıştı. O sırada gözüme kahverengi-siyah tüyler çarptı, başımı kaldırdığımda pembe dilini mutlu mutlu sarkıtmış, tatlı kahverengi gözlerini kırpıştıran dünyanın en güzel Alman kurduyla karşılaştım. Piglet üç adım atıp havaya sıçradı, kendi etrafında dönerken poposunu

Bear'ın yüzüne çarptı. Hemen dizlerimin üstüne çöküp boynuna sarıldım ve yüzümü tüylerinin arasına gömdüm.

"*Piglet.*"

Tasmasında tığ işi pembe renkli bir şakayık vardı. Kalp biçimli, üstünde ismi yazan künyeyi parmaklarımın arasına aldım. Arka tarafında telefon numaram ve kısa bir mesaj vardı: *Kaybolursam, lütfen annemi arayın.*

"Bunu sen mi yaptın?" diye fısıldadım yaşlı gözlerle Adam'a bakarken.

Başını iki yana salladı. "Ben bir gün ormanda bir kıza ve köpeğine âşık olmaktan başka bir şey yapmadım. Sonra bana o küçük çocuğu getirdiler ve hep birlikte bir aile olduk."

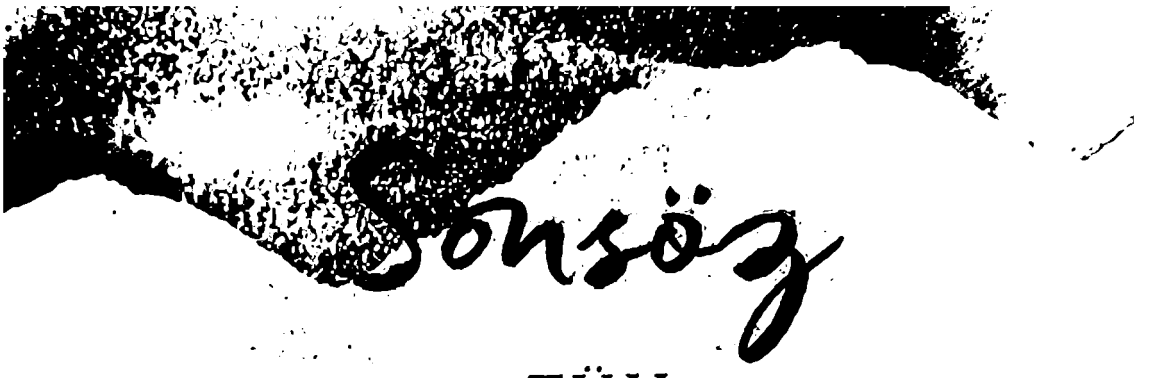
"*Miyav!*"

Cılız miyav sesini duyunca başımı çevirdim ve Bear'ın başına atlayıp omzuma tırmanan minik gri tüylü bir şey gördüm. Yavru kedi minik başını çeneme dayadı, sonra tırnaklarını kazağıma geçirdi ve tepetaklak şekilde kucağıma düştü.

Adam ensesini ovuşturdu. "Ah, bu da Dinozor. Piglet'i beklerken kedilere de baktık ve... Connor bana yalvarırmış gibi umutla bakınca ben..." İç çekti ve mahcup bir ifadeyle omzunu silkti. "Ona Dinozor ismini vermek istedi. Hayır diyemedim."

Sonra gülümseyerek Connor'ı kucağına aldı, beni yerden kaldırıp yanına çekti. Çenemi tutup yüzümü yüzüne kaldırdı ve bir başka yapboz parçası daha yerine otururken tatlı dudaklarını dudaklarıma dayadı.

"Evine hoş geldin, Rosie."

TÜH

Mayıs
Rosie

"Sence beğenecek mi?"

Parke zeminde yalın ayak dururken geri çekildim ve sabahın erken saatlerinde oturma odamızın pencerelerinden sızan tatlı batı yakası güneşinin ışınlarının altında karşımdaki manzaraya baktım. Pembe simli balonların üstünde ismi ve bugünün bizim için ne anlama geldiği yazıyordu. Yere serilmiş bir battaniyenin üstünde en sevdiği kahvaltılıklar vardı çünkü bir aile olarak piknik yapmaya bayılıyorduk. Televizyonda *Yukarı Bak* filmi oynatmaya hazır bir şekilde bekliyordu çünkü en sevdiği film buydu.

Ilık eller kollarımı kavradı, omuzlarıma ilerledi ve parmakları bluzumun askılarının altına kaydı. Adam beni göğsüne çekti, güçlü kollarıyla beni sarıp omzumdan boynuma doğru öpücükler kondurmaya başladı.

"Bayılacak. Tüm bunlar olmadan da bayılırdı çünkü seni seviyor, Rosie."

Gülümsedim, Adam yanağımı öperken iki yana sallandım. "Onu çok seviyorum. Birbirimiz için yaratılmış gibiyiz." Adam'a dönüp boynuna sarıldım, o da kalçalarımı tuttu. "Sen nasıl benim ailene ait olduğumu anladıysan, ben de onun ailemize ait olduğunu anladım. Annen bana insanların yapboz parçaları gibi olduğunu, seninkilere uyan parçaları bulduğunda bunları asla bırakmaman gerektiğini söyledi."

"O bizim yapboz parçamız."

"Bize kusursuz bir şekilde uyuyor."

Adam parmaklarımızı birbirine kenetledi, beni merdivenlere doğru çekti. "Gel. Çocukları uyandıralım."

Adam, Connor'ın kapısının önünde durup kulağını kapıya dayadı. İçeriden sesler geliyordu. Göz göze geldiğimizde gülümsedi. Kapıyı açtığımızda herkes tahmin ettiğimiz pozisyondaydı.

Connor hâlâ örtüsünün altındaydı, başını yastıklara dayamıştı ve başparmağını emiyordu. Bear ile Piglet ayak ucuna kıvrılmışlardı, Dinozor -bu arada, biraz haylazdı- sırtüstü yatağın ucundan sarkmıştı, başı yere değiyordu ve patilerini arkasına uzatmıştı.

Lily yastıkların üstüne bağdaş kurmuş, her sabah yaptığı gibi Connor'a ve hayvanlara bir kitap okuyordu.

Lily altı haftadır bizimle yaşıyordu. Noel'den sonraki gün, Adam onun sosyal hizmetlisini aramış, koruyucu ebeveynleri olmak istediğimizi söylemişti. 2 Ocak'ta on iki haftalık PRIDE hizmet öncesi eğitimimize başlamıştık ve bunu tamamladığımız anda Lily yanımıza gelmişti.

Her zaman kolay olduğunu söyleyemezdim. Gözyaşları ve türlü korkular, uzun geceler ve daha da uzun gündüzlerle geçmişti. Mezun olmadan önce rotasyonlarımı tamamlamaya çalışırken bitkin düşmüştüm ve Adam yanımızda olmadığında her şey daha zordu ama her gece aramıştı. Tüm zor günlere rağmen, her birine değmişti. Çünkü bunların ötesinde, en cesur sıçrayışlar yapılıp adımlar atılmış, nefes kesen gülümsemeler, bol kahkahalar ve hayal bile edemediğim kadar sevgi deneyimlemiştim.

Neredeyse altı ay sonra, Adam ve ben resmi olarak evlat edinmeye hazırdık.

"Günaydın, canlarım," dedim çocuklara. Yatağın yanına yere oturdum. Connor ve Lily hemen yanıma gelip kucağıma oturdular, Adam'a koşmadan önce bana sarıldılar. "Dün gece burada Connor'ın yanında mı uyudun?" diye sordum Lily'ye. Adam onları güçlü kollarıyla kucakladı, kalçalarının iki yanına oturttu.

Lily başını onun omzuna dayayıp salladı. "Yalnız uyumaktan hoşlanmıyorum. Connor ve ben birbirimizi güvende hissettiriyoruz."

Connor'ı ne kadar kalpten ve koşulsuz sevdiğini her gördüğümde içimi tatlı bir his kaplıyordu. Lily'nin kendini orada daha rahat, güvende hissetmesinin bir yolunu bulmuş olmasına mutluydum. O hafta her gece yatak odasımn kapısmm açıldığını duymuş, sessizce başımızı dışarı uzattığımızda peşinde hayvanlardan en azından biriyle parmak uçlarında Connor'm odasına girdiğini görmüştük. Beş dakika sonra Connor'ın kapısını araladığımızda, ikisinin tavandaki ayın ve yıldızların parıltısı altında mışıl mışıl uyuduklarını görmüştük.

Lily, Adam'ın kucağından aşağı kaydı, yanıma gelip elimi tuttu. "Hazırlanmama yardım eder misin, Rosie?"

Adam, Connor'ı omuzlarına oturttu. "Onu ben aldım."

Lily'nin derli toplu, içinde hiç kalınmamış gibi görünen odasına ve sadece ziyarete gelmiş gibi köşedeki hâlâ dolu olan çantasını görünce, boğazım anında tıkandı. Çantasını açıp önceki gün yıkadığım ve doğrudan çantasına koyduğu giysileri çıkardı. Ben de ona her sabah sorduğum soruyu sordum.

"Bugün çantanı boşaltmak ister misin?"

Başını iki yana salladı, seçenekleri yatağa dizdi. "Böyle daha iyi. Gitmemi isterseniz, çabuk hazırlanabilirim."

Hissettiği acı, kalbimi öfkeli bir yumruk gibi sarıp sıktı. Eski duygular yüzeye çıktı; bana istenmediğimi, sevilmeye değer olmadığımı hissederek geçirdiğim seneler yüzüme bir tokat gibi çarptı. Öylesi daha iyi değildi ve onun buna inanması için her şeyi yapabilirdim.

Yanına çömelip elimi elinin üstüne koydum, masum iri gözlerine baktım. "Seni çok seviyoruz, Lily. Sen çantanı boşaltmaya ne zaman hazır olursan bana söyle, sana yardım ederim. Sen olmadan evimiz bir yuva olamaz."

Minik burnunu çekip kırıştırdı. Kestane rengi saçlarının açık pembe uçlarını parmağına doladı. Önce hafta sonu saçlarını benimki gibi yapınak istediğini söylediğinde geçici boyayla uçlarını boyamıştık. "Bu sabah saçlarımı örebilir misin? Seninkiyle aynı olsun istiyorum."

On beş dakika sonra, bir örnek Fransız örgülerimizle ve üstünde en sevdiği elbisesiyle -ona bizimle yaşamak ister mi diye sorduğumuz gün giydiği elbiseydi- aşağı kata indik. Oturma odasına yaklaştıkça, kalbim daha hızlı atmaya başladı. Oğlanları oturma odasında balonların altında ve mini hayvanat bahçemizin hayvanlarının arasında gördüğümüzde, Lily aniden durdu.

"Lily Günü mü?" diye fısıldadı. Koyu kahverengi gözleri bir bize bir pembe simli balonlara çevrildi. Başını yana eğdi. "Yaş günümün haziranda olduğunu sanıyordum."

"Doğru. Ama bugün sana ailemizin bir parçası olduğun için ne kadar minnettar olduğumuzu göstermek istedik. Büyüdüğüne şahit olmaya bayılıyoruz, Lily. Kararlı, cesur ve nazik bir kızsın ve Connor'a sevgi dolu, muhteşem bir abla oldun."

Abla sözcüğünü duyunca, gözleri parıldadı. Connor yanına koşup ona sarıldığında, gözlerini yumup aralarındaki sevginin keyfini çıkardı.

"Seni seviyom, abla," dedi tatlı, iki yaşındaki oğlum.

Adam, Lily'nin karşısına çömeldi, minik ellerini iri ellerinin arasına aldı. "Seni seviyoruz, Lily. Cumartesi sabahları dans resitallerini, oturma odasında yaptığımız piknikleri, köpeklerle ve kediyle oynadığın veteriner Dr. Lily oyunlarını seviyoruz. Yan yan oturup tekrar tekrar sevdiğin kitapları okumayı, televizyon izleyerek geçen yağmurlu günleri ve buzdolabının kapağına astığımız resimlerini seviyoruz."

Lily'nin çenesi titremeye, gözleri dolmaya başlayınca Adam cebinden önceki gece Lily uyuduktan sonra yaptığı pembe-mor renkli bileziği çıkardı. Bunu bileğine taktı, parmaklarını ucuna eklediği gümüş *A, R, L, C* harflerinin üstünde gezdirdi.

"Her birimiz için bir harf," dedi Adam. Lily'nin gözünden akan ilk gözyaşını parmağıyla sildi. "Sen bizim yapboz parçamızsın, Lily. Ailemiz sensiz eksik kalır."

Elimi saç örgüsünde gezdirdim, gözyaşları arasında gülümsedim. "Kalmanı istiyoruz, tatlım. Sonsuza dek."

"Si-siz..." Lily burnunu çekti, çenesi titredi. "Beni evlat edinmek mi istiyorsunuz?"

Başımı salladım. "Bir süredir ailemizin bir parçasısın. Ama sen de istersen, bunu artık resmileştirmek istiyoruz."

Elbisesinin eteğini tuttu, Adam'a baktı. "O zaman, maçlarına gelirken Connor gibi ben de formanı giyebilecek miyim? Hani arkasında *Babacığım* yazanı diyorum."

Adam gülümsedi, fiskos masasından mavi-yeşil ufak bir forma çıkardı. Bunu açtı, arkasında yazan *Babacığım* sözcüğünü ve takım numarasını gösterdi. Adam, Connor'ın ona baba demesinden dolayı çok şanslı olduğunu düşünüyor, günün birinde Lily'nin de ona baba diyeceğini umuyordu.

Lily titreyen ellerle yanaklarını silerken gözyaşları sel olup aktı. "Yani, artık sana anneciğim diyebilir miyim?"

Kalbim bin parçaya ayrıldı. Onu hemen kollarıma aldım. "İstiyorsan diyebilirsin, tatlım. Annen olmaktan şeref duyarım ve seni cennetteki annen kadar çok seveceğime yemin ederim."

Lily hafifçe hıçkırdı ve ikimiz de gözyaşları arasında birbirimize sarıldık. Connor minik kollarını etrafımıza doladı, Adam üçümüzü birden kollarının arasına aldı. Bir yerlerden ona sarılmadığımız için keyfi kaçan kedinin miyavladığını duyduk. İki köpeğimiz etrafımızda dört dönmeye, dillerini kulaklarımıza sokmaya, gözyaşlarımızı yalamaya başladılar.

Birbirimizden ayrıldığımızda, Lily bana baktı, gözyaşlarını sildi. Kızaran yorgun gözlerinde kalbimdeki çatlakları yapıştırıcı gibi tamir eden, asla tamir olmayacağını düşündüğüm parçaları onaran yepyeni bir umut ifadesi vardı.

Sonra ellerimi tuttu. "Sanırım, bugün çantamı boşaltmaya hazırım."

~

Bu akşam, formasını Adam'ın final maçına giydi. Gururla arkasında sözcüğü sergiledi, muhteşem bir gülümsemeyle ve kızarmış yanaklarıyla ringde esneme hareketleri yapan Adam'ı işaret etti. "O benim babam."

"İnanılmaz," diye mırıldandı Cara.

"Evet," dedi Olivia iç çekerek.

"Hepimiz biliyorduk," dedi Jennie.

"Neyi?" diye sordum. Gözlerim bacaklarını iki yana açmış esneme hareketlerine devam ederken, bir yandan da bana göz kırpmayı ve çocuklara el sallamayı başaran Adam'daydı.

"Adam," dedi Olivia sadece. "Carter'dan daha büyük bir Yaşlı Seksi Erkek."

Carter bacağını banka atıp esnetirken dik bir bakış fırlattı. "Bu ne cüret! Burada duruyorum. Kimse beni Yaşlı Seksi Erkek konusunda geçemez, *Olivia*."

Cara buzda kayarken yüzüne yeni kaleci kaskını takan Adam'ı işaret etti. "Adam önce geçti, bebeğim."

"Baba!"

"Babacığım!"

Connor ve Lily koşarak cam bölmeye gittiler, Adam karşılarında dururken ellerini cama dayadılar.

Connor'ın gözleri parıldadı ve Adam'ın kaskındaki resmi işaret etti. "Re-sim! Baba, Anne, Conna, abla! *Aaaaa!* Bear, Pig-it, Dino-so! *Güm-güm!*"

Yemin ederim ki, baba olmak dünyada hiç kimseye ona yakıştığı kadar takışmıyordu. Çocuklara yatmadan önce bir öykü okuduktan ve onları yatırdıktan sonra, kaç kere üstüne atladığımı bilmiyordum. Adam dört gece önce eve döndüğünde, Lily'nin yaptığı aile resmimizi hokey kaskına aktardığını gösterdiğinde de aynı şeyi yapmıştım.

Lily'nin çenesi titredi. "O resmi ben yaptım. Kaskına mı aktardın?"

Adam başını salladı. "Buzun üstündeyken de ailemin yanımda olmasını istiyorum." Avucunu cam dayadı, Lily de gülümseyerek diğer taraftan elini elinin karşısına dayadı.

"Gel, Connor," dedi alçak sesle. "Sen de elini elimin yanına koy."

Yanımda birisi burnunu çekti ve bir fotoğraf makinesinin *klik* sesini duydum. Takımın yeni fotoğrafçısı ve sosyal medya içerik yöneticisi ve kız grubumuzun yeni üyesi Lennon burnunu çekti. "Yakaladım." Eliyle gözlerini yelpazeledi. "Hayatımda çektiğim en tatlı fotoğraf. Küçük kızlar buna bayılacaklar."

Jaxon camı tıklattı. "Ya ben? Beni de çektin mi?"

Lennon onu duymazdan geldi, Carter'la Ireland'ın bir fotoğrafını çekti. "Mükemmel. Gerçekten de mükemmel."

"Lennon? Fotoğrafımı çektin mi? Şuna bak." Jaxon buzda geri geri gitti, dizlerinin üstüne çöktü ve bacaklarını iki yana açtı. "Bak ne kadar açabiliyorum."

"Adam kadar açamıyorsun," diye mırıldanan Lennon fotoğraflarına göz attı.

"Len? Gördün mü? Yine yapayım mı?"

"Yap, Jaxon," diye seslendi Lennon en sonunda. Bir tek bizim görebileceğimiz şekilde gözlerini devirdi, sonunda dönüp ona bakarken başının tepesinde topladığı kestane rengi bukleleri etrafa savruldu. "Gördüm. Hepimiz *çok* etkilendik."

Jaxon küçük bir çocuk gibi gururlanınca sırıttım. İkisinden hangisinin diğerini daha çok sinir ettiğini bilemiyordum ama ikisinin de bundan keyif aldığı belliydi.

Birisi önümdeki camı tıklattığında oraya baktım ve Adam'ın kaskını başının tepesine kaldırmış, beni izlediğini gördüm.

"Çok şanslıyız, değil mi, baş belası?"

"Hem de çok."

Muzip, kendinden emin bir ifadeyle gülümsedi. "Biliyorsun değil mi, günün birinde seninle evleneceğim."

Ben de ona gülümsedim, bu konuşmayı her yaptığımızda olduğu gibi midemde kelebekler uçuşmaya başladığım hissettim. "Ya hayır dersem?"

Kaskını indirip yüzüne oturttu. Geri geri giderken göz kırptı. "Demeyeceksin."

Sonuç olarak uzatmalarda maçı aldıklarında Adam bize baktı ve üç kere kalbine vurdu.

~

Ertesi sabah erkenden kalktık ve çocuklarla hayvanlarımızı yürüyüşümüz için kamyonete bindirdik. Evet, Dinozor da dahildi.

Anneler Günü'nde Adam çocukları, elleriyle yaptıkları kartları ve parlak pembe renkli şakayıklardan oluşan bir buketi yatağa getirdiğinde şafak yeni sökmüş, o saatte dağ yürüyüşü yapmayı teklif etmişti. Elimdeki sıcak *Starbucks* kahvesi, önceki gece ailemizle ve arkadaşlarımızla geç saatlere kadar yaptığımız kutlamadan sonra mahmurluğumu üstünden atmama yardımcı oldu ama yanımda bu aile olduğu sürece hayatımın her günü erkenden kalkabilirdim.

Ormanda yürürken dalların arasından kehribar rengi ışınlar süzülüyor, yavaş yavaş yükselen güneş etrafı aydınlatıyordu. Connor ve Lily el ele önden gidiyordu, köpekler onların hemen arkasındaydı, kedi ise can havliyle grubun önüne geçmeye çalışıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Kuşlar teker teker uyanırken, sabah cıvıltıları giderek daha da yükselirken Adam'm kalın sesi sessizliği böldü.

"Bir kediyi tasmayla dolaştıracağım hiç aklıma gelmemişti."

Adam bir kahkaha atıp elimi sıktı. "Dinozor onu evde yalnız bırakmamızı sevmiyor."

Şey, evet. Bu kedi hayatımda gördüğüm en derin bir şeyleri

kaçırma korkusu yaşıyordu. Minnacık bir şey olmasına rağmen, köpek kardeşleri kadar iri ve azılı olduğunu sanıyordu -bu arada, köpek kardeşlerinin ondan *ödleri* kopuyordu- o yüzden, artık evimizi idare ediyordu.

Lily ve Connor bir ağacın gövdesine tırmanan bir böceğe bakmak için durduklarında, hayvanlar hemen yanlarına koştular, beşi bir arada tüylü, turuncu-siyah bir tırtılı izlediler.

"Son bir sene içinde dünyamın ne kadar değiştiğine inanamıyorum. İstediğim her şeye sahibim ama bunlara sahip olacağımı hayal bile edemezdim. Hak etmediğime inandığım her şeye. Daha iyi olmam gerektiğini düşünüyordum. Göze batmak için bir şeyleri yapmam gerektiğini. İnsanların beni fark etmesi için saçlarımı boyamam gerektiğini. Sadece birisi tarafından seçilmeyi arzuluyordum. Birisinin bana bakmasını ve "İşte, doğru kişi," demesini istemiyordum. Kendimle ilgili tek bir şeyi değiştirmeme gerek kalmadan beni sevecek birisi olsun istiyordum ve sonra seni buldum, Adam. Sadece sevgine sahip olmadım, beni eksiksiz sevdiğin için kendimi daha iyi sevmeyi de öğrendim."

Adam elimi sıktı, beni durdurdu. Gözlerindeki duygulu ifade, kalbimden geçenleri yansıtıyordu, hayatta bir kere yaşanacak bir sevgi için derin bir minnet hissini... Yüzünü tutup dudaklarını dudaklarıma çektim.

"Sahip olduğum tek seçenek, o sabah o dağ patikasına adım atmaktı. Kader gerisini bizim için yaptı. İşte, bunu düşünüyordum."

"Evlen benimle," dedi birden. Sonra bunu söylediğine inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Lanet olsun. Böyle yapmayı planlamamıştım.

"Hani ağacın orada yapacaktın?" dedi Lily ellerini beline dayayarak. "Annesi ile babasının olduğu yerde." Ayağını yere vurdu. "Babacığım, ona yüzüğü vermen gerek. O zaman evet der."

"Çok özür dilerim," dedi Adam ama benden mi, yoksa Lily'den

mi özür dilediğinden emin olamadım. Adam elimi tuttu, beni üstünde anneme, babam ve bana ait harfler olan, etrafı gökkuşağı renklerinde yeni tomurcuklanmaya başlamış şakayıklarla çevrili o yaşlı ağaca sürükledi. Çantasından titreyen ellerle ufak kadife bir kutu çıkarıp bana döndüğünde, kalbim çılgınlar gibi atıyordu. "Hey, bir dakika önce söylediklerimi unut, tamam mı?"

"Unuttum," diye fısıldadım, Adam tek dizinin üstüne çökerken. Çantasından titreyen ellerle ufak kadife bir kutu çıkarıp bana döndüğünde, kalbim çılgınlar gibi atıyordu.

Köpekler iki yanma oturdu, Dinozor miyavlarken toprak zeminde yuvarlanıp sırtüstü yattı. Connor Adam'ın elindeki kutuyu alı açtı ve yükselen güneşin ışınları hayatımda gördüğün en muhteşem elmas yüzüğe vurdu.

"*Aaaa,*" dedi Connor hayretle, yüzüğü burnumun dibine sokarken. "Çok güzel, anne."

"Güneş tepeye yükselene kadar beklemeyecek miydin?" dedi Lily Adam'a. "Çünkü onun gün doğumu gibi olduğunu söylemiştin."

Adam başını önüne eğdi, çaresizce güldü. Şefkatli, sakin ve son derece sabırlı, ona has tatlı bir gülümsemeyle tekrar bana baktı. "Bunun planladığımın tam tersi gibi gideceğini tahmin etmeliydim, değil mi?"

Başımı sallarken gözlerim çoktan dolmaya başlamıştı. "Ebeveynlik böyle bir şey işte."

"Ama belki de aynen böyle planlamışımdır çünkü ihtiyacım olan tek şey, bu ailenin olduğu gibi kusursuz olmasını sağlayan bu sevgi arasında sensin. Hayalini kurduğum tek şey bu." Connor'a dönüp minik ellerini tuttu. "Connor, dostum, ayakkabılarını üstüme fırlatıp ayaklarına giydirmemi istediğin an sevdim seni. Çok zeki ve meraklı bir çocuksun ve tıpkı annen gibi tüm kalbinle seviyorsun." Lily'yi yanına çekti. "Lily, bu dünyadaki iyi yürekli ve sabırlı olan her şeysin. Benden sana kitap okumamı istediğin gün,

seni sevdiğimi biliyordum." Çocukların ellerini sıktı. "İkinizi de seviyorum, babanız olduğum için gururlanıyorum ve minnettarım. Şimdi annenizi karım yapmama ne dersiniz?"

"*Evet!*" diye bağırdılar. Connor tökezleyince, Adam'ın göğsüne devrilip boynuna tutundu.

"Seni seviyom, baba." Beni işaret edip yüzüğü uzattı. "Anneye yüzü ver?"

Adam titreyen ellerle yüzük kutusunu aldı. Bakışlarını üstüne bir kalp kazınan ağaca çevirdi, gözlerini yumdu ve elini bir zamanlar ebeveynlerimin dokunduğu yere bastırdığında, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı.

Ağzını açtı, tereddüt edip kapattı ve başını iki yana salladı. "Bunu bin kere pratik ettim. Söylemek istediğim her şeyi aynanın karşısında, duşta tekrarladım. Tanrım, Rosie, geçen hafta çocukların önünde bile tekrarladım. Ama şimdi burada karşında dururken, aklıma bir tek *teşekkür ederim* sözcükleri geliyor. Bana her şeyinle, korkularınla, güvensizliklerinle, geçmişinle ve geleceğinle güvendiğin için teşekkür ederim. Beni hayatına aldığın, oraya aitmişim gibi hissettirdiğin için teşekkür ederim." Başını önüne eğip içine bir nefes çekti. Elimi uzattım ve masmavi parlak gözlerini tekrar bana çevirene dek yumuşak dalgalı saçlarını okşadım. "Bana ikinci bir şans verdiğin teşekkür ederim. Her şeyimi görmek, her şeyimi tanımak için fırsat erdiğin ve hepsini sevdiğin için teşekkür ederim. Özgürce sevilmenin ne olduğunu bana gösterdiğin için teşekkür ederim. Sen olduğun için teşekkür ederim, Rosie."

Güneş sonunda ağaçların arasından yüzünü gösterip altın rengi ışınları etrafı aydınlatırken, ailemi ayak parmaklarımın ucuna kadar hissedebildiğim göz kamaştırıcı, nefes kesici bir sıcaklıkla sarıp sarmaladı.

Adam o muhteşem, baş döndürücü gülümsemesiyle ona bakıtı, elimi tutarken ellerinin titremesi kesildi. "Tüm b ıca

en iyi arkadaşım ve partnerim oldun." Muhteşem yüzüğü parmağıma taktı. Saçlarım gibi gül rengi, gözyaşı biçimli bir elmas taşı vardı. "Şimdi de karım olmanı istiyorum."

Kucağına atladığımda beni tuttu, kollarımı boynuna dolayıp hayatım boyunca hayalini kurduğum bu sevgi için ağlarken boynuma karşı güldüğünü hissettim.

"Soru gibi sormadın," diye bağırdım.

"Çünkü hayır demen yasak, bunu sana söylemiştim." Beni kaldırdı, ıslak yanaklarıma düşen saçlarımı yana attı. "Nasıl biliyordum, biliyor musun? Doğru kişi olduğunu yani."

"Nasıl?"

"Bazen insanlar hayatlarını tepetaklak eden, bildiklerini sandıkları her şeyi alıp sarsan kişilerle karşılaştıklarında doğru kişiyi bulduklarını söylerler. Ama sen? Sen öyle yapmadm, Rosie. Dünyamı tepetaklak etmedin. Dengeledin. Yerçekimim oldun. Seninle geçirdiğim her an, bir şeyler yerine oturdu. Korkularım, güvensizliklerim, umutlarım ve hayallerim. Sen yanımda olduğun sürece, her şeyi olduğu gibi kabullenebildim." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, gülümserken çenemdeki gamzeyi okşadı. "Seninle yerçekimimi buldum. Bu, benim için kaosumdan çok daha değerli."

Bütün sabahı ailemle orada geçirdim. Köprüde kahvaltı ettik, aşağıdaki soğuk derede yürüdük. Gitme vakti geldiğinde, Adam çantasından bir çakı çıkardı ve o ağaçta sonsuza dek duracak olan kalbin yanına *C*, *L* ve *A* harflerini de ekledi.

Ben Lily'nin elini tutarken Adam, Connor'ı omuzlarına oturttu. Bear, Piglet ve Dinozor'un peşinden geri dönüş yolunda yürümeye başladık.

"Ocak ayında gelip bir harf daha eklememiz gerekecek."

Adam bana baktı. "Bir harf daha mı?"

"Hı-hı. Beş kişilik bir aile olduğumuzda." Omzumu silktim. "Ya da hayvanlarla birlikte sekiz."

"Beş..." Adam sustu, parmaklarıyla sessizce bizi saydı.

Lily hayretle nefesini içine çekti ve elini karnıma koyduğunda, Adam'ın gözleri oraya kilitlendi.

"Planladığımızdan biraz erken olduğunu biliyorum. Yanımızda olabilmek için bir ilkbahar ya da yaz bebeği istediğini de biliyorum ama sanırım biz bir..."

"Kış bebeği yaptık," dedi şaşkınlıkla. İçine derin bir nefes çekti, yine titremeye başlayan ellerini ağzının üstünden geçirdi ve tereddütle karnıma götürdü. Mavi gözlerini gözlerime diktiğinde yanağından süzülen bir damla gözyaşını gördüm. "Bir kış bebeği mi yaptık?"

Sırıtarak elimi elinin üstüne koydum, omzumu silktim.

"Tüh."

TEŞEKKÜR

Teşekkür ederim Megan çünkü bu kitap gözyaşlarımdan oluşan on bir bölümden ibaret olurdu ve şu anda kendimi dolabıma kilitlemiş ağlıyor olurdum. Adam ile Rosie'nin öyküsünü hayata geçirmem için yaptığım her şey için nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum ama umarım her gün yolladığım binlerce sesli mesajı dinlerken podcast'ten keyif almışsındır. Arkadaşlığın için sana minnettarım.

Kızlarım Erin, Hannah ve Ki. Sizler olmadan biraz daha fazla uyumak dışında ne yapardım bilemiyorum. Yazmanın bana getirdiği onca muhteşem şey arasında, en iyisi siz üçünüzsünüz.

Michelle, veterinerlik bilgilerinden faydalanmam için bana vakit ayırdığın için teşekkür ederim. Kusursuz olmadığım biliyorum (hiçbir son sınıf veterinerlik öğrencisinin Rosie kadar boş vakti olamaz) ama umarım kitaptan keyif almışsındır.

Paisley, öykülerimi sana teslim ederken bana güven verdiğin için teşekkür ederim. Kitaplarım yüzünden arama motorunun komik şeylerle dolmasına neden olduğum için üzgünüm.

Nicole, ilk günden beri yanımda olduğun, Adam'ın kâğıt üstündeki ismine şöyle bir bakıp, "Benim," dediğim için teşekkür ederim. Nasıl seçim yapacağını çok iyi biliyorsun.

Ellie ve Autumn, sadece kitaplarım için değil benim için de yaptığınız her şeye teşekkür ederim. Ekinimde olduğunuz için minnettarım.

Alana, çıkartmalarınla oğlanları hayata geçirdiğim için teşekkür ederim. Sen muhteşem bir ressamsın.

Bayan Bizzarro her zamanki gibi teşekkür ederim çünkü bir zamanlar on iki yaşındaydım ve sen imkânsız olan şeylerin mümkün olduğunu hissettirdin.

Louise, Anthea ve Sarah. Böylesine harika bir ekibim olduğu için ne kadar şanslıyım!

Okurlarım, destekleriniz, sevginiz, her ihtiyaç duyduğumda moralimi yükselttiğiniz için teşekkür ederim. Sizlere bayılıyorum ve her birinize minnettarım. Viper ekibimi sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Connor için olabilecek en tatlı ilham kaynağı olduğu için oğluma ve her türlü gecikmeye değen kızıma teşekkür ederim.

Ağabeyime teşekkür ederim. Kitaplarımı okumana asla izin vermezdim ama bir yerlerde benimle gururlandığından eminim. Seni çok ama çok özlüyorum.

Kalpten teşekkürlerimle.*

BENİ ÇÖZ
ÇALMA LİSTESİ

1. "Searching for a Feeling" - Thirdstory
2. "IDK You Yet" - Alexander 23
3. "Soul" - Lee Brice
4. "First Date" - Blink-182
5. "I Wanna Remember" - NEEDTOBREATHE ft. Carrie Underwood
6. "State of Grace" (Acoustic, Taylor's Version) - Taylor Swift
7. "Kiss Me" - Ed Sheeran
8. "Speak Too Soon" - Wild Rivers
9. "Beyond" - Leon Bridges
10. "Power Over Me" (Acoustic) - Dermot Kennedy
11. "Supply & Demand" - Wilder Woods
12. "Dance With You" - Brett Young
13. "Feel Like This" - Ingrid Andress
14. "This is how you fall in love" - Jeremy Zucker, Chelsea Cutler
15. "Afterglow" - Taylor Swift
16. "The Few Things" - JP Saxe, Charlotte Lawrence
17. "Sky is the Limit" - Mark Ambor
18. "I Wish You Would" - Ross Ellis
19. "I Don't Need Anyone Else" - Liam Fitzgerald
20. "You Make My Dreams" (Cover) - Tim Halperin
21. "My Boy" - Elvie Shane
22. "Best Shot" (Acoustic) - Jimmie Allen
23. "Looking for You" - Chris Young